De acelaşi autor:

OZN - o problemă modernă, Junimea, 1973
Enigme în Galaxie, Junimea, 1983
întrebările Ştiinţei, Albatros, 1988
Temponauţii galactici, Moldova, 1993
Straniile Inteligenţe invizibile, ediţia l, Institutul European, 1993
ediţia a ll-a, Fides, 1996
Comunicări cu cealaltă lume, ediţia l, Big Mama, 1993
ediţia a lll-a, Fides, 1996
Spirit şi Destin cosmic, Mold-Hermes, 1994 *Voci din invizibil,* Aldo Press, 1995 *Lumi invizibile,* Polirom, 1996
OZN eterice, Polirom, 1997

-O W
.... feirv

Editura POLIROM, B-dul Copou nr. 3
P.O. BOX 266, 6600, laşi, ROMÂNIA

Copyright © 1997 by POLIROM Co S.A. laşi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale:

GHEORGHIŢĂ, FLORIN
Fenomenul Valentina / Florin Gheorgriiţă
laşi, Polirom, 1997
248 p. 20.5/14.5 mm (HEXAGON, La limita cunoaşterii)
ISBN: 973-683-023-3
Cip: 159.961 Printed
in ROMÂNIA

Florin Gheorghiţă

FENOMENUL VALENTINA

< W , i IA

POLIROM
Iaşi, 1997

Dedic această carte celor care ne ajută să fim mai bun, m gândurile, în vorbele şi în faptele noastre lummandu-ne totodată şi calea spre Adevăr

•*i J.*

W j*

'**JUDEŢUL** CONSTANŢA
Biblioteca orăjeaeassâ

H .'iq, w*. .
is>r •£<„' «M roi :
,-,!;>

dPrefaţă

Valentina este oarbă... Şi-a pierdut vederea la vârsta de nouă ani şi jumătate în urma unui accident petrecut cu un an înainte, în curtea casei: un tractor scăpat de sub control a lovit-o puternic la cap. Viaţa i-a fost salvată, dar după un timp, întunericul i-a răpit lumina ochilor...

Fiinţa omenească este însă cu mult mai complexă decât se învaţă în şcoli şi facultăţi, fiindcă însuşi mediul natural în care trăim este mult mai complex decât ceea ce cunoaşte şi ne oferă ştiinţa contemporană. Treptat, copil fiind încă, Valentina a început totuşi să vadă... Nu mai vedea însă lumea pe care o ştia dinainte de accident, aceea pe care o vedem cu toţii, căci sistemul cerebral al văzului îi fusese puternic afectat, începuse să vadă acum - din când în când -o altă lume, o parte din acea lume a „nevăzutelor" menţionată în Crezul creştin şi în cunoaşterile spiritualiste. Dar nimeni din jurul ei şi din satul în care locuia, nici chiar ea însăşi - copilul de atunci -, nu-şi dădea seama de realitatea acestui fapt care, în sine, este o realitate de o importanţă fundamentală pentru toţi oamenii acestui Pământ.

Lipsită ele vedere şi rămasă într-un întuneric luminat doar de viziunile stranii şi trecătoare ale unei alte lumi, copila, apoi adolescenta şi tânăra oarbă a fost tot mai izolată social şi, drept urmare, de-a lungul anilor, valurile existenţei au tot purtat-o în diferite colţuri din ţară, ca pe o nefericită naufragiată pe oceanul vieţii. Lipsurile dureroase şi nenumăratele umilinţe la care a fost supusă ani şi decenii de-a rândul de ignoranţa, chiar şi de răutatea omenească, le-a îndurat totuşi, cu aceeaşi tărie sufletească ce poate constitui un admirabil exemplu pentru cei cuprinşi de slăbiciunea propriilor suferinţe.

Forţa interioară care i-a îndrumat calea în atât de numeroasele momente grele ale vieţii, dublată de o inteligenţă nativă îmbinată cu talentele ascunse şi cu o căldură sufletească deosebită s-au transformat treptat într-o anume înţelepciune superioară, plină de demnitate. Şi astfel, mulţi dintre cei care acum o caută pentru a le spune ce unde neştiute vede în interiorul fiinţei lor doresc ulterior să o reîntâlnească, în special pentru a-i asculta cuvintele înţelepte aduse dintr-o lume mai luminoasă pe care numai ea o vede. Impresionată - ca mulţi alţii - de această comportare deosebită pe care Valentina o manifestă în modul cel mai natural şi cu multă căldură umană, publicista bucureşteană Aurora Inoan avea să scrie - după ce a cunoscut-o la Conferinţa internaţională de la Arad (din noiembrie 1996) - o constatare pe cât de sugestivă, pe atât de veridică:

„Ea este în mod real un fenomen, dar este, în primul rând, un om simplu, admirabil, care se exprimă necoafat, aşa după cum şi vede cu minunaţii ei ochi interiori.

Mulţi o iubesc. Mulţi au nevoie de ea. Foarte mulţi. Şi, de fapt, cu toţii avem nevoie ele ea. Ea este ochiul prin care Dumnezeu ne îngăduie să vedem ceea ce de altminteri nu avem cum vedea...

Să stai lângă ea este un privilegiu, dar ea nu se încrede în asta. S-o AUZI e un şi mai mare privilegiu. Şi ea nu face caz din asta. Vorbirea ei frustă şi sugestivă e un poem al vindecării spirituale..."

în anii din urmă, Valentinei i s-au dezvoltat noi capacităţi „suprasenzoriale" ele percepere a fenomenelor specifice lumii nevăzutelor, a intimităţii lumii materiale din jur. Dar, oamenii au fost atraşi din ce în ce mai mult să o caute datorită performanţelor sale cu totul deosebite în sesizarea celor mai fine detalii bioenergetice şi organico-fiziologice ale fiinţelor omeneşti. Acest fapt a făcut ca tot mai mulţi medici (în special din municipiul Iaşi, dar şi din Bucureşti şi alte oraşe din ţară) să apeleze la extraordinarele sale posibilităţi de investigare a pacienţilor, în cele mai variate şi mai dificile cazuri, în fapt, ea a demonstrat de fiecare dată, în faţa celor mai diferiţi medici, profesori, fizicieni, biologi - uimiţi cu toţii de capacităţile sale de vizionare în interiorul corpului uman -, că are capacitatea nu numai de „a vedea" mai bine decât orice ecograf sau tomograf modern, ci şi de a oferi indicaţii - printr-o „vedere microscopică" - privind existenţa în organism a diferiţilor bacili şi viruşi specifici!

Profesori universitari din învăţământul medical sau doctori cu o bogată activitate profesională au fost cu toţii de acord că Valentina este un „fenomen", neputând explica însă, în mod doct, extraordinarele sale capacităţi. Desigur că mulţi ignoranţi i-au atribuit „puteri satanice", în timp ce pacienţii care au beneficiat de ajutorul ei, dat prin medicii cu care colaborează, precum şi de sfaturile ei atât de umane, au considerat-o drept o fiinţă „binecuvântată de Cel de Sus".

Am cunoscut-o pe Valentina în urmă cu câţiva ani. Având ocazia să stau uneori - foarte rar - de vorbă cu ea, am fost impresionat la rându-mi, de fantasticele sale capacităţi de penetrare prin unde neştiute atât în intimităţile materiei inerte, cât şi în ale oricărei forme de materie vie, precum şi de tulburătoarele descrieri privind structurarea şi fenomenologia specifică lumii nevăzute. Dar, încă de la început, am fost şi mai impresionat de lumina sa sufletească, de tăria cugetului şi a principiilor sale morale care se împletesc cu un simţ poetic şi cu o căldură omenească rar întâlnite.

De aceea, cu acceptul ei, am scris această carte ce conţine spicuiri din viaţa sa, din gândurile şi faptele sale, încercând în unele locuri să explic cât de naturale sunt remarcabilele ei posibilităţi, mult prea uşor considerate „supra-naturale". Dar, mai mult decât atât: Valentina are, parcă, un rol de „mediator" între lumea extraordinară a „nevăzutelor" şi lumea noastră - a „văzutelor" -, în baza sacrificiilor personale pe care le-a acceptat cu o remarcabilă tărie sufle-tească încât, i-am redat direct spusele ce pot deveni cu uşurinţă o punte spre cunoaşteri spirituale superioare care, până acum, au rămas ascunse ele vălul ignoranţei umane.

Rămâne, desigur, la latitudinea fiecărui cititor să treacă pe această punte şi să facă paşi într-o lume întru totul reală, dar invizibilă deocamdată şi, apoi, „să revină" în lumea noastră cu un bagaj de cunoştinţe noi. în mod inevitabil, astfel

de cunoştinţe îl vor aduce la un alt nivel de gândire oameni să le reorienteze drumul vieţii personal-benefice.

f 'sântelor De \a şi

în fapt, dincolo de minunatele sale posibilităţi respectiv, pe miile de pacienţi pe care îi „pătrun^ lor, Valentina are o altă misiune principală, pe care p. aceea de a demonstra oamenilor - impresionându-i puternic a „lumii noastre" cu „lumea nevăzută", coexistenţă care ne mod mai spiritual de a gândi, precum şi eforturi continui pentru cui. realităţilor fundamentale în care vieţuim. Aceasta presupune o reconsidera, gândirii şi a modului de manifestare a fiecăruia dintre noi către o spiritualizare" crescândă şi tot mai conştientă. De aceea unei oarbe i s-au dat puteri uimitoare de vizionare şi de aceea Valentina este un „fenomen"...

Autorul

•dVfldî
Ort i
• titntfre

12-13 NOV'96
ACAD-ROMÂNIA

^.vândut vedere interesu fdeosebit pe care 'Domnia Voastră, (-a acordat de-a [ungul timpuiui acestui domeniu deosebit de interesant şi utif Bunăstării fizice şi spirituak umane, 1'ărogsă acceptaţi 'Doamnă Bârfea să fiţi sfaturi de noi atât cu prezenţa personală cât si cu ideile de organizare si promovare care să ducă fa reuşita acestui eveniment de tafie internaţionala în folosul ţării noastre si mai ales a locuitorilor ei.

Rşteptăm cu interes propunerile 'Domniei Voastre precum si lista personalităţilor din domeniu a căror prezenţă o consideraţi importantă, până la data de 15.04,1996.

Cu prietenie,

yreseaptfe

Dacă oamenii at

n - ' ii s •

- Aloo, Valentina? Hai să stăm puţin de vorbă la telefon, te mai poate găsi omul şi nu ştiu peste câte luni voi reuşi să te ren. De când ai început să lucrezi cu medicii eşti tare grea la vedere. Ce i. faci?

- *Păi, ce să fac? Numai bine, de la bine în sus. Am uitat tot ce a fost rău până acum şi îl rog pe Bunul Dumnezeu să-mi mai dea viaţă ca să văd tot mai multe din minunăţiile acestei lumi. Deşi sunt oarbă, pe zi ce trece văd tot mai multe lucruri şi sunt toate atât de minunate, că nu mă mai satur să mă uit la oameni şi la tot ce e în jurul meu. Dacă aţi şti ce culori frumoase au unii oameni în jurul trupului lor... Dar, ce păcat că sunt tare puţini aceia care le au frumoase, faţă de cei care au culori urâte, murdare... Şi dacă aţi vedea cum schimbă culorile unii cu alţii, aţi sta şi dumneavoastră numai cu ochii închişi, cum f ac eu... Dar iaca, şi acum, aşa cum stăm de vorbă aici la telefon, noi amândoi schimbăm culori !*Mai puţin, nu prea mult, că suntem la distanţă. Eu vă trimit lumină galbenă, căci becul dumneavoastră galben sau, cum îi ziceţi mai domneşte, chakra cea de deasupra buricului, e cam leneş, şi se învârte încet şi cu o lumină slabă. Dumneavoastră îmi trimiteţi însă, mie, lumină t verde.*

- Dar dacă am fi faţă în faţă, am schimba mai multă lumină colorată?

- *Da, sigur! Ne-am lua fiecare cât avem nevoie şi cât are de unde da fiecare. Dacă oamenii ar şti cum îşi dăruiesc unul altuia lumini colorate, cred că ar fi mai buni şi nu ar mai fi aşa haini unii cu alţii. Şi, să ştiţi că văd uneori culori atât de frumoase, că nu am cuvinte să le zugrăvesc...*

Da domnule Florin, ia staţi mai drept! Ce tot staţi aşa îndoit de spinare?

- Cum, tu mă vezi de acolo de la tine cum stau eu aici la telefon? Doar între noi sunt câţiva kilometri buni.

- *D-apoi cum ? Ce credeţi că asta-i o problemă? Ce, nu vă văd eu cum staţi toată ziua aplecat spre masă şi tot scrieţi, că de asta v-aţi şi gârbovit! Ia îndreptaţi-vă coloana, că mosorelele nu mai stau bine fiecare la locul lor...*

- îmi vezi chiar şi vertebrele...?

- D-apoi cum, dacă aşa le spuneţi dumneavoastră... Da' ia vedeţi ce faceţi cu luciosul dintre mosorelele de mai jos de cap, căs-a subţiat şi de asta vă doare acolo.

- Am şi eu o spondiloză ca toată lumea de vârsta mea şi, ai dreptate .- când nu mai iau câte o aspirină, mă cam doare acolo.

- la mai lăsaţi pastilele alea în pace ! Doar puteţi şi singur să alungaţi boala! Ia faceţi să lumineze mai bine becurile sau, cum le spuneţi dumneavoastră, chakrele, că doar ştiţi cum să faceţi să se cureţe şi să se învârtă mai repede şi o să vedeţi cum vă lasă în pace /unghiurile.

- Dar, tu când vorbeşti la telefon cu cineva, îi vezi hibele pe care le are în trup?

- D-apoi cum dară? Sigur că da. Dar numai atunci când închid ochii. Ştiţi, trei seri la rând m-a tot sunat o doamnă din Germania să vorbească la telefon cu mine, că tot vroia să-mi mulţumească. Ea e o româncă de prin judeţul Botoşani, o cheamă Petruţa Munz şi locuieşte într-un orăşel care îi zice Dillingen, sau cam aşa. Ea m-a căutat prima dată acuma o săptămână, tot la telefon. A aflat numărul meu de la o prietenă de-a ei de aici, din ţară, şi m-a rugat tare mult să o ajut.

– Dar cum să o ajuţi tu de aici, de la peste o mie de kilometri depărtare...?

- Apoi cum, că mi-a spus că mă roagă mult să-i vin în ajutor, că de vreo zece ani se chinuie tot mai din greu şi nici un doctor nu-i dă de leac.

- Avea o boală anume, ţi-a spus ce o durea?

- Da, însă era o boală neştiută de doctori, îi cădea întruna pielea de pe picioare şi se tot subţia şi chiar trasul ciorapilor devenise o suferinţă zilnică.

– Şi cum ai putut tu de aici să vezi cum şi de unde i se trage întreaga suferinţă ?

- Apoi dară! Am închis ochii şi am început a-i spune. Boala ei era în cel de al cincilea strat al pielii, mai de jos, mai dinăuntru.

- Cum, tu de aici, vorbind la telefon, ai putut să vezi tocmai în mijlocul Germaniei unde era boala în straturile pielii ei ? Eşti fenomenală! Şi ai văzut cumva ce i se întâmpla acolo, în stratul acela atât de subţire şi de ascuns?

- Apoi dară! Acolo, nişte „satane" tare mici, ca nişte seceri, tot vin şi îi omoară „formele" acelea roz care trăiesc alipite una de alta şi formează

un strat numai al lor înăuntrul pielii. „Formele" acelea su mijlocul lor ceva mai întunecat care se tot freamătă şi de iv. viaţa lor.

- Eşti extraordinară! Asta înseamnă că tu vezi ca un microscop care măreşte de câteva sute sau de câteva mii ele ori atunci când vezi celulele vii şi nucleul lor care, într-adevăr, le dă viaţă!

- *Nu ştiu ce-i acela de care vorbiţi, da' eu aşa văd când mă concentrez cu ochii închişi...*

- Şi nu te oboseşti atunci când te forţezi să vezi astfel de amănunte la o distanţă atât de mare?

- *Da, e tare obositor, dar e atât de interesant să vezi lucruri despre care nu ştii nimic... Şi apoi, atunci când e vorba să ajut pe cineva, nu mai ţin cont de mine...*

- Te ştiu şi eu te ştiu şi medicii că faci mereu aşa pentru cei care suferă. Dar, spune-mi, pentru ce ţi-a mulţumit doamna Petruţa?

- *Păi dacă i-am spus şi leacul!*

- Cum aşa, ce fel de leac ai putut să-i dai tu, că doar nu cunoşti medicamentele, nici pe ale noastre, cu atât mai mult pe ale lor, din Germania ?

- *Da ce, credeţi că eu aş putea spune cuiva să ia vreo pastilă sau sase ungă cu ceva din farmacie? Nici nu mă pricep la aşa ceva. Nu, eu i-am spus doar să caute şi după ce-o găsi, să amestece bine nişte humă vânătă cu găinaţ de gâscă şi, după aceea, să se ungă pe picioare, acolo unde are suferinţa.*

- Şi sfatul acesta i l-ai dat atunci, în timpul primei convorbiri, sau după aceea, după un timp de gândire?

- *Apoi, i l-am dat chiar atunci când ea îmi spunea ce năcaz are. N-aveam nici o nevoie să mă gândesc, că doar eu aşa vedeam că îi trebuie!*

— Eşti fenomenală! Dar, spune-mi, cum de ţi-a venit în gând să-i dai o astfel de „reţetă" despre care, drept să-ţi spun, nu am auzit niciodată până acum? Te-ai gândit tu, aşa, în tine, cam ce i-ar trebui?

- *Nu, mi-a venit deodată aşa, în faţă, ce i-ar fi de folos şi i-am spus imediat ce-i trebuie.*

- Şi crezi că o să se vindece?

- *Apoi dară, de aceea mi-a telefonat di pa mai bine de o săptămână, trei seri la rând, ca să mă găsească. Bărbc na, au*

BMioteoa srâţanmci
Mvotlirl " ,

găsit şi oameni cu gâşte, şi după ce s-a uns aşa cum ***iiam spus, a*** *simţit prima uşurare după zece ani de chin.* ,\ >~\

– Extraordinar! Şi zici că ţi-a mulţumit?

- Mie mi-a vorbit tare frumos dar ce i-a spus doctorului ei de acolo nu pot să repet, că-i cam dintr-o bucată.

- Poate că avea dreptate, dacă atâta timp nu a reuşit să o vindece.

- Apoi asta i-a şi spus. De atâţia ani îi tot plătea consultaţiile şi opunea să cumpere tot felul de unsori, care nu i-au folosit însă niciodată la nimic.

– Dar, ia spune-mi, pe mine mă poţi ajuta, aşa, stând de vorbă la telefon? Ştii, am nişte probleme cu ficatul...

- Apoi dacă staţi toată ziua pe scaun şi scrieţi şi nu mai faceţi mişcare şi nici nu vă îngrijiţi să vă faceţi becul galben să lucească mai. bine. ..Ar trebui să beţi nişte ceaiuri...

- Da, mi-a luat soţia nişte plante medicinale, dar nu ştiu dacă sunt cele care îmi trebuie.

- Ia luaţi câteva firişoare în mână, din fiecare, şi tot schimbaţi-le ca să le văd.

[M-am dus repede şi am adus pungile lângă telefon şi am tot schimbat în căuşul palmei smocuri din fiecare fel de plantă.]

- Asta, prima, nu vă trebuie la ficat, vă ajută puţin la rinichi. A doua vă ajută la stomac. Da, asta, a treia e cea care vă trebuie. Asta ajută la punga aceea lungă de lângă ficat, care e cam leneşă la dumneavoastră -punga aceea care face fierea şi care are nişte canale pe care le văd că merg prin spatele ficatului, către stomac. Cum se cheamă, că parcă am auzit pe un domn doctor că îi spunea colicist sau colecist?

- Da, ai văzut bine, e colecistul. Dar, iar m-ai făcut curios. Spune-mi, cum de ştii tu de la distanţă care din plantele pe care 1-am luat în mână este cea care-mi foloseşte?

- Apoi din fiecare plantă, vie sau uscată, ies ca nişte raze care se duc acolo unde îi fac bine omului. Pleacă de la ele ca o lumină bună către locul care are nevoie.

Ştiţi, eu la vară aş vrea să stau mai mult de vorbă cu plantele, căci parcă sunt mai bune decât oamenii. Ele se oferă singure să-l ajute pe omul bolnav când trece pe lângă ele. Omul ar trebui însă ca, înainte de a le rupe, să le roage să-l ierte că le ia viaţa şi chiar mai mult, să le roage să-l ajute. Dacă oamenii ar şti cât de mult suferă bietele plante atunci când le rup aşa, fără nici t^n rost...

L

Dar iertaţi-mă, am cam obosit încercând să văd luminiţele plantelor unde se duc în trupul dumneavoastră, căci e mai greu de la distanţă. De aproape, mi-ar fi fost mai uşor... Sănătate multă la toţi din casa şi Doamne-ajută. Mai vorbim cândva la telefon. Doamne-ajută!

* * *

După vreo şapte luni de la prima convorbire, doamna Petruţa Munz i-a telefonat din nou, spunându-i plină de bucurie că a scăpat complet de neplăcuta boală de piele care a chinuit-o atâţia ani de zile fără să-i dea de rost. ,

Lutul care vindeca

O boală de piele foarte rebelă o făcea pe M.P., din municipiul Iaşi, să sufere de mai mulţi ani stări foarte neplăcute. Unguentele recomandate de medici nu dâdeau rezultate. Anumite tratamente bioenergetice reuşiseră într-adevâr să o vindece dar, după o vreme, petele roşcate se iveau din nou, împreună cu pruritul, cu descuamările şi usturimile specifice. Către sfârşitul verii lui *1996,* nu ştia ce să mai facă, deoarece, după atâţia ani de tratamente, petele roşii se întinseseră mai mult decât oricând.

O cunoştinţă i-a dat însă o speranţă: i-a povestit despre Valentina şi despre minunatele ei colaborări cu medicii. Dar, faţă de salariul pe care-1 avea, taxa pentru consultaţia medicală conta mult. Dacă ar fi putut ajunge cumva direct la ea... Cum să ajungă însă, căci extraordinara oarbă nu primea pe nimeni acasă... După un timp, i-a aflat numărul de telefon şi şi-a luat inima în dinţi, întrebarea nu are ruşine... Iată tulburătoarea convorbire telefonică:

- Alo, doamna Valentina?

- Da, eu sunt.

- Mă numesc M.P. şi sunt de aici, din Iaşi. Vă rog să nu vă supăraţi, dar mi-am pus mare speranţă în ajutorul dumneavoastră. Mă chinui de mai mulţi ani şi nu ştiu ce să mă mai fac. Am o boală care mă tot chinuie. Ştiţi, eu...

- Da, văd. Ai mai multe pete roşii pe corp care te mănâncă tare...

—Cum, le vedeţi, aşa, de la distanţă? Dar, eu n-am apucat încă să vă spun...

—Da, le văd, dar să ştii că nu le ai numai pe astea... Mai sunt şi alte hibe pentru care va trebui să mergi la doctori. Petele le ai din cauză că bei prea multă Coca-Cola şi ficatul dumitale nu suportă această băutură fabricată. Trebuie să o întrerupt imediat, întrerupt şi orice mâncăruri pipărate. Pentru ficatul dumitale mi se arată că va trebui să bei ceai de sulfină. în rest, poţi să mănânci de toate. Petele care te supără au însă un alt leac. Văd că trebuie să le ungi cu zamă de humă. Să te duci la fabrica de cărămizi şi să te rogi să-ţi dea un boţ de lut neînceput, humă

din aceea scoasă din deal, curată şi neamestecată cu ceva. O pui în apă si cobâlţâi bine borcanul sau vasul până se face o apă tulbure. După aceea, tamponezi mereu fiecare loc roşu. Nu vei scăpa chiar cu una, cu două, dar trebuie să ai răbdare, în schimb, când mă uit la dumneata...

- Cum, mă vedeţi prin telefon, aşa, fără să mă cunoaşteţi...?

- *Nu îţi văd chipul, dar îţi văd culorile aurei sipetele din aură, ca şi pe cele din interiorul trupului, acolo unde ai hibe. Văd că nu ştii, dar ai un fibrom în uter. Trebuie să mergi repede la doctor, poate scapi numai cu tratament şi nu mai faci operaţie. Dar, să te duci la doctor. Mai văd şi o infecţie pe căile urinare. Şi pentru asta trebuie să mergi la doctor, că nu-i de şagă.*

—Vai, doamna Valentina, deşi m-aţi speriat, nu ştiu cum să vă mulţumesc. Sunteţi extraordinară. Aş vrea să vin la dumneavoastră să vă mulţumesc cu ceva...

—*Nu-i nevoie de nimic. Să mulţumeşti lui Dumnezeu, căci El mi-a dat puterea să văd ce-i în oameni, chiar de la distanţă. Numai Lui trebuie să-I mulţumim cu toţii, căci El ne dă fiecăruia tot ceea ce ne trebuie: şi sănătate şi de hrană, şi de toate.*

—Doamna Valentina, totuşi vreau să vă mulţumesc cumva...

- *Mulţumeşte-I lui Dumnezeu şi multă sănătate...*

La început, când punea pe inflamaţii „zeamă de humă", o usturau tare. Mariana P. nu ştia ce să facă. Nu avea curajul să o mai caute pe Valentina la telefon şi să o întrebe cum să procedeze. Avea totuşi încredere totală că ceea ce-i spusese oarba de la celălalt capăt al firului, când îi văzuse în chip fantastic tot interiorul trupului, avea să o vindece. A amestecat însă mai puţină humă şi a văzut că usturimea se elimină. Şi astfel, după vreo trei săptămâni de tamponări cu apa aceea tulbure şi de băut ceaiul de sulfină, petele au început să se retragă şi pruritul să scadă. După vreo trei luni, pielea s-a curăţat cu totul şi i-au mai rămas doar câteva urme la suprafaţă, acolo unde altă dată apărea sângele...

Aşa cum îi recomandase Valentina, după tulburătoarea convorbire telefonică avută cu ea, s-a dus la consult medical şi a făcut analizele necesare.

Un prim diagnostic a fost concludent: a fost depistat fibromul despre a cărui existenţă nu ştia nimic înainte de consultul telefonic. Fiind într-adevăr într-o fază primară, tratamentul recomandat de medic a eliminat treptat necesitatea unei intervenţii chirurgicale. Analizele au indicat, la rândul lor, prezenţa unei infecţii care a şi fost îndepărtată pe cale medicală.

Mariana P. nu va uita însă, niciodată, uluitoarea convorbire telefonică avută cu Valentina. Dincolo de tulburătoarele identificări ale afecţiunilor interne confirmate ulterior de medici, ea a putut să constate în mod direct că, atât vocea caldă şi vorbele pline de omenie, cât şi puterile ei nemaiîntâlnite erau într-adevăr daruri de la Dumnezeu pe care nu avea cum să le înţeleagă şi să şi le explice. Cum poate vedea o oarba de la atâţia kilometri distanţă care sunt suferinţele de pe trupul şi din adâncul organelor interioare ale cuiva? Şi cum poate să-i spună cauza bolii şi să-i recomande o anumită „zeamă de humă" şi un anume ceai necesar? Cu ce „ochi" vede Valentina şi unde se află „acest ochi" în fiinţa ei? Şi câtă lumină a simţit în vorbele ei, cu toate că, de fapt, Valentina este şi ea o femeie atât de lovită de soartă... Da, are dreptate: să-i mulţumim cu toţii lui Dumnezeu care ne dă mereu, tuturor, tot ceea ce ne trebuie... Mari sunt minunile tale, Doamne!

Mulţi cititori ştiu că diferiţi terapeuţi folosesc argila pentru vindecarea anumitor boli, o atare metodă fiind cunoscută, de fapt, din timpuri[1]

Argilele au, într-adevăr, proprietăţi medicale remarcabile, cunoscute de locuitorii diferitelor continente de mii sau poate de sute de mii de ani. S-a aflat că unele triburi din jungla braziliană rămase într-un anume primitivism, folosesc argile în mod curent şi ca aliment.

Referindu-se la calităţile terapeutice ale argilei, iată cum se exprima, încă din anul 1928, profesorul francez Laborde (de la Facultatea de Farmacie din Strasbourg): „Lutul lecuitor, luat cu regularitate sau periodic, este darul purificator, înviorător, compensator şi vindecător — proprietate esenţială a naturii. Este un puternic dinamo-gen care restabileşte echilibrul, «trezind» activitatea glandelor deficiente. Ea (argila) zădărniceşte culturile microbiene, le ucide, sporeşte activitatea fenomenului diastazic care există în celule. Este înzestrată cu puterea de a absorbi produsele inflamaţiei şi activează eliminarea materiilor fecale. Lutul lecuitor restabileşte forţa, capacitatea de rezistenţă, redă voioşia şi bucuria muncii, reglementează circulaţia intracorporală". (Citat din cartea medicului francez Jean Valnet, *Traitement des Maladies,* editată şi în limba română de Editura Garamond Jr., Bucureşti, 1995.)

Şi la noi în ţară, ca de altfel în multe alte ţări, argilele sunt şi acum folosite la tratarea diferitelor afecţiuni, prin acoperirea unor porţiuni din trup, prişniţe, straturi de lut puse sub cearceaf, tamponări cu soluţii etc.

Cu ani în urmă, ing. V. Bovo, din Braşov, mi-a povestit pe larg cum a scăpat, la un început de toamnă, de o sciatică rebelă care aproape că îi blocase deplasarea curentă. La sfatul tămăduitorului (la care apelase după insuficienţa unui tratament medicamentos), s-a dus într-un loc necirculat din apropierea dealului Tâmpa unde, după ce a făcut câteva sondaje, a găsit un strat mai gros de argilă curată. Acolo şi-a făcut o groapă în care s-a aşezat, acoperindu-şi complet piciorul afectat cu argilă proaspătă. După ce a depăşit senzaţia iniţială de „frig", a stat câteva ore citind o carte. Când, în final, s-a ridicat din „culcuşul" respectiv, chinuitoarele dureri îi dispăruseră şi nu au mai revenit o dată cu trecerea anilor.

străvechi. Terapeuţii respectivi au aflat despre calităţile sale deosebite în special de la „lecuitori" din popor şi au constatat apoi, experimental, în special la bolile de piele, că, dacă porţiunile afectate sunt izolate de contactul cu aerul printr-un 'Strat protector subţire, de lut activ, atunci inflamaţiile şi eczemele sunt eliminate treptat.

Dar, cum ştia oare Valentina, de la distanţe începând de la câţiva kilometri până la peste o mie de kilometri, fără să vadă şi fără să cunoască persoanele respective, să le indice huma necesară atâta vreme cât nimeni nu o învăţase vreodată să fie „lecuitoare" ? Totuşi, cititorul a sesizat, desigur, anumite exprimări oarecum stranii în vorbirea atât de naturală şi cu totul lipsită de ascunzişuri a Valentinei: „Pentru ficatul dumitale mi se arată..." sau „Petele... văd că trebuie să le ungi...". „Cum" şi „unde" vedea oare această oarbă leacul necesar şi cum ştia să-l aleagă cu atâta siguranţă? îi arăta poate, „cineva" toate acestea?

Auzind de asemenea întâmplări de la unii pacienţi, şi de la Valentina, întâmplări ce par a fi fantastice, mi-am pus şi eu, ca fiecare, aceleaşi întrebări. Răspunsul mi l-a dat treptat chiar Valentina însăşi, cu aceeaşi vorbire sinceră, deschisă, care îi este atât de specifică. Şi cititorul îl va afla, desigur, din capitolele următoare.

y-!

) „

Soartă, întâmplare, sau cu totul altceva?

*' r

- .

La prima vedere, mulţi dintre cei care au aflat câte ceva despre Valentina şi despre viaţa ei, o compătimesc cu uşurinţa necunoaşterii: „Aşa i-a fost soarta, să-şi piardă vederea şi să se chinuie o viaţă întreagă ca orice nevăzător...". Alţii, la fel de puţin cunoscători ai fondului existenţei noastre, conchid şi mai laconic: „O întâmplare nenorocită... Biata de ea...".

Dar, există într-adevăr o soartă? Oare fiecare dintre noi are un destin implacabil[1] care, în mod neştiut ne determină întreaga viaţă, iar noi suntem doar nişte simple jucării dirijate de o Forţă supraumană ce conduce în mod „programat" existenţa individuală a miliardelor de „păpuşi terestre"? Dacă este într-adevăr aşa, intervenţiile voinţei noastre, ale conştiinţei proprii, sunt doar aparente? Liberul arbitru al fiecărui om ar fi doar o poveste menită să camufleze o schemă rigidă, introdusă într-un gigantic calculator cosmic[1] total neştiut, schemă alcătuită din miliarde de fişiere individuale care trebuie respectate, întocmite de nu ştim ce fiinţe extraterestre, în cadrul unui ciudat „joc cosmic"?

Foarte mulţi oameni consideră însă că atât naşterea, cât şi desfăşurarea tuturor momentelor vieţii personale a miliardelor de pământeni, ar fi doar o înşiruire extraordinar de lungă de simple întâmplări. Tot ceea ce trăim, toate evenimentele, toate gândurile şi faptele noastre ar rezulta doar conjectural din complexul condiţiilor de mediu geografic şi social în care hazardul „ne-a azvârlit". Noi am interveni doar cu potentele noastre cerebrale şi fizice, modificând pe ici, pe colo, în bine sau în râu, imensul şir ele întâmplări individuale şi colective. Şi, în final, aşa cum am venit pe lume ca rezultat al unor condiţii întâmplătoare, apăruţi ca din neant, la fel ne vom duce, tot în mod întâmplător, în acelaşi neant... întreaga noastră existenţă ar fi deci, „o întâmplare atât de inutilă"...

[1] încă din vechime, tema „destinului" a frământat gândirea filosofică, influenţând astfel, şi marii dramaturgi clasici din antichitate, precum tragedienii greci Euripide, Eschil ş.a. în timpurile moderne, „tema destinului" s-a menţinut la fel ele amplu, nu numai în concepţiile multor filosofi şi, respectiv, în conţinutul numeroaselor opere dramatice, clar a pătruns până şi în muzica simfonică - de exemplu în „Simfonia destinului" a lui Beethoven.

între aceste concepţii extreme, undeva pe la mijloc, se află mulţimile de credincioşi ale diferitelor religii şi anume cei care au pătruns prea puţin profunzimile educaţiei teologice, în gândirea lor obişnuită, se consideră că orice bine şi orice rău care survine fiecăruia în parte, este împărţit de Dumnezeu într-un mod pe care noi, oamenii, nu îl putem înţelege şi împotriva căruia nu avem voie că cârtim. Dar, un astfel de mod de a gândi, implicându-l pe Dumnezeu în urmărirea zilnică a faptelor a peste cinci miliarde de pământeni, cu repartizarea către fiecare dintre aceştia a stărilor de fericire sau a diferitelor pedepse meritate („l-a bătut Dumnezeu") este, desigur, un mod foarte îngust de a concepe Divinitatea.

Dumnezeul Cerului, al celor văzute şi nevăzute - a creat un Univers gigantic care, numai în mica porţiune cunoscută astăzi de noi pe cale astronomică, este constituit din peste un miliarei de galaxii, însă, în fiecare galaxie sunt sute de miliarde de stele şi planete, în al căror spaţiu există, în mod cu totul logic, miliarde de miliarde de miliarde de fiinţe de tip uman. Desigur că Părintele Ceresc nu poate urmări în orice moment fiecare fiinţă din aceste miriade neştiute de „fraţi cosmici", pentru a hotărî ce să le dea, după meritul faptelor zilnice ale fiecăruia în parte... Dumnezeul Cerului, atunci când a conceput fantasticul ansamblu al Universului, 1-a bazat, prin extraordinara Sa gândire, pe nişte principii, pe nişte legi fundamentale, valabile în orice punct al Spaţiului şi în orice timp, legi care să asigure cele mai bune condiţii pentru naşterea galaxiilor, a stelelelor şi a planetelor, a lumilor văzute şi nevăzute ale diferitelor regnuri (vegetale, animale şi umane), precum şi condiţiile cele mai favorabile pentru desfăşurarea vieţii tuturor acestora într-un sens evolutiv, benefic fiecăruia, însăşi „destrămarea" a tot cea ce este pieritor -din materie densă - a fost concepută legic drept mijlocul cel mai eficace pentru continua perfecţionare şi evoluţie a ceea ce este nepieritor adică a tot ceea ce este de natură spirituală. Şi cine a analizat sau a studiat cât de cât aceste legi divine fundamentale, a constatat că sunt absolut perfecte. Pentru gândirea şi cunoştinţele noastre moderne, aceste legi încep cu forţele care asociază sau resping între ele particulele cele mai elementare ale materiilor vizibile şi invizibile (forţele nucleare tari şi slabe, electromagnetismul, gravitaţia etc.) şi se extind, treptat, până la echilibrul atât de armonios al rotirii planetelor în jurul fiecărei stele-soare, la rotirea fiecărui sistem solar în jurul fiecărui nucleu galactic, precum şi la deplasarea galaxiilor către Marele Atractor, într-o expansiune încă neînţeleasă. Dar, toate aceste legi descoperite de cunoaşterea modernă sunt, doar o mică parte, deoarece ştiinţa a studiat numai materia densă şi unele forme de energie specifice acesteia.

Or, în cadrul acestor legităţi fundamentale, de o perfecţiune absolută, care reglează de miliarde de ani existenţa şi evoluţia a tot ceea ce a fost creat în cadrul giganticului edificiu universal din imensitatea spaţială, este întru totul normal sa existe, încă de la începuturi, o lege perfectă şi absolută a Justiţiei divine şi în privinţa comportamentului fiinţelor de tip uman. Desigur, aceasta, la fel ca şi celelalte legi „ale cerului", este la fel de valabilă în orice punct din spaţiu, depăşind prin perfecţiunea şi modul său de aplicare orice lege omenească, întrucât legile pământene au fost mereu subiective, limitate de modul de gândire al fiecărei epoci şi de interesele anumitor grupuri de oameni.

Deoarece, din antichitate şi până în prezent, diverşii filosofi şi numeroşii teologi ai diferitelor religii nu au ajuns la un consens - fapt care se reflectă în concepţiile atât de diferite ale mulţimilor de oameni -, domină în continuare o necunoaştere şi o dispută întru totul dăunătoare: există, oare, o soartă, un destin care „prestabileşte" viaţa fiecărui om? Sau este tocmai invers: întregul conţinut al vieţilor individuale nu ar fi decât o înşiruire de întâmplări specifice unui „joc continuu al hazardului" -rezultat din variaţiile la fel de întâmplătoare ale climei terestre, ale radiaţiilor solare şi cosmice, ale comportamentului oamenilor, animalelor, plantelor, bacteriilor şi al viruşilor din mediul geografic în care trăim? Sau poate că suntem urmăriţi clipă de clipă de Dumnezeu, şi El împarte cele bune şi cele rele, până când fiecăruia îi va veni rândul la o judecată finală? Totuşi, în această ultimă ipoteză, mai există o concepţie care consideră Divinitatea mult mai mult decât un „urmăritor" permanent al faptelor noastre ce împarte fiecăruia, zi de zi, după merit. Această concepţie consideră că Justiţia divina ar avea încă din începuturi un alt „mecanism" de aplicare, pe care oamenii nu 1-au sesizat sau, poate chiar mai mult, preferă să nu-1 recunoască...

într-o atare confuzie a diferitelor moduri de a gândi - extinsă la nivelul întregii omeniri, datorată în cea mai mare măsură necunoaşterii umane, dar, în bună parte, şi acelor îngâmfări subiective ale celor ce au impresia că ştiu foarte multe deşi, în realitate, ştiu foarte puţin -, există totuşi o cale care permite alegerea celei mai veridice ipoteze. Şi această cale este accesibilă oricui, cu condiţia unei obiectivităţi majore în felul de a gândi al fiecăruia dintre noi: modul în care una dintre ipotezele respective ne poate explica *de ce* în decursul vieţii survin cele mai variate „nenorociri" sau „bucurii" şi care ar fi logica acestora? DE CE unii oameni se nasc orbi (sau orbesc pe parcursul vieţii) sau cu malformaţii (ori au accidente grave) care îi chinuie o viaţă întreaga pe ei şi pe cei apropiaţi, în timp ce restul se nasc perfect sănătoşi şi se bucură de fericirea de a vedea, de a avea mâini, picioare şi organe interne bune?

DE CE unii se nasc bogaţi şi au parte de bucuriile şi plăcerile vieţii, în timp ce alţii se nasc în sărăcie şi duc o viaţă de mizerie? Dar, chiar mai mult: DE CE unii oameni, care decenii de-a rândul au avut un comportament moral superior, fiind buni credincioşi şi făcând doar fapte bune, la un moment dat au parte de nenorociri „nedrepte" care parcă ar nega existenţa unei reale Justiţii divine perfecte?

Astfel de situaţii să fie doar simple efecte ale unui „destin" lipsit de căldură umană, considerat adesea ca fiind „orb"? Deşi în multe cazuri această ipoteză *apare* ca fiind cea mai apropiată, susţinătorii unei asemenea gândiri nu pot explica însă, mai departe: cine „manevrează" destinul? Cine concepe „fişierul program" al fiecărei fiinţe în parte, numai pe Pământ existând acum peste cinci miliarde de oameni? Unde se află acest imens „centru de calcul" şi cum se transpun în viaţa fiecăruia dintre noi detaliile cotidiene din „programul individual" până la actul final al decesului? Şi întrebările se extind mult mai mult, fără ca susţinătorii ipotezei să poată da vreun răspuns...

în varianta „întâmplării", orice schemă logică, principială, este exclusă: Această ipoteză, total simplistă, a fost acceptată cu uşurinţă, întrucât este foarte comodă şi nu solicită gândirea şi capacităţile de analiză şi aprofundare ale spiritului nostru. A trăi „la întâmplare" este însă extrem de dăunător propriei evoluţii. O astfel de concepţie denotă o participare la viaţă doar sub aspect biologic, aspect care, în fond, este manifestarea inferioară a fiinţei noastre. Desconsiderarea gândirii în profunzime şi excluderea frământărilor spirituale menţin oamenii respectivi doar la nivelul unui anumit primitivism. Oare nu există un scop al vieţii umane, oare existenţa noastră pământească este doar o „întâmplare" fără nici un sens? Parfumul, coloritul şi frumuseţea florilor sunt, şi ele, pe întreg globul, doar simple întâmplări? Perfecţiunea pe care o regăsim studiind o furnică sau o albină - atât ca structurare biologică, precum şi ca activităţi vitale -, perfecţiunea pe care o vedem în organismul tuturor plantelor, al animalelor şi, în special, al oamenilor, nu evidenţiază oare nişte legi fundamentale extraordinare care nu au nimic de-a face cu simple „înşiruiri de întâmplări"?

„Teoria hazardului", susţinută chiar şi de unii oameni de ştiinţă[2] până către jumătatea secolului al XX-lea, s-a destrămat însă, treptat, în ultimele

2. Laureaţii Premiului Nobel din anul 1965 pentru descoperiri în fiziologia celulară şi în genetica moleculară, biochimiştii francezi A. Lwoff şi J. Monod, au susţinut în mod conservator rolul dominant al „întâmplării" în desfăşurarea fenomenelor fizice şi bio-chimice. într-un articol („Le Monde" din 24.07.1996), A. Lwoff se exprimă astfel: „Existenţa organismelor, chiar şi a celor mai simple - protozoare,

decenii, sub impulsul amplelor descoperiri din fizica nucleară, biochimie si astrofizica, marea majoritate a oamenilor ele ştiinţă s-au convins că absolut nici un fenomen din micro şi din macrocosmos nu se produce fără a fi determinat de anumite cauze specifice.

Dar dacă nu există un supercomputer extraatmosferic care ar realiza programe biologice pentru fiecare nou-născut, sub forma unui destin implacabil şi nu există nici „jocul nesfârşit al întâmplării" .şi, cu atât mai mult, nu se poate concepe o Divinitate care să urmărească clipă de clipă gândurile şi faptele miriadelor ele fiinţe din Univers, cum s-ar putea răspunde totuşi la acele întrebări-cheie menţionate anterior? Există, oare, şi se poate da un răspuns logic, realist, la întrebarea: DE CE, de exemplu, Valentina, pe când era încă un copil cu totul nevinovat într-o familie ce trăia extrem de modest, dar cu o comportare morală corectă, a fost accidentată atât de grav încât să-şi piardă vederea pentu tot restul vieţii ?

Ampla dispută filosofică generată ele astfel de întrebări, dispută veche de mii de ani şi rămasă neclarificată de generaţii, se menţine încă şi astăzi, la nivelul celor mai diferite grupuri de populaţie. Din păcate, cauza acestei situaţii confuze a rămas ascunsă în permanenţă cu o deosebită abilitate: o evitare continuă dublată de o respingere totală a unor realităţi fundamentale care „deranjează" comoditatea vieţii cotidiene şi plăcerile materiale ale majorităţii fiinţelor omeneşti.

ciuperci, bacterii - este legată de succesiuni improbabile ale unor evenimente improbabile... Apariţia vieţii pe planeta noastră este rezultatul unui şir de evenimente foarte improbabile".

în anii următori însă, această concepţie a fost combătută de tot mai mulţi savanţi. Laureatul Premiului Nobel pentru fizică, 1996, profesorul francez Alfred Kastler, scria în cartea sa *Cette elrange matiere,* Ed. Stock, Paris, 1976: „Mărturisesc că nu pot să ader la raţionamentul prietenului meu A. Lwoff şi că, din premisele pe care le pune - marea improbabilitate a înlănţuirilor care au dat naştere vieţii -, eu trag o concluzie diametral opusă concepţiilor sale... Altfel spus, nu există nici o şansă ca să se explice apariţia vieţii şi evoluţia ei doar prin simplul joc al hazardului". Lipsa de realism a „teoriei hazardului" a fost evidenţiată şi de reputatul filosof francez, academicianul Jean Quitton. împreună cu oamenii de ştiinţă francezi -fraţii Gr. şi Ig. Bogdanov, el a publicat o carte-dialog prin care, blamând ideea „hazardului", a lansat gândirea „metarealistă" a îmbinării cunoştinţelor spirituale cu cele strict ştiinţifico-materialiste *(Dieu et la Science,* Ed. Grasset et Fasquelle, Paris, 1991).

Consideraţii de înalt nivel ştiinţific în combaterea „teoriei întâmplării" au fost expuse în repetate rânduri şi de cunoscutul astrofizician englez Şir Fred Hoyle (de exemplu, în cartea sa *The Intelligent Universe,* Ed. M. Joseph, Londra, 1983), de astrofizicianul american T.X. Thuan *{La melodie secrete,* Ed. Fayard, Paris, 1988), precum şi de astrofizicienii francezi D. Lambert şi J. Demaret *(.Leprincipe anlbropique,* Ed. A. Colin, Paris, 1994).

Totuşi, cu mult înainte ele discuţia filosofică şi de polemicile doctrinare pe această ternă, în antichitate[3] s-au oferit explicaţii la astfel de întrebări, atât de semnificative. De-a lungul mileniilor, acestea au rămas accesibile însă numai unor grupuri restrânse ele iniţiaţi, deoarece marea majoritate a oamenilor de pe planetă au fost dominaţi, încă de la începuturi, de reflexele şi de satisfacţiile strict biologice, de „interesele materiale" trecătoare. Vechiul tezaur cognitiv a rămas izolat şi a trebuit să fie ascuns, întrucât era *bazat* pe învăţături spiritualiste care proclamau superioritatea sufletului, a spiritului[4], asupra tuturor manifestărilor umane. Or, o atare învăţătură „deranja" enorm atunci când blama modul de viaţă inspirat doar de satisfacerea plăcerilor inferioare ale trupului.

Plecând însă de la realitatea fundamentală a existenţei sufletului, s-a putut explica, în primul rând, admirabilul „mecanism legic" al evoluţiei spirituale care face parte intrinsecă din giganticul proces al evoluţiei la scară cosmică a tot ceea ce există în Univers - începând de la praful cosmic la galaxii, de la regnurile vegetale şi animale ale materiei vii, şi sfârşind cu miriadele de miriade de entităţi spirituale răspândite în imensitatea spaţială. Şi, într-adevăr, acest „mecanism legic" legat direct de existenţa spiritului, a sufletului, a fost cunoscut din timpuri străvechi. Dar, daca în evoluţia lentă a omenirii terestre, epocă de epocă a tot fost desconsiderat, la acest sfârşit de secol XX şi de eră zodiacală, a venit vremea să fie cunoscut şi recunoscut de mulţimile de pământeni care vieţuiesc şi se instruiesc pe această planetă.

în fapt, caracterul legic al acestui „mecanism" se evidenţiază în mod pregnant, întrucât el apare ca manifestare în domeniul spiritual a uneia şi aceleiaşi legi universale a „cauzei şi a efectului", lege care se manifestă exact la fel în absolut toate structurile materiei dense sau în jocurile tuturor formelor de energie, în orice punct al Spaţiului: fiecare efect are cel puţin o cauză, fiecare acţiune produce şi o reacţie!

Dat fiind caracterul său universal valabil, este evident faptul că această lege fundamentală a „cauzei şi a efectului" face parte din legităţile

3. Eliade, M.: *Istoria credinţelor şi ideilor religioase.* Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1981; Eliade, M. şi Culianu, I.,: *Dicţionar al religiilor,* Ed. Humanitas, Bucureşti, 1993; Chatterji, J.C.: *Filosofici esoterică a Indiei,* Ed. Ram, Gorj, 1939-
4. în general, nu este cunoscută diferenţierea dintre noţiunile de „spirit" şi „suflet", învăţăturile esoterice enunţă următoarea definire: „spiritul" este „Eul superior", adevărata noastră fiinţă nemuritoare. „Nucleul spiritual" se îmbracă în învelişuri din materii subtile care se vor destrăma treptat doar după foarte, foarte mult timp. Acestea au funcţii proprii (corp emoţional, corp cauzal etc.) şi se comportă ca trupuri distincte. Ansamblul „nucleu spiritual" şi „trupuri subtile" constituie „sufletul".

primordiale' hotărâte de Divinitate încă de la conceperea Creaţiei, legităţi care *reglează în* mod admirabil, de miliarde de ani, existenţa şi evoluţia tuturor „formelor" spirituale şi materiale care populează imensitatea „Cerului".

Or, tocmai prin acest „mecanism universal" care se manifestă în mod direct în orice punct al spaţiului, ca orice lege fizică pe care o cunoaştem (ca, de exemplu, legea gravitaţiei), Divinitatea a conceput şi a realizat o „urmărire automată" a manifestărilor fiecărei fiinţe având nucleu spiritual (începând de la gândire, până la cuvintele şi la faptele sale) care, în paralel, aplică efectiv şi Justiţia divină, întru totul perfectă. Astfel, în baza „legii cauzei şi a efectului", orice faptă a noastră - bună sau rea - îşi va avea efectul tot asupra noastră, mai devreme sau mai târziu, chiar dacă iniţial ea se răsfrânge asupra altor semeni de-ai noştri. Poate că cel mai semnificativ exemplu pe care însăşi Natura ni-1 oferă în acest sens, este tocmai naşterea fiinţelor (plante, insecte, animale) de acelaşi fel din „sămânţa" specifică fiecărei forme vii. Drept urmare, prin similitudinea aplicării şi în domeniul spiritual, mulţi iniţiaţi au denumit-o în vorbirea curentă şi „legea semănatului": când vine un anume timp, fiecare culege ce a semănat adică cine a semănat orz nu poate culege porumb, iar cine a semănat spini şi buruieni, nu poate secera grâu... Dar, marea majoritate a oamenilor de pe pământ nu ştiu (fiindcă ignoranţa, alunecarea pe panta satisfacţiilor strict biologice, precum şi deformările dogmatice foarte subiective au îndepărtat, de-a lungul veacurilor, din gândirea şi cunoaş-terea generală numeroase realităţi fundamentale) mai există încă două aspecte esenţiale ale funcţionării legice a „mecanismului" respectiv:

- pe de o parte, fiecare manifestare a noastră având un substrat energetic profund (gânduri, cuvinte, fapte) este înregistrată automat — ca pe o videocasetă - în chiar intimitatea fiinţei noastre sufleteşti[6], fără ca în viaţa de toate zilele să ne dăm seama de acest lucru.
- pe de altă parte, „rodul" care va rezulta din faptele noastre nu îl vom culege, în general, în cursul vieţii în care „am semănat" binele sau râul pe care am fost în stare să-1 concepem, ci în una, sau în mai multe, din vieţile noastre viitoare.

5. Abd-ru-shin (Bernhart, O.E.: *Im Lichte der Wahrheit,* Ed. Gralsbotschaft, Stuttgart, 1989, operă tradusă şi în limba română: *în lumina Adevărului - Mesajul Graalului,* Ed. Fundaţia „Mişcarea Graalului în România", Timişoara, 1993-1997.
6. Drout, P.: *Des vies anterieures aux viesfutures,* Ed. Du Rocher, Paris, 1989 (carte tradusă în limba română sub titlul: *De la vieţi trecute la cele viitoare,* Ed. Sagittarius, laşi, 1996); *Memories d'un voyageur du temps,* Ed. Du Rocher, Paris, 1994.

Spiritul fiind nemuritor, „mecanismul legic" care ni se aplică în mod automat tuturor mai este completat admirabil şi de o altă realitate fundamentală, de asemenea necunoscută celei mai mari părţi[7] a omenirii şi care a tot fost ascunsă oamenilor în mod intenţionat sau din ignoranţă: „culesul roadelor", bune sau rele, se *realizează* de-a lungul unui întreg şir de vieţi succesive prin „reîncarnări" repetate ale fiecărui suflet uman în parte[8]. Numărul acestor reveniri în diferite vieţi pământene variază de la om la om, în funcţie de cum reuşim fiecare să ne curăţim de „petele" anterioare pentru a ajunge să îmbrăcăm cândva acele „veşminte albe" ale purificării sufletului nostru, specifice unor trepte reale în evoluţia spirituală proprie.

în aplicarea efectivă a acestor două legi, a „semănatului" şi a „reîncarnării", se află, în cea mai mare măsură, dar nu în totalitate, explicaţia la întrebarea DE CE unii se nasc orbi sau cu alte handicapuri, alţii suferă de boli chinuitoare sau au parte de situaţii cumplite, în timp ce majoritatea celor din jur sunt sănătoşi şi se bucură de diferite satisfacţii, în fapt, o mare parte din trăirile ce revin fiecărui om în decursul vieţii reprezintă „culesul" de la ce „a semănat" odinioară, în vieţile anterioare: astfel „efectele" actuale se datorează unor „cauze" dintr-un trecut uitat deocamdată. Dar, ceea ce este foarte important de ştiut, mai ales că acest fapt ni s-a tot ascuns mereu din interese meschine, este următorul fenomen fizic: „petele" pe care singuri ni le-am făcut în numeroasele yieţi anterioare şi care s-au înregistrat automat în memoria ascunsă a sufletului fiecăruia dintre noi, pot fi „şterse", însă această „ştergere" poate fi făcută numai şi numai de către omul în cauză şi nu de către altcineva, deoarece trebuie să intervină exact aceeaşi energie, de exact aceeaşi frecvenţă vibratională, dar de sens contrar. Aceste energii psihice „de ştergere" pot fi produse de fiecare dintre noi, fie printr-o polarizare superioară a gândirii noastre - şi anume printr-o căinţă sinceră, profundă şi de durată -, fie prin „retrăirea inversă" a aceloraşi „fapte rele", adică în postură de victimă, în cadrul altor încarnări, în fond, în zilele noastre putem înţelege mai bine decât oricând acest proces fizic specific şi întru totul natural, deoarece este identic cu „ştergerea" unor înregistrări de pe orice casetă audio sau video. Dar, ca la orice aparat electronic, dat fiind faptul că nu există doi oameni care să aibă aceeaşi lungime de undă şi aceeaşi

7. Koechlin de Bizemont, D.: *L'Univers d'Edgar Cayce,* Ed. R. Laffont, Paris, 1985 (carte tradusă în limba română sub titlul: *Universul luiEdgar Cayce,* Ed. Sagittarius, Iaşi, 1993).
8. Demetrescu, S.: *Din tainele Vieţii şi ale Universului,* Ed. Emet, Oradea, 1993; Schmitt, E.: *La reincarnation, ele de l'existence,* Ed. Frântaises du Graal, Paris, 1992.

frecvenţă a propriilor energii psihice, nici la ştergerea propriilor „pete" nu poate să intervină altcineva, un alt „aparat" cu alte caracteristici funcţionale.

Ca orice fenomen fundamental, acest proces fizic ne apare acum ca fiind extrem de simplu, deşi el este fantastic prin amploarea lui, atât la scara planetei noastre, cât şi la nivel cosmic. Şi astfel, putem constata cât ele clară este vechea cunoaştere şi cât ele normală este explicaţia oferită prin aplicarea acestor legi divine. Prin acest „mecanism legic", admirabil şi admirabil realizat, Justiţia cea mai obiectivă şi mai perfectă se aplică în mod automat, fără a mai fi necesar ca Divinitatea să urmărească clipă de clipă gândurile şi faptele miliardelor ele oameni, respectiv a miriadelor de fiinţe spirituale existente în imensitatea Creaţiei.

Cel mai impresionant şi mai profund exemplu al modului legic, universal, al încarnării sufletelor care vin să trăiască un timp pe solul terestru a fost însăşi naşterea lui Isus. Deşi Fiu al lui Dumnezeu, venit cu o misiune esenţială pentru ridicarea omenirii la o altă treaptă de evoluţie spirituală, bazată pe „religia iubirii", Divinitatea nu a făcut nici o excepţie de la legile stabilite din începuturi: vieţuirea pământeană trebuie să se supună fazelor biologice ale „încarnării" care se încadrează fără clintire în schema legilor fundamentale ce determină viaţa şi evoluţia a tot ceea ce există în cuprinsul Spaţiului. De altfel, însuşi Isus s-a exprimat asupra reîncarnării ca fiind un fapt cunoscut şi la vremea Sa. în textul, scris mai târziu, al Noului Testament au fost specificate doar câteva exemplificări. După ce în cap. 16, versetele 13 şi 14, din Evanghelia lui Matei a fost evidenţiată cunoaşterea de către ucenici a faptului natural al „reîncarnării", în versetul 12 al cap. 17 au fost redate şi cuvintele întru totul semnificative ale Mântuitorului referitoare la uciderea Sf. loan Botezătorul (verset 11): „Vă spun însă, că iată Ilie a venit, dar nu 1-au cunoscut şi au făcut cu el ce au voit", (în fapt, proorocul Ilie trăise cu nouă sute de ani mai înainte şi Mântuitorul ştia că sufletul lui se reîncarnase în cel ce a fost loan Botezătorul.)

Dar Isus Hristos a oferit celor care au putut să-L înţeleagă şi o altă cunoaştere deosebit de importantă legată de „reîncarnare", cunoaştere care, din păcate, a rămas ignorată cu totul de-a lungul timpului, într-un alt răspuns dat ucenicilor, la întâlnirea cu un tânăr orb pe care 1-a vindecat în chip miraculos, Mântuitorul a arătat şi o altă cauză posibilă a diferitelor suferinţe trupeşti, separată de faptele noastre din vieţile trecute, devenite „cauze" pentru existenţe ulterioare: „Nici acesta nu a păcătuit, nici părinţii lui, ci *aceasta s-a făcut* ca să se arate prin el lucrurile lui Dumnezeu" (loan, cap. 9, verset 2-3).

Textul Noului Testament, scris la câteva decenii după înălţarea lui Isus, redând foarte succint doar unele dintre momentele vieţii şi doar

părţi din pildele şi învăţăturile Sale, nu a menţionat şi alte aspecte ale discuţiei respective, în schimb, evidenţiază în mocl pregnant faptul că Isus cunoştea în profunzime legile divine (v. Matei, cap. 5, versete 17-19) precum şi „mecanismele" lor specifice de aplicare în viaţa oamenilor: „aceasta s-a făcut pentru a arăta prin el...". Cuvintele Mântuitorului ca, ele altfel, şi miracolul respectiv au fost destinate reactivării în conştiinţa oamenilor a unei alte cunoaşteri spirituale importante, în baza legii „liberului arbitru", care oferă o libertate în gândire şi în manifestarea tuturor fiinţelor spirituale din Creaţie, dar cu asumarea răspunderilor care decurg, un spirit mai evoluat care înţelege necesitatea educativă de a „se arăta prin el lucrurile lui Dumnezeu" acceptă, încă înainte de reîncarnare, anumite suferinţe biologice în viaţa terestră pe care o va trăi ca să devină astfel un exemplu pentru elevarea sufletească a semenilor.

Deci, aceasta este o a doua categorie a „cauzelor" care conduc la suferinţele trupeşti ale fiinţelor omeneşti. Sub aspect „valoric", astfel de „acceptări prealabile" sunt cu totul opuse cauzelor obişnuite ce produc chinurile celor mulţi de pe pământ, rezultate din faptele anterioare. Dar, din păcate, atât din istoria cunoscută, cât şi din exemplele pe care le trăim cu toţii zi de zi, apare evident faptul că asemenea „acceptări" sunt foarte puţine în raport cu imensa „cantitate de cauze" nefericite pe care oamenii continuă să şi le provoace singuri dintr-un nivel scăzut al propriei conştiinţe şi din ignoranţă... Desigur ca cel mai înălţător exemplu al nobilelor acceptări din partea sufletelor evoluate, care urmează să se sacrifice pentru a îndeplini un rol educativ - acela de a-i face pe oameni să înţeleagă şi să respecte adevărurile şi legile divine, a fost însuşi Isus Hristos; deşi a ştiut foarte bine că va fi batjocorit, schingiuit şi asasinat în mod oribil, El a acceptat toate acestea o dată cu primirea înaltei Sale misiuni încă înainte de se încarna ca prunc.

în contextul universal al manifestărilor legilor divine, care au la bază ascendenţa spiritului asupra structurilor din materie inertă şi din materie vie, imensul proces de evoluţie a tot ceea ce există în cuprinsul cerului evidenţiază în mod mai doct decât oricând un fapt fundamental: atât în vieţuirea terestră, cât şi la nivel spaţial nu există nici „destin orb" şi nici „joc al hazardului"!

Este totuşi adevărat că există pentru fiecare dintre noi un anume „program", dar acesta rezultă legic, în mod automat, din înseşi gândurile şi faptele noastre anterioare pe care singuri ni le-am imprimat moment de moment pe „caseta" sufletului nostru - şi ale căror energii emise iniţial în exterior se vor întoarce tot la sursă, la fel ca la oricare circuit energetic. Deci, în modul cel mai natural şi mai real, noi înşine suntem .aceia care ne trasăm „programul" vieţii următoare şi, respectiv, al vieţilor

viitoare. Din păcate, marea majoritate a oamenilor îşi continuă viaţa într-o totală ignoranţă cu privire la acest fapt, ceea ce le prelungeşte şirul suferinţelor atât de variate, rezultate din necunoaşterea imbinării pe cale energetica, în mod automat, a legii „liberului arbitru" cu legea „cauzei şi a efectului". De milioane de ani de când există oamenii pe Pământ, legea „semănatului şi a culesului" a fost mereu ignorată, acel „mecanism" al ştergerii păcatelor prin noi suferinţe ducând la noi şi noi reîncarnări. Totuşi, în lume au existat şi mai există şi acum zone geografice, în special în Asia, dar şi pe alte continente, în care învăţătura spiritualistă a „reîncarnării" a făcut şi face încă parte din educaţia curentă (hinduismul, budismul etc.) - din păcate, cu numeroase deformări inventate de oameni în decursul veacurilor, întrucât tezaurul acestor învăţături a fost păstrat cel mai bine, încă din antichitate şi până în prezent, în India, mulţi termeni specifici au pătruns în literatura modernă prin cuvinte indiene (sanscrite). Poate că termenul cel mai cunoscut *astăzi, folosit şi* în vorbirea curentă, este chiar denumirea indiana a aplicării legii „cauzei şi a efectului" în nesfârşita existenţă a sufletelor umane şi anume „legea karmei"[9]. Creştinismul timpuriu a cunoscut „mecanismul legic" al reîncarnării şi I-a cultivat în învăţătura primelor secole, scrierile eruditului teolog Origene (sec. al III-lea) fiind un exemplu în acest sens. Intervenţia abuzivă a împăratului Justinian şi a soţiei sale Teodora a făcut însă ca, sub ameninţare, Sinodul al V-lea de la Constantinopole (din anul 553) să elimine această cunoaştere fundamentală din dogma creştină. Abia în anii acestui sfârşit de secol al XX-lea a început să se pună problema reconsiderării de către lumea creştină a realităţii reîncarnării în cadrul legii „semănatului şi a culesului", deoarece s-au înmulţit extrem de mult manifestările stranii, în cele mai diverse colţuri ale lumii, care demonstrează[10] continuu acest fenomen fundamental: oameni care îşi amintesc spontan din vieţile trecute, comunicările cu sufletele celor decedaţi, declaraţii după morţile aparente etc. în fapt, astfel de manifestări, tot mai numeroase, fac să se evidenţieze „lucrurile lui Dumnezeu" şi sub aspectul acestei cunoaşteri ce a fost părăsită în mod atât de subiectiv în urmă cu peste cincisprezece secole...

9. Schmitt, E.: *Le Karma, ele de la destinee,* Ed. Francaises du Graal, Paris, 1992; Jinarajadasa, C.: *L'evolution occulte de l'humanite,* traducere în limba română sub titlul: *Evoluţia ocultă a umanităţii,* Ed. Herald, Bucureşti, 1995; Lazarev, S.N.: *Diagnostica Karmîi,* Ed. Biotilend, St. Peteresburg, 1994, traducere în limba română sub titlul: *Karma,* Ed. Moldova, Iaşi, 1995; Goci, V..- *Karma şi cauza,* traducere în limba română, Ed. Moldova, Iaşi, 1996.

10. Gheorghiţă, F.: *Comunicări cu cealaltă lume,* Ediţia a III-a, Ed. Fides, Iaşi, 1996.

Constatând că, de fapt, în dogma creştinismului apusean există totuşi ideea „reîncarnării", exprimată însă, prin termenul „purgatoriu", iată cum se exprima, relativ recent, teologul englez, prof. Mac Gregor, (doctor în teologie, de la Universitatea din Oxford)[11]:

> „Teoria reîncarnării, care în Occident se bucură de o audienţă mai vastă decât se recunoaşte, a apărut în Orient. Evreii şi grecii din vechime o cunoşteau. Puţin interesează că nu este menţionată nicăieri în Evanghelii. De altfel, în acestea nu se vorbeşte deloc nici despre Sfânta Treime...
>
> Regăsim această credinţă în aproape toate religiile, de la cele mai rudimentare, până la cele mai complexe. Nu numai că ea a modelat cultura indiană, dar, depăşind cadrul hinduismului, ea joacă un rol major şi în cultele înrudite, cum este budismul. Piatră de bază a învăţăturii pitagoreicilor, ea a exercitat o influenţă considerabilă şi asupra grecilor din Antichitate, în special asupra lui Platon, care a integrat-o în concepţia sa privind nemurirea sufletului. Primii creştini, şi în mod cu totul deosebit cei din şcoala din Alexandria, au răspândit-o în mod deliberat, ea nefiind total străină iudaismului...
>
> în cartea *Tratatul purgatoriului,* Caterina de Genova (N.A.: canonizată ca sfântă, ea a trăit între anii 1474 şi 1510) a scos bine în relief afinităţile care există între noţiunea de purgatoriu şi cea a reîncarnării, în măsura în care, spunea ea, sufletul acceptă sau mai degrabă decide în mod liber ca să se purifice...
>
> Mi-aş permite totuşi să formulez o ipoteză personală: de ce purgatoriul creştinilor nu ar consta într-o serie de reîncarnări de-a lungul cărora am deveni conştienţi de calitatea spirituală a existenţei, debarasându-ne progresiv de defectele noastre cele mai grave?...
>
> Individul este condus astfel să realizeze o evoluţie spirituală pe care nu ar putea să o obţină dintr-o singură existenţă, evoluţie care va trebui să se desfăşoare pe parcursul unei multitudini de vieţi succesive. Aceasta este, în mod sigur, raţiunea de a fi a reîncarnării...".

Am inserat această discuţie despre lipsa evidentă a „jocului întâmplării" sau a unui eventual „joc supraterestru al unui destin orb" pentru a-i uşura cititorului, într-o anumită măsură, înţelegerea vieţii oarbei Valentina şi a rolului pe care ea îl îndeplineşte.

Preluând direct diferite descrieri şi aprecieri ale sale care constituie frânturi din viaţa şi trăirile ei atât de stranii pentru noi, personal, nu am posibilitatea de a discerne cauzele profunde care au condus la „accidentul" ce i-a provocat orbirea. Pierderea vederii i s-ar datora oare, pe linie karmică, unor fapte ale sale din neştiutele vieţi trecute? Sau, poate, dimpotrivă, „Eul" ei spiritual şi-a dat acceptul înainte de a se reîncarna,

11. Gregor, Mac: *Enquete sur l'existence de la reincarnation,* Ed. Filipacci, Paris, 1995.

ca să ducă o nouă viaţă terestră în condiţiile unor sacrificii biologice şi materiale foarte grele, cu scopul de a deveni şi ea un exemplu viu şi impresionat care să arate importanţa trăirilor spirituale şi a „lucrărilor lui Dumnezeu"... ?

Prezentându-i însă opiniile, sper că mulţi cititori vor putea să întrezărească pe parcurs un răspuns oarecum mai apropiat ele realitate, care să-i facă să înţeleagă mai bine capacităţile fenomenale pe care le demonstrează Valentina.

Şiragul amintirilor

Mulţi dintre pacienţii care au văzut-o pe Valentina, alături de diferiţi medici, cum închidea ochii rămaşi fără vedere pentru a le investiga interiorul fiinţei prin unde total necunoscute şi cum descria apoi specialistului, în cele mai mici detalii, afecţiuni numai de ea văzute, menţionând şi durerile organice mai bine decât reuşeau ei înşişi sa le exprime, au rămas frământaţi de unele întrebări ieşite din comun... Atât ei, cât şi cei din familie sau cunoscuţii cărora le povestea tulburătorul ei comportament, precum şi diferiţii oameni care au auzit întâmplător câte ceva despre „fenomenala Valentina" aveau pe buze întrebarea, specific omenească: „Cine să fie oare această oarbă care vede cu atâta uşurinţă în trupul şi în sufletul fiecărui pacient? De unde a apărut ea printre noi, cei care nu avem deloc astfel de puteri minunate?"

Pentru a-i lămuri pe cititori în privinţa întrebărilor respective, iată cum îşi depăna oarba însăşi o înşiruire fragmentară a unora dintre amintirile din copilăria şi din tinereţea sa atât de zbuciumate, clipe trăite la începutul vieţii, văzând lumina zilei şi, mai apoi, mereu în întuneric. Totuşi, înainte de a-i reda propriile-i vorbe, ţin să menţionez un aspect pe care cititorul îl va regăsi repetat pe ici, pe colo în cuprinsul cărţii, deşi atât Valentina, cât şi eu însumi 1-am limitat suficient de mult. întrucât ea şi-a pierdut vederea încă din copilărie, a fost lipsită de o instruire şcolară normală şi, astfel, nu a avut parte de cunoaşterea unor termeni specifici de cultură generală. De aceea, exprimările sale au adesea un caracter pitoresc, presărat cu regionalisme, pe care 1-am menţinut adesea, ca având un anume farmec literar. Totuşi, pentru a clarifica tuturor categoriilor de cititori sensul vorbelor sale mai „colorate", am introdus între paranteze termenii uzuali necesari. Este însă ele menţionat în paralel şi un fapt remarcabil, prezentând importanţa sa pentru cei care vor să stea de vorbă cu Valentina: în ultimii trei ani, aflându-se mult timp în preajma diverşilor medici cu care conlucrează şi a unor persoane cultivate care au dorit să o întâlnească, această oarbă, având o inteligenţă nativă deosebită, şi-a actualizat foarte repede limbajul cotidian, în acest mod, ea are astăzi o vorbire fluentă bine completată cu noţiuni şi termeni, încât nu i se sesizează uşor lipsa şcolarizării sacrificate.

Parcurgând „şiragul amintirilor" sale, cititorii vor înţelege mai bine din conţinutul capitolelor următoare de ce Valentina este un „fenomen":

- M-am născut în anul 1949, în ziua de 28 aprilie, în satul Dobrovăţ, judeţul Iaşi, dintr-o familie de ţărani. Pe Mama o chema Părită, iar pe Tata, Gheorghe Adochiei.

în casă am fost treisprezece fraţi, o familie foarte necăjită. Niciodată n-am avut îndeajuns ce mânca şi nici ce îmbrăca. Dărâm trăit aşa, căci Dumnezeu a fost cu noi şi fiecare am crescut până ne-am făcut oameni. Din toţi cei treisprezece, am rămas însă, numai şapte. Până în anul 1992, când a murit mama, noi toţi cei şapte ne întâlneam în fiecare an la mama acasă.

Casa noastră era o casă mică, modestă, că Tata şi Mama nu au avut niciodată bani să facă una mai mare. De pe prispa de afară intram într-o tindă care dădea pe-o parte spre bucătărie şi pe cealaltă spre o singură cameră în care dormeam cu toţii. Acolo, lângă sobă, era un pat mare în care ne înghesuiam toţi copiii. Aşa cum era la oamenii mai necăjiţi, acoperişul casei era din stuf. (fig. 1)

Copilăria mi-afost destul de zbuciumată, dar oricum, a fost frumoasă.

în 1956, în ziua de 13 noiembrie, am suferit un accident. Tata a adus lemne cu un tractor de acolo, din sat. Cum a intrat în ogradă, tractorul a scăpat la vale şi m-o izbit cu capul de prispă. Atunci mi-o buşit sângele. M-au dus repede la spital, în Iaşi, unde am fost operată. Dar, domnii doctori Oblu şi Schechter i-au cerut mai întâi Tatei să dea semnătură, spunându-i că, dacă scap cu viaţă, o să rămân ori surdo-mută, ori paralizată, ori oarbă.

După operaţie, nu mi s-a întâmplat însă absolut nimic.

Când s-au împlinit patru luni de stat în spital, m-au adus fraţii mai mari acasă.

Toamna am mers la şcoală în clasa întâia, pe care amfăcut-o toată, acolo în sat. Am fost douăzeci şi trei de colegi, îi ştiu pe toţi. Şi acuma, după atâţia ani, îmi amintesc de ei, de toţi. învăţătorul nostru a fost domnul Gheorghe Botez.

Am terminat clasa întâia cu premiul doi.

în toamna ce-a urmat, am mers în clasa a doua; dar, am mers numai până în 7 noiembrie, care a fost ultima zi de şcoală a mea.

în ziua aceea am venit de la şcoală, mi-am scris lecţiile, dar după o bucată de timp m-a prins un somn care parcă mă băga în pământ. Era un somn cumplit. Mama mi-a dat atunci ceva de mâncare. După aceea, m-am tras după sobă şi m-am culcat.

Am adormit repede. Spre dimineaţă însă, am visat ceva groaznic. Parcă la noi în casă a venit un copil îmbrăcat în roşu; pe cât era la trup,

r>e atâta îi atârna de pe cap o căciulă ţuguiată, lungă cât şi el. O luat lampa de pe masaşi o tot împingea, o tot dădea în partea ceea care la noi i se zice miezul nopţii [Nord]. *Şi a împins-opănă a căzut şi s-o stins. Dar el tot lua o altă lampă şi iar o împingea, şi tot lua lămpi aprinse care de care cu lumina tot mai puternică. Aşa, cred că a tot luat şi tot împins vreo sută, o sută şi ceva de lămpi. Eu mă uitam şi la el, şi cum după fiecare lampă împinsă ne lăsa să rămânem pe întuneric în casă. Iar ultima lampă pe care a împins-o avea o lumină mare, mare, mare de tot că par că de te uitai mult la ea, orbeai. Şi atunci, după ce a dat-o de-o parte şi pe asta, la noi în casă a rămas tare întuneric, beznă, beznă de tot. De tare ce m-am speriat, m-am trezit şi am ţipai. Am strigat cal puteam de tare încât i-am speriat pe toţi ai mei din casă. Atunci am început să le spun cum copilul acela a spân şi ultima lampă şi că la. noi în casă a rămas întuneric. Mama s-a trezit şi ea, şi cum avea grijă de toţi, ştiindu-mă mai sensibilă şi mai necăjită, a venit la mine şi m-o întrebat ce s-a întâmplat. Am deschis ochii, m-am frecat la ei şi i-am spus Mamei că nu mai văd nimic din cauza copilului ăla care a împins lampa din casă. Mama, văzând asta, i-a zis Tatei:*

— Scoală, Gheorghe, că nu ştiu ce-i cu Valica noastră. Uite - îi 8 noiembrie 1958— ora 6 şi zece minute-, când fata noastră s-o sculat, ea nu mai vede nimica f

Atunci s-o sculat toţi din casă, zbuciumaţi că nu înţelegeau ce s-o întâmplat cu mine...

Tata o fost cojocar şi în toată viaţa lui o tot cusut bonde, căciuli, mesade la toate satele dimprejur. Singurul venit intrat în casă, pentru părinţi şi pentru cei treisprezece copii, era cel câştigat de Tata. Din acesta ne ţinea pe toţi.

După ce am orbit, eu fiind bolnavă că nu mai vedeam, Tata rămânea tot timpul cu mine acasă. Fiindcă nu o mai putut să mă ducă la spital, că nu ajungeau banii, mă ţinea pe lângă casă.

De la şcoală, după câteva, zile, când or auzit că eu sunt oarbă, toţi colegii mei or venit la mine împreună cu învăţătorul. Eu, atunci, încă nu ştiam ce-i cu mine; nu ştiam ce înseamnă să fii orb şi ce se va întâmpla cu mine. Aşteptam întruna să văd din nou şi să merg iar la şcoală.

Tata fiind mai bătrân şi bolnav, nu putea să meargă la munca din câmp. Odată trecută iarna, rămânând mereu acasă, după ce mâncăm ceva, mă lua în fiecare dimineaţă şi mă ducea în grădină, cel mai adesea sub un păr. Grădina noastră era mare şi cu mulţi copaci, ca o livadă. Dar mă ducea când sub un copac, când sub altul şi îmi dădea ceva de lucru acolo: să desfac păpuşoi, să dejghioc fasole, să fac şi eu

ceva ca să treacă ziua mai uşor. Când se ducea la fântână, mă lua de mână şi mă ducea şi pe mine cu dânsul.

Da' iată că după un timp, când ridicam ochii în sus, chiar dacă nu mai vedeam copacii din jur, am început să văd altceva, care mă mira tare mult: veneau tot felul de baloane, de diferite mărimi, cam ca mingea sau mai mari, despre care, înainte, nu ştiam nimica, într-o zi, fiind cu Tata, l-am strigat şi i-am spus:

- Tata, uite cât de multe baloane văd!...

[N.A.: Aşadar, de la vârsta de zece ani, Valentinei i s-a „deblocat" vederea superioară, vederea în lumea eterică, în acea lume care nouă ne este invizibilă! Acele „baloane" pe care ea începuse să le vadă prin „ochii fiinţei sale subtile" erau, în fapt, trupurile globulare ale diferitelor entităţi ce populează invizibila „lume de dincolo". Această lume, extraordinar de numeroasă şi de variată, a cărei existenţă este chiar mai veche decât însăşi apariţia pe Pământ a omului încarnat, îşi desfăşoară nevăzut viaţa planetară atât în jurul nostru, cât şi deasupra noastră, fără ca noi, cei încarnaţi, să fim conştienţi cu adevărat de această coexistenţă paralelă fundamentală. Totuşi, de-a lungul tuturor evurilor trecute, secol de secol, au tot existat în diferite locuri din lume, anumiţi oameni cărora li s-a dat capacitatea de a vedea această realitate fantastică prin deblocarea vederii superioare. O atare posibilitate extraordinară survenea fie în paralel cu vederea normal-organică[1] (şi, aceasta, la fiinţele umane cu un grad mai avansat de evoluţie spirituală), fie după pierderea vederii ochilor „din carne" (la fiinţele omeneşti aflate în plină ascensiune spirituală). Din păcate, astfel de „viziuni" au fost mereu ignorate şi desconsiderate de mulţimile de oameni care s-au perindat pe solul terestru, însăşi ştiinţa modernă evitând această cunoaştere. Abia în secolul al XX-lea, în special în ultimele decenii, au fost obţinute tot mai numeroase „dovezi materiale" prin înregistrări fotografice întru totul obiective, care au devenit documente (fig. 2) edificatoare. S-a format astfel, o literatură a unui domeniu cognitiv şi, personal, am evidenţiat această realitate fundamentală prin publicarea a zeci şi zeci de documente clarificatoare[2], obţinute în peste douăzeci de ţări din cele mai diferite colţuri ale lumii.]

1. Jinarajadasa, C.: *Evoluţia ocultă a umanităţii,* traducere în limba română, Ed. Herald, Bucureşti, 1994.
2. Gheorghiţă, F.: *Straniile Inteligenţe invizibile,* Ediţia I: Institutul European, Iaşi, 1993; ediţia II: Ed. Fides, Iaşi, 1996; *Comunicări cu cealaltă lume,* Ediţia I: Ed. Big Mama, Iaşi, 1993; ed. II *(Vocidin invizibil),* Ed. Ed. Aldo, Bucureşti, 1995; ediţia III: Ed. Fides, Iaşi, 1996; *Lumi invizibile,* Ed. Polirom, Iaşi, 1996; *OZN eterice,* Ed. Polirom, Iaşi, 1997. ..,,,.,....,. ,,,,_,,ns tji

Câteodată, Tata venea şi se aşeza lângă mine, pe iarbă, să m-asculte ce-i spun din ceea ce vedeam acum fără ochi:

- Uite, din partea ceea. către răsăritul Soarelui, uite ce săgeţi roşii, ca de foc, vin şi apar acolo, de departe. Dar uite, apar şi mulţi oameni îmbrăcaţi militar, şi-i descriam Tatei tot ce făceau [N.A.: asupra acestor viziuni cu oameni se va reveni într-un alt capitol].

Şi Tata îmi răspundea:

- Acolo, dincolo de Prut, sunt ruşii. Doar nu vezi tu până acolo...

*Baloanele care coborau printre frunzele copacilor erau de diferite mărimi şi diferite culori. Erau de un verde mai închis, altele de un verde mai deschis sau de un alb-verde mai strălucitor, dar erau şi albastre, şi galbene; am văzut şi câteva roşii. Dar ele — astea toate — veneau de sus, de sus tare, de undeva mai sus decât cerul pe care îl ştiam înainte. **

Da' într-o zi o venit un balon mai mare, verde, mare cât un bostan, şi o stat deasupra mea. Atunci i-am spus lui Tata: (fig. 2)

- Tata, uite, ăsta îmi dă credinţa în mine că nu mai trebuie să mă mai duci mata de mână şi nici Badea [fratele cel mai mare] *şi nici nimenea •. de-acum o să merg singură, căci înaintea mea o să meargă bostanul ăsta verde şi eu o să merg în urma lui.*

[N.A.: Iată un fapt deosebit de interesant care, deşi reprezintă un fenomen natural de o amploare deosebită, este totuşi prea puţin cunoscut de oameni: copila Valentina a preluat cu uşurinţă, prin telepatie, gândul-intenţie al acelei fiinţe globulare inteligente care, se pare că a vrut efectiv să-i facă o mică plăcere unui copil nenorocit. Ea a simţit subit „o credinţă" - o convingere interioară fermă, transmisă de entitatea globulară prin unde neştiute - că acel „bostan verde" o va conduce în modul cel mai prietenesc într-o mică „escapadă". Ceea ce n-a sesizat ea însă, în entuziasmul ei copilăresc, era faptul că buna intenţie transmisă de prietenul invizibil nu putea să fie de durată, să devină o permanenţă.

De fapt, astfel de comunicări între copii şi entităţile lumii paralele invizibile se repetă adesea, părinţii sau cei din jur neînţelegându-le însă fondul real. în astfel de situaţii, atunci când copiii le povestesc, sunt consideraţi că fabulează sau, în cazuri mai nefericite, sunt consideraţi ca bolnavi psihic.

în general, o dată cu adolescenţa însă, capacitatea de preluare telepatică a unor astfel de comunicări se pierde. Acest fapt se datorează unui anumit program bio-psihic al dezvoltării fiinţei umane: la începutul adolescenţei apar modificări în secreţiile glandelor interne, care schimbă

parametrii radiaţiei sângelui[3] şi, respectiv, ai întregii fiinţe, pierzându-se „efectul de rezonanţă" într-un spectru mai larg al undelor telepatice.

Această „rezonanţă a recepţiei telepatice" (similară întru totul cu rezonanţa emisie-recepţie atunci când căutăm să ascultăm un anumit post de radio sau să vedem pe un anumit canal un program la televizor) se poate recăpăta pe parcurs, funcţie ele modul ele a gândi şi de a se manifesta al fiecărui om. Intrarea în rezonanţă telepatică rămâne însă, în general, la nivelul subconştientului (cu excepţia celor care se preocupă în mod special cu astfel de „schimburi informaţionale") şi are loc numai cu entităţile globulare invizibile care gândesc la fel, deoarece au aceeaşi lungime de undă şi aceeaşi frecvenţă a radiaţiei telepatice cu radiaţia emisă de gândirea persoanei implicate.

în fapt, mare parte din ceea ce noi numim „inspiraţie" - poetică, muzicală, în invenţii etc. - îşi are fondul de bază sugerat de fiinţe mai evoluate din lumea paralelă invizibilă, fără ca poeţii, compozitorii, inventatorii etc. să-şi dea seama de acest fenomen extraordinar, dar natural. Din păcate, şi multe fapte rele - certuri, sinucideri etc. - sunt sugerate, de asemenea, telepatic, dar de entităţi inferioare, rău-intenţio-nate, care descoperă la diferiţi oameni rezonanţa - temporară sau permanentă - a unor gânduri asemănătoare.]

Şi atunci, m-am ridicat de pe ţolul pe care şedeam şi am plecat după el. Bostanul a luat-o aşa, în aer, înaintea mea, pe deasupra ierbii, până la drumul din sat. Eu am ieşit pe poartă, din curte, după el. Tata a rămas în grădină şi se uita mirat după mine cum mă duc eu, singură, în urma bostanului pe care el nu-l vedea, fără să mă ţină nimeni de mână.

Am trecut aşa drumul, cu gândul să mă duc în ograda bisericii, la un cireş de dincolo, ca să mănânc cireşe, aşa cum făceam altădată împreună cu alţi copii atunci când vedeam. Acolo erau şi alţi copii, dar nu m-o ajutat că, dacă ei vedeau, nu ştiau ce înseamnă să fii orb. însă bostanul m-o adus la cireş şi m-o ajutat să mă urc în copac şi să iau cireşele de lângă frunze, aşa cum îmi doream; mai apoi am coborât. Dar trecuse mai mult timp de când plecasem din curtea casei. Venind f ratele mai mare de la treabă şi văzându-l singur pe Tata în grădină, a plecat repede să mă caute pe mine. Auzind mulţi copii în ograda bisericii, a venit acolo. Când m-a strigat, eu l-am auzit şi i-am răspuns:

- Bade, uite, de-acuma nu mai e nevoie să mă ducă nimeni de mână, că au venit de sus mai multe baloane, dintre care unul este un bostan ce mă duce peste tot.

3. Vasey, Ch.: *Le mystere du sang,* Ed. Franţaises du Graal, Paris, 1992. ,;..;..;.

•'"•'El mi-o spus atunci:

'"' — Hai acasă şi arată-mi şi mie bostanul acela.

- Da uite. el îi cu mine!

Fratele se tot uita, dar nu vedea nimic. Şi atunci mi-o zis:

- Valica. ia mergi tu pe unde te duce bostanul ăsta al tău. să văd şi eu cum mergi cu el.

Copiii au rămas în drum şi râdeau de mine. Eu am plecat prin grădina bisericii, unde era luţerna înaltă, aşa cam pană la genunchii mei, mergând în urma globului, că Badea îmi spusese-.

- Mergi pe acolo pe unde te duce bostanul tău!

Şi am mers aşa prin ograda bisericii, dar s-o întâmplat un lucru tare curios pentru fratele meu, Badea, lucru care a fost văzut după aceea şi de Tata, şi de oamenii din sat: pe unde mergea bostanul acela de culoare verde, ardea toate vârfurile de la luţerna şi le îndoia tulpinile, presându-le în jos. Am plecat aşa, prin f aţa bisericii, prin partea de către răsărit, exact pe unde mă ducea bostanul acela verde. Cum se tot sălta el şi se tot dădea de-a tumba, făcea ca o cărare şi pe acolo mergeam eu. Fratele mergea în urma mea, dar nu vedea nimic; da' el culegea câte o mână de frunze din alea arse ca să le ducă să le arate lui Tata.

[N.A.: Iată o confirmare extraordinară, făcută în mod cu totul obiectiv şi rămasă atâta timp necunoscută, la nivelul unor oameni complet neinformaţi, privind faptul că „trupul globular" al entităţilor inteligente din lumea invizibilă radiază o anumită formă de energie „dură". Tot la fel cum trupurile noastre organice radiază căldură, energie electrică şi magnetică, precum şi diferite alte unde pe care nu le ştim (telepatice etc.), şi „trupurile" fiinţelor din lumea eterică paralelă radiază forme specifice de energie rezultate şi din „hrănirea energetică" proprie. După cum menţionasem şi în cartea *Straniile Inteligenţe invizibile* (Ed. Institului European, Iaşi, 1993) - scrisă şi editată cu mai mulţi ani înainte de a o cunoaşte pe Valentina -, la sesizarea biologului clujean Al. Sift, constatasem încă din anul 1974, în pădurea Hoia-Baciu, acelaşi fenomen: într-o porţiune restrânsă a pădurii, unde biologul fotografiase adeseori prezenţe ale unor fiinţe globulare nevăzute, rămurelele tinere prezentau nişte arsuri cu totul neobişnuite (mai intense în interiorul ţesuturilor vegetale şi mai reduse la nivelul cojii). Analizând ciudatele afectări ale crenguţelor prelevate, ajunsesem încă de pe atunci la concluzia că „trupurile" din diferite materii eterice ale fiinţelor globulare emit în mod normal radiaţii de mică intensitate, dar energetic-dure, de genul radiaţiei gamma.

Mai mult, atât fratele, cât şi oameni din sat, aşa cum i-a rămas bine întipărit în amintire Valentinei, au văzut şi au discutat între ei faptul că în cultura de lucerna, pe unde vârfurile plantelor fuseseră parcă arse, era presat şi un culoar ciudat. Această constatare făcută cu decenii în urmă şi rămasă total neştiută, vine să confirme şi să explice şi ea, în bună măsură, o serie de fapte şi mai fantastice care intrigă de-atâta timp. După cum arătam şi în cartea *OZNeterice* (Ed. Polirom, Iaşi, 1997), treptat a devenit evident că acele „crop circles" - acele cercuri şi alte forme geometrice (fig. 3) de mari dimensiuni, produse în modul cel mai straniu prin presarea tulpinelor de grâne din lanuri - au fost făcute de fiinţe ale lumii invizibile într-un mod neobservat şi de neînţeles, cu un scop evident.- să ne demonstreze atât permanenta lor prezenţă în spaţiul terestru, cât şi superioritatea posibilităţilor lor de manifestare.] (fig. 3)

Bostanul acela verde, tot ducându-se înainte de-a dura, o făcut ca un fel de cărare în partea de răsărit a bisericii, după aceea prin spatele bisericii şi apoi a luat-o puţin spre apus, pe unde o ieşit la o fântână. Acolo, când o ajuns la gard, bostanul s-o ridicat în sus. Atunci, fratele meu o strigat către mine:

- Opreşte-te acum, că ai ajuns la gard!

Când s-o ridicat în aer, balonul acela verde s-a făcut de culoare aurie şi o trecut pe deasupra mea cu o fierbinţeală mare, de parcă mi-arfi ars şi părul de pe cap. Eu m-am sucit imediat, iar el s-o înălţat deasupra bisericii, lângă crucea de sus. L-am văzut că o rămas acolo. De la gard, m-o luat Badea de mână şi m-o dus acasă, că era aproape: grădina noastră era faţă în faţă cu biserica din Moldoveni - sat care ţine de Dobrovăţ. El l-o strigat pe Tata şi, la colţul prispei, unde mai erau veniţi câţiva oameni din apropiere, fratele meu le-o arătat mâna de Interna arsă. Miraţi, s-o dus cu toţii în grădina bisericii să vadă cărarea cu vârfurile de Internă arse pe deasupra cărora trecuse „bostanul" acela pe care numai eu l-am văzut.

A doua zi fiind joi, preotul din sat a avut de botezat în biserică nişte copii. Când venea, Tata şi fratele i-au ieşit în cale şi Tata i-o spus:

— Părinte, uite ce s-a întâmplat cu fata noastră...

Şi atunci, m-o chemat popa în biserică şi mi-o făcut nişte citanii; mi-o pus patrafirul în cap şi mi-o citit. Ca la început, şi la urmă mi-o zis că nu-i adevărat, că nu-i nimic adevărat din ce-am spus eu. Dar eu nu am spus decât ceea ce văzusem, din puţinul care îl vedeam acum altfel...

Când eram încă acasă şi nu apucasem să plec, după ce Tata gata lucrul, ieşeam sară pe prispă cu el şi el mă întreba de multe ori:

- Valentino, tu ce mai vezi?

îi vorbeam şi de nori, şi de ploaie, dar şi de baloanele pe care le vedeam în fiece zi. Când era vorba de ele, Tata mă întreba:

- Ei, ia zi-mi, pe unde le mai vezi?

Atunci îi spuneam poziţia lor, culorile, mărimile lor, ce făceau sau dacă urmăreau ceva. Seara le vedeam cum se adună toate, împreună. Ziua erau amestecate, verzile printre cele albastre, sau galbenele cu cele roşii sau cu cele movulii. Seara însă, se separau între ele, toate. Albastrele, deşi erau de nuanţe felurite, mai închise sau mai deschise, iar unele mai frumoase şi mai strălucitoare, toate cele care erau pe albastru se strângeau la un loc. Şi cele verzi, la fel se adunau cu cele verzi ale lor, de parcă le punea cineva cu mâna. Şi îi spuneam lui Tata:

- Uite, acum vine acela albastru mai închis şi altele albastru mai deschis, şi altele cu tot felul de albastru şi se adună; şi verzile fac la fel.

— Da' unde se adună?

- Se aşază mai întâi unele lângă altele, iar apoi se urcă în sus, sus de tot, nu unde erau norii, ci mult mai sus. Şi acolo rămân toate, de parcă stau şi plutesc.

A doua zi Tata îmi spunea-.

- Hai, ia-lepefir şi urmăreşte-le şi spune-mipe unde sunt, da' să nu uiţi de ele ce-orface, că diseară te întreb iară...

însă lucruri de astea, de mirare pentru alţii, mi s-au tot întâmplat acasă. Că, dacă Mama şi cu fraţii mai mari mergeau la lucru şi după aceea se duceau să adune buruieni pentru porc sau cu vaca pe vale, eu rămâneam acasă doar cu Tata.

în toiul verii, în toată ziua Tata mă întreba:

— Valentina, uite acuma popuşoiul ar trebui să lege. Oare o să plouă ?

Atunci eu mă aşezam aşa, ca un ţăruş bătut în pământ, şi mă fixam cu gândul uitându-mă în sus, în înaltul cerului. Chiar dacă nu vedeam lumina zilei, parcă era însă o putere care îmi arăta. Şi, deasupra cerului, pe care înainte când vedeam îl ştiam fie senin, fie cu nor, acum eu vedeam altceva: era un f el de ceaţă deasă, făcută din nişte balonaşe mici, mici de tot, ca niştepunctuleţe tare mici, care se vedeau aşa, ca o apă mare. Şi venea un curent care le ducea în partea cealaltă şi nu le lăsa să vină în partea noastră. Atunci, eu îi răspundeam lui Tata-.

- Nu, Tată, mai sunt atâtea zile până o să vină ploaia la noi, că n-o lasă, e un curent pe sus care n-o lasă.

într-o vară cu uscăciune mare, o ieşit părintele Isailă cu tot satul şi cu icoane,- în câmp, şi o citit acolo ceasuri întregi ca să vină ploaia. Când s-or întors spre casă, iacă vine părintele la noi la poartă şi îl strigă pe Tata:

- Gheorghe, ia adape f aţa ceea care nu vede şi-i neam de-a lui Topor! Când spune ea că o să plouă, că azi am făcut toată ziua slujbă pentru ploaie, acolo în câmp?

El o zis aşa pentru că pe mine aşa mă porecleau în sat, că îs neam de-a lui Topor, că ştiam când o să plouă şi când o să fie vreme[4] bună.

Şi cum era marţi în ziua aceea, după ce am fost adusă de Tata, eu i-am răspuns:

- Părinte, toată ziua m-am gândit şi eu la asta şi uite, mai sunt atâtea zile de aşteptat- şi i-am arătat degetele, numărând pe ele. Sâmbătă o să vină norii din partea ceea şi pe pădure, acolo la apus o să plouă cu gheaţă, dar pe satul nostru, până la Codăeşti, o să plouă cu ploaie curată.

Şi aşa o fost. De aceea, oamenii miraţi, au văzut că e ceva cu mine, da unii m-or socotit că aş f i un lucru al Satanei, că prea ştiam să prevăd vremea dinainte.

în timpul verii, Tata meşterea din lemn cozi pentru sape, pentru hârleţe, pentru greble, pentru coase, pentru toporâşte. Cum venea însă toamna, oamenii îi aduceau pielicele ca să le coase căciuli, bonde sau [cojoace. Când Tata le lua şi zicea: „Uite cefrumoasă-i!", nu ştiu de ce, dar puneam şi eu mâna ca să le simt. Tata scria cu creion chimic pe spatele pielicelelor numele oamenilor şi data când să vină să ia ce-au cerut sale lucreze. Dar, odată strânse, de multe ori, din cauza umezelii, se ştergea ceea ce scrisese el acolo. Atunci, el mă chema şi-mi zicea-.

- Hai tu, Valica, ia spune-mi a cui oare o fi pielicica asta?

Eu îi spuneam întotdeauna exact a cui era fiecare pielicica: — Asta-i a lui Neculai Zăru, asta-i a lui Costacbe Catană şi tot aşa, le ştiam spune pentru fiecare. Eu le recunoşteam uşor, căci atunci când omul venea şi intra în casă, aducândpielicapentru lucrat, fiecare venea cu un fel de „curent" al lui, cu „ceva" pe care eu îl simţeam-, acel „ceva" rămânea la noi în casă până venea omul şi îşi lua înapoi pielicelele

4. La timpu] respectiv, meteorologul Topor, din Bucureşti, devenise popular prin prezicerile felului în care vor evolua manifestările atmosferice, bazându-se pe similitudini ale unor cicluri meteorologice anterioare, pe care le găsise consemnate în arhive.

lucrate. Şi eu îl recunoşteam foarte bine pe fiecare om, căci simţeam mereu care pielicele sunt ale fiecăruia. Dar Tata, după ce lua la lucru pielicica, o curăţa, cosea căciula sau bunda, da' uita a cui era, el fiind bătrân, bolnav şi mereu plin de gânduri. La urmă, mă întreba însă pe mine:

- Ia pune mâna, Valica, şi pe asta şi spune-mi a cui mai este?

Eu, cum puneam mâna, îi spuneam cărui om trebuie să i-o dea.

De aceea, oamenii din sat au băgat de seamă că eu am ceva în mine, o putere pe care ei nu şi-o puteau explica altcumva decât că eu aş fi cu un lucru rău în mine.

[N.A.: Iată ce înseamnă, pe de o parte, ignoranţa, iar pe de altă parte, acel specific omenesc inferior, de a gândi râul înaintea binelui. Probabil că pe vremea Inchiziţiei, deşi copil, Valentina ar fi fost arsă pe rug la astfel de spuse ale oamenilor, că ar fi „a diavolului"... în secolele anterioare, câte femei tinere şi adulte - care din naştere sau pe parcurs dădeau dovada capacităţii mediumatice, foarte naturale - au tot fost schingiuite şi arse pe rug sau omorâte, din cauză că oamenii acelor timpuri, chiar şi dintre cei mai cultivaţi, nu au înţeles un fapt elementar: unii vin pe lume cu o anumită „putere interioară" deosebită, tot aşa cum alţii vin cu un anume talent artistic sau muzical sau cu acela de a fi un bun medic, un bun meşteşugar, un bun conducător etc.

Cititorii care sunt cât de cât informaţi în domeniul cunoaşterilor spiritualiste au remarcat, desigur, un fapt esenţial, menţionat foarte simplu de Valentina, fără nici o emfază, strecurat printre diferitele amintiri ca un fapt foarte natural: încă de copil, această femeie oarbă a manifestat puternice aptitudini de medium, fiind foarte semnificative acele „identificări rapide" ale proprietarilor de pielicele, în funcţie de un „ceva" pe care ea îl simţea fără să-şi dea seama despre ce era vorba. De altfel, abia după mai bine de trei decenii avea să i se explice în mare şi să înţeleagă caracterul întru totul natural al acelei aptitudini cu care venise pe lume şi care, în ultima vreme, i s-a dezvoltat într-un mod cu adevărat extraordinar. Iată un exemplu mai recent:

în urmă cu doi ani, i-am dat Valentinei un ceas metalic provenit de la o rudă care decedase în urmă cu peste douăzeci de ani. Luându-1 în mână, ea mi-a descris imediat persoana care 1-a purtat, atât ca portret fizic, cât şi ca trăsături morale. Gândindu-mă în acele momente că Valentina preluase poate din memoria mea toate detaliile respective, ea a continuat cu o altă descriere pe care eu nu aveam de unde să o cunosc: mi-a prezentat şi o persoană necunoscută de mine care îi dăduse rudei decedate ceasul cu foarte mulţi ani înainte, pe când eu nici

nu eram născut. Abia ulterior am putut verifica acest fapt şi într-adevăr, mi s-a confirmat adevărul spuselor Valentinei.

Dar cum putea „vedea" ea oare cu atâta uşurinţă, cu atâta rapiditate, persoanele care au deţinut acel obiect din metal şi cum a putut descrie, în plus, caracteristicile psihice ale acestora?

Un caz întru totul asemănător, consemnat în literatura de specialitate a noului domeniu, a avut loc în urmă cu peste un veac, la mii de kilometri depărtare.

în anii 1889-1890, omul de ştiinţă englez Oliver Lodge (membru marcant al Society for Psychical Research) a studiat experimental remarcabilele capacităţi mediumatice - manifestate însă numai în transă hipnotică - ale clarvăzătoarei americane Leonore Piper (din Boston). Iată cum prezenta pe scurt acest caz, documentatul cercetător francez' Rene Sudre:

> „Educaţia spiritistă a doamnei Piper o antrena îndeosebi să reconstituie personalităţile, în această artă, ea şi-a avut slăbiciunile ei, dar nu a fost depăşită de nimeni... Când i se aducea o persoană sau când i se dădea în mâini un obiect purtat de o persoană oarecare, ea sesiza în chip minunat vieţile şi caracterele individuale...
>
> Lodge i-a dat într-o zi d-nei Piper ceasul unuia dintre unchii săi, mort cu douăzeci de ani înainte şi pe care el nu l-a văzut niciodată. Ea i-a spus imediat numele acestuia, precum şi cel al unuia dintre fraţii săi, la care ţinea mult. I-a indicat toate detaliile privind copilăria unchiului său..."

Dar, în întreaga sa viaţă, Valentina nu a avut nici un fel de „educaţie spiritistă", diferitele medii în care şi-a dus existenţa fiind total neinformate în astfel de cunoaşteri şi neavând asemenea preocupări, în plus, este evident că încă din copilărie, prin acele „identificări" rapide şi foarte naturale, ea manifesta cu totul neştiut o uimitoare capacitate de „clarviziune", fără a intra în vreun fel de transă hipnotică. Cei care nu cunosc nimic în acest domeniu şi nu au nici o brumă de cultură generală, consideră atari manifestări - în funcţie de propriul nivel de gândire - fie ca miracole divine, fie ca fapte inexplicabile, fie ca „lucrări ale diavolului", în realitate, regăsim în atât de numeroasele cazuri de „clarviziune" evidente procese informaţionale care se bazează pe anumite legi fizice naturale şi specific umane - indiferent de secol şi de localizare geografică, în Statele Unite ale Americii, în România sau în atâtea alte ţări de pe globul terestru, în ambele cazuri date ca exemplu, este evident faptul că şi un ceas, şi celălalt purtau în materia lor (în fapt, într-o anumită

5. Sudre, R.: *Trăite de Parapsychologie,* Ed. Payot, Bibliotheque scientifique, Paris, 1956.:

categorie de materie eterică asociată intim materiei dense a obiectelor respective) un anume gen de energie remanentă (pentru o înţelegere mai uşoară, să-i spunem un anume fel de magnetism remanent), având caracteristici vibraţionale strict specifice persoanelor care „au impregnat" obiectele proprii, în baza acestor legităţi fizice întru totul naturale (pe care ştiinţa umană nu le-a descoperit încă prin cercetări de laborator, dar care sunt cunoscute în parte de cei care studiază „ştiinţa spirituală" şi, în special, capitolul „fizicii materiilor eterice"), persoanele care au ajuns să fie dotate cu clarvedere pot intra în rezonanţă cu vibraţiile respective. Drept urmare, li se oferă accesul ultrarapid la „hologramа vieţii trecute" a posesorului sau a posesorilor succesivi ai unui obiect oarecare. De exemplu, unii clarvăzători care au devenit foarte cunoscuţi prin capacităţi deosebite, au evocat pentru bijuteriile sau obiectele descoperite în morminte succesiuni ale posesorilor din diferite veacuri trecute, evocări care au condus chiar până la personaje din antichitate.] *De multe ori în timpul zilei, îi spuneam Tatei:*

— Tată, azi cată-ţi de altă treabă, pentru că n-are să vină oameni să
te întrebe de ceva. Astăzi să nu aştepţi la vreo bucurie, că n-o să vină nimeni să-ţi aducă de lucru.

- Da de unde ştii tu? mă întreba el.

- Uite aşa, simt eu un gol în sufletul meu, că azi nu vine cineva să-ţi aducă de lucru, sau bani.

Şi aşa se întâmpla.

Dar şi pe Mama o miram. Dacă în casă nu era alt venit decât din ce lucra Tata, vara, Mama ducea mere şi pere din grădină să le vândă la iarmaroc la Codăieşti. De cu seara le punea în traistă, că noi nu aveam car sau căruţă ca să le ducă. Mama lua câte două traiste pe umeri: una în f aţă şi alta pe spate. Câteodată, când Mama alegea merele şi le punea în traistă, eu îi spuneam:

- Mamă, nu te duce mâine. Lasă că o să te duci duminica cealaltă la Codăieşti. Mâine de mergi, n-o să vinzi nimic.

— Da' de unde ştii tu ?

Păi uite, văd cum se face drumul tău la Codăieşti; văd acolo oameni mulţi, cu tot felul de mărfuri. Te văd şi pe mata acolo, cum ajungi şi cum scoţi strachina cu mere, da' nimeni nu vine să cumpere. Nu te du...

La început, Mama nu mă credea. Dar după ce i-am spus aşa de câteva ori, şi aşa a fost, ea ştia de-acuma că eu văd înainte şi a început să mă întrebe:

- Tu ce spui, să mă mai duc oare mâine la Codăieşti cu mere sau cu pere de vânzare? Şi se lua după vorba mea.

în unele duminici, când Mama vindea tot ce-a dus la târg. se întorcea acasă cu traista plină: venea cu pâine şi cu ce mai trebuia în casă; da câteodată mai lăsa ceva în traistă şi nu mai scotea să vadă şi ceilalţi din j *casă. Atunci, eu o chemam în tindă şi îi spuneam:*

- Mamă, da' eu ştiu ce-ai lăsat în traistă.

- Ce am, tu, într-însa?

— Ai un material pe care l-ai cumpărat pentru Măria (sora mea cea
mai mare) şi îi de culoare murie. Ia scoate-l!

— Taci tu din gură dacă ştii, că tată-tu nu trebuie să afle, că se supără. Nici soră-ta să nu ştie, căci i-l dau abia de ziua ei, de Sfânta Mărie.

Dacă Tata şi Mama mai stăteau pe acasă, ei mai spuneau pe la oameni din cele ce le ziceam eu, şi mulţi din sat se mirau de mine.

[N.A.: Modificările anatomo-fiziologice survenite în zona cerebrală a conexiunilor neuronice de la nivelul creierului mic - talamus, ca urmare a traumatismului suferit şi apoi a intervenţiei chirurgicale strict necesare, au condus treptat, în decurs de un an, la schimbări ale relaţiilor energetice între corpurile subtile ale Valentinei şi creier, cu efecte uimitoare. Pierderea vederii organice (blocarea transmiterii influxurilor energetice preluate şi traduse de ochi care, prin nervii optici, trebuiau să ajungă la straturile optice din talamus, iar de la acesta la centrul specific din scoarţa cerebrală) a produs deblocarea „vederii suprasenzoriale" care a început să acţioneze prin intermediul centrilor energetici din corpurile subtile. Aceşti centri preiau însă şi traduc infor-energii din alt domeniu de unde (dintr-un alt spectru energetic, având alte lungimi de undă şi, respectiv, alte frecvenţe - şi anume frecvenţe foarte mari), oferind perceperea prezenţelor şi a fenomenelor energetice specifice părţilor din mediul înconjurător constituite din materii eterice (invizibile pentru noi), în fapt, fiecare suntem dotaţi cu ambele sisteme de vedere, dar cel „suprasenzorial" va rămâne blocat până când, prin evoluţie spirituală, vom obţine nivelul vibraţional capabil să deblocheze „bariera" existentă, fără a mai fi necesar să suferim vreun accident...

în urma modificării relaţiilor energetice respective, copila Valentina -dintr-un sat ascuns de codrii Dobrovăţului - a devenit o dotată „clarvăzătoare" precoce, în lume fiind cunoscute puţine cazuri de copii având capacităţi senzoriale atât de dezvoltate ca ale sale. De altfel, comparând-o cu acea doamnă Leonore Piper, care a rămas consemnată

în literatura de profil ca o personalitate deosebită, copila Valentina îmi apărea net superioară: d-na Piper a fost într-adevăr o clarvăzătoare remarcabilă, clar în stare de transă hipnotică, pe când fetiţa oarbă, rămasă neştiută şi neînţeleasă chiar ele cei din jurul ei, „vedea" perfect -în stare conştientă şi fără hipnoză - nu numai ce era în traista marnei sau în lumea eterică, dar era în stare să „vadă în viitor", scenă cu scenă, cum se va desfăşura mersul mamei la târg, prognozându-i reuşita sau nereuşita! Poate că pentru unii cititori capacitatea ei de premoniţie, până la descrierea celor mai mici gesturi ale mamei sale, ar părea, la prima vedere, o ficţiune: dar miile de premoniţii, de previziuni exacte -consemnate din antichitatea proorocilor şi până la moderna literatură a „parapsihologici" contemporane -, elimină caracterul de „ficţiune" atribuit cu vinovată uşurinţă de către cei ignoranţi sau de cei interesaţi într-un fel sau altul de ascunderea unor realităţi fundamentale, într-adevăr, e uluitor ca să-mi spună cineva exact ceea ce voi face mâine, ce vorbe voi spune şi ce mi se va întâmpla! Aceasta înseamnă că există — în fiecare din noi sau altundeva - un program stabilit în detaliu despre care noi nu ştim nimic în mod conştient şi pe care, mâine sau după un număr de zile, luni sau ani, îl vom repeta ca actori docili, fără să ne dăm seama absolut deloc că de fapt jucăm scenă după scenă în „reluare"! Fantastic! Aşadar, există două realităţi, una - cea de bază - înscrisă într-un gen de videocasetă imaterială neştiută de noi, cei mulţi, şi o a doua, cea pe care o trăim într-un mod aşa-zis conştient, zi de zi, pe parcursul vieţii încarnate! Acele imagini care pentru mulţi pare a fi *deja vu* - considerate simple curiozităţi ale psihicului uman - au totuşi o bază întru totul reală! Şi atunci... dintre aceste „două realităţi", pe care s-o considerăm că ar fi adevărată?... Iniţiatul indonezian C. Jinarajadasa, ajuns la un nivel de evoluţie spirituală ce l-a condus la obţinerea ambelor vederi (organică şi suprasenzorială) în stare normală, mărturisea[6] plin de sinceritate dilema cu care este confruntată gândirea omenească, atunci când constată cele două realităţi:

> „Atunci când compar «lumea noastră» cu puternica realitate a acestui mic fragment al lumilor invizibile pe care îl văd, tocmai această lume a '".-• noastră îmi apare ca o iluzie, ca un vis: îmi vine chiar să cred că ea este o idee din mintea mea..."

Trăim de fapt într-o lume mult mai complexă decât ne-o poate zugrăvi actuala cunoaştere ştiinţifică; chiar mai mult, este o complexitate faţă de care înseşi ficţiunile imaginaţiei umane sunt depăşite de fantasticul

6. Jinarajadasa, C.: *Evolufia ocultă a umanităţii,* Editura Herald, Bucureşti, 1994.

realităţilor fundamentale pe care, din păcate, le ignorăm zilnic... Oare nu ni se pare extraordinar că o copilă oarbă, neştiută de nimeni, dintr-un sat ascuns într-o pădure mare, demonstra cu decenii în urmă că putea să prevadă în modul cel mai simplu şi mai natural ceea ce avea să i se întâmple fie mamei, fie tatălui, până în cele mai mici detalii ? Desigur că, pentru cei care nu tratează cu vinovată indiferenţă astfel de fapte extraordinare, aparent inexplicabile, este cu totul normal să se întrebe: ce legi fizice valabile pe întregul Pământ şi care legi divine stau la baza fenomenelor de premoniţie (de precogniţie)? Căci, în fapt, copila Valentina nu era deloc un miracol, ci un „fenomen" întru totul natural: ea este o fiinţă umană căreia, încadrându-se în parametrii fizici ai acestor legi -asemenea multor oameni din diferite secole şi diferite locuri din lume -, i s-au deblocat capacităţi suprasenzoriale deosebite pe care le avea în fiinţa sa, fără ca nimeni s-o ştie. Poate că exemplul cel mai apropiat, întru totul asemănător cu „fenomenul Valentina", a fost cel al bulgăroaicei Vanghelia Surcev (născută în anul 1911) - cunoscută ulterior în multe ţări sub numele de Vanga - care a orbit şi ea în urma unei „întâmplări" ciudate, la vârsta de treisprezece ani. Această Vanga, născută şi trăind şi ea în mediul sătesc, a devenit treptat cunoscută în întreaga Bulgarie şi apoi peste hotare, prin aceleaşi calităţi mediumatice de clarvedere, de premoniţie şi, respectiv, de vedere în lumea eterică, în fapt[7], nici Vanga şi nici Valentina nu au fost nişte „miracole" şi nici ceva total opus -lucrări ale diavolului -, ele manifestându-se la fel, ca nişte talente naturale ale unui domeniu vechi de când lumea, dar ignorat chiar şi astăzi de majoritatea oamenilor. Este totuşi interesant de remarcat faptul că ambele fete au orbit „accidental" şi că au suferit, probabil, aceleaşi modificări anatomo-fiziologice în zonele cerebrale care prelucrau impulsurile infor-energetice transmise de ochi. Drept urmare, ambele, după intervalul de timp necesar modificării relaţiilor energetice dintre corpurile subtile şi creier, au *căpătat* „vederea suprasenzorială". Desigur că aceste evenimente şi aceste procese bio-energetice intime nu se repetă aidoma la orice fiinţă care îşi pierde vederea - nu toţi orbii devin clarvăzători. Condiţia de bază este aceea ca persoanele respective să fi ajuns - prin evoluţie spirituală anterioară - la un nivel superior al frecvenţei vibraţionale a radiaţiei propriilor corpuri subtile, pentru a putea intra în rezonanţă cu domeniul de vibraţii ale fenomenelor specifice lumii eterice.

7. Stoianova, K..- *Vanga,* Ed. Bîlgarski Pisatei, 1989, traducere în limba română în Ed. Star-Trafic, Craiova, 1990; Ostrander, S. şi Schroeder, L.: *Psychic discoveries behind the tron curtain,* Ed. Prentice Hali, New York, 1970. .a^i^t,' »

Dar, dacă acele procese bio-energetice intime petrecute în fiinţele celor două fete au constituit o succesiune de fenomene întru totul naturale şi în acord cu modul cum a decurs viaţa lor de-a lungul deceniilor, se poate distinge un „anume scop" al evenimentelor nefericite care le-au dominat existenţa: după ce ani de-a rândul au impresionat mulţimi de oameni prin manifestările lor, făcându-i să se gândească tot mai mult asupra relaţiilor trup-suflet şi, respectiv, asupra legăturii fundamentale dintre om şi Divinitate, într-o fază ulterioară, prin colaborări directe cu medicii şi alţi specialişti, ambele au deschis noi orizonturi cognitive atât în medicină, cât şi în alte domenii. Este foarte probabil: ambele entităţi spirituale încarnate sub numele de Vanga şi, respectiv, Valentina au acceptat sa se încarneze în trupuri care aveau să fie accidentate şi să-şi piardă vederea organică, pentru a îndeplini misiuni de ridicare a nivelului de gândire şi de comportare la mulţi oameni din această zonă geografică a Pământului...

întrerupând spusele directe ale Valentinei din şiragul amintirilor sale, iată o prezentare mai succintă a unor etape ulterioare din zbuciumata sa viaţă de fata oarbă. „Programul" vieţii avea să-i fie mult mai încărcat cu dificultăţi de tot felul, cu suferinţe şi cu umilinţe pe care un om cu vederea obişnuită nici nu şi le poate închipui măcar... Nu degeaba înţelepciunea populară consideră lumina ochilor ca fiind cel mai scump dar pe care 1-a primit omul de la Creator. Cine şi-a pierdut vederea depinde total de cei din jur, devenind sclavul bunăvoinţei sau al răutăţii lor, începând cu hrana, cu îmbrăcămintea şi sfârşind cu dusul de mână până la pat, la closet sau la locul unde trebuie să stea şi, eventual, să lucreze - zilnic, în nesfârşitul întuneric...

într-o iarnă, după sărbători, Valentina a fost luată de la părinţii săi şi a fost dusă la gara din Iaşi, unde a fost urcată în tren, pentru ca să ajungă exact în capătul opus al ţării, la Jimbolia. Dorind, în anumită măsură, să facă o faptă bună, o familie de acolo a preluat-o pentru a o creşte pe lângă casă. S-a terminat astfel pentru totdeauna cu acea căldură sufletească pe care doar părinţii o pot oferi unui copil şi cu prietenia apropiată a surorilor şi a fraţilor... în noua casă era, desigur, o străină, mai ales că adesea soţul vorbea cu soţia în două limbi străine, folosite de unii locuitori din acel colţ de ţară. Noul ei fel de viaţă, în care singurătatea care i-o impunea întunericul permanent îi fusese amplificată de singură-tatea sufletească, a tulburat-o atât de mult, încât şi-a pierdut şi bruma de vedere privind globurile colorate şi luminile colorate din lumea invizibilă care, înainte, îi mai umpleau zilele.

Dar şi această existenţă dezrădăcinată, de o îndurerată izolare, avea să aibă un sfârşit dramatic, într-o bună zi, nu i-a mai auzit vorbind pe cei

doi soţi, deşi ştia că nu plecaseră din casă. Neîndrăznind să intre în camerele lor, Valentina a aşteptat ca ei să vină la bucătărie şi s-o cheme la masă. A mai trecut o noapte şi apoi încă o zi, fără să-i mai audă şi fără să ştie despre ei ceva. După un timp, un vecin sesizând lipsa acestora, a venit în curte şi i-a strigat. Neprimind vreun răspuns, a intrat în casă. I-a găsit morţi pe amândoi, electrocutaţi de o instalaţie defectă...

Părinţilor soţiei decedate li s-a făcut milă de Valentina şi, deşi erau bătrâni, neştiind cum să comunice cu familia ei din Moldova, au luat-o pe copila *oarbă, cu* dânşii la Runcu de Sus, în judeţul Hunedoara. Acolo a locuit doi ani. Şi iar a survenit un deces - cel al bătrânului. Drept urmare, bătrâna - care avea un suflet bun - s-a retras la Ghelar, luând-o pe Valentina cu ea. Aşa au mai trecut doi ani.

într-o bună zi, sora mai mare a Valentinei, căsătorită în Hunedoara cu un tehnician, a auzit că la Ghelar este o tânără moldoveancă oarbă. Din cele ce a putut să afle, a bănuit că era vorba de sora ei, despre care de mult timp nu mai ştia nimic, şi s-a dus s-o caute. Astfel s-au regăsit. Deoarece avea doi copii micuţi cărora le-ar fi trebuit o prietenă atunci când erau lăsaţi singuri acasă, propunerea, de a reveni în familie s-a transpus repede în fapt: Valentina a fost adusă în apartamentul pe care sora sa îl avea în Hunedoara. Acolo a locuit trei ani; la sfârşitul acestui interval a intervenit însă un fenomen tulburător care, punând-o în mod total greşit în cauză, i-a curmat convieţuirea cu familia surorii sale. Iată cum *relata* Valentina, aparent straniile întâmplări care i-au schimbat iarăşi cursul vieţii:]

- Cumnatul meu lucra sus, în munte, la funicularul din pădurile Vărosului; şi sora mea lucra tot acolo, unde se cântăreau camioanele cu lemne. Pe mine mă lăsa cu copiii, în Hunedoara.

într-una din zile, ce spune cumnatu-meu:

- Hai să ne mutăm sus, să stăm un timp acolo, că se zice că este o cabană liberă în care, dacă o să fim numai noi, o să fie linişte într-însa.

Şi aşa, ne-am mutat în cabana aceea, ca să fim numai noi în ea.

în ziua în care ne-am dus lucrurile acolo, soră-mea o pus toate la punct. Da' spre seară, când să ne potolim în casă după asfinţitul soarelui, s-o apucat deodată să bufnească prin pod, să hodorogească şi să izbească; parcă fugeau nu ştiu câţi şi se izbeau, aşa cum fug militarii când vin de la instrucţie; aşa se auzea întruna în pod. Iar în casă, o început oala cu borş să hodorogească singură de sărea borşul pe plită; un borcan cu linguri hodorogea şi el prin casă. Soră-mea s-o speriat atât de tare, că o luat copiii şi, împreună cu cumnatu-meu, au ieşit în fugă din casă. Eu

am început să mă rog lui Dumnezeu, că nu mă temeam deloc. Tot aşa cum şi-acum nu matern de nimic, la fel şi atunci nu mă temeam, mai ales că nu ştiam despre ce-i vorba. Si, când am început să mă rog lui Dumnezeu, o venit o lumină albă puternică de parcă mă scăldam în soare, deşi eu nu mai văzusem de-atâta timp lumina zilei; lumina asta avea o căldură care mă liniştea. Si atunci, deodată, zgomotele din pod s-au potolit, la fel şi hodorogeala din casă. Auzind potolirea, m-am ridicat din genunchi şi m-am aşezat pe pat; zgomotele din pod au tăcut o bucată, dar după un timp se apucau iar de hodorogit, că trebuia să cobor iar şi să mă rog în genunchi.

Tulburarea asta mare s-aperindat vreo săptămână, că voia sora-mea sa plece din cabana aceea, dar nu mai aveam unde, ca locurile din cabana mai mare din care plecasem erau acum ocupate. Atunci o aflat cumnatu şi sora mai bine că cine stătuse mai înainte în cabană, tot din cauza hodorogelii şi africii a plecat dintr-însa.

După o săptămână, o venit Tata din Moldova, împreună cu Sandu Mocanu, fratele cumnatului meu. Spre seară, tot aşa a început, tot aşa s-a petrecut, în fiecare zi, după asfinţitul soarelui, începea hodorogeala aceea, că împrăştia şi lemnele din cerdac. Dacă uşa de la cerdac era cumva deschisă, zguduiala era aşa de mare că lemnele cădeau şi pe scări.,.

într-o seară, când soră-mea şi cumnatu or fugit iar cu copiii, Sandu mi-o zis:

- Nu te pot lăsa în casă aici, chiar dacă zici că nu te temi. Hai să plecămsinoi. Oriosăluăm o maşină care să ne coboare jos, înHunedoara, ori mergem cu o maşină la o altă cabană unde cunosc pe cineva care să ne primească peste noapte.

Şi aşa am ieşit amândoi pe drum. Cum mergeam, el tot îmi spunea că îiţiuie urechile şi că tot îi trece un vânt pe deasupra capului. La un timp, m-a lăsat puţin să merg singură înainte, pe drum. Şi cum mergeam aşa, mai încet, am auzit o bcttaie^de^aripi şi mi-a apărut deasupra capului o pasăre mare. Atunci am ridicat mâna şi am dat de nişte pene, ca de gâscă. Pasărea mi se părea albă. De la dânsa îmi veneau nişte raze spre albastru şi auriu, spre capul meu. Sandu, care venea din urmă, s-a speriat şi mai tare. îmi spunea că zguduiala care a simţit-o în casă, o simţea şi pe drum. Şi aşa, cum eram în mijlocul pădurii şi între munţi, faţade tulburarea din casă, frica îi era parcă şi mai mare. El mi-o strigat să mă opresc şi să-l aştept. Da' pasărea ceea se tot învârtea în jurul meu şi nu-l lăsa să se apropie. Atunci m-am dus eu către el şi l-am prins de

mână. Sandu tremura şi îmi spunea că îi pocnesc şi îi vâjâie urechile nu se mai aude nimic. Noroc că ne-a ajuns o maşină şi ne-a dus jos în Hunedoara.

Atunci a fost ultima dată când m-a mai primit soră-mea. Aveam şaptesprezece pe optsprezece ani. Ştiind tot ce s-a întâmplat cu mine din copilărie, a început şi ea să spună că am un lucru rău în mine, că de asta ştiu să prevăd atâtea lucruri dinainte.

Aşa am revenit acasă la Dobrovăţ şi nu m-a mai luat niciodată la ea, la Hunedoara.

Dar, venită iar acasă, unii oameni îmi spuneau că dacă mai am vedenii, să mă duc şi să mă dau cu capul în jos într-o fântână, că şi aşa nu mai sunt bună să lucrez ceva. Mai ziceau că dacă mai am vedenii şi le spun oamenilor lucruri care apoi se întâmplă, înseamnă că îl am pe dracu şi e mai bine să mă duc la el. Nu mă mai vroiau să stau în sat cu ei.

' [N.A.: Această întâmplare exasperantă, care a tulburat atâtea seri pe soţii Mocanu şi pe rudele venite în vizita, făcându-i pe cei din cabană să o părăsească îngroziţi de manifestările turbulente ale unor forţe nevăzute şi neînţelese era, de fapt, întru totul asemenea cu un lung şir de fenomene „stranii" care s-au tot produs în multe locuri din lume, încă din vechime, atât la noi, cât şi în alte ţări. Despre „case blestemate" şi groaza locatarilor s-au scris cărţi[8], se publică articole relatând întâmplări mai vechi şi cazuri mai recente, survenite în diferite oraşe şi sate de pe întreg globul terestru şi s-a turnat chiar şi un film. în literatura multinaţională care s-a format pe această temă, s-a generalizat un termen specific, care redă originea fenomenelor atât de neplăcute: *„poltergeists"* („spirite zgomotoase"). Cuvântul de bază este german şi a fost acceptat ca atare, întrucât în Germania s-au produs încă din secolele anterioare multe cazuri de acest fel, care au fost mereu consemnate şi publicate. De altfel, cea mai veche consemnare din era noastră provine din oraşul german Bingen pe Rin - din anul 355. în Anglia, unde în ultimele secole s-au produs, de asemenea, multe „cazuri îndrăcite", cel mai vechi exemplu consemnat în arhive s-a desfăşurat în primăvara anului l662,.în localitatea Tedworth, din Wiltshire. Numeroase alte evenimente asemănătoare au fost consemnate până în zilele noastre, în Franţa, în Statele Unite, în Spania etc.

Anchetele efectuate mai amănunţit de diverşi cercetători ai fenomenelor parapsihologice, adesea cu ajutorul unor mediumi dotaţi, au

8. Scott, Rogo: *The hauntedHouse,* Ed. Grosset and Dunlop, Londra, 1987; Robins, *J•'• The World's greatest Mysteries,* Ed. Treasure Press, Londra, 1991.

condus la concluzia că, în cele mai multe cazuri, manifestările care îi îngrozeau pe diferiţii locatari s-ar fi datorat săvârşirii unor fapte penibile în construcţiile respective, în deceniile sau chiar în secolele anterioare: torturări de oameni şi chiar asasinate. Astfel, în unele cazuri, au fost descoperite în subsoluri scheletele celor omorâţi acolo, îngropate sub case pentru a se şterge urmele crimelor. Drept urmare, s-a considerat că stările de *groaza* ale celor chinuiţi şi omorâţi, ar fi imprimat în pereţi anumite energii remanente, care atrăgeau şi făceau să staţioneze acolo sufletele celor torturaţi. Protestul faţă de chinurile suferite şi dorinţele acestora de a demara cercetările pentru dezvăluirea crimelor săvârşite, se manifestau prin cele mai variate zgomote şi prin efecte de psihokinezie (deplasări de obiecte) violente care, în multe cazuri, culminau cu spargeri de obiecte, deplasări de mobilier şi chiar izbirea locatarilor de pereţi sau de mobila din camere.

întrebând-o pe Valentina dacă ea a putut să „vadă" pe cei care produceau efectele exasperante din cabană, precum şi *cauza* manifestării acestora, mi-a răspuns afirmativ, confirmând fără să ştie concluziile menţionate mai sus.]

- Acolo, în cabana ceea, s-au întâmplat lucruri foarte urâte şi au fost omorâţi oameni. Sufletele lor erau acelea care hodorogeau prin casă, dar nici ele nu erau nişte suflete bune. Si ele au fost rele, căci le vedeam după culorile lor întunecate. Numai lumina aceea puternică le potolea, atunci când mă rugam. Şi tot lumina care mă ajuta o f acut să vină pasărea aceea albă deasupra mea, în pădure, ca să ştiu că mă apără şi acolo.

[N.A.: Un fapt deosebit de important pentru astfel de situaţii a fost, desigur, intervenţia acelei „fiinţe de lumină" a cărei prezenţă întrerupea manifestările rudimentare ale sufletelor mai întunecate, în această secvenţă, descrisă cu simplitatea unei sincerităţi totale, cititorul poate regăsi totodată atât valoarea superioară, cât şi puterea rugăciunii în obţinerea intervenţiei benefice a entităţilor mai evoluate, mai luminoase, din lumea mvizibilâ. Acestea nu pregetă să vină în ajutorul celor aflaţi în suferinţă, în orice loc de pe globul terestru şi chiar în spaţiu, atunci când ei se roagă din adâncul sufletului şi cu gânduri „curate".

Din păcate, necunoaşterea de către oameni a unor posibilităţi naturale de manifestări specifice ale diferitelor categorii de entităţi din lumea mvizibilă - în special cea a lumii miliardelor de suflete neîncarnate -, tace ca şi acum să se creadă cu uşurinţă că diferite fenomene neobişnuite > cotidian ar fi „minuni" inexplicabile sau „lucrări ale diavolului", în 'gnoranţa lor, cei mai puţin informaţi fiind, în general, predispuşi şi spre

gânduri mai rele, emit fără nici o logică o singură explicaţie: intervenţii! satanice. Datorită acestui context, atât sora, cât şi cumnatul au înclepărtat-o imediat din casa lor pe Valentina, bănuind-o că are pe „necuratul" în ea şi că ar fi fost aceea care 1-a atras pe diavol în cabană, ca să-i îngrozească: pe toţi...

Revenită în satul copilăriei sale, după atâţia ani de peregrinări silite, i Valentina nu a mai regăsit căldura şi nici prietenia familiară a surorilor şi; a fraţilor ei. O adolescentă oarbă în casă era, pe de o parte, o gură în plus ele hrănit; pe de altă parte însă, conform unor obişnuinţe simpliste din gândirea unor pături ale mediului rural, un membru al familiei care părea a f i a „necuratului", îngreuna şansele de măritiş pentru surori şi de însurătoare pentru fraţi...

Părinţii au găsit o soluţie care, printr-o nouă înstrăinare, avea să; schimbe în mod esenţial calea vieţii Valentinei, spre un alt orizont: printr-o intervenţie locală, s-a obţinut trimiterea ei la Centrul de educare i şi calificare de la Arad. Astfel, în toamna anului 1968, tânăra *oarbă* a ajuns din nou în capătul opus al ţării.

însuşirea alfabetului Braille şi a modului de scriere şi citire a textelor pentru orbi, i-a uşurat peste ani şederea în întunericul permanent, ea ajungând să-şi scrie ore întregi, cu vârful unui ac, amintirile şi gândurile unei vieţi nefericite (din păcate, foile respective s-au pierdut). Au urmat lecţiile obişnuite, la diferitele materii şcolare. Deşi avea, şi are şi acum, o memorie deosebita, eforturile de concentrare pentru învăţare, cât şi emoţiile la redarea datelor când era ascultată la geografie şi la istorie, i-au produs la un moment dat o hemoragie puternică pe nas. Statul în infirmerie pentru refacere a durat foarte mult timp. Pentru a se evita o eventuală repetare a afecţiunii, profesorii au hotărât să fie mutată de la clasele de şcolarizare, la atelierele profesionale. Pe parcursul a cinci ani, Valentina a învăţat astfel să tricoteze, să coase vârând aţa în gaura acului cu vârful limbii, a învăţat croitoria, să spele şi să calce rufele, să facă perii şi mături, să fie o bună maseuză. Cine îi vede şi astăzi bluzele atât de frumos croite, cusute şi călcate chiar de ea, sau jachetele şi puloverele care şi le-a împletit din lână, tot singură, nu-i vine uşor să creadă că o oarbă poate face aşa ceva...

Când a revenit în Moldova, cu ajutorul Asociaţiei nevăzătorilor din Iaşi, în 1973, a fost *angajată ca* maseuză la o policlinică care efectua tratamente recuperatorii. Printre numeroşii pacienţi care au frecventat cabinetul unde lucra, 1-a cunoscut pe invalidul Petre Gârlea, cu care, după un timp, s-a căsătorit. Ulterior, s-a mutat la atelierul unei cooperative de invalizi, unde se confecţionau diferite obiecte casnice, i,.-

Apoi, în 1977 a devenit mamă, fiica Gabriela oferindu-i griji noi, dar si o gingăşie pe care, până atunci, nu o cunoscuse... însă, la vârsta de trei ani şi jumătate, copilul ei drag a răcit atât ele puternic încât, la începutul lunii aprilie 1981, nu a mai putut fi salvat. A fost o lovitură sufletească grea pentru ambii părinţi. Şi acum, după atâţia ani, durerea de mamă i-a rămas în suflet şi tânjeşte după copilul ei plecat în altă lume. în dorul şi în amintirea fetiţei sale, pe care a iubit-o ca pe nimeni altcineva, a adus în casă o altă Gabriela - o tânără care a făcut prea repede un copil, fără a primi şi consacrarea cuvenită. Noul copilaş, care doarme lângă ea, i-a mai ostoit din suferinţa ascunsă, dar durerea adâncă după propriul copil i-a rămas încrustată în răbojul acestei vieţi pământeşti...

s h ioc ifn>! i i'bfu

Rugăciune

Valentina e profund credincioasă. Crede din toată fiinţa ei în Dumnezeu şi în Mântuitorul Isus Hristos. De la Divinitate a primit mereu, cu aceeaşi seninătate sufletească, atât darurile cu care îşi dă seama că a fost binecuvântată, cât şi suferinţele trupeşti care au urmărit-o în viaţă. Ea nu încetează să repete celor cu care vorbeşte, şi chiar pacienţilor trecători care vin în cabinetele medicilor cu care conlucrează:

— Dumnezeu ne dă tuturor ceea ce ne trebuie şi ce meritäm. Numai Lui trebuie să-I mulţumim pentru tot ce avem, de-i bine, de-i rău. Eu de la El am primit puterile pe care le am, de a vedea în oameni, şi mă rog Lui să mă ţină în viaţă ca să-i pot ajuta şi eu pe alţii care sunt în durere.

Suferinţele şi umilinţele pe care Valentina le-a îndurat an de an, din cauza unora care nu i-au înţeles chinurile de om rămas total în întuneric! şi nici dorinţele normale ale sufletului, nu au fâcut-o totuşi să decadă] într-o anumită mizerie umană, specifică multora dintre cei care rămân'j izolaţi de societate.

Educată de părinţi cu fermitate, după principii etice sănătoase, având j la bază credinţa în Dumnezeu, cinstea şi corectitudinea, Valentina şi-aj menţinut mereu tăria ele a respecta o moralitate profundă, care s-a arătaţi a fi întotdeauna superioară celor din jurul ei. Poate că din această cauză;] a îndurat multe suferinţe suplimentare, pe care alţii le-ar fi evitat cedând cu uşurinţă ispitelor omeneşti.

înţelegând mai repede decât majoritatea oamenilor că faptele bune sunt mari valori ale vieţii şi fiind tot mai convinsă de Atotputernicia divină, ea a ştiut mereu că trebuie să facă bine celor din jur, chiar dacă binele respectiv îi aducea adesea şi neplăceri.

Am văzut-o de câteva ori, aproape epuizată de eforturile de concentrare necesare activităţii ei în colaborarea cu medicii şi, totodată, lucrând ziua întreagă fără a mânca ceva. Nu s-a plâns şi nici n-a spus vreun cuvânt celor care ar fi trebuit să se îngrijească de hrana şi de odihna ei, întrucât vedea că ajutorul ei se dovedea esenţial. Vorba bună şi zâmbetul nu-i pieriseră, doar vocea părea că-i slăbise. Ea credea cu tărie un anume lucru: cu orice efort, chiar cu sacrificiu, *trebuie* să facă bine oamenilor! Acesta era, şi este şi în prezent, crezul vieţii ei! Şi chiar dacă

a ajuns cu timpul să vadă şi fapte oribile ascunse în memoria neştiută a unor oameni, era la fel de convinsă că nu are voie să facă rău nimănui:

- Eu nu pot să-l judec şi să-lparase pe careva pentru faptele lui, căci i-aşface un rău. Dacă oamenii nu l-au prins, Dumnezeu îl va judeca la timpul cuvenit, căci numai Dumnezeu are dreptul să judece. Şi îi va da ce i se cuvine, atunci când i se cuvine, asta în mod sigur!

Deşi în peregrinările ei Valentina nu a primit o instruire religioasă, i-au rămas însă întipărite pe viaţă cunoştinţele transmise de părinţi şi cele din vremea când, copilă fiind, mergea la slujbele din biserica aflată alături de casa părintească. Pe parcursul anilor, ea şi-a mai clarificat totuşi unele noţiuni din vorbele oamenilor şi ale unor preoţi pe care i-a ascultat, înţelegându-le treptat semnificaţiile profunde, prin inteligenţa sa nativă, şi-a formulat o rugăciune proprie, la fel de frumoasă ca multe alte texte din cărţile de rugăciuni. Iată cum mi-a recitat-o, în ziua de 16 martie 1995, cu tremurăturile vocii, inerente emoţiei care o simte fiecare atunci când se roagă din partea curată a sufletului:

Doamne Dumnezeul nostru,
Orice am greşit în această zi
Cu gândul, cu cuvântul sau cu f apta,
Ca un bun şi iubitor de oameni, iartă-mă.

Isuse, Fiul lui Dumnezeu, păzitorul meu cel sfânt,
Apărătorul trupului şi al sufletului meu, Iartă-mi toate
câte am greşit în această zi Şi mă izbăveşte de toată
viclenia vrăjmaşului meu, Ca să nu mâniu cu nici un
păcat pe Dumnezeu. Şi te roagă pentru mine, ca să fiu
vrednică Bunătăţii şi milei Prea Sfintei Treimi, Maicii
Domnului a lui Isus Hristos
, Şi tuturor sfinţilor. ,
Doamne Dumnezeul nostru

>
Ţie slavă îţi înălţăm, ,
Acum şi în vecii vecilor, '
Amin! .'

De fapt, Valentina a venit pe lume având în fiinţa ei spirituală nu numai o tărie sufletească deosebită şi capacităţi suprasenzoriale ascunse, ci şi anumite talente care, din păcate, au rămas înăbuşite datorită izolării sale sociale pricinuite de orbire. Cu modestie - poate că având şi o anumită frică de invidia oamenilor -, ea nu a încercat să le evidenţieze. Astfel, doar puţini din cei care au cunoscut-o, le-au sezizat. îndemânarea ei de a tricota pulovere cu diferite modele sau aceea de a croi şi a coase

foarte corect părţi din îmbrăcăminte, indică, desigur, aptitudini meşteşu găreşti demne de remarcat. Dar, în paralel cu acestea şi cu inteligenţa ss nativă, accentuata sensibilitate sufletească este completată de un rea simţ artistic în alegerea şi aprecierea nuanţelor de culori - pe care le distinge totuşi foarte bine şi fără ochii organismului carnal -, precum ş| de un adevărat talent poetic. Ea a scris (cu împunsături de ac) poezii ce pot concura cu brio cu scrierile multor poeţi, atât prin conţinutul lor, cât şi prin simţul ritmului şi al rimei versurilor. Deşi paginile respective s-aul pierdut, versurile care au redat profundul ei zbucium le-a recitat cu J uşurinţa dată de trăirea efectivă a stărilor sufleteşti puse în rimă:

îndurerată sunt pe lume, . ,
De-atâţia ani tot chinuită sunt;
îndurerată sunt pe lume
Şi rău trăiesc pe-acest Pământ.
La vârsta când eram copilă,
Nefericirea m-a orbit,
Deşi nicicând în viaţa mea
Aşa ceva n-aşfi dorit...
îndurerată sunt pe lume
îndureraţi sunt toţi ai mei,
Dar demnă am fost de-al meu nume;
Păcat de viitorul meu...
Eu nu mai văd, nu mai zăresc,
Nu pot vedea ce e frumos,
Nu-i văd pe tineri cum iubesc
Sau se distrează zgomotos.
Sunt singură şi-s ca orfană,
Trăiesc mereu printre străini; :.,
Departe sunt şi de-a mea mamă,
Precum o floare între spini...

în iunie 1994, în urma unor şedinţe de tratament bioenergetic, Valentina a avut parte de o imensă bucurie; a zărit din nou lumina zilei prin ochii „de carne" şi a început să distingă diferite forme de persoane şi obiecte din apropiere. Imensa dorinţă şi speranţa că va vedea din nou în mod normal, a şi transpus-o în versuri, ca orice poet înnăscut. Iată cum reda, în poezia „Ultima zi de întuneric", profundul gând de mulţumire adresat Divinităţii care a ajutat-o să aibă copleşitoarea bucurie .-

Dumnezeu cel Bun şi Sfânt
Mi-a dat în suflet şi în gând,
Cu Domnul Isus alăturat
Lumina eu ca să tni-o cat.
Şi nu era tare departe, uşi •>'Sjv W»

Dar nimeni nu ştia sâ-mi spună
Că după nori. acolo sus.
Se află un suflet de lumină
La care Dumnezeu i-a dat
Puterea care m-a schimbat
: *Mi-a dăruit ce am mai sfânt,*
i *Am iar vederea pe Pământ!*

Bucuria nestăvilită ce-i umpluse sufletul datorită funcţionării parţiale a văzului organic, i-a descătuşat simţul şi talentul poetic pe care le avea în structura sa intimă şi, deşi nu avea în paralel şi o cultură necesară, o tehnică experimentală de cizelare a versurilor, acestea se exteriorizau simplu în sinceritatea ei:

E iarnă iar...
A câta oară
Eu nu mai vreau să socotesc...
Acum în casă-i primăvară
De-acuma vreau ca să trăiesc!
Că nu e clipă, oră, zi,
Să n-am tot alte bucurii,
în jur e totul luminos,
Văd ce-i urât şi ce-i frumos,
Văd cerul când e însorit,
De unde Isus a venit;
A coborât şi e cu mine,
Şi mă învaţă ce e bine.
De-acum nu-s iarăşi supărată,
Am de trăit o viaţă, toată!

Dar acea revenire parţială a vederii organice avea să fie urmată la scurt timp şi de un fenomen extraordinar care, iniţial, a speriat-o cumplit: a început să vadă aurele colorate, centrii energetici radianţi ai trupurilor din materii subtile ale tuturor fiinţelor (plante, animale, oameni), cât şi structurările de materii eterice din atmosferă! Revenirea mult mai amplă a vederii suprasenzoriale, care în anii ce au urmat s-a dezvoltat în mod impresionant, a făcut însă ca vederea organică să dispară iarăşi. Atunci când avea parte de o odihnă prelungită se produceau slabe reveniri ale acesteia. Dar astfel de intervale fiind tot mai rare, ochii deschişi nu mai sesizau lumina soarelui şi formele din jur. în schimb, când îi închidea, vederea suprasenzorială îi oferea o altă lume... Dezvăluirea, pe această [c]ale, a unor părţi importante din lumea invizibilă, nu numai că îi compensa pierderea din nou a vederii ochilor, dar îi oferea Valentinei satisfacţii mult mai mari, căci o sete de cunoaştere înnăscută o atrăgea [s]Pre noile viziuni.

Este însă impresionant ele constatat un fapt extraordinar: această femeie oarbă, care nu a avut parte de o instruire şcolară care să-i permită o cultură generală cât ele cât formată, a ajuns la un moment dat să se exprime la fel ca un erudit iniţiat care, de la mii de kilometri depărtare, ajunsese şi el să cunoască prin vedere suprasenzorială realitatea fantastică a lumii invizibile. Iată cum se exprima Valentina în iulie 1996 (întru totul asemănător cu sincera concluzie a iniţiatului indonezian C. Jinarajadasa, citată anterior):

- Eu n-aş mai vrea să văd cu ochii fizici niciodată, căci ce văd cu ei parcă e o minciună! Cu ei am văzut ceva care U o amăgeală; nu-i ceva adevărat ce vezi cu ochii fizici! E bine cu ei, ca să ştii să te fereşti şi să ştii să mergi, dar totuşi cu ei eşti ca orb pe Pământ! Lumea adevărată este cea văzută cu vederea adevărată, este cea văzută cu ochii minţii. Asta-i cea mai frumoasă!

Vorbele sale de atunci nu au fost doar o consideraţie entuziastă de moment, ca urmare a unor vizionări deosebite. După aproape un an, Valentina era şi mai convinsă de o atare concluzie datorită experienţelor şi trăirilor sale zilnice. Se pare că la astfel de convingeri ajunge oricine reuşeşte să vadă în lumea eterică, indiferent de nivelul de cultură şi de cunoaştere obţinut în viaţă. Iată cum se exprima din nou oarba-fenomen, în aprilie 1997:

— Deşi n-am văzut cu ochii fizici decât foarte puţini ani, n-aş mai vrea nicicând- încă trei vieţi de-aici înainte dacă mi-ar da Dumnezeu şi dacă mi-ar da să aleg —, n-aş mai vrea să mai văd cu ochii deschişi. Ceea ce văd cu ochii închişi e mult mai frumos, e foarte frumos. Şi e mai frumos datorită culorilor. Din culori este totul; adevărul adevărat este în culori, e în preajma noastră!

fee

Frumoasa lume invizibilă

Cea mai mare parte a oamenilor, imensa lor majoritate, nu ştiu absolut nimic despre lumea invizibilă existentă în jurul nostru şi deasupra noastră. Deşi în mod real, fiecare dintre noi aparţine şi acestei lumi paralele, nu cunoaştem mai nimic despre ea. Situaţia se datorează, în primul rând, faptului obiectiv al limitelor foarte înguste între care funcţionează simţurile noastre (de exemplu, domeniul radiaţiilor informaţionale luminoase pe care le percepem, transformate în imagini de sistemul nostru vizual, este, în fapt, doar o foarte mică porţiune din spectrul radiaţiilor electromagnetice care transmit mulţimi de informaţii), iar percepţiile suprasenzoriale ne sunt deocamdată blocate în mod natural (deşi, dacă ne-am preocupa, le-am putea debloca măcar în parte). Există, din păcate, şi un al doilea rând de cauze, cu un caracter subiectiv: nici o carte de instruire şcolară sau universitară nu scrie nimic despre existenţa acestei lumi invizibile, întrucât ştiinţa oficială a continuat să evolueze numai în direcţia cercetării vizibilului - respectiv a tot ceea ce este din materie densă şi a energiilor specifice acesteia, evitând sau chiar opunându-se cu îndărătnicie studierii materiilor eterice şi a formelor de energie asociate acestora. Or, realitatea fundamentală este cu totul alta: materia densă este doar o mică parte din materia ce compune Universul, fiind concentrată doar la nivelul diferitelor categorii de aştri asociaţi în galaxii sau individuali, precum şi în nori spaţiali gigantici (în stare atomică, moleculară sau din praf cosmic), în schimb, imensitatea spaţiului este plină cu diferite categorii de materii eterice care constituie adevărata „masă materială a Universului". Astrofizicienii secolului al XX-lea ştiu că materia densă a tuturor populaţiilor de aştri şi nori cosmici constituie doar 10% din masa determinată teoretic a Universului şi că nici până azi nu s-a putut identifica unde se află cantonată imensa „parte lipsă", de 90%. Diferitele ipoteze docte[1] emise de specialiştii în domeniu evită însă, cu înverşunare, considerarea realităţii fundamentale a materiilor eterice. Această „ocolire" subiectivă este justificată prin lipsa identificării atomilor sau a particulelor „altor tipuri" de materie. Dar, dacă aparatu[r]

1. Gheorghiţă, F.: *Spirit şi Destin cosmic,* Ed. Mold-Hermes, Iaşi, 1994.

performantă a laboratoarelor moderne nu poate decela alte particulei elementare decât cele din materie densă, aceasta nu înseamnă că nu ar putea exista „sub particulele elementare" şi cuante de energie diferite de cele cunoscute până în prezent. De fapt, în ultimii ani, s-au înmulţit; fizicienii care intuiesc realitatea existenţei materiilor eterice şi, respectiv, a lumilor eterice, numeroase fiind consideraţiile exprimate[2] în acest: sens.

Există totuşi grupuri de oameni care cunosc, mai mult sau mai puţin, diferite aspecte ştiinţifice ale existenţei şi ale manifestărilor materiilor eterice, în cursul secolului al XX-lea în special, formându-se discret, în paralel cu fizica teoretică doctă şi o „fizică a materiilor eterice"[3], nere-cunoscută însă în mod oficial. De fapt, această „cunoaştere paralelă" îşi are originile în vechile texte iniţiatice care au transmis de-a lungul secolelor şi mileniilor numeroase cunoştinţe fundamentale care ne uimesc şi astăzi prin profunzimea şi *valoarea* lor cognitivă. Pe de altă parte, au existat mereu, în decursul timpului, şi diferiţi oameni care, prin experienţe proprii suprasenzoriale, au confirmat şi au completat vechile cunoaşteri ale acestui domeniu apocrif. Astfel, în special în secolul al XX-lea, s-a format o literatură de o factură cu totul nouă pe această linie, care a reactualizat multe texte vechi prin introducerea unor elemente cognitive şi experimentale exprimate la nivelul scientizat al acestui veac. Evidenţiind aspecte fundamentale ale materiilor şi ale fenomenelor specifice unor „lumi invizibile" - dominate de manifestările necunoscutelor energii ale spiritului -, această literatură a „ştiinţei spiritualiste moderne" se află în plină dezvoltare"*. Şi, într-adevăr, cei care doresc să cunoască mult mai mult despre „lumile invizibile" şi chiar la un nivel scientizat, pot regăsi

2. Talbot, M.: *L'Univers: Dieu ou basard?,* Ed. J'ai Iu, Paris, 1989; în această carte este citat şi volumul fizicianului american Fred A. Wolf, *Mind, Consciousness and Quantum Physics,* care împărtăşeşte acelaşi orizont ştiinţific nedogmatic şi novator.
3. Constable, T.J.: *The Cosmic Puise of Life* - Ed. Borderland Sciences, Garberville, CA, 1990.
4. La sfârşitul secolului XIX s-au publicat la Londra cele şase volume ale *Doctrinei secrete* scrise de H.P. Blavatsky, care conţineau o importantă reactualizare a cunoaşterilor spirituale antice. Câteva decenii mai târziu, au fost editate, tot în Anglia, cele 24 de volume - cu nuanţe scientizate - cuprinzând cunoştinţe foarte extinse ale ştiinţelor spirituale, scrise de Alice A. Bailey în colaborare cu Maestrul Djwhal Khul-Tibetanul; acestea au fost traduse şi în alte limbi europene, în Germania, prof. Rudolf Steiner a publicat de asemenea, un ciclu de volume ale *Ştiinţei spirituale,* urmate de cele trei volume ale lui O.E. Bernhardt (Abd-ru-shin) intitulate *în lumina Adevărului - Mesajul Graalului,* acestea fiind traduse în numeroase limbi. ll. .„>;,;...*n-u&U* ,brt ,Mi«?m «itsaQ

în literatura spiritualistă contemporană capitole privind „fizica eterică", • constituite ca părţi relevante ale ştiinţelor spirituale. Pentru cititorii din tara noastră, o bună informare prealabilă privind strania fizică a materiilor eterice a fost oferită de iniţiatul român, prof. Scarlat Demetrescu - în special prin cele trei volume din ciclul' *Din tainele Vieţii şi ale Universului.* Şi acest autor, ca ele altfel toţi autorii care au prezentat aspecte privind materiile eterice, a evidenţiat multitudinea de tipuri de particule specifice (sub-elementare) care formează marea familie a materiilor invizibile. Conform afirmaţiilor sale, în spaţiul considerat ca aparţinând planetei Pământ ar exista trei categorii principale de particule eterice, în cadrul fiecăreia distingându-se câte douăzeci şi şapte de „membri de familie". Astfel, „atmosfera eterică" a globului terestru ar fi compusă din optzeci şi unu de tipuri de sub-particule (neidentificate încă prin mijloacele tehnice de care dispune cercetarea fizică actuală). Deşi s-ar putea crede că aceste tipuri de materii eterice ar fi stratificate în funcţie de fineţea şi proprietăţile lor specifice, în cadrul unor aşa-zise „planuri", de fapt multe din planurile respective se întrepătrund fără ca particulele lor să se combine între ele.

Iată cum prezenta iniţiatul român o parte din „comunicarea" primită în acest sens de la o entitate mai evoluată a lumii invizibile:

> „Tot ce e solid pe pământ, e impregnat cu un fluid eteric propriu, ce are densitatea cea mai mare dintre miile de feluri de fluide. Lichidele îşi au fluidul lor ceva mai rarefiat, iar gazele sunt veşnic însoţite de fluidul lor corespunzător, care faţă de cele două precedente, e şi mai rarefiat, şi mai diafan... în jurul Pământului există fluidul acestei planete, haina lui, învelitoarea care e formată din eter din ce în ce mai fin... într-o comunicare precedentă, am despârţit-o în trei mari regiuni, în care îşi duc viaţa cele trei categorii de duhuri umane şi anume: duhurile roşii, albastre şi albe. în realitate, fiecare regiune se divide în câte trei planuri şi iarăşi, fiecare plan se divide în câte trei. Deci, există 27 subdiviziuni roşii, 27 subdiviziuni albastre şi 27 subdiviziuni albe. Aşadar, în total sunt 81 de trepte, cu 81 de densităţi.
>
> ...Aceste trei principale categorii de fluide, ce învelesc globul pământesc, au o oarecare fixitate. Ele nu se amestecă între ele, ci se întrepătrund. Fluidul zonei albe pătrunde prin zona albastră şi cea roşie, până în centrul Pământului. Fluidul zonei a doua - albastră - pătrunde şi el în zona roşie de la faţa Pământului şi în globul lui, tot până la centrul său. Prin urmare, aceste trei feluri de fluide nu se combină între ele, ci se întrepătrund unele pe altele, de sus în jos."

5. Prima ediţie a operei a fost publicată de autor în Bucureşti, în anul 1939- Relativ recent, cele trei volume au fost reeditate de Ed. Emet din Oradea, în anul 1993.

Parcurgând descrierile respective, cititorul a sesizat, desigur, un far. întru totul relevant: copila Valentina, din satul Dobrovăţ, care urmaşi doar prima clasă a şcolii elementare din sat, după ce a orbit şi după *ci i* s-a deblocat vederea suprasenzorială, îi relata tatălui ei că vedea efectiv, la foarte mari înălţimi, structurarea planurilor „colorate" în cârd seara se retrăgeau să vieţuiască entităţile globulare, la fel cum era descris;! şi în „comunicarea" preluată de prof. Scarlat Demetrescu cu atâtea decenii înainte! Mai mult, copila Valentina vedea până la planul superior a| materiilor eterice albe şi alte subplanuri, cu alte culori - acelea în care se retrăgeau globurile gălbui şi, separat, cele verzi şi, respectiv, cele albastre, diferenţiate la rândul lor prin nuanţele specifice fiecărei culori| în parte!

De altfel, după o accentuată dezvoltare a vederii extrasenzorialel survenite începând din vara anului 1994, Valentina *preciza,* mult mai l detaliat aceste realităţi fizice fundamentale, ignorate însă total de marea | majoritate a oamenilor:

- Atunci când aveam zece ani, îi spuneam lui Tata toate semnele care \ le vedeam pe cer. Când îndreptam capul către cer, că eu tot aşteptam lumina zilei ca să se termine cu întunericul, îi ziceam lui Tata că acolo \ sus, mult mai sus decât norii, sunt straturi de culori.

Acestea le văd şi acuma foarte bine. Dar acolo sus nu sunt ca cele din jurul omului, să se schimbe întruna. Din contra, acolo se schimbă numai de pe o zi pe alta, în funcţie de formele foarte mici şi grăuncioarele lor care sunt în aer. Acolo, altfel se schimbă culorile. Sus, nu se mai află culoarea neagră, gri, cenuşie, maro sau maro închis. Ce este acolo, e foarte adevărat, dar e foarte, foane sus. Acolo văd stratul albastru, stratul { violet, stratul verde şi unul galben auriu.

Straturile le văd pline, pe suprafeţe mari, cu globuri luminoase în ele. Pe albastru, pe violet, pe verde şi pe auriu.

După ultimul strat, de sus de tot, vine o lumină albă. E un alb pur de tot. Acolo nu mai văd baloane, ci numai forme. Dar, nu le pot urmări. E un alb ca laptele, dar e ceva strălucitor, un alb strălucitor.

Zonele astea colorate le vedeam şi în copilărie, dar acum le văd mai bine. Nu se amestecă niciodată. Stau aşa, ca nişte straturi, sus de tot. Dar au distanţe între ele, însă nu-i ceva să fie gol, liber. Sunt ca nişte scări, ca nişte trepte mărunte. [N.A.: Este vorba de acele diferenţieri ale tipurilor de particule din cadrul aceleiaşi categorii de materie eterică şi respectiv de nuanţe în cadrul unei aceleiaşi culori.]

- Există şi un strat roşu, care îi cel mai aproape de pământ. El parcă face legătura cu gândurile oamenilor, pe care le văd ca un roşu aprins.

în cursul zilei însă, eu văd că aerul din fur şi de deasupra noastră e plin cu tot felul de forme mici de tot, tare mici. care sunt colorate şi pe care le văd şi în straturile de sus. Ele vin cu energiile care cad de acolo, de sus, de peste tot, la fel. Când sunt afară, le văd că vin ca nişte curenţi mân, vin de sus tare. Dar le văd şi în încăperile din case. Şi sunt de atâtea feluri de culori frumoase în jurul nostru, de parcă stăm tot timpul într-un curcubeu...

[N.A.: Copilă fiind, ca şi acum, când e matură, Valentina a spus şi spune în modul cel mai sincer şi mai natural numai ceea ce vede ea prin actualul ei sistem de percepere, fără a introduce vreo interpretare bazată pe o eventuală informare prealabilă, întrucât ea nu a avut parte de nici o instruire şcolară şi nici nu a avut acces la literatura de care beneficiază ceilalţi oameni.

în schimb, este desigur remarcabilă constatarea unui fapt: cunoaşterile primite sub formă de „comunicare" de iniţiatul român - ca de altfel şi de alţi iniţiaţi din alte ţări şi din trecut -, comparate cu cele văzute suprasenzorial în mod efectiv de această oarbă, toate apar ca având un conţinut descriptiv identic! Este totuşi de menţionat un fapt suplimentar: făcând o legătură directă între nivelurile de evoluţie spirituală a mulţimilor de entităţi globulare ale lumii invizibile şi culorile specifice ale planurilor lor de existenţă, ştiinţa paralelă conferise celor trei regiuni principale ale materiilor eterice şi o anumită semnificaţie existenţială, întru totul reală şi foarte normală. Reluând faptele expuse în vechile texte ale înţelepciunii orientale şi reactulizându-le la nivelul principiilor ştiinţifice ale sfârşitului de veac XIX, iată în acest sens unele consideraţii[6] ale iniţiatului englez C.W. Leadbeater, ale cărui cărţi au fost traduse în mai multe ţări europene:

> „Cei care se simt atraşi în mod deosebit de această problemă, ar face bine să citească articolul d-nei A. Besant privind „Chimia ocultă", care este ultimul capitol din *înţelepciunea Antică.*
>
> ...Materia subtilă nu este deloc simplă, ci complexă; se ştie că ea există de asemenea, în stări proprii, corespunzătoare oarecum stărilor materiei fizice - stări pe care noi le denumim solide, lichide, gazoase sau eteruri. Continuând procesul de subdiviziune, se ajunge astfel la un alt atom... este atomul acelei regiuni a naturii pe care spiritualiştii o numesc Lumea Astrală.
>
> Procesul poate fi continuat: divizând şi acest atom astral, ne vom găsi în faţa unei alte lumi, mai elevată, şi mai subtilă, totuşi materială şi ea... rezultatul final este că investigaţiile noastre ne conduc o dată în plus la

6. Leadbeater, C.W.: *L'homme visible ei invisible,* Ed. Rhea, Paris, 1926.

un alt atom... este atomul celei de a treia mari regiuni a naturii, pe care,j Teosofia o numeşte Lumea Mentală... Se ştie totuşi suficient de bine ca,f putem fi siguri de existenţa unui număr considerabil de regiuni diferite, j fiecare dintre acestea fiind, într-un anume sens, o lume prin ea-însâşi.J Dar într-un sens mai larg, vedem că toate aceste regiuni *formează* părţilef unui tot prodigios.

în literatura noastră, aceste regiuni diferite ale naturii sunt denumite! adesea ca planuri, în studiul nostru, este util uneori să le figurăm ca fiind l unele deasupra altora, în funcţie de gradele diferite ale densităţii materiei' din care sunt compuse. Trebuie să ţinem cont însă că *această* aranjare a.; fost adoptată doar prin convenţie, în mod simbolic si că în nici un caz nu ; reprezintă relaţiile existente ale acestor planuri diferite. Nu trebuie să ne imaginăm că ele sunt suprapuse ca rafturile unei biblioteci, ci mai &'• degrabă că ele umplu acelaşi spaţiu, interpenetrându-se unele cu altele.

...Este universal acceptat faptul că eterul interpenetrează toate j •; substanţele cunoscute - solidul cel mai dens sau gazul cel mai rarefiat. Şi cum acesta se mişcă în deplină libertate în materia cea mai densă, la fel şi *materia* astrală o interpenetrează şi, la rândul ei, se mişcă cu totul liber printre particulele acesteia. Dar, la rândul ei, şi materia mentală o interpenetrează pe cea astrală, în aceleaşi condiţii. Aceste regiuni diferite ale naturii nu sunt deci, în nici un caz, separate în spaţiu. Ele există toate în jurul nostru şi în apropierea noastră, astfel încât, pentru a le vedea sau a le studia, nu este deloc necesar ca noi să ne ducem în spaţiu. Este suficient doar de a trezi în noi înşine acele simţuri cu ajutorul *cărora* pot fi percepute."

Comparând spusele întru totul asemenea ale celor trei persoane -iniţiatul *englez,* iniţiatul român şi Valentina - care, evident, nu au avut nici cea mai redusă comunicare între ele, fiind distanţate mult atât în spaţiu, cât şi în timp (spuse pe care le regăsim de fapt, la fel de asemănătoare şi la mulţi alţi autori sau experimentatori suprasenzitivi), facem totuşi o constatare surprinzătoare: descrierile Valentinei - care erau directe şi fără nici cea mai mică informare prealabilă - par mult mai detaliate. Aşa cum cititorul a putut să constate, ea vede permanent atât stratificările la foarte mari înălţimi, ale unor trepte de culori şi nuanţe specifice diferitelor categorii de materii eterice, precum şi acea „inter-penetrare", acel „amestec fără combinare" de particule de materii subtile care coboară din zonele superioare îndepărtate, până în spaţiul din jurul nostru şi de deasupra noastră, dar nu şi invers! Şi toate acestea sunt viu colorate şi toate i se par atât de frumoase...

însă, în toate aceste *vizionări ale* Valentinei mai intervine şi un alt fapt, cu adevărat fantastic, foarte greu de conceput de noi ceilalţi, dar care este esenţial în activităţile ei de colaborare aproape zilnică cu medicii: vederea sa extrasenzorială, vedere pe care o are acum prin

ochii trupului său din materii subtile", trece cu uşurinţă din domeniul dimensiunilor uzuale în domeniul microscopic şi chiar ultramicroscopic! Concentrându-se cu ochii organici închişi, ea vede foarte repede nu numai bacteriile din trupurile oamenilor şi apoi structurile mai fine din interiorul celulelor ţesuturilor vii, dar poate vedea la limită chiar şi atomii[7] cu electronii care se rotesc extraordinar de repede în jurul nucleelor respective şi chiar atomii înşişi (poate chiar particulele componente?) din materiile eterice! Nici un aparat al performantelor tehnici moderne, nici cel mai perfecţionat microscop nu a putut identifica astfel de entităţi infime şi totuşi, Valentina le vede ca forme şi culori individuale! Sesizându-i această capacitate extraordinară şi dorind să aflu până la ce nivel dimensional poate coborî în microcosmosul materiei, în urmă cu doi ani i-am dat o bucată de metal, cerându-i să-mi spună care sunt elementele constitutive cele mai mici pe care le poate percepe în interiorul piesei, închizând ochii, după câteva secunde a început să-mi spună.-]

— Păi... cele mai mici sunt nişte puncte slab luminoase. Da deşi stau la distanţe egale între ele, parcă îs vii, se mişcă pe loc! Şi parcă răsuflă întruna, parcă respiră! Şi în jurul lor se tot învârte ceva, de parcă îs mai multe care se învârt, da merg aşa de repede, că nu pot să aflu ce sunt alea. Da' ce repede se-nvârt! Aş vrea să le văd, dar în sforţare îmi lăcrămează ochii şi simt că nu mai pot vedea...

[N.A.: în fapt, Valentina vedea nucleele atomilor - ordonate la distanţe egale şi care, într-adevăr, vibrează continuu -, precum şi electronii care se află permanent într-o mişcare ultrarapidă pe orbite proprii în jurul nucleelor! Aşadar, vederea spirituală demonstrată de Valentina avea o putere de rezoluţie cu mult mai mare decât cel mai performant ultra-microscop modern, care măreşte „doar" de un milion de ori!

însă, aşa cum am menţionat mai sus, capacităţile Valentinei de a vedea în microcosmosul materiei sunt într-adevăr fantastice: ea sesizează şi „microentităţile" luminoase ale materiilor eterice! De altfel, ştiinţa

7. Diametrele atomilor variază între o zecime şi cinci zecimi de milionimi de milimetru! Deci, într-un milimetru sunt câteva zeci de milioane de atomi! La rândul lor, electronii au dimensiuni de ordinul a $10^{\sim 12}$mm! Cel mai puternic microscop din lume a reuşit relativ recent să fotografieze atomi ordonaţi într-o reţea specifică. Particulele elementare fiind mult mai mici, nu au putut fi fotografiate. Ele pot fi identificate doar atunci când sunt aduse la energii extrem de mari şi în câmpuri magnetice intense, prin dârele care le trasează pe plăcile fotografice. ,;/,

spirituală cunoaşte *de* mult timp faptul că anumite persoane - care suni totuşi foarte rare în lume - pot să vadă diferite componente ale „infini-' tului mic" ce nu au putut fi puse încă în evidenţă de cele mai performante sisteme din laboratoarele de cercetări nucleare. Iată, de exemplu, cum se exprima în acest sens prof. S. Demetrescu, în urmă cu şase decenii, referindu-se la perceperea directă a unora dintre cele optzeci şi unu de tipuri de materii eterice existente în spaţiul aferent planetei Pământ :

> „Persoanele care au vederea spirituală văd prin aer puzderie de particule luminoase. Aceste infime punctuleţe luminoase nu sunt decât aglomerările de particule de fluid magnetic sau vital. Ele sunt mai vizibile când se priveşte într-o zi cu soare, cu multă luminozitate. Ele sunt într-o continuă mişcare sau vibraţie."

Primind ulterior o altă comunicare, de altfel foarte importantă, iată ce dezvăluia în volumul II acest autor român: „Cu cât duhul e mai evoluat, cu atât poate percepe cele mai mici particule ale eterului şi mişcările lui". Această specificare constituie în fapt, un prim criteriu analitic (pe care cititorul e bine să-l reţină pentru a-l urmări şi în capitolele următoare) care ne poate oferi o indicaţie logică asupra «sursei» capacităţilor suprasenzoriale extraordinare demonstrate de «duhul» încarnat sub numele de Valentina...

în baza unor astfel de observări directe - efectuate încă din deceniile şi secolele anterioare de persoane dotate cu vedere extrasenzorială —, precum şi în urma comunicărilor preluate de la entităţi din „lumea de dincolo", acel capitol al ştiinţelor spirituale care în secolul al XX-lea s-a constituit în *„fizica* eterică" oferă cunoaşteri paralele demne de reţinut. După cum am mai arătat *(.Lumi invizibile,* 1996 şi *OZN eterice,* 1997, Ed. Polirom, Iaşi), cercetătorii acestui domeniu apocrif au consacrat anumiţi termeni specifici, asociindu-i unor noţiuni şi unor proprietăţi fizice caracteristice. Astfel, pentru patru feluri principale de materii eterice -care intervin foarte frecvent în fenomenele din mediul terestru apropiat -au devenit cunoscuţi următorii termeni:

- eterul fierbinte (căldură) - perceput ca având culoare roşie;
- eterul lumină - sesizat ca radiind în galben; asocierile de particule specifice redau forme triunghiulare;
- eterul chimic - emite radiaţii albastre; particulele sale se asociază în formă de semilună;
- eterul vieţii (vital) - este remarcat prin nuanţe violaceu-purpurii.

în fapt, acest gen de cunoaşteri au fost accesibile unui număr extrem de redus de persoane, nefiind incluse în nici un tratat al ştiinţelor docte.

pesigur că Valentina nu a avut absolut nici o posibilitate ele a afla ceva despre noţiunile şi caracteristicile respective, nici atunci când, copilă oarbă fiind, vedea de pe prispa casei tot felul de „forme mici colorate" care jucau în aer, şi nici în anii maturităţii, când formelor colorate punctiforme le distingea contururile geometrice, în schimb, prin descrierile sale redate cu simplitatea unei sincerităţi totale, ea confirmă, fără să ştie, acele prezentări ale materiilor eterice publicate de diferiţi popularizatori ai ştiinţelor spirituale. Mai mult decât în textele oarecum teoretice care informau asupra noţiunilor respective, Valentina relata observaţii directe mult mai detaliate, distingând în aer asocieri mult mai variate ale tipurilor de materii eterice, în acest mod, ea confirma totodată, fără să ştie, faptele menţionate de prof. S. Demetrescu şi de alţi iniţiaţi privind multitudinea tipurilor de materii invizibile. De asemenea, prin observaţiile sale directe, ea a confirmat ca un fapt foarte natural acea afirmaţie a iniţiatului român referitoare la faptul că radiaţia solară diurnă amplifica radiaţia colorată specifică „formelor" mici şi strălucitoare ale materiilor eterice. Iată spusele ei, întru totul semnificative, care susţin afirmaţiile teoretice şi experimentale ale fizicii eterice:]

- în aer, eu văd zilnic tot felul de forme foarte mici. Văd foarte multe forme de piramidă [N.A.: S-ar părea că acestea sunt componentele eterului lumină] *care se joacă fie cu vârful în sus, fie cu vârful în jos, fie oblic. Sunt şi nişte pătrăţele, dar parcă mai bine zic că-s cuburi. Sunt şi cubuleţe mai mici. Da sunt şi nişte cârlige, cât şi nişte cornuleţe* [N.A.: Probabil componentele în formă de semilună ale eterului chimic], *dintr-acelea de Anul Nou, în care suflă copiii atunci. Mai sunt şi globuleţe, şi jumătăţi de mingiuţe.*

Toate piramidele joacă în aer. Fiecare îşi are o pereche de o altă culoare. Ele niciodată nu o sase întâlnească una verde tot cu una verde. Cea verde e cu una albastră, cea galbenă cu una portocalie, cea roşie cu una movulie.

Dar, cu ele, am văzut ceva frumos. Când ne întorceam într-o zi înainte de asfinţit, de la Dobrovăţ, or oprit maşina mai jos de dealul acela mare, de-i zice Repedea, acolo la motel. Mi-a plăcut să mă uit într-o parte, în care toţi spuneau că e apusul soarelui. Am stat acolo o jumătate de oră şi m-am tot uitat pe cer. Când soarele o trecut de cealaltă parte, toate piramidele se adunau după culori. Şi asta am mai văzut de multe ori şi se întâmpla la fel în fiecare zi. Da' se aşeza aşa: o parte, un şir se pun cu vârful în jos, un alt şir cu vârful în sus. După aceea, vine şirul cu cele încârligate care stau înclinate, într-o parte. Toate rămân aşa câtă vreme soarele e plecat. Aşa rămân peste noapte formele astea

micişi multe. Cele care îs în trei colţuri, ca triunghiul, se bagă înăuntrul corn uleţelorşi se adună multe la capătul fiecărui cornuleţ. După aceea, cele care sunt cubuleţe se aşează unele peste altele, aşa cum ar face o podină. Şi totul începe aşa de acolo, de unde apune soarele.

[N.A.: Constatând că, în timp, capacităţile de percepere extrasenzorială ale Valentinei s-au dezvoltat tot mai mult, clupă un an am revenit asupra felului în care vedea „microcosmosul materiilor eterice", solicitând-o să meargă cu puterea de a distinge până la cea mai mică particulă componentă pe care putea să o sesizeze prin această fantastică amplificare a acuităţii oferită de vederea spirituală. Iată uluitoarele detalii pe care nici un autor nu le-a descris încă până acum, privind „cărămizile elementare" ale materiilor invizibile ce provin încă de la începuturile Universului]:

— Despre grăuncioarele colorate din văzduh, care se întind în sus, în înaltul cerului, până la Dumnezeu, cât pot cuprinde cu ochii mei, văd mii, zeci şi sute de mii de forme foarte mici şi colorate: sunt saupirami-duţe, sau un fel de cornuleţe - un f el de seceri f ară coadă (care şi ele stau fie cu vârful în jos, fie culcate, fie oblice—, sau mingiuţe, sau bastonaşe, sau cârligaşe — un fel de cârjuţe). Da să vedeţi: înăuntrul lor sunt alte forme şi mai mici! De exemplu, forma de piramiduţă are pereţii făcuţi din nişte biluţe mici, turtite. Acestea dau culoare pereţilor, însă, dacă iau fiecare biluţă în pane, separat, şi biluţa are în ea sumedenie de piesute foarte, foarte mici. Şi acelea îs colorate în fel şi chip, la fel cum văd firuţele de energii care vin de sus. Piesuţele sunt în formă de pătrate, iar în interiorul pătratelor astea atât de mici, văd— da trebuie să măresc foarte mult - văd nişte aşchiuţe colorate care mai de care, şi astea tot joacă întruna. Dar sunt atât de mici, atât de mici, vai ce mici sunt!...

[N.A.: Este într-adevăr cu totul fantastică „puterea de mărire" a vederii spirituale demonstrate ele Valentina. Nu numai că vede în materia densă nucleele atomilor şi jocurile ultrarapide ale electronilor pe orbite, dar este evident că ea vede şi moleculele, atomii şi particulele elementare ale materiilor eterice! Or, aceste entităţi ale materiilor invizibile nu au putut fi puse încă în evidenţă nici de cele mai performante instrumente ale ştiinţei moderne, în primul rând datorită dimensiunilor lor extrem de reduse... Dar oare, „aşchiuţele" colorate percepute de Valentina, care „tot joacă întruna" nu sunt înseşi „corzile vibratorii"[8] - „5/n'n.g-urile" -,

8. în anul 1970, fizicianul american Yoichiro Namhu (de la Universitatea din Chicago) a lansat o interesanta ipoteză a fizicii fundamentale: cele mai elementare „forme" ale materiei nu ar fi ‚pre-cuarkurile" („preonii",), ci nişte mici „corzi vibratorii" -pe care le-a denumit *„strings".* Acestea ar fi nişte segmente de firişoare infim de

acele micro-entităţi concepute teoretic ca fiind cu adevărat elementare, care s-ar fi născut în primele fracţiuni ele secundă ale înnobilării Spaţiului, atunci când acesta a fost străbătut ele Lumina Creaţiei ? Dacă într-adevăr, această oarbă are „puterea" de a discerne „corzile vibrante" (şi poate într-un viitor se va putea afla partea veridică a spuselor ei), atunci percepţiile ei sunt în mod direct „fantastic ele fantastice"!

Dar iată în continuarea descrierii sale anterioare şi o extrem de stranie categorie ele fenomene care ne sunt total necunoscute, deşi din eoni neştiuţi acestea sunt întru totul specifice mirificei lumi invizibile bazate pe legităţile fizicii eterice pe care va trebui ca, în mod treptat, să le cunoaştem şi să le înţelegem]:

- în toată ziua eu văd mulţimile astea de forme mici şi colorate. Ele susţin să plutească în aer baloanele cele întunecate— cele roşii şi cele maroetice, cele gri şi cele negre -, care ştiu că sunt sufletele cele joase şi josnice. Baloanele astea rămân sub şirurile de forme mici şi colorate, că formele, deşi sunt atât de mici, nu le dau voie să se urce la înălţime. Culorile formelor astea atât de mici sunt foarte frumoase şi foarte vii. Formele colorate fiind foarte dese, atunci când baloanele întunecate vor să se ridice în sus, le reped înapoi, de parcă baloanele se frig când le ating. Piesuţele astea mici care le reped, sunt cele colorate în verde, în albastru şi cele în mov (movul şi el este de mai multe feluri: mai închis, mai deschis, mai roz). Culoarea asta mov le frige cel mai tare, dar nu ajung aşa de sus, până la ea, căci stratul mov stă cel mai sus, mai sus decât toate piesuţele astea multe.

[N.A.: Cei care au studiat cât de cât literatura spiritualistă cunosc faptul că entităţile globulare ale sufletelor cel mai puţin evoluate, nu pot într-adevăr să se ridice spre înălţimi: ele rămân mereu în mediul mai

subţiri care s-ar fi produs prin segmentarea şi „cristalizarea" super-radiaţiei ancestrale . (în termeni spiritualişti ar fi radiaţia Forţei divine) care „a precipitat" treptat în cursul străbaterii frigului imensităţilor spaţiale. O formulare mai extinsă a „teoriei *string-un\or* a fost elaborată în anul 1971 de prof. I. Schwarz (de la Institutul Tehnologic California) în colaborare cu A. Neveau (de la Universitatea Princeton) şi cu fizicianul P. Ramaud (de la Marele accelerator al Laboratorului Naţional de lângă Chicago).

în 1973, fizicianul american I. Scherk a dezvoltat în continuare această teorie, relevând apropierea directă a noii concepţii de teoria relativităţii generalizate fundamentată de Einstein.

Astăzi, „teoria *string-unlor* este recunoscută teoretic în fizica modernă, fiind extinsă şi la nivel macro-cosmic prin teoria *„slring-unlot* cosmice", la a cărei dezvoltare a contribuit şi reputatul fizician englez St. Hawking.

apropiat solului terestru. Acest fapt a fost. de altfel, demonstrat în mod evident şi de multitudinea de înregistrări fotografice documentare acumulate în ultimele decenii în numeroase ţări din întreaga lume - care au surprins foarte numeroase fiinţe globulare întunecate, atât în interiorul oraşelor, cât şi în zone împădurite sau în luncile[9] apelor. De altfel, după cum arătam şi în alt cadru, marea majoritate a experienţelor spiritiste au tot dat rezultate înşelătoare[10] tocmai datorită intervenţiilor imediate ale sufletelor inferioare ce rămân mereu în spaţiul atmosferic apropiat. Dar dacă vizionările directe ale oarbei Valentina demonstrează şi ele o atare realitate fundamentală, acestea aduc în discuţie şi un alt element mult mai puţin cunoscut al fizicii eterice, în condiţiile de convieţuire cu entităţile din lumea invizibilă paralelă. Astfel, unii autori-iniţiaţi ai ştiinţelor spirituale au explicat rămânerea sufletelor inferioare (cele mai puţin evoluate, a căror radiaţie este întunecată - din spectrul culorilor negru, gri, maro, roşu) în zone apropiate solului terestru, prin faptul că mediul respectiv le este cel mai favorabil compoziţiei şi structurii trupului lor globular. Totodată, se consideră că ar interveni şi efectul atracţiei gravitaţionale, întrucât atomii materiilor eterice care le alcătuiesc trupul sunt dintre cei mai grosieri", mai grei. Pe de altă parte, se explică această localizare şi prin dorinţele permanente ale fiinţelor globulare întunecate de a rămâne cât mai aproape ele mediul pământesc pe care 1-au iubit atât de mult, de unde pot să-şi mai extragă încă unele plăceri specifice vieţii încarnate, stând alături şi rezonând cu vibraţiile oamenilor care îşi satisfac aceleaşi patimi (fumatul, băutura etc.).

Iată însă că observările suprasenzoriale ale Valentinei descriu şi un fenomen fizic care nu a fost menţionat în literatura de specialitate a acestui domeniu apocrif: entităţile globulare întunecate „nu pot" efectiv să depăşească fizic bariera impusă de unele straturi ale anumitor feluri de materii eterice (aflate la înălţime în atmosferă), datorită radiaţiilor specifice ale acestor categorii diferite de particule! Imaginea pitorească, dar total sugestivă, descrisă de Valentina („parcă baloanele se frig când se ating") reda, în fapt, un fenomen fizic esenţial pentru ordonarea miliardelor de fiinţe ale lumii de dincolo (în funcţie cle nivelul de evoluţie spirituală individuală) şi oferă o interesantă cunoaştere a relaţiilor energetice de respingere prin radiaţii diferite, dintre particulele materiilor

9. Gheorghifă, F.: *Stranii Inteligente invizibile; Lumi invizibile; OZN eterice.*
10. Gheorghiţă, F.: *Comunicări cu cealaltă lume,* ed. cit., 1996.
11. Abd-ru-shin: *în lumina Adevărului (Inducere),* Ed. Fundaţia Mişcarea Graalului, Timişoara, 1994.

eterice mai „rafinate" (având culori specifice unor frecvenţe vibratorii rnai ridicate) şi cele „mai grosiere" ale trupurilor sufletelor inferioare. Desigur că acelaşi fenomen fizic se produce şi la apropierea fiinţelor globulare luminoase (care au trupuri clin particule mai fine şi mai active energetic) faţă de fiinţele globulare întunecate, în mare măsură, pe această cale se explică şi acea îndepărtare (menţionată anterior în „Şiragul amintirilor") şi respectiv, întreruperea manifestărilor turbulente ale sufletelor întunecate din cabana din pădure, atunci când apărea entitatea luminoasă. Redarea acestor viziuni constituie un foarte util aport cognitiv la înţelegerea diferitelor fenomene fizice specifice vieţii fiinţelor din „lumea de dincolo". Şi acest aport e cu atât mai valoros, cu cât el vine de la o oarbă care nu a avut posibilitatea să citească ceva în acest sens şi nici nu a trăit într-un mediu care să-i ofere o instruire. Ea spune foarte sincer doar ceea ce percepe, ceea ce „vede" prin ochiul spiritului său.

Dar, fenomenele specifice fizicii eterice văzute de Valentina şi practic necunoscute multor cercetători sunt mult mai extinse. Procesul fizic menţionat mai sus, acela al „frigerii" trupului din materii invizibile mai grosiere ale entităţilor inferioare la contactul - sau chiar numai la apropierea - cu straturi — sau asocieri - ale anumitor feluri de materii eterice, ar putea fi interpretat, la prima vedere, ca datorându-se unei radioactivităţi a acestora.

într-un alt cadru, (v. nota 8), menţionasem faptul că într-o zonă a pădurii Hoia-Baciu, din vestul municipiului Cluj-Napoca, în care biologul clujean Al. Sift înregistrase fotografic repetate prezenţe ale unor diferite entităţi globulare invizibile, crenguţele arborilor şi chiar iarba prezentau un fel mai deosebit de „arsuri", asemănătoare unor iradieri cu raze gamma. Ulterior, la recomandarea personală, cercetătorii italieni din grupul GRCU - Genova, au obţinut numeroase înregistrări fotografice ale unor entităţi globulare, atunci când contorul Geiger le indica creşteri momentane ale radioactivităţii locale.

S-ar părea însă că fiinţele globulare ar emite o altă formă de energie, dar la fel de „dură" ca şi radioactivitatea cunoscută de ştiinţa modernă. Fac această ipoteză întrucât, pe de o parte, un atare aspect a rezultat într-o manieră penibilă din acel „Oranur Experiment" desfăşurat în Statele Unite ale Americii prin anii '50. în cadrul unui laborator neoficial, la timpul respectiv, cercetătorul german dr. Wilhelm Reich (stabilit în SUA), studiind interacţiunea dintre radiaţia unor substanţe radioactive şi energia orgonică - specifică eterului chimic -, a constatat un antagonism între acestea, cu importante degajări de energie. Din păcate, în experienţele sale nu a mai putut stăpâni fenomenele de distrugere a vegetaţiei şi a

vieţuitoarelor din jurul laboratorului, datorate unor radiaţii de tip necunoscut care generau totodată şi o luminiscenţă la fel de neînţeleasă. Intervenind autorităţile, laboratorul a trebuit să fie demolat, iar experimentele au fost total interzise, fiind arse şi toate însemnările cercetătorilor implicaţi.

Dar antagonismul dintre radioactivitate şi energiile materiilor eterice a fost văzut direct, în intimitatea lui, de către Valentina, însă în cu totul alte condiţii şi la o altă scară. De fapt, fenomenele văzute de ea s-au produs în multe locuri din lume, dar nu au fost sesizate de nici o aparatură terestră şi nu au fost percepute până acum de alt clarvăzător. Procesele fizice deosebite pe care le-a perceput ea în mod inedit, s-au derulat într-o zi în care, în municipiul Iaşi crescuse mult doza de radioactivitate din aer, ca urmare a unor emanaţii ivite intempestiv de sub carcasa de beton a reactorului atomic avariat al electrocentralei de tristă faimă de la Cernobîl. în acea zi, populaţia a resimţit intens nocivitatea radiaţiilor aduse de curenţii de aer. Iată cum a redat ea - şi este prima observare directă la nivel planetar - faptul că radioactivitatea este antagonică energiilor specifice materiilor eterice, atunci când am întrebat-o care „piesuţe" colorate sunt acelea ce „frig" entităţile globulare întunecate] .-

- *Sunt formele de culoare verde-albâstrui* [N.A.: Se pare că acestea sunt componentele eterului chimic], *cât şi cele de culoare mov— atât acelea în nuanţe mai închise, cât şi cele mai deschise, către roz* [N.A.: Probabil că este vorba de eterul vieţii (vital)]. *Culorile astea parcă le ucid.*

Dar, într-o zi, am văzut un lucru tare urât. Toate piesuţele astea luminoase au fost foarte supărate atunci când au venit razele şi colbul acela care ne zdrobea globulele roşii [N.A.: Valentina descrie perfect interiorul globulelor roşii şi modul în care acestea preiau la nivelul alveolelor pulmonare oxigenul din aerul inspirat.] *Ele nu mai jucau în aer, ca de obicei. Puterea culorii le scăzuse mult, parcă le-o ştergea, că ele-s toate colorate. Slăbite, unele se lipeau de altele, atrase ca de un magnet. Da' asta se întâmplă numai în zilele când - aşa cum spun domnii - sunt radiaţii.*

Eu văd piesuţele astea mici de tot- care sunt triunghiulare, cubuleţe, mingiuţe, cârliguţe şi altele- numai prin lumina lor, prin culoarea lor care este foarte vie, transparentă şi foarte frumoasă. Noaptea nu le mai văd, căci se strâng împreună.

[N.A.: Aşadar, energiile emise de eterul chimic şi, implicit, de eterul vieţii[12] apar ca fiind afectate de radioactivitatea materiei dense. Totuşi,

12. Cercetătorii fizicii eterice cunosc faptul că, în ierarhia categoriilor de materii eterice, cu cât un fel de particule sunt mai „fine", cu atât potentele lor energetice

nu trebuie uitat faptul că aceste „energii eterice" activează contoarele Geiger, părând a genera deci un „alt fel de radioactivitate". Şi, deşi piesuţele" eterice îşi pierd strălucirea individuală, invizibilă ochiului uman, antagonismul celor două feluri de radiaţii face ca aerul să devină luminos în domeniul vizibil (aşa cum s-a demonstrat în „Oranur Experiment"), într-un atare context, în care oamenii de ştiinţă evita atât experimentările, cât şi ipotezele teoretice - din lipsa instrumentelor şi a aparatelor care să permită identificarea şi studierea materiilor eterice -, am putea aprecia totuşi, că prin implicarea unor astfel de procese fizice ne-am putea explica, măcar în parte, diferite „fenomene enigmatice" rămase neelucidate până în prezent — cum ar fi, de exemplu, iluminări ale cerului apărute subit pe mari porţiuni ale boitei ş.a. Dar, pentru a încerca să înţelegem cât de cât atari fenomene, ar trebui să cunoaştem mai întâi, de ce atât Valentina, cât şi alţi suprasenzitivi văd „grăunţele" (molecule, atomi, particule) materiilor eterice[13] atât de viu colorate, şi, pe de altă parte, de ce vivacitatea culorilor acestora este remarcată în mod special în timpul zilei. Pentru cititorii care cunosc într-o anumită măsură fizica particulelor elementare, este clar faptul că fiecare fel de particulă (respectiv, fiecare asociere de particule) are o anumită frecvenţă vibratorie specifică a radiaţiei proprii, atunci când este activată energetic şi, deci, are o culoare anumită. Intensitatea radiaţiei colorate depinde astfel de nivelul fluxului exterior de energie care, excitând particulele, activează şi amplifică radiaţiile emise. Deşi energia cosmică - energie care „curge" permanent, oricând şi oriunde — este factorul activant de bază, în special în partea superioajâ-a atmosferei şi în exteriorul acesteia (unde acţionează radiaţia cosmică primară, neatenuată), fluxul energetic solar face într-adevăr ca ziua, componentele mediului atmosferic şi cele ale mediului eteric să fie mult mai excitate, să aibă un colorit mai viu (nesesizabil totuşi, de ochiul uman).

sunt mai mari şi proprietăţile specifice sunt mai complexe, în plus, particulele mai fine deţin şi proprietăţile celor „inferioare". Astfel, „eterul vieţii" produce şi • efectele eterului chimic, ale eterului lumină şi ale eterului căldură. „Eterul chimic" generează şi efectele eterului lumină, precum şi ale eterului căldură etc. Deci, o aglomerare (un strat) sau o entitate care au în compunere particule mai fine, vor fi cu atât mai „potente energetic".

13. Fizica eterică afirmă că fiecare categorie de materii invizibile ar avea atomii proprii. Neexistând o aparatură de identificare a acestora, singura posibilitate de investigare este vederea extrasenzorială a puţinelor persoane care au obţinut-o. Această ' scară atomică „paralelă" a fost prezentată de iniţiatul englez C.W. Leadbeater, (vezi nota 6) şi de iniţiatul C. Jinarajadasa, în *Evoluţia ocultă a umani/aţii.*

Acei cititori care, până acum, nu au avut posibilitatea să cunoască ceva despre proprietăţile aparent „ciudate" ale materiilor eterice, vor fi desigur surprinşi să afle despre o caracteristică fundamentală a acestora, cu totul şi cu totul uimitoare: după cum sub controlul gândirii, omul poate modela cu mâinile sale sau prin instrumentele pe care le-a conceput, orice fel de materie densă (lutul, lemnul, piatra, metalele), şi energia gândirii poate modela în mod direct materiile eterice! „Instrumentele" în aceste acţiuni, sunt fluxurile energetice concentrate având ca bază imaginea gândită şi, respectiv, având ca parametri fizici frecvenţa vibratorie şi intensitatea specifică fiecărei categorii de materie eterică! Mai mult, atomii eterici antrenaţi într-o astfel de „modelare energetică" J controlată de gândirea fiinţelor omeneşti pot rămâne fixaţi în structura modelată o durată mai scurtă sau mai lungă, în funcţie de intensitatea şi | de „programul" emis! Această proprietate uimitoare pentru noi face ca materiile eterice să fie un admirabil suport pentru înregistrarea de durată a ideilor, a imaginilor gândite şi chiar a evenimentelor curente, în care gândirea unui om sau a unor grupuri de oameni a emis fluxuri mai intense fie sub impulsul unor puternice stări emotive, fie sub influxul spiritual al voinţei concentrate[14].

Noi, oamenii obişnuiţi, nu cunoaştem o realitate fundamentală, specific umană şi întru totul naturală: în mod permanent, zi de zi, secundă de :| secundă, gândurile noastre modelează în jurul nostru tot felul de aglomerări din materii eterice, care persistă mai mult sau mai puţin timp în J aer, în funcţie de intensitatea energiei pe care o emitem în diferitele momente cotidiene. La fel de real - dar, din păcate, la fel de neştiut -este şi faptul că atmosfera fiecărei localităţi poate fi poluată energetic de | gândurile inferioare ale oamenilor chiar mai mult decât ar face-o unele fabrici - şi invers, prin gânduri benefice ar putea fi purificate înseşi condiţiile noastre de viaţă zilnică. Aceste „gânduri-forme" au cele mai diferite culori şi forme, în raport cu „calitatea" şi conţinutul ener-giilor-gând emise. Din păcate, clarvăzătorii sunt singurii oameni care le văd în mod direct, însă, o parte dintre aceştia mai văd şi alte procese fizice specifice „formelor-gânduri" pe care le pot „citi" atât după coloritul lor, cât şi după ciudatele „modele" care, deşi se deplasează în aer, rămân totuşi legate ele emiţătorul lor. Pe cele emise la intensităţi reduse ale

14. în cartea *Evoluţia ocultă a umanităţii* (Ed. Herald, Buc., 1994), C. Jinarajadasa specifica: „Aceste gânduri-formă pot fi de scurtă durată sau pot dura ore, luni, , sau chiar ani; astfel, ele pot fi considerate, pe drept cuvânt, ca făcând parte din locuitorii lumii invizibile. Li s-a atribuit de aceea denumirea de „Elementali".

energiei-gând le văd şi cum se destramă, în schimb, dacă se adună grupuri de oameni care gândesc la fel (în fapt, pot să existe persoane care gândesc asemenea, dar care se află la distanţă faţă de un anumit grup), atunci particulele eterice activate de energii cu aceleaşi lungimi de uncia şi frecvenţe vibratorii se adună şi ele, mărind mult „formele--gând" respective (fie ele luminoase, fie întunecate). Iniţiatul german O.E. Bernhardt a prezentat mai pe larg (sub pseudonimul Abd-ru-shin) acest fenomen[11] al concentrării de forme-gând care devin adevărate „centrale de energii" invizibile. Acestea se pot menţine şi ele timpi mai îndelungaţi, în măsura în care persoanele respective sau altele continuă să le „alimenteze" energetic cu aceleaşi gândiri. Drept urmare, astfel de „centrale" nevăzute, prin simpla lor prezenţă spaţială, pot să influenţeze chiar şi pe alţi oameni, cu totul neimplicaţi, dar receptivi la frecvenţele vibratorii şi la lungimile de undă specifice aglomerărilor mai mari de materii eterice astfel activate. Influenţele pot fi în bine, luminoase, dar pot fi şi în râu, întunecate... Astfel, dacă energiile puse în joc sunt ale unor gândiri benefice, înălţătoare (acţiuni caritabile, pentru pace, participări la servicii religioase sau la educări spiritualiste etc.), frecvenţele vibratorii sunt mai ridicate şi dau un aspect luminos acelor „centrale energetice eterice". Dar, dacă sunt gânduri de ură, de răzbunare, de gelozie, de agresiune etc., culorile acestor aglomerări eterice alimentate prin energia gândurilor variază de la roşu, maro, până la negru (Nu întâmplător, în vorbirea curentă regăsim expresii ca „gânduri luminoase", sau din contra, „gânduri întunecate".)

O interesantă descriere sintetică a acestor categorii de fenomene care se produc permanent fără ca noi să fim conştienţi de realitatea şi importanţa lor, a fost reluată de teologul francez prof. Francois Brune dintr-o comunicare oferită chiar de o fiinţă a lumii de dincolo. Iată circumstanţele şi citatul[16] selectat:

> „Paqui Lamarque este o fată care a murit înainte de vreme.
> ...La l ianuarie 1928, la ora 11°" seara, Yvonne Godefroy, catolică practicantă care nu se ocupase niciodată de spiritism sau de o astfel de literatura, a simţit nevoia imperioasă de a scrie ceea ce îi dicta o voce interioară, poruncitoare dar blândă, ce venea din lumea nevăzută. Ea a luat un creion şi a început să traseze cu o scriere foarte aplecată, care nu

15. Abd-ru-shin: *în lumina Adevărului,* Ed. Fundaţia Mişcarea Graalului, Timişoara, 1994.
16. Brune, F.: *Leş* mor/5 *nousparlent,* Ed. du Felin, Paris, 1993, traducere în limba română sub titlul *Morfii ne vorbesc,* Ed. Enciclopedică, Bucureşti, 1994.

avea nici o legătură cu propria ei scriere, cuvinte ce veneau fără sforţare, fără ştersături, dintr-o dată. sub influenţa unui fel de muzici care emana în inima sa.

' Aceasta a dus, în cele din urmă, la scrierea a sase mii ele pagini.

'• ...Stilul poate să pară puţin afectat... dar... trebuie să avem ştiinţa de a citi dincolo de text. Iată, aşadar, privitor la subiectul care ne preocupă, „ ce i-a dictat vocea d-nei Godefroy:

ţ »Toate gândurile, bune şi rele, formează unde care circulă în spaţiu, în funcţie de natura lor, ele se întâlnesc, se unesc şi formează legiuni care se năpustesc unele asupra celorlalte. Ca în toate bătăliile, rezultatul *' confruntării depinde de cel mai puternic. Dacă elementul rău triumfă

* asupra celui bun, tot răul cade pe Pământ. Dimpotrivă, dacă forţa binefăcătoare învinge, pacea coboară asupra oamenilor.

Sentimentele de gelozie, de răzbunare, de orgoliu şi, mai cu seamă, cele de ură, creează vârtejuri care explică ceea ce se petrece acum pe Pământ... Câmpurile de bătălie spirituală trebuie să fie populate cu gânduri curate şi emanaţii caritabile...»".

Devine astfel evident un fapt neştiut, de care toţi ar trebui să ţinem cont într-o mai mare măsură: gândurile oamenilor dintr-o localitate mai mică sau mai mare pot polua foarte nociv atmosfera locală — sau invers — să o facă energetic-benefică! De fapt, energiile emise de gândurile oamenilor dintr-o ţară, dintr-un teritoriu mai mare şi, de altfel, de omenirea întregului glob terestru, pot constitui factori malefici sau binefăcători, de o amploare nebănuită, dar esenţială pentru viaţa psiho--socială a unui popor sau a mai multor popoare, în decursul timpurilor, diferiţii iniţiaţi care au cunoscut esenţa procesuală a acestei „poluări" invizibile au tot recomandat oamenilor să gândească mereu mai benefic...

Valentina vede şi ea astfel de fenomene specifice fizicii atât de deosebite a materiilor eterice şi a neînţeleselor energii emise de sufletul fiecărui om, fie că este în trup de carne, fie că e doar în trupul din materii subtile. Dar, în astfel de cazuri, ea vede mai mult decât au consemnat diferiţii iniţiaţi şi clarvăzători, ale căror relatări au pătruns în literatura domeniului. Iată o serie de amănunte suplimentare specificate de oarba din Iaşi, ele a căror importanţă ar trebui să devină conştienţi atât fizicienii, cât şi toţi oamenii mai mult sau mai puţin informaţi:]

- Toate acestepiesuţe foarte, foarte mici şi colorate care sunt în aer-piramiduţe, biluţe, seceri fără coadă, bastonaşe, cârjuliţe -, toate îs luminoase. Ele stau parcă susţinute ca de o pânză de păianjen. Dar, această pânză de păianjen nu face pane din culoarea ce o au în ele. Asta-i un fel de energie uşoară, cam ca aceea pe care o văd la sârmele de pe stâlpi şi la cele din pereţii caselor, acelea care duc curentul electric. Dar, pânza asta îi dintr-un alt fel de curent, nu-i cel electric. Are o

culoare gri, unfumuriu. însă culoarea asta gri e numai deasupra oraşelor; ba chiar deasupra fabricilor şi a altor locuri devine negricioasă. Acolo, toate piesuţele astea parcă mor, îşi pierd culorile. Şi cu cât pânza de păianjen e mai negricioasă, ea se apropie de pământ şi cade, legându-se de pământ.

în zonele cu gândurile noastre rele şi cu faptele noastre care îs răutăţi, şi apa curată care pleacă de la izvoarele din munţi se murdăreşte.

Numai gândurile noastre bune o pot curăţa. O parte din răul pe care îl gândim, se scurge cu apa în pământ, însă o parte rămâne în aer. Apa murdărită aşa, dacă ajunge la o apă mai mare unde sunt vârtejuri, îi pusă să facă rău. Dacă prinde ceva în raza ei— animal, om, maşină, trage totul la fund.

Acolo unde se fac multe răutăţi şi lumea n-a ajuns să ştie că ea însăşi e cauza şi unde totul e luat de apă, acolo nu numai că apa are un gust amar, dar îl are chiar foarte rău şi cu un miros foarte greoi. Asta-i din cauză că a adunat multă răutate omenească.

în aer, astfel de adunări de gândurilor urâte şi de răutăţi ale oamenilor se văd ca nişte cercuri foarte mari, ca nişte forme rotunde. [N.A.: Iată o altă confirmare a „centralelor de energii-gânduri" menţionate anterior!] Acelea atrag chiar şi energii bune, ca şi cum ar vrea să se hrănească. Astea rele au culori negre, sau sunt maroetice, cu roşu mult în ele.

Am văzut, de exemplu, un cerc din ăsta tare mare atunci când mergeam cu trenul spre Timişoara, pe undeva nu departe de gara care i se zice Caransebeş. Dar, am văzut tare multe cercuri în aer chiar în oraşele şi mai mici şi în case de oameni.

Există forme întunecate rotunde care ţâşnesc din pământ şi care şi ele fac rău, dar acelea îs altceva, altcumva.

Forme din astea rotunde şi urâte sunt şi acolo unde se adună globuri — suflete ale oamenilor— care sunt întunecate.

Suflete din astea întunecate se adună în grupuri de câte cinci până la nouă globuri şi se tot ceartă între ele. De obicei, se adună acolo unde se întâlnesc străzi mai mari, cu multă circulaţie. Eu, tot umblând cu maşina prin oraş, când sunt dusă pe la bolnavi, deşi nu ştiu cum se cheamă o stradă sau alta, dar după grupurile de globuri întunecate ştiu că am ajuns la încrucişarea de la Fundaţie sau din Tudor Vladimirescu. La fel este şi la strada dr. Savini, unde o ia spre strada Ion Creangă- spre Policlinica din Tătăraşi — sau acolo, înspre cimitirul Eternitate. Veşnic stau acolo grupuri de globuri întunecate care vor să facă rău. Dacă ele sunt în ceartă, trimit o formă urâtă când vine o maşină şi forma aceea rotundă se sparge deasupra ei. Atunci, dintr-o dată, maşina se ciocneşte de alta sau de ceva.

Dacă trece un om şi forma urâtă la culoare i se sparge deasupra capului, acela nu mai merge mult înainte şi începe să facă scandal.

Formele astea negre au în ele şi un roşu ţipător mai închis, maro şi galben. Când se sparg deasupra oamenilor care trec, se fac numai pulbere şi acei peste care cade devin foarte nervoşi şi bachiţoşi.

Dar, e ceva cu mare rost. Dacă cineva gândeşte urât pentru mine şi dacă eu nu sunt vinovată, gândul rău se întoarce tot la persoana respectivă. Şi asta se întâmplă la toţi oam-enii la fel. Şi, întorcându-se, energiile care vin de sus şi ne hrănesc, nu mai pot ajunge la cel căruia i s-a întors gândul rău şi nu-i mai hrănesc culorile lui...

[N.A.: într-adevăr, este extraordinar şi chiar fascinant să vezi în mod permanent astfel de fenomene specifice unor realităţi fundamentale care sunt de eoni în jurul nostru. Nouă, oamenilor obişnuiţi, ne sunt încă ascunse, fiindcă nu am ajuns la nivelul de evoluţie spirituală care să ne confere astfel de percepţii în lumea eterică.

Dar, în multitudinea de fenomene „fantastice" care o uimesc permanent pe Valentina prin totala lor noutate chiar şi pentru ea, unele viziuni de o amploare nebănuită au uluit-o pur şi simplu prin surprinzătoarea lor producere.

Astfel, cum am menţionat anterior, anumite categorii ele materii eterice se comportă ca un suport ideal pentru înregistrarea ca pe o casetă imensă - dar invizibilă -, a celor mai diferite scene şi evenimente petrecute pe pământ. Şi aceasta, în mod special atunci când energiile emoţionale sau volitive ale unui om - sau ale unor grupuri de oameni antrenaţi în diferite acţiuni au fost emise cu intensităţi deosebite. O astfel de remanentă spaţiala, fixată în intimitatea aglomerărilor de materii eterice ca holograme neştiute, nu poate fi încă înţeleasă prin modul nostru suficient de limitat de a concepe materiile invizibile şi procesele fizice care le sunt specifice. Deosebit de interesant este însă faptul că astfel de „înregistrări eterice", accesibile doar unui număr foarte restrâns de clarvăzători de pe globul nostru, sunt oferite din când în când şi oamenilor obişnuiţi, care, de-a lungul timpului, le-au tot considerat ca fiind „miracole cereşti", în astfel de cazuri, ce par să fi fost realizate intenţionat de fiinţe din lumiea invizibilă, au existat totuşi unele „scenarii" „activate", probabil, şi de energiile conjecturale ale diferitor aştri[1] din sistemul nostru solar.

Iniţiaţii ştiinţelor spirituale cunosc de foarte mult timp existenţa unei imense „arhive eterice" în care au fost înregistrate evenimentele colective

17. Stoianova, K.: *Vanga*, Ed. Bîlgarski Pisatei, Sofia, 1989, traducere în limba română sub acelaşi titlu, în Ed. Star Trafic, Craiova, 1990.

şi chiar individuale produse în zbuciumata existenţă a omenirii si a planetei Pământ. Denumirea generalizată încă din secolele anterioare pentru această gigantică „memorie colectivă" a fost aceea de „Arhivele (sau Analele) Akashice"[18], termen derivat din cuvintele sanscrite „Akasha Pattva". Iniţiaţii ştiu foarte bine că accesul la „Arhiva eterică a Terrei" se obţine foarte restrictiv, numai de foarte puţine persoane pământene, şi că acesta este oferit *doar* cu scopuri iniţiatice sau demonstrative. Restricţia decurge din faptul că omenirea actuală nu a ajuns încă la nivelul de evoluţie spirituală care să justifice acordarea unui astfel de avantaj major. Beneficiari pot deveni numai unele dintre fiinţele umane care, pe scara ierarhică a evoluţiei spirituale[19], au reuşit să-şi „rafineze" treptat propria conştiinţă - gândire - cunoaştere — voinţă şi respectiv, potentele energetice, cel puţin la nivelul aşa-zisei „iniţieri de gradul III".

O revelare foarte semnificativă a cunoaşterii extraordinarei proprietăţi a materiei eterice de a înregistra şi păstra memoria tuturor fenomenelor energetice planetare, inclusiv cele generate de energiile spirituale ale fiinţelor umane, a fost „primită" şi apoi publicată de prof. S. Demetrescu în volumul II al operei sale. Iată un citat parţial al „comunicării cu duhul" din cealaltă lume:

> „Să revenim la cele trei feluri de particule simple şi libere şi, în special, asupra particulelor vii denumite de noi «ale memoriei-. Pentru noi, duhurile, această materie vie, joacă rolul unei plăci fotografice, a unei plăci de gramofon. [N.A.: La timpul acelei comunicări, în urmă cu peste sase decenii, nu fusese inventată încă înregistrarea pe benzi magnetice, uzuală astăzi în cazul casetelor sonore şi video]. Ea, cum am mai spus, se află în spaţiile uriaşe dintre stele, dar se află într-o oarecare măsură şi la periferia atmosferei fluidice a Pământului. Acest eter, aceste particule cu memorie puternică, aceste «vietăţi» reţinătoare de impresii-gânduri, păstrătoare de imagini constituie un suport de înregistrare a evenimentelor petrecute pe acest glob a tot ce face, vorbeşte şi gândeşte fiecare vietate, în timpul existenţei sale.

18. Gheorghiţă, F.: *Spirit şi Destin cosmic,* Ed. Mold-Hermes, Iaşi, 1994.
19. în evoluţia spirituală a fiinţelor umane terestre există şapte - respectiv nouă - trepte, ascensiunea putând fi obţinută numai după un şir întreg de reîncarnări care să conducă ia evoluţia conştiinţei individuale şi, implicit, la creşterea poten telor energetice prin „rafinarea" particulelor din materiile subtile ce alcătuiesc trupul globular. Aceste trepte evolutive le regăsim atât în vechile texte creştine ' *(.Ierarhia Cerească a celui întru sfinţi Dionisie Areopagilul)* sau în textele antice ' ori tradiţiile unor popoare vechi, cât şi în literatura spiritualistă contemporană, de exemplu: Adam Ramon: *Sfere cereşti,* Ed. Emet, Oradea, 1994; Bailey A.A.: *Rayons el Initiations,* Ed. Lucis Trust, Geneva, 1988 etc. (O sinteză a acestora am reluat-o în cartea *Lumi invizibile,* Ed. Polirom, Iaşi, 1996).

{' «i în această zonă, compusă din astfel de particule, se află ca într-o arhivă uriaşă, tot ce s-a petrecut pe planeta noastră, de la începutul creării ei şi se va înscrie tot ce se va petrece până la finele existenţei sale. Aici, sus j| în această zonă, găsim noi duhurile, tot ce-am făcut noi prin alte vieţi. Aici aflăm noi trecutul globului nostru, crearea mărilor, oceanelor, continentelor, apariţia şi dispariţia ele plante şi animale. Aici este înscrisă de veci, toată istoria omenirii, războaie, revoluţii, emigrări de popoare, totul e notat, imprimat în această materie-memorie. Ea e cartea care poartă scris cu litere nepieritoare tot ce am făcut, fiecare dintre noi,
, j încarnaţi sau clezîncarnaţi.
Jl ...Deosebirea cea mare dintre voi (oamenii) şi noi (duhurile) e că voi vedeţi
KS obiectele care sunt în faţa voastră, deci cele prezente, pe când noi putem vedea în eter şi formele vechi, care însă trebuiesc forţate spre a
>'. le vedea. A vedea cele ce au fost imprimate acum o sută - două de ani, e cu mult mai greu şi pentru aceasta se cere o anumită cunoştinţă din partea duhului."

De altfel, în volumul I al aceleiaşi opere, autorul român prezentase cu toată convingerea realitatea fantastică a existenţei acestei impresionante memorii terestre:

„Formele gândurilor care pluteau în spaţiu, au pierit demult, dar imaginea lor, depozitată-în materia divină a spiritului, a rămas în veşnicie. Dar, tot în veşnicie, au rămas înscrise şi în materia eterică, memoria planetei şi a universului nostru. Ele s-au fotografiat pe această materie ca pe o placă fotografică. Tot ce s-a petrecut în noaptea veacurilor pe acest Pământ - fenomene meteorologice, cataclisme, războaie, apariţii de continente sau forme noi de vieţuitoare etc. - s-a înscris în această materie-arhivă a
! Pământului. Cât timp va trăi acest Pământ şi cât timp va exista acest
' Univers, tot ce a gândit un om, tot ce a dorit şi a simţit în lunga lui serie
'" de vieţi pământeşti, va rămâne întipărit în această arhivă a Cerului, în
? aceste profunzimi abisale ale Cerurilor se găsesc toate clişeele a tot ce a
l fost odată sau ce-a desfăşurat omul.
1 ...Iată de ce trebuie să punem o mare grijă, în tot momentul, la ceea ce facem, ce gândim sau vorbim pentru că totul se înregistrează şi toate
? trebuiesc plătite."

La rândul său, Maestrul Djwhal Khul - Tibetanul, prin colaborarea iniţiatei engleze Alice A. Bailey, a oferit precizări tulburătoare în legătură cu această gigantică „videocasetă" a planetei[20] noastre:

„Cei patru Domni ai Karmei au grijă şi efectuează catalogarea înregistrărilor akashice. Ei se ocupă cu «Sălile Arhivelor» sau cu «înscrierile în cartea vieţii» - după cum se spune în Biblia creştină. Ei sunt cunoscuţi în lumea creştină ca îngeri înregistratori.

20. Bailey, A.A.: *Iniţierea umană şi solară,* trad. rom. în Ed. Neuron, Focşani, 1995.

•'i '• ...Multe Ego-uri neîncarnate ce aşteaptă încarnarea sau unele care tocmai *'!• au părăsit pământul îşi sacrifică timpul lor din cer pentru a ajuta la •^' această operă. Aceste «Săli ele însemnări» sunt, în cea mai mare parte, pe nivelurile cele mai de jos ale planului mental eteric şi pe cele mai de sus ale astralului, pentru că acolo pot fi cât mai complet utilizate şi cât mai uşor accesibile."

Astfel, cum menţionasem şi anterior, din când în când, diferite „înregistrări akashice" sunt oferite vederii unor grupuri mai mici sau mai mari de oameni, cu evidente scopuri demonstrative ale uimitoarelor posibilităţi de care dispun fiinţele mai evoluate ale lumii invizibile. Adevărate scenarii impresionante au fost oferite „pe cer" încă din vechime, în diverse locuri din lume. Pentru exemplificare, iată câteva consemnări dintr-o suită mult mai extinsă, care în deceniile noastre a condus la o literatură specifică:

în Biblie, în Cartea II Macabei, cap. 5, versetele 2 şi 3, regăsim poate cea mai uimitoare relatare a unei „proiectări holografice" - în condiţii desigur neînţelese —, care relua un eveniment petrecut cine ştie când şi poate chiar într-un alt loc geografic. Fantastica redare „pe cer" a anumitor scene care au impresionat profund populaţia locală, ar fi avut loc în anul 170 î.e.n.:

„ „Şi s-au întâmplat ca timp de patruzeci de zile s-a văzut peste toată , cetatea, prin văzduh, alergând călăreţi cu haine aurite, îmbrăcaţi şi cu , suliţe, ca şi ostaşii cei înarmaţi.
Şi cete de călăreţi rânduite, bâtându-se unii cu alţii şi năvăliri de amândouă părţile şi clătiri ele paveze şi mulţime de suliţe şi săbii scoase "; şi aruncări de săgeţi şi străluciri de podoabe de aur şi de tot felul de platoşe."

Deasupra aceloraşi locuri (s-ar părea că există şi factori energetici tereştri - sau poate cosmici - care ar favoriza repetarea în aceleaşi locuri a unor scenarii înregistrate în Arhivele Akashice) s-a produs după o anumită perioadă de timp şi o altă apariţie uimitoare, consemnată în acelaşi text biblic, în cap. 10, versetul 29:

„Şi pe când se băteau cu înverşunare, s-au arătat vrăjmaşilor, din cer, cinci bărbaţi străluciţi, călări pe cai cu frâie de aur, care îi purtau în luptă pe evrei."

Aceste consemnări atât de stranii, care şi astăzi ne umplu de mirare -pe noi cei mulţi, dar chiar şi pe savanţi -, 1-au determinat pe cronicarul medieval Matthew de Paris să relateze (în *Historia Anglorum)* o apariţie holografică întru totul similară, produsă în primăvara anului 1236:

i.i;ffr.x>: „De asemenea, în acel timp în luna mai, de-a lungul ţărmurilor Angliei *ni* şi ale Ţării Galilor, au apărut pe cer soldaţi superb înarmaţi, deşi erau »c duşmani unii altora. Acest lucru părea de necrezut tuturora, până când **eu** am citit un astfel de lucru la începutul cărţii Macabeilor."

Relatări întru totul similare pot fi regăsite în multe texte antice şi cronici vechi. Iată, de exemplu, două scene stranii văzute pe cer în antichitatea romană, extrase dintr-o înşiruire mult mai bogată[21] selectată de eruditul autor englez W.R.Drake:

- în anul 214 î.e.n.: „La Hadria a fost văzut un altar în cer, iar în jurul său forme de oameni în haine albe. Unii oameni susţineau că au văzut legiuni înarmate, pe Janiculum, ceea ce a făcut ca oraşul să pună mâna pe arme".
- în anul 173 î.e.n.: „La Lanuvium s-a văzut pe cer apariţia unei flote mari" (Titus Livius: *Istoria Romei*— cartea XXIV).

Astfel de relatări tulburătoare privind apariţia - şi chiar repetarea - în aer, mai mult sau mai puţin aproape de sol sau de apele unor oceane, a unor scene imprimate prin puternice energii emoţionale în neştiuta Arhivă terestră Akasha, au fost înregistrate în întregul Ev Mediu, dar şi în epoca modernă. Numeroase viziuni aeriene eterice, care au impresionat în ultimele trei secole mulţimi de oameni sau grupuri mai restrânse de martori, au fost prezentate în literatura secolului XX ca făcând parte din seria „enigmelor senzaţionale" (fig. 4.).

O carte interesată ce a reluat consemnări de acest fel din zone maritime este, de exemplu, cea a autorului francez Gilbert Cornu, apărută sub titlul *Leş vrais mysteres de la mer* (Ed. France Empire, Paris, 1980). Selectând (în cartea *Spirit şi destin cosmic* citată anterior) câteva cazuri semnificative publicate de acest autor, le-am completat cu o interesantă „apariţie în aer" din ţara noastră, produsă în imediata apropiere a solului, la care au asistat şi nişte săteni, în jurul anului 1890, într-o poiană mare din pădurea ce înconjoară Mănăstirea Agapia (jud. Neamţ).

Şi Valentinei i-a fost oferit „un scenariu" din cadrul Arhivei Akasha -dar numai ei -, în condiţii care vin parcă să sugereze unele clarificări suplimentare privind producerea fenomenelor respective. De fapt, ea a mai avut şi alte „vizionări akashice" cu scene din alte secole, scene extrem de stranii pentru ea, întrucât nu avea nici un fel de cunoştinţe asupra evenimentelor din trecutul istoric şi chiar a detaliilor privind armele şi îmbrăcămintea de altă dată - de exemplu, la Cetatea Neamţ, la

21. Drake, W.R.: *Astralii în antichitate,* trad. rom., Ed. Polirom, Iaşi, 1996.

Mănăstirea Putna, Ia Bacău. Dar, viziunea care a impresionat-o cel mai mult şi care apare ca o confirmare cu totul edificatoare asupra realităţii existenţei „înregistrărilor eterice akashice", a survenit în plin municipiul Iaşi. Aceasta le-a depăşit pe toate celelalte prin amploarea „filmului" care „i s-a derulat". Iată relatarea ei, plină de o sinceritate care o caracterizează, rezultată şi din surpriza de a surprinde lucruri şi detalii foarte ciudate, pe care, evident, nu avea cum să le înţeleagă în momentele respective:]

— Să vă spun despre cele văzute în ziua de luni 18 noiembrie 1996, când veneam cu doamna doctor lulia Vasiliu în maşină, după ce a vizitat o cunoştinţă din cartierul Frumoasa.

La un moment dat, cum stăteam pe scaun în maşină, în faţa mea mi-a fulgerat ca un fulger de culoare violet. Şi atunci, pe loc, am rugat-o pe doamna doctor să oprească maşina.

[N.A.: Locul în care Valentina a solicitat oprirea automobilului este un teren înierbat şi împrejmuit, situat între blocurile de locuinţe de pe Bd. Poitiers. în mijlocul suprafeţei respective se află o movilă de pământ pe al cărei vârf se găseşte o cruce mai mare de piatră. Pe aceasta au fost sculptate literele unui text legat de un fapt istoric petrecut în acel loc, la începutul secolului al XVIII-lea. Istoricii şi locuitorii denumesc acest monument „crucea lui Ferenţ", pentru marea majoritate însă, povestea evenimentelor şi a crucii s-a pierdut în timp, textul degradându-se cu totul de mai bine de un veac. Valentina nu cunoştea absolut nimic despre acest loc, fiind pentru prima dată când circula pe bulevardul noului cartier Nicolina.]

- Când am coborât din maşină, am închis ochii şi m-am uitat în faţă. în poziţia în care eram, în partea dreaptă se făcea un om care avea în spatele lui vreo trei mii de oameni. De f apt, nu ştiu dacă erau trei mii sau două mii cinci sute, dar cam aşa am simţit că erau în puhoiul acela de lume de acolo.

Dar, în fata lor era o altă mulţime de oameni, ba chiar mai mare, dar n-aşşti cum să-i număr. Şi, în faţa acestora, era un domn care îi conducea, că se vedea că-i îmbrăcat domneşte. Si. la vorbele lui, l-orprins şi l-or luat pe şeful celor care erau vreo două mii cinci sute - trei mii. L-or adus în faţă şi l-or schingiuit. Şi vedeam ca pe-o imagine cum l-o ucis. Cum stăteam aşa, s-o îmburzitpielea pe mine de ceea ce vedeam.. Dar, n-am îndrăznit să-i spun doamnei doctor ce vedeam. I-am spus doar că mi-a făcut plăcere să oprească acolo, că aşa, acolo am simţit eu ceva. Eu n-am îndrăznit să-i spun, ca nu cumva ea să zică că mi se pare sau că am

vedenii- Ea i* îndreptam **eu** Ferenţ sau ca^

Da, tn loc»i t

[N.A, ^^

oamenii **respf** ^

din folosul î

spus însă că acolo este o piatră - în partea unde-mi - şi că acolo a fost ucis un om pe care îl chema ceva. astea, imaginile din aer rămân mulţi şi mulţi ani...

care i-am pus-o privind felul în care erau îmbrăcaţi detaliile pe care mi le-a relatat pot, în mod evident, consemnare istorică, în mod categoric, Valentina nu absolut nimic în legătură cu evenimentul istoric acela şi nici nu a văzut nicăieri - înainte de orbire petrecut pe [iei%^tr]t_rit - imagini ale îmbrăcăminţilor autohtone şi străine fiind copil nei^^ctjte jată ce preciza ea în acest sens, poate şi spre

^ *sufr comanc(a ceiui ce-o fost prins erau îmbrăcaţi în*

_ *Cei care irJ,eni necăjiţi, cu opinci. Da ' unii dintre ei aveau pe cap*

*sumane; erai * le zic? un fel de chipie, da nu aşa cum sunt căciulile, un fel de- • • cu -• ^ari. Cei cu sumane aveau pe dedesubt cămăşi lungi, erau altceva, in,-ioc aveau brăie.*

albe şi Peste ^, ^0 mare, în care erau mai mulţi, erau îmbrăcaţi altfel. în cealaltă ^ altcuiva, mis-aspus că era îmbrăcăminte turcească. Când am descr ^re fe at^rna şipespate Hainele le erau legate în faţă Aveau pe ca P . ^-oase. Pantalonii le erau tare largi, pe când la cei cu cu nişte aţe m ^i nu le erau largi deloc. Ăştia din grupul îmbrăcat

sumane, Pan .5tg tăpligi cu un cui la vârf că, dacă te lovea cu aia, te tiveşte aveau nj^t

lăsa mort ia p aveau nişte cuţite mari, din acelea cu care se taie

Cei cii suma ^ ascuţite la vârf. porcu, aar era esionat foarte mult, o fost cum l-o chinuit şi l-or ucis

Da ce m-o l omorât şi sufletul lui o rămas lângă piatra aceia. Dar,

, Arf .

aceea, chiar S l? ,eSiuşit Şi cum vi le-am spus. aşa cwn le'a11 . jgut imagini di ·ea cu oameni mai mulţi, atunci

Eu &m ^eţatea Neamţ, unde am urcat pe un deal şi am ajuns la când amfost ^ văzut imagini cu oameni căzuţi şi cu cai omorâţi. un 10, Dobrovăţ, am văzut imagini în aer, când am

pe şeful acela. ^a spune că sufletul lui o rămas mereu acolo după de fapt, nu a$ Arfă acum. O rămas însă imaginea lui şi a chinurilor lui,

la hran jtitorii care nu cunosc evenimentele sângeroase petrecute

[N.A-:Perltr .7 (jnclus acum în interiorul municipiului Iaşi,, dar, la

în locul respe departe de limita oraşului) cu aproape trei sute de

acea vreme, aflat

ani în urmă, redau mai jos un extras din cartea[22] inginerului Constantin Ostap - un „cronicar modern" al trecutului şi prezentului capitalei Moldovei:

„Crucea de pe drumul Ţarigradului, ieşenii o cunosc sub denumirea de -Crucea lui Ferenţ», iar drumul Ţarigradului este şoseaua Nicolinei, ce duce spre Vaslui şi mai departe. Există şi astăzi vechea cruce din piatră din anul 1717, având săpată în ea povestea unui episod dramatic din istoria laşului. Până pe la anul 1857, se mai puteau descifra cuvintele dăltuite în piatră. Inimosul istoriograf N.A. Bogdan a avut gândul bun să transcrie în monografia sa din 1913 aceste cuvinte... Iată începutul:

«Io, Mihai Racoviţă Voivod, cu mila lui Dumnezeu Domn şi stăpânilor al tarei Moldovei, ridicat-am această sfântă cruce pentru pomenirea lucrurilor ce s-au întâmplat în a treia domnie a Domniei mele la veleat 7224 (1716). început-au puternica împărăţie turcească război cu Nemţii; era la veleatul 7225 (1717) trimis-au Nemţii din Ardeal pe un căpitan anume... pe un Frânt Căpitan Vet-Roşanu, c-o samă de Nemţi şi cu multă adunătură ce au strâns, de Moldoveni...».

Mai departe nu s-a putut citi. Istoriograful N.A. Bogdan apelează la cronica lui Alex. Amiras, care îl numea pe acel căpitan al oştirii ce năvălise în Moldova prin trecătoarea Oituz, Ferentz Ernau... Acesta a ocupat Cetatea Neamţului, Caşinului şi multe alte localităţi, îndreptându-se spre Iaşi. Mihai Racoviţă a cerut atunci ajutor de la Cantemir-Mârza, căpetenia tătarilor, care a trimis câteva «polcuri de oaste tătărească»... Aceştia au sosit şi în strigăte de *Hala!hala!,* i-au atacat pe nemţi... Căpitanul Ferenţ a fost prins de un tătar şi adus «cu funia la gât- înaintea Domnitorului. A urmat o judecată cruntă... Pe oamenii de strânsură din armata nemţilor «îi spânzură până la unu». Apoi, «din toate trupurile celor ucişi şi spânzuraţi, Domnul a poruncit să se facă o movilă mare pe drumul Ţarigradului, aruncându-se mult pământ peste ei, iar deasupra a pus să se zidească un cerdac de piatră şi a îngropat un stâlp (crucea de piatră) în mijlocul cerdacului, pe care a scris toată întâmplarea.»"

Desigur că în zilele noastre, puţini ieşeni mai cunosc povestea crucii de piatră, zecile de mii de locuitori ai municipiului care circulă zilnic pe bulevardul respectiv ignorând dramaticul eveniment istoric. Şi este evident faptul că Valentina nu avea cum să cunoască nici cel mai mic detaliu legat de monument şi de cele petrecute în acel loc.

Şi, totuşi, un „fulger de culoare violet" a făcut-o să solicite oprirea automobilului pentru ca, după coborârea din vehicul, să perceapă derularea unor scene istorice de mare amploare şi de un dramatism care a făcut să i „se îmburzească pielea"! Detaliile îmbrăcămintei atât de diferite a oamenilor (de o parte, cei cu sumane şi cu cămăşi ţărăneşti, iar

22. Botez, C. şi Ostap, C.: *Cu Iaşii mână-n mână,* Ed. Gaudeamus, Iaşi, 1996.

de cealaltă parte, cei cu ilice cu şnururi la piept şi cu şalvari) şi, respectiv, ale armelor folosite ele cele două oştiri, nu au fost consemnate de fapt în nici un text din acea vreme; totuşi, oarba Valentina a relatat în mod simplu şi natural întreaga suită de amănunte care corespund în fapt, întru totul, cu elementele specifice ale acelui început de veac XVIII! Este evident că nu putea fi vorba de ceva imaginat de ea, ci de fenomene fizice deplin reale — începând cu fulgerul violet şi sfârşind cu desfăşurarea scenelor înregistrate în Arhivele Akashice -, fenomene aparent fantastice, dar perfect normale în cadru] atât de puţin cunoscutei „fizici a materiilor eterice"!

Să încercăm totuşi, o apropiere faţă de fondul fizic al viziunilor respective.

Nici doamna doctor aflată lângă Valentina şi, desigur, nici unul dintre numeroşii trecători care circulau prin apropiere nu au văzut nimic clin scenele percepute de oarbă şi nu au preluat nici o senzaţie suplimentară din fondul energetic al imaginilor derulate - şi nici *măcar* din cel al emoţiilor trăite momentan de Valentina. Totuşi, o multitudine de atomi -şi, respectiv, de particule - ale unui „suport" dintr-un anumit fel de materie eterică au fost „impregnaţi" (ca un fel de magnetizare ce se produce curent în materia magnetică din casetele sonore şi video) prin puternicele emisii energetice emoţionale ale mulţimilor de oameni implicaţi în sângerosul eveniment, fiind înregistrate toate detaliile suitei de scene atât de dramatice. De atunci şi până în zilele noastre (deci, de aproape trei sute de ani), alimentaţi mereu de energia cosmică, atomii respectivi continuă să conţină şi, probabil, să emită vibraţiile specifice ale imaginilor înregistrate! Numai că, la fel ca la un aparat de radio sau la un televizor, nici un locuitor şi nici un trecător nu şi-au „reglat" domeniul de recepţie la lungimile de undă şi la frecvenţele emisiilor respective! Probabil că, în acest interval de trei veacuri, Valentina a fost singura fiinţă omenească ce a „funcţionat" pe un alt domeniu de percepţie a radiaţiilor exterioare, numai ea „a intrat în rezonanţă" cu parametrii fizici ai emisiilor permanente de imagini legate de locul respectiv şi le-a putut recepţiona!

Din această suită de procese fizice aparent uimitoare - dar întru totul naturale şi foarte normale (a căror cunoaştere este evitată de oamenii obişnuiţi şi de savanţi, cu o absurdă încăpăţânare) -, cititorul ar mai putea deduce, printre altele, şi un alt aspect. Cercetătorii ştiinţelor spirituale - şi, implicit, cei ai fizicii eterice - cunosc faptul că frecvenţele vibratorii specifice particulelor şi atomilor materiilor eterice au valori cu mult mai ridicate decât cele ale frecvenţelor vibratorii specifice particulelor

şi atomilor materiilor dense[23], cunoscute de ştiinţa doctă modernă. Prin urmare, domeniul percepţiilor complexe ale Valentinei se află în zona frecvenţelor vibratorii foarte înalte, fapt ce oferă o indicaţie suplimentară chiar şi asupra „identităţii" fiinţei clin corpuri subtile care, în trupul ei de femeie oarbă, este cunoscută în zilele noastre sub numele de Valentina... Poate că o apropiere realistă faţă de acest aspect o putem regăsi în cuvintele unui „duh" din lumea invizibilă, reluate de prof. S. Demetrescu, în „tratatul" său de iniţiere spiritualistă citat anterior:

> „Numai duhurile superioare ştiu să stârnească, din fluidul unei epoci oarecare, formele sau clişeele evenimentelor de atunci.
>
> Formele sunt depuse în aceste eteruri ca şi dosarele într-o arhivă, de unde pot fi scoase prin acelaşi fel de vibraţii cu care s-au înregistrat sau copiat.
>
> ...Dacă eşti duh superior, cauţi să afli cu ce vibraţii au fost înregistrate. Dacă posezi această cheie, poţi face să se desfăşoare, ca şi filmul la cinematograf, anumite evenimente dintr-o epocă oarecare sau viaţa trăită a unui oarecare încarnat."

într-adevăr, e fantastic, este extraordinar să poţi vedea, să poţi percepe lumea atât de viu colorată a materiilor eterice, să ai acces la imagini şi scenarii ale unor evenimente petrecute în cele mai diferite epoci din trecutul omenirii, să vezi fiinţele globulare din lumea invizibilă, să pătrunzi în profunzimile cerului - ale cerului nostru, dar care, în fapt, e structurat în culorile curcubeului! Este întru totul normal ca toate acestea să conducă la o constatare care, doar aparent - pentru noi - este fantastică: în jurul nostru, deasupra noastră, există şi o „altă realitate", cu mult mai amplă şi mai impresionantă decât cea pe care o percepem noi -oamenii obişnuiţi -, ai căror ochi ne sunt „reglaţi" doar pentru un domeniu extrem de îngust al radiaţiilor din mediul nostru cotidian (pisicile, dar şi alte animale, văd mai mult decât oamenii, atât în întuneric, cât şi în lumea eterică...).

Poate că unii cititori ar bănui că viziunile Valentinei sunt produsul unor imaginaţii proprii, sau ale unor dereglări cerebrale cauzate de accident. Nimic nu poate fi însă mai greşit decât o atare „bănuială",

23. în cartea *Contribuia la problema viselor şi Lumea invizibilă* (editată în anul 1945 în Colecţia Studii Orientale), autorul român Silviu Rusu reluase din fondul ştiinţelor spirituale un tablou informativ al diferitelor domenii specifice de frecvenţe vibratorii, în cadrul a 62 de serii distincte au fost indicate valori caracteristice, începând de la ordinul a două vibraţii pe secundă, până la cel de IO^{19} oscilaţii pe secundă! Dar, aceste valori fantastice nu ar epuiza gama frecvenţelor specifice materiilor subtile, întrucât tabelul are în final menţiunea etc. etc. etc...

întrucât toate spusele *ei* concordă cu ceea ce regăsim în bogata literatură veche şi modernă a „cunoaşterilor spirituale" şi în trăirile experimentale -adesea bine verificate - ale altor clarvăzători ce au uimit şi ei, la rândul lor, atât opinia publică, cât şi cercurile largi ale lumii ştiinţifice. De altfel, cititorul va avea posibilitatea să constate în capitolele următoare, mult mai amplu, că tot ceea ce percepe Valentina este întru totul real; mai mult, va putea să remarce că relatările ei constituie premize foarte valoroase pentru extinderea cunoştinţelor noastre privind lumea mult mai complexă în care trăim cât şi complexitatea deosebită a fiecărei fiinţe umane - ca fiinţă spirituală încarnată într-un admirabil trup energetic *şi* într-un admirabil trup organic din carne şi oase.

Ajunşi la o reală răspântie a cunoştinţelor noastre privind realităţile fundamentale - din care noi nu percepem însă decât o singură *cărare* pe care ne-am obişnuit să o bătătorim zilnic, fără a vedea şi aleea asfaltată *şi* înflorită a „realităţii alternative paralele" existente alături de noi -, ar trebui să căutăm cu un interes crescând, să aflăm şi alte aspecte specifice ale „lumii mirifice" a materiilor eterice. De altfel, acei oameni - puţini la număr[24] - care au reuşit să vadă fie şi părţi din această „altă lume" (datorită inerentei limitări - chiar şi în cazul lor - a domeniului de percepţie prin rezonanţă, specific fiecărei fiinţe umane în raport cu nivelul propriu de evoluţie spirituală), cu toţii au fost impresionaţi de frumuseţea efectivă a lumii eterice. Iată, citată mai extins, acea exprimare menţionată anterior pe scurt, a iniţiatului indonezian[23] C. Jinarajadasa, care ajunsese la nivelul de a beneficia atât de vederea organică a ochilor, cât şi de vederea spirituală superioară:

„Lumea fizică nu reprezintă decât o parte din lumea reală şi, dincolo de •'• ea, există numeroase lumi invizibile... lumea astrală şi locuitorii ei ne n. înconjoară tot timpul deşi, cea mai mare parte dintre noi nu avem cunoştinţă de acest lucru.

Trebuie să mărturisesc cu toată autoritatea că, pentru conştiinţa mea, j(pentru tot ceea ce cunosc eu, această lume invizibilă există şi este mai *l, reală,* decât lumea noastră fizică; după ce o privesc (pe cea invizibilă) şi T apoi mă uit iar cu ochii fizici la lumea noastră... această lume a noastră

24. Iniţiatul englez Benjamin Creme reda în cartea sa*Maitreya'sMission (Ed.* Partage, ţ : Londra, 1986), următoarea statistică oferită de o fiinţă superioară din lumea de fj dincolo: în omenirea terestră, din cele aproape şase miliarde de fiinţe umane, j există doar cea. 800.000 de persoane care au ajuns la nivelul iniţierii întâi; cea. -j 240.000 au obţinut a doua treaptă; la cea de a treia iniţiere au ajuns cea. 3.000 *r de oameni; la nivelul celei de a patra iniţieri au ajuns doar cea. 450 de încarnaţi!

2§ Jinarajadasa, C.: *Evolulia ocultă a umanităţii,* traducere, Ed. Herald, Bucureşti, 1994. ,;,,

este o adevărată iluzie, o maya...; ea nu mai are nici o calitate căreia conştiinţa mea să-i poată asocia, cu adevărat, calificativul de reală..."

Tulburătoare concluzie, rezultată din trăiri experimentale directe, filtrate totuşi în mod conştient şi în baza unor complexe cunoaşteri ştiinţifice docte şi spirituale (autorul demonstrând în cartea sa o erudiţie ştiinţifică modernă)! Poate că această concluzie e chiar mai tulburătoare pentru cei care simt, care intuiesc într-un mod sau altul, complexitatea noastră existenţială.

Dar, este cu totul remarcabil să constatăm că la mii de kilometri distanţă, fără nici cea mai redusă comunicare reciprocă scrisă sau verbală, o oarbă lipsită de o instruire cultă şi de acces la literatura tipărită, dar care spune cu o totală sinceritate şi naturaleţe doar ceea ce percepe spiritual şi ceea ce gândeşte în interiorul fiinţei ei rămasă în întuneric, exprimă foarte categoric o aceeaşi concluzie tulburătoare. Iată vorbele Valentinei, izvorâte din uimitoarele sale trăiri cotidiene, spuse în modul cel mai conştient şi cu o convingere totală:]

— *Eu n-aş mai vrea să văd cu ochii fizici niciodată, căci ce am văzut când eram copilă, îmi pare acum o minciună! E ceva care îi o amăgeală; nu-i ceva adevărat ceea ce vezi cu ochii fizici! E bine să vezi cu ei, ca să ştii să te fereşti şi să ştii pe unde să mergi, dar numai cu ei, eşti totuşi orb pe Pământ! Lumea adevărată este cea dată de vederea adevărată, cea a ochilor minţii. Asta-i cea mai frumoasă lume! E mai frumoasă decât cea văzută cu ochii, căci e minunat de colorată şi, după aceste culori, poţi să cunoşti mult mai bine şi semenii...*

[N.A.: Cine citeşte aceste cuvinte ale Valentinei, care au un profund conţinut filosofic şi, totodată, un imens - dar provocator - conţinut ştiinţific, ar putea crede oare - la prima vedere - că sunt vorbele unei oarbe care nu a avut parte decât de instruirea primei clase de şcoală elementară? Este, desigur, cu totul evident că această concluzie a sa, atât de categorică, este rezultată dintr-o complexă şi îndelungată experienţă a vieţuirii terestre, şi nu dintr-o imaginaţie omenească.

Noi, oamenii obişnuiţi, nu putem concepe însă în mod real „frumuseţea lumii eterice" şi, neavând repere cognitive care să ne permită comparea, nu ne putem da seama în mod efectiv de ceea ce înseamnă „o altă realitate", în schimb, ar trebui să dăm o totală crezare acelor fiinţe omeneşti care au ajuns la nivelul de a avea percepţii şi trăiri în ambele lumi, în ambele „realităţi", putând astfel să formuleze comparaţii realiste. Or, atât eruditul iniţiat indonezian, cât şi neinstruita oarbă din satul Dobrovăţ au afirmat sincer şi conştient un acelaşi lucru, doar exprimat

puţin diferit: C. Jinarajadasa considera lumea pe care o vedem noi zilnic cloar ca o ficţiune, ca un vis. Valentina o considera chiar ca o „amăgeală", ca o „minciună"! Greşesc oare ei, cei câţiva clarvăzători ce au primit „darul" de a vedea părţi importante din lumea eterică (ambii făcând probabil parte dintre puţinii iniţiaţi de rang superior care sunt încarnaţi în zilele noastre) şi care ne relatează fundamentala existenţă a unei „alte realităţi"? Sau noi suntem cei care greşim, noi, cei peste cinci miliarde de locuitori ai Pământului, care nu ştim şi parcă nici nu vrem să ştim, că există în jurul nostru şi deasupra noastră o „altă lume", mai amplă, mai frumoasă şi că lumea noastră este doar o părticică - un vis, o amăgeală -din marea lume eterică?...]

Omul: o fiinţă din lumini colorate

încă din timpurile străvechi, unii oameni - e adevărat, puţini la număr- au perceput vizual o anumită luminozitate în jurul trupului semenilor lor, în special în jurul capului. Foarte vechi picturi rupestre, din numeroase locuri de pe globul terestru, au reprezentat diferite fiinţe umane cu raze luminoase în jurul capului (fig. 5). Nu ne vom antrena aici să cântărim dacă personajele zugrăvite erau extraterestri sau pământeni; să reţinem doar, că „pictorii preistorici" au consemnat peste timpuri un anume fenomen fizic natural, încă şi astăzi prea puţin înţeles, în baza unor astfel de percepţii, ulterior - din antichitate şi până în zilele noastre -, începând din Orientul îndepărtat, apoi în Europa şi, treptat, în restul lumii, anumite fiinţe umane sanctificate de marile religii din lume pentru înalta lor înţelepciune şi conduită morală şi chiar pentru diferite miracole, au fost reprezentate în picturi sau sculpturi cu o aureolă luminoasă în jurul capului (de obicei aurie), în epoca modernă, efectul fizic respectiv a fost generalizat în vorbirea curentă - în special de literatura fenomenelor extrasenzoriale, prin termenul de „aură".

Accentuând că încă din vechime era cunoscută existenţa reală a acestui „câmp luminos" specific fiinţei umane (ulterior s-a constatat că el era întâlnit la tot ce este fiinţă vie), medicul şi omul de cultură chinez (stabilit în Occident) dr. Stephen T. Chang scria[1] următoarele:

> „Fenomenul numit „aură" - acel câmp energetic care înconjoară o persoană - este cunoscut de mii de ani, deşi nu a putut fi demonstrat decât după descoperirea tehnicii fotografice Kirlian. [N.A.: Pentru ilustrare, am introdus în text fig. 6].
>
> Această tehnică permite reproducerea distinctă a aurei pe o fotografie, făcând-o astfel perfect vizibilă.
>
> Aura este reprezentarea sub formă de flăcări colorate a energiei care se degajă din organismul nostru. Culoarea aurei care înconjoară o persoană constituie reflectarea stării sale de sănătate şi a nivelului energiei ei. Astfel, culorile pale şi luminoase sunt semne ale unei bune sănătăţi şi a unor nivele ridicate de energie. Culorile închise şi opace prevestesc boala. Negrul reprezintă moartea."

1. Chang, S.T.: *Sistemul complet de autovindecare,* traducere în limba română, Ed. Rom. Direct, Bucureşti, 1995.

Literatura parapsihologică modernă a evidenţiat însă faptul că unii clarvăzători percep această emisie luminoasă nu numai în jurul capului, ci extinsă şi la partea superioară a trupului uman, iar alţii o percep extinsă până la nivelul tălpilor.

Renumitul clarvăzător american Edgar Cayce[2] a redat în ultima sa lucrare[3] - înainte de a trece în lumea de dincolo - şi următoarele destăinuiri personale, legate de modul în care atât el, cât şi alte persoane vedeau aurele oamenilor:

„De când mă ştiu, am văzut culorile din jurul oamenilor. Nu-mi amintesc să fi văzut oameni care să nu-mi fi frapat retina cu culorile lor albastre, verzi, roşii, revărsându-se uşor în jurul capului lor şi în jurul umerilor. Mi-a trebuit mult timp să realizez că ceilalţi oameni nu vedeau aceste culori. Şi, abia mai târziu am înţeles pentru prima dată cuvântul „aură" şi am învăţat să-1 folosesc pentru a descrie ce vedeam, acest fenomen fiind pentru mine atât de obişnuit. Nici nu-mi pot imagina oamenii fără aură. O văd schimbându-se la prietenii mei şi la cei apropiaţi, în cursul i, ... existenţei lor. Boala, tristeţea, iubirea, fericirea, toate aceste stări se văd în aura lor. Pentru mine, aura este ca buletinul meteo al sufletului... Ea arată în ce direcţie suflă vânturile destinului.

Multă lume este capabilă să vadă aurele; mulţi pot să fi avut experienţe similare cu a mea - neştiind timp de mulţi ani că era ceva unic. Una dintre prietenele mele, o doamnă care este membră a Asociaţiei, mi-a spus:

- Toată copilăria mea am văzut culori legate de oameni, dar nu mi-am dat seama că era ceva neobişnuit, într-o zi, apariţia unei femei în vecinătatea noastră m-a surprins în mod ciudat, deşi pentru moment nu am putut vedea nimic în neregulă la ea. Când am ajuns acasă, mi-am dat seama că nu avea culori în jurul ei. în câteva săptămâni femeia a murit. A fost prima mea experienţă prin care am învăţat să consider aceasta ca pe o acţiune firească a naturii.

...Aura unei persoane spune o mulţime de lucruri despre aceasta şi, când am înţeles că puţină lume o poate vedea şi că avea o semnificaţie spirituală, am început să studiez culorile în ideea descoperirii înţelesului lor. Peste ani am stabilit un sistem pe care, din când în când, l-am verificat cu ajutorul altor persoane care vedeau şi ele aura. Este interesant de reţinut că, în aproape toate interpretările, celelalte persoane şi cu mine eram de aceeaşi părere."

într-adevâr, atât clarvăzătorii, cât şi diferitele persoane care au domenii de percepere mai extinse - fie în mod nativ, fie printr-o preocupare specială - asupra unor radiaţii specifice unor categorii de materii eterice,

2. Koechlin de Bizemont, D.: *Universul lui Edgar Cayce,* traducere în limba română, Ed. Sagittarius, laşi, 1993.
3. Cayce, E.: *Aurele,* traducere în limba română, Ed. Fundaţia Română de Inforenergetică, Bucureşti, 1996.

au văzut încă din vremuri neştiute - iar cei actuali văd la fel de bine şi în zilele noastre - atât fenomenul existenţei „aurei", cât şi unele procese fizice suplimentare: neîncetate schimbări de culori' în învelişurile clin materii eterice invizibile care sunt sediul exterior al efectului luminos respectiv. Din păcate, noi, „oamenii obişnuiţi", nu ştim că fiinţa omenească are şi aceste importante componente din materii eterice, fiindcă nu le vedem şi nici aparatura tehnică existentă nu le poate determina şi investiga. Vechile şi actualele învăţături spiritualiste afirmă că doar prin evoluţie spirituală vom putea depăşi „pragul" vederii extrasenzoriale, nivelul nostru actual de evoluţie fiind încă inferior faţă de treapta în care vom putea obţine deblocarea percepţiilor directe ale Eului nostru superior...

Acei clarvăzători care au atins un nivel de evoluţie mai elevat, au descris de foarte mult timp faptul că această parte „subtilă" a fiinţei umane are, la rândul ei, o anumită organizare funcţională determinată de câmpuri localizate de energie; această organizare constă, la prima vedere, din diferite straturi de materii invizibile care vibrează la frecvenţe distincte şi care, activate de câmpurile respective, radiază forme de energii secundare percepute ca luminoase şi de culori diferite, în fapt, activarea energetică a straturilor constituite din mai multe feluri de materii eterice este întreţinută de radiaţia naturală a nucleului spiritual al sufletului nostru, iar, pe de altă parte, de energia cosmică ce curge continuu şi care este preluata şi selectată permanent de fiinţa noastră.

Astfel, clarvăzătorii cu o putere de percepere mai dezvoltată au descris existenţa a şapte învelişuri eterice distincte care, printr-o admirabilă intercorelare energetică, susţin atât funcţionalitatea complexă a organelor ce alcătuiesc corpul carnal omenesc, cât şi manifestările psihice ale sufletului şi, respectiv, ale nucleului spiritual ce constituie Eul nostru superior. Existenţa reală a acestor straturi ale părţii invizibile din fiinţele umane, a căror componente colorate şi vibrante nu ocupă un volum strict determinat, ci au variaţii spaţiale determinate de variaţiile câmpurilor energetice specifice, a fost pusă în evidenţă atât de clarvăzători şi - în ultimele decenii - de tehnica fotografică Kirlian, cât şi de persoanele cu aptitudini radiestezice; acestea din urmă, fie că simt efectiv cu palmele, fie cu ajutorul anselor sau cu pendulul, pot determina chiar şi extinderea spaţială a fiecărui strat al aurei persoanelor investigate. Ca exemplificare, o schemă grafică foarte sugestivă a determinărilor experimentale efectuate în acest sens a fost prezentată de Societatea Română de Radiestezie'.

4. Leadbeater, C.W.: *L'home visible ct invisible,* Ed. Rhea, Paris, 1926.
5. Dumitriu, C.: *Inforenergelica,* Revista „Radiestezia" nr.2/1993, Bucureşti.

în fapt, aura umană este un complex ele corpuri fluide dar structurate în mod organizat, asociate funcţional trupului organic căruia îi vitalizează absolut toate activităţile interne şi externe şi, totodată, este „intermediarul" dintre nucleul spiritual şi acest trup (care este instrumentul său folosit temporar în mediul materiei dense). Deşi spaţial aceste corpuri urmăresc - oarecum - forma trupului carnal, volumul lor poate varia spre exterior suficient de mult: pot apărea „dilatări" schimbătoare, de la ordinul centimetrilor şi zecilor de centimetri, până la ordinul metrilor.

Sub aspect funcţional, corpurile de materii eterice au roluri suficient de diferite; menirea lor de bază este însă aceea de a asigura strânse relaţii informaţional-funcţionale între Eul spiritual (legat ontologic mai mult de mediul cosmic) şi corpul organic (care este numai şi numai instrumentul de acţiune şi manifestare în mediul materiilor dense), în acest sens, corpurile respective sunt şi trepte de transformări energetice vibraţionale spre frecvenţe tot mai reduse, întrucât materia corpului organic are vibraţii specifice la un nivel deosebit de scăzut în raport cu cel al nucleului spiritual. Aspectele funcţionale - dar şi cele structurale-specifice au condus la denumiri sugestive care, uneori, variază de la autor la autor, dar, în sine, au la bază aceleaşi noţiuni, bine conturate în cunoaşterile spiritualiste ale iniţiaţilor şi ale cercetătorilor experimentali. Astfel, plecând de la suprafaţa trupului carnal spre exterior, corpul fluid cel mai apropiat (situat totuşi, de obicei în acelaşi volum cu trupul carnal) a fost denumit „corpul eteric" (sau, mai sugestiv, „dublul eteric"), dar i s-a mai dat şi denumirea de „corpul vital", în exteriorul acestuia se extinde „corpul astral", a cărui structură complexă se află şi ea în mare parte, de asemenea, în volumul trupului organic, în ordinea extensiilor exterioare, urmează „corpul mental", apoi „corpul cauzal", şi în continuare, „corpul budic" şi „corpul atmic".

Am menţionat anterior faptul că aceste corpuri nu sunt doar simple aglomerări de materii subtile reţinute prin câmpuri energetice localizate. Clarvăzătorii au perceput, încă din negura timpurilor, şi o organizare funcţională proprie a materiilor eterice respective, sub forma unor centri energetici distincţi. Drept dovadă a vechimii cunoaşterii acestor structuri este însăşi denumirea generalizată a centrilor respectivi, cunoscuţi şi astăzi prin cuvântul sanscrit *chakra.* în plus, acei oameni care au fost dăruiţi cu vedere în lumea materiilor eterice au văzut cu mii de ani în urmă că respectivii centri sunt interconectaţi şi, totodată, distribuie energii specifice prin numeroase canale energetice fluide - principale şi secundare -, având o uimitoare complexitate. Şi acestea au rămas în cunoaşterea generalizată cu denumirea consacrată printr-un cuvânt sanscrit: *nadis.* --,.-••--'~-j ,<.w. ,*..H «

Referitor la această aparent stranie structurare a corpurilor fluide invizibile ale fiinţei umane, înţeleptul indian Swami Narayanananclа specifică următoarele în una[6] dintre cele zece cărţi de iniţiere spiritualistă pe care le-a scris clupă decenii de experimente specifice şi aprofundare a cunoaşterilor spirituale:

„Cuvântul sanscrit NADI vine de la rădăcina NAD, care înseamnă „mişcare". Aceasta semnifică faptul că mişcarea sau deplasarea PRANA-ei (principiul vital) este intermediată de aceste NADI.

NADIS-urile sunt traseele, sau mai bine spus canalele subtile prin care se mişcă PRANA. Prin ele curg curenţii subtili de PRANA... :J Yoga-NADIS-urile nu trebuie confundate cu nervii şi venele aşa cum le înţelege disciplina fiziologiei. Unele dintre ele sunt grosiere, dar cele "• mai multe sunt canale foarte subtile, prin care curg curenţii energetici '-'; subtili... Corpul fizic este străbătut de numeroase NADIS-uri, la fel cum ″″• este urzeala şi ţesătura unei stofe, în „Bhuta Suddhi Tantra" se afirmă că ″••*′>′ există 72.000 de NADIS. „Prapanchasara Tantra" le estimează la 300.000, >'" iar „Shiva Samhita" le estimează la 350.000. Oricare ar fi numărul lor "Ti~ exact, este însă un fapt cert că întregul nostru corp este străbătut ele ′″′ i nenumărate NADIS-uri subtile, prin care operează curenţii subtili pranici. •'.!'"•' ...Deci, aceste CHAKRA, YOGA-NADIS-uri şi energiile lor corespunzătoare care acţionează în fiinţa umană, sunt realităţile care ţin ele manifestarea planurilor subtile ale fiinţei şi nu pot fi percepute de mintea [11] grosieră şi de simţurile fizice, în acelaşi timp însă, ele pot fi percepute mental de către un yoghin, de omul foarte Credincios sau de un om foarte elevat din punct de vedere spiritual."

în mod practic, atât *chakrele* cât şi *nadis-urăe* sunt „văzute" de cei capabili să le perceapă - ca fiind luminoase şi colorate, în raport cu funcţionalitatea ce o au direct legată de organele carnale, dar şi de manifestările psihice şi, respectiv, de ansamblul relaţiilor informaţionale intime. Şi astfel, deşi noi - „oamenii obişnuiţi" - nu sesizăm cu ochii si nici cu instrumentele performante actuale această realitate fundamentală, în fiecare din noi există ca o componentă esenţială, diferite corpuri energetice alcătuite din „lumini colorate". Dar, de fapt, înşişi atomii şi particulele elementare ale materiei dense din mediul nostru şi din corpul nostru carnal sunt - conform conceptelor şi formulelor fizicii moderne - „grăunţe" de energie condensată, apărute în imensitatea spaţiului atunci când Divinitatea a decis pentru întregul Univers „Să fie Lumină!". Deci, în fapt, noi oamenii suntem constituiţi - vizibil şi invizibil - din felurite materii mai grosiere, clar şi mai fine, provenite din Lumina primordială: suntem o admirabilă realizare, o extraordinară fiinţă compusă din „lumini colorate"!

6. Narayanananclа, S.: *Kundalini Shakti,* traducere în limba română, Ed. Anandakali, Bucureşti, 1994.

Literatura spiritualistă oferă în zilele noastre bogate descrieri ale formei, structurii şi culorilor, ale rolului funcţiona] şi relaţiilor energetice, precum şi ale influenţelor nedorite în cazurile unor dezechilibre energetice şi unor disfuncţii ale acestor centri din corpurile subtile - cunoscute sub numele de *chakre.* Poate că una clin cele mai semnificative sinteze ale prezentărilor corpurilor invizibile şi a rolului chakrelor în cadrul „anatomiei subtile a fiinţei umane" a fost schiţată de fizicianul francez Patrick Drouot[7], care a devenit treptat un bio-energo-terapeut doct, de o largă apreciere internaţională. Iată un extras din sinteza respectivă:

i „Atunci când observăm existenţa câmpurilor energetice, a acestor corpuri de lumină, regăsim un limbaj vechi, care este de fapt un suport mai bun de comunicare. Este o limbă universală, aceea a luminii. Ne dăm seama atunci, că transferurile de informaţii de Ia un strat energetic la altul se prezintă ca o transmitere de coduri... mai precise şi mai globale decât limbajul nostru curent. Diferenţa dintre materia fizică şi materia eterică este deci, în principal, o diferenţa de frecvenţe. Or, un principiu cunoscut în *fizică,* admite că într-un acelaşi spaţiu pot coexista frecvenţe diferite, fără să se distrugă mutual. [N.A.: Telefonia modernă prin cabluri din fibre optice este doar unul dintre exemplele edificatoare.] Astfel, corpul eteric poate fi considerat ca un câmp de energie holografică suprapus corpului fizic. Principiul coexistenţei substanţelor vibrând Ia diferite frecvenţe este aplicabil şi celor mai înalte valori ale câmpurilor vibratorii. Este cel puţin un exemplu de modul în care aceste viziuni ştiinţifice de avangardă reconciliază ştiinţa cu vechile tradiţii.

...Corpul eteric - sau primul corp invizibil - vibrează la o frecvenţă foarte apropiată de cea a materiei fizice. EJ se află la 12-15 cm de corpul fizic şi regăsim într-însul dublul luminos al tuturor organelor din trup.

...învăţătura textelor vechi din literatura yoga evocă şi centrii energetici speciali din corpul subtil. Aceşti centri de energie, cunoscuţi sub numele sanscrit de *chakra* - „roată" -, seamănă cu nişte vârtejuri energetice în continuă mişcare, compuse din energie subtilă. Rolul chakrelor este să emită şi să transmită energiile înalte. Recent, oamenii de ştiinţă occidentali şi-au concentrat eforturile asupra înţelegerii acestei structuri, în trecut, sistemul de chakre, de nadis-uri, de meridiane ale acupuncturii, a fost ignorat. Era considerat ca ţinând de mentalitatea magică şi primitivă. Astăzi însă, a devenit un sistem validat, datorită evoluţiei tehnologiilor complexe care pot măsura existenţa şi funcţiile sale. Dintr-un punct de vedere fiziologic, chakrele sunt receptori-transformatori-emiţători de energie subtilă înaltă. [N.A.: Este vorba de energii care ne vin din spaţiu şi hrănesc efectiv fiinţa noastră invizibilă şi, în parte, trupul nostru organic.] Ei o primesc, o încetinesc, scâzându-i frecvenţa. Abia după aceea, energia este trimisă în corp.

7. Drouot, P.: *Guerison spirituelle el immortalite,* Ed. Du Rocher, Paris, 1993, ., traducere în limba română, Ed. Sagittarius, Iaşi, 1994.

Există şapte *chakre m* corpul eteric asociat corpului fizic. Fiecare chakra din corpul eteric este în legătură cu un plex nervos major şi cu o glandă endocrină majoră. Aceste şapte chakre sunt situate de-a lungul unei linii verticale care pleacă de la baza coloanei vertebrale şi merge până la cap. Prima chakra - numită chakra rădăcină - se află lângă coccis. Este punctul ele joncţiune a celor trei nadis-uri principale, punctul numit Yukta Triveni (flux combinat triplu). Cea de a doua chakra. splenică sau sacră, se află uşor sub ombilic. Cea de treia se află la nivelul plexului solar. Este foarte importantă. Cea de a patra - cunoscută ca chakra inimii- se află în centrul pieptului, uşor deasupra inimii şi a timusului. Cea de a cincea, chakra gâtului, este situată lângă mărul lui Adam, exact deasupra glandei tiroide şi a laringelui. Cea de a şasea, faimosul „al treilea ochi" din tradiţia ocultă, se situează în regiunea frontală, uşor deasupra rădăcinii nasului. Cât despre a şaptea, chakra coroanei, ea este localizată în creştetul capului, în afara acestor şapte chakre principale, mai există douăzeci şi una de chakre secundare, asociate cu anumite structuri din corp, ca: genunchii, şoldurile, coatele etc., precum şi altele mai puţin importante. Dacă le luăm pe toate în considerare, am putea ajunge cam la 360 de centri care au influenţă asupra corpului fizic. Fiecare dintre aceste chakre corespunde unui tip de percepţie psihică. Acest fapt pune în lumină o altă funcţie a chakrelor, aceea de organe subtile ale percepţiei. Astfel, chakra frunţii - sau Ajna - este activ solicitată în actul clarvederii.

Anatomia chakrelor a fost descrisă în literatura tantricâ, tibetană şi yoghină şi este studiată ele anumiţi cercetători - ca Hiroshi Motoyama, Pierre de Vernejoul sau dr. Valerie Hunt de la UCLA (Universitatea California din Los Angelos).

Fiecare câmp eteric conţine şapte centri de forţă. Chakrele „pulsează" în mod ritmic, astfel încât, ansamblul fiecăreia apare ca o floare ale cărei petale suntîntr-o constantă mişcare armonioasă. Funcţionarea lor influenţează enorm echilibrul funcţional al corpului fizic... Chakrele posedă un mecanism care sincronizează energiile înalte ce coboară către trupul fizic. Ele sunt deci transmiţători esenţiali.

Chakrele eterice apar ca nişte vârtejuri energetice în mişcare rapidă care iau energia din centrul lor şi o dispersează la periferia petalelor lor. Torentul de energie care provine din cîmpul universal pătrunde în chakre şi induce mişcarea de rotaţie... Dar, trebuie să înţelegem bine că chakrele sunt separate de câmpurile exterioare în sine... Viteza lor de rotaţie este rapidă, dar este variabilă în funcţie de starea de sănătate a persoanei şi de calitatea fluxului care intră în chakre. Procesul, în întregul său, este analog procesului de respiraţie: energia este inspirată şi expirată de om, pătrunde în nucleul chakrei, atinge coloana vertebrală, apoi circulă de-a lungul canalelor subtile conectate la sistemul nervos central. Cunoscând structura energetică a anatomiei umane, putem începe să înţelegem şi să folosim metode subtile de vindecare energetică sau, cel puţin, de rearmo-nizare energetică a fiinţei, în plus, faţă de sistemul de nadis-uri care

formează interfaţa eterică fizică, chakrele joacă un rol important în echilibrul fiziologic şi endocrin al trupului fizic.

în expresia sa totală, corpul eteric este o formă energetică ce susţine corpul fizic.

...Corpul astral este vehiculul sentimentelor. El ţine loc ele punte între corpul fizic şi spirit.

...Acest corp se compune din materie astrală, câmpul său energetic vibrând cu o frecvenţă si mai ridicată decât cea a câmpului eteric... El nu poate fi văzut decât de persoane care au început sâ-şi activeze anumite potente. Din anul 1986, am început sâ-1 percep la 50-60 cm în jurul corpului fizic, ca o cochilie luminoasă, strălucitoare. El înconjoară corpul fizic şi corpul eteric şi păstrează o formă umanoidă.

...în acest câmp energetic, a cărui influenţă se prelungeşte, în general, până la 80 cm de corp, se află codificate memoriile din timpurile mai vechi. Este motivul pentru care yoghinii vorbesc despre el ca fiind corpul emoţional, corpul dorinţelor: toate ataşamentele nerezolvate ale trecutului se găsesc în el.

,311.S5i
Sî":

...Pentru cei care îl percep, el are o structură multicoloră care se învârteşte la 50-60 cm de corpul fizic, în funcţie de starea de conştientă. Culorile lui arată calitatea şi intensitatea sentimentelor persoanei şi dacă ele sunt structurale sau conjuncturale.

Caracteristica principală a câmpului astral este dinamismul său. Este un „pattern" caleidoscopic de culori, ale căror umbrire sau strălucire arată calitatea emoţiilor.

...După învăţăturile orientale, câmpul astral - ca şi câmpul eteric - are şi el şapte chakre majore... Aceşti centri astrali sunt receptori-emiţători de energie astrală care, la rândul ei, este filtrată şi dirijată către chakrele eterice, prin nadis-uri. Aceste energii acţionează asupra funcţiilor glandulare şi nervoase. Câmpul astral fiind legat de expresia emoţională, chakrele astrale sunt perturbate de fiecare dată când starea emoţională este tulburată şi ele induc atunci un dezechilibru în corpul fizic.

I Si
-n-.-fiu
Jt.K

...La nivelul energetic astral, anumite gânduri - conştiente sau nu -devin ca nişte câmpuri distincte - numite şi forme-gând, cu configuraţii, culori şi caracteristici proprii. [N.A.: Pentru a evidenţia această realitate atât de puţin cunoscută, am reluat o imagine foarte sugestivă realizată prin clarvedere: fig. 7]. Aceste forme pot fi văzute de clarvăzătorii sensibili la fenomenele energetice cele mai înalte.

...Câmpul prin care spiritul îşi găseşte expresia proprie este denumit corpul mental. El vibrează la o frecvenţă şi mai subtilă decât cea a corpului astral. Dar, să reţinem că acest câmp se întrepătrunde cu corpul astral. Dimensiunea mentală interacţionează constant cu anumite aspecte ale personalităţii (idealuri, altruism, coduri morale)...

Corpul mental este oval, mai mare şi mai puţin dens decât corpul astral. Culorile şi calităţile sale arată interesele unei fiinţe umane, aptitudinile sale mentale - active sau latente. Şi în corpul mental găsim chakre care sunt în legătură cu forma fizică a persoanei. Ele sunt concentrate pe centrii nervoşi şi glandele endocrine majore.

H<-W ...Corpul cauzal este câmpul cel mai apropiat de ceea ce numim conştiinţa superioară. El este compus dintr-o substanţă subtilă având frecvenţa vibratorie şi mai înaltă decât cea a câmpului mental. Corpul cauzal este, într-adevăr, mai vizat decât toate celelalte corpuri precedente, de crearea si transmiterea gândurilor. Ne aflăm în domeniul ideilor abstracte.

...Acest câmp lucrează cu imagini obţinute prin canalul senzaţiilor şi, astfel, poate să raţioneze analitic. Corpul cauzal este lumea realităţilor, în acest plan, nu mai lucrăm cu emoţii, idei şi concepte, ci numai cu cauzele esenţiale...

Câmpul cauzal conţine ceea ce noi am dobândit din viaţă în viaţă şi se ,: dovedeşte a fi un amestec al calităţilor cele mai înalte ale Sinelui: intuiţie, cunoaştere directă, creativitate, credinţă etc. Ar putea fi numit adevăratul vehicul al conştientei Sinelui. Unii clarvăzători percep corpul cauzal ca fiind palid şi foarte eterat, cu culori irizate ca ale baloanelor ele săpun."

Aceste citate din scrierile unor iniţiaţi sau cercetători-experimentali ai ştiinţelor spiritualiste, care afirmă în mod deschis că astfel de cunoaşteri se regăsesc şi în diferite texte din vechime, sunt doar exemple restrânse ale unor variate şi bogate prezentări ale temei respective în literatura modernă a domeniului.

La fel ca atâţia clarvăzători dotaţi, şi Valentina, având puterea de percepere a lumii atât de frumos colorate a materiilor eterice invizibile, vede şi ea în mod direct - printr-o remarcabilă sensibilitate la frecvenţele înalte ale corpurilor subtile descrise mai sus - admirabila asociere a „trupurilor" din materii eterice care compun partea nevăzută a fiinţei omeneşti. Dar, încă de la început, ea a perceput chiar mai mult decât renumitul clarvăzător american Edgar Cayce: ea vedea şi continuă să perceapă aura umană nu numai în partea superioară a trupului fizic, ci complet, până la tălpile picioarelor. De asemenea, în straturile aurei ea vede tot felul de imagini şi jocuri de culori care constituie baza unor informaţii tot mai extinse şi mai detaliate. Chiar mai mult: într-un interval doar de câţiva ani, aceste capacităţi de percepere si interpretare informaţională i s-au dezvoltat în mod cu totul deosebit, încât astăzi ea depăşeşte cu mult pe Edgar Cayce şi pe alţi numeroşi clarvăzători renumiţi. Este desigur interesantă evoluţia ei din acest punct ele vedere: atunci când a văzut pentru prima oară - în noiembrie 1993 - straturile de culori din jurul trupurilor oamenilor, a crezut un timp că „i s-a stricat ceva în cap". Nu auzise niciodată până atunci, absolut nimic despre existenţa unor „lumini" în exteriorul fiinţei noastre şi, o perioadă, nu a avut curajul să spună cuiva despre noile ei „viziuni", pentru a nu fi considerată într-o anumită fază de tulburare mentală. Constatând însă că vedea zilnic, la fiecare om, „hainele acelea colorate" şi că acestea se asemănau oarecum

la toţi oamenii ca ordine a culorilor şi ca mişcări vibrante, la un moment clat, a găsit o persoană căreia să i se destâinuie. Dar, surprizele continuau: aflând că straturile de culori sunt totuşi o prezenţă normală şi naturală, ea a început să constate treptat că, în strălucirea şi întunecarea acestor „haine", în „pătarea" sau „curăţenia" lor, în extinderea fluctuantă şi în vibraţiile respective se află zugrăvită în primul rând starea de sănătate organică a fiecărui om, clar şi toate problemele vieţii sale. De atunci, cu o curiozitate mereu crescândă - care şi astăzi pare a-i fi o pasiune -, Valentina a urmărit la mii de oameni - din momentul apropierii lor şi apoi de la distanţă, în timpul convorbirilor telefonice - aspectele funcţionale ale straturilor colorate respective.

Dar, la mai puţin de două luni după acea primă mare surpriză, în ianuarie 1994, Valentina a avut parte de noi „viziuni" insolite: acum începuse să perceapă şi în interiorul oamenilor nişte „becuri" colorate. Acestea erau, de fapt, chakrele corpului eteric. Ea le vedea începând de undeva din dreptul şalelor, pe verticală, până în vârful capului. Investigarea a ceea ce la început ea numea „instalaţia electrică" din trupurile omeneşti, respectiv a „farfurioarelor" care se tot învârteau într-un mod cu totul ciudat, a devenit la fel de repede o reală pasiune pentru oarba din Iaşi. în scurt timp, ea a sesizat formarea sau ştirbirea unui gen de „petale" în micile „becuri colorate", precum şi legăturile funcţionale dintre luminozitatea straturilor de culori şi cea a „petalelor". Apoi, a perceput tot mai clar canalele colorate ale energiilor care circulă între şi de la „becuri", pentru ca, treptat, să distingă o anumită luminozitate -variabilă - a organelor interne, cât şi legătura ce se evidenţia între luminozitatea diferitelor organe ale trupului carnal şi strălucirea şi modul de rotire ale chakrelor în raport cu starea de sănătate a fiecărui organ în parte.

Urmărindu-le zi de zi, tot mai atentă, cu o „sete de cunoaştere" care îi domina tot mai mult gândurile, puterile de percepere ale Valentinei în lumea materiilor eterice ale fiinţelor vii s-au dezvoltat spectaculos: în paralel, i s-a dezvoltat şi acuitatea „vederii superioare" astfel că, treptat, a început să perceapă (aşa cum menţionasem şi anterior) celulele ţesuturilor vii, bacteriile, viruşii şi chiar constituenţii elementari ai materiei dense şi ai materiilor eterice (atomi, particule şi, probabil, string-urile fundamentale).

Dar, această dezvoltare continuă şi rapidă a capacităţilor sale de percepere şi apoi de investigare a fiinţei vizibile şi invizibile din fiecare om, a fiecărui animal, a fiecărei plante, a fiecărei vietăţi unicelulare sau virus, îi ofereau Valentinei surprize după surprize, căci tot ceea ce

viziona, îi era total necunoscut. Cele mai uimitoare percepţii au survenit însă atunci când a început să vadă în „straturile de culori" diferite imagini. Urmărindu-le la tot mai mulţi oameni şi descifrându-le, a constatat că astfel află gândurile semenilor: le percepea cum se formau în aură şi apoi cum plecau de la fiecare om ca nişte forme (extrem de variate), de asemenea colorate, al căror conţinut putea să-1 descifreze! La fel de uimită a fost şi atunci când a constatat că faptele trecute ale oamenilor rămâneau înregistrate în aură sub formă de imagini foarte detaliate! Mai mult, în aceleaşi „haine colorate" putea „să citească" şi primele semne ale celor mai diferite boli ce urmau să se abată după un timp asupra organelor interne!

Diferiţi medici şi terapeuţi, sesizând extraordinarele sale capacităţi de a pătrunde în interiorul „corpurilor" văzute şi nevăzute ale fiinţei umane, de explorare anatomică, fiziologică, dar şi psihică, au antrenat-o pe Valentina în activităţile de investigare primară în cadrul consultaţiilor şi al diagnosticărilor medicale.

Dar, remarcabilele ei posibilităţi de a pătrunde în lumea materiilor eterice, cât şi în cea a materiilor dense vin să ofere publicului larg nu numai un ajutor medical solicitat de tot mai mulţi pacienţi din întreaga ţară, ci şi o bogată instruire informaţională - atât de necesară faţă de cunoştinţele reduse ale marii majorităţi a oamenilor de pretutindeni. Acei cititori care sunt totuşi mai informaţi despre posibilităţile oferite de „vederea superioară", vor constata la rândul lor că multe din „vizionările" descrise de Valentina constituie reale noutăţi în literatura domeniului, noutăţi ce vor contribui la o îmbogăţire a cunoştinţelor fundamentale despre noi-înşine şi despre sensul existenţei noastre terestre. Şi, nu întâmplător, Valentina repetă multora dintre pacienţii şi persoanele cu .care discută o recomandare reieşită esenţial din experienţa ultimilor ani, recomandare care, de fapt, a fost repetată de mii de ani de diferiţi iniţiaţi şi gânditori care au dorit la fel de sincer ca oamenii să evolueze efectiv în spiritualitate: „Cunoaşte-te pe tine însuţi!". Acest dicton, *Gnothi seauton!* - gravat de grecii antici pe frontonul templului lui Apollo de la Delphi şi devenit maxima filosofului grec Socrate (sec. V î.e.n.) - reluat de eruditul om politic roman Cicero (sec. I î.e.n) prin cuvintele *Nosce te ipsum!* este la fel de imperios şi în zilele noastre...

Noutăţile informaţionale oferite de Valentina, pe care cititorii le vor găsi în această carte, constituie în mod evident noi dovezi privind veridicitatea celor afirmate de ştiinţele spiritualiste. Totuşi, ele vin să ne ofere şi o anumită indicaţie - oarecum subiectivă şi dificil de interpretat: din extrasul prezentat anterior al fizicianului francez Patrick Drouot,

rezultă că Valentina face parte clin ..clarvăzătorii sensibili la fenomenele energetice cele mai înalte", însă din extrasul înţeleptului indian Swami Narayananancla - de asemenea citat anterior - ar rezulta mai mult: faţă ele capacităţile sale de percepere prin vederea superioară, Valentina ar fi „un om extrem de evoluat clin punct de vedere spiritual"...Cititorul va putea să aprecieze singur care dintre cele două atribute i se potriveşte cel mai bine oarbei din Iaşi... în acest sens, iată o suită de extrase din descrierea perceptelor sale, exprimate întotdeauna cu o totală sinceritate şi modestie, însoţite adesea de o precizare întru totul veridică: *„fiindcă eu nu am avut de unde să învăţ şi să aflu toate minunăţiile astea din corpul omului, eu spun numai şi numai ce văd cu ochii minţii mele."*

- Când intră omul în cabinetul medical, îl văd mai întâi după culori.

[N.A.: De câţiva ani, Valentina conlucrează cu numeroşi doctori de diferite specialităţi din Iaşi, şi din diferite oraşe din ţară; ea îşi oferă deosebitele sale capacităţi de percepere în activităţile de investigare a bolnavilor, vederea ei superioară funcţionând atât ca un „ecograf ultra-perfecţionat" completat de un uimitor „analizor" bacteriologic şi biochimic, cât şi ca un extraordinar investigator al psihicului. Drept urmare, spusele sale uşurează esenţial diagnosticarea de către medici a afecţiunilor, întrucât la compararea descrierilor sale cu analizele de laborator sau efectuate cu aparatura specifică se demonstrează că indicaţiile sale sunt mult mai detaliate şi chiar de multe ori mai precise decât rezultatele buletinelor de analize.]

— Omul are în jurul lui şapte straturi de culori. Primul strat, de lângă trupul omului [N.A.: Este vorba de „corpul eteric"], *este de culoare verde- fie mai închis, fie mai deschis. Acolo, în acel strat, eu văd care sunt organele bolnave; pe strat, culoarea lor e modificată. Eu totuşi le văd, deşi acest strat de culoare este foarte îngust. De altfel, toate straturile de culori sunt mai înguste atunci când sunt mai mulţi oameni la un loc; aşa se întâmplă în oraşe, unde oamenii se înghesuie între ei, pe stradă, în autobuze sau tramvaie. Dar, chiar dacă stratul verde este de un centimetru sau de un centimetru şi jumătate- sau unii oameni îl au de trei centimetri -, eu tot văd organul bolnav.*

De pe stratul ăsta se văd şi alte modificări din organism, atunci când stratul este ori fisurat, ori mai ridicat într-un loc - apăsând pe stratul următor -, ori e lipit de trup. Atunci când e lipit de corp, am aflat că oamenii sunt bolnavi de nervi. Oamenii mai tare bolnavi de nervi au întotdeauna în jurul capului primul strat lipit de corp, iar întreg stratul nu mai vibrează, nu se mai mişcă deloc. Nici nu mai e nevoie să mai

pătrund cu privirea în organismul lor căci, văzând cum e stratul de culoare, ştiu că acolo este organul bolnav. La locul unde un organ are ceva, în strat apare o culoare gri, nu mai este verde. Sunt unii oameni la care, în anumite locuri, le apare o pată neagră. Caut să-i văd poziţia, dacă-i la rinichi sau acolo unde-i fierea [N.A.: Este vorba de colecist] *sau dacă îi la plămâni. Acolo unde-i pată neagră, organul acela e lipsă, a fost scos. Şi, dacă după aceea mă uit în corp, văd cu adevărat că organul nu mai este.*

Dar, dacă organul este şi-i bolnav, pata este gri si stratul nu mai joacă acolo. Atunci stratul apare ca presărat căci formele celulelor nu mai ies în aură. în mod obişnuit, lumina celulelor pulsează în aură, tot aşa cum pulsează şi organul din care fac parte. [N.A.: Este într-adevăr uimitoare această putere de a mări prin vederea spirituală! Valentina vizualizează şi un fenomen prea puţin cunoscut: fiecare celulă îşi are aura ei proprie! Nu este nimic imaginar în afirmaţia ei căci, prin efect Kirlian urmărit prin mărire la microscop, aura celulelor unui ţesut viu a fost fotografiată (fig. 8) încă din anii anteriori.]

- Atunci când într-un organ e o boală, locul lui din strat poate fi or gri, or maroetic, or galben-galben, or ceva decolorat. Pata e gri, atunci când organul e foarte, foarte bolnav. Ea e galbenă, atunci când nu i s-a găsit boala adevărată şi pacientul poate fi chiar minţit, case întâmplă de multe ori aşa.

Să vă spun despre un caz întâmplat nu de mult timp. Dl Axinte din Iaşi a venit la cabinet cu un prieten de-al lui din Galaţi. Acesta slăbise în trei săptămâni peste douăzeci de kilograme, fără să afle ce boală are. La început, s-o dus la analize şi consultaţie la Bucureşti. I s-o spus că ar putea să aibă un început de leucemie. S-o dus apoi şi la Cluj, şi la Târgu Mureş. N-a avut parte de lămurire căci analizele nu spuneau clar că asta i-arfi boala. Dar el tot slăbea şi începuse să aibe dureri în picioare tot mai rele, că nu mai putea sta mult în picioare şi răsufla tot mai greu.

Când i-am văzut galbenul din strat, mi-am dat seama că o fost minţit şi că boala îi alta. Şi atunci, m-am uitat mai cu atenţie în corpul lui. Şi, imediat, în carnea asta îngustă dintre plămâni şi burtă [N.A.: Este vorba de organul musculo-tendinos care desparte cavitatea toracică de cea abdominală, cunoscut sub numele de diafragmă], *i-am văzut o mulţime mare de nişte sfredeluşi micuţi şi cu mustăţi în coadă; toţi aceştia îşi clădeau căsuţele lor acolo şi musteau o zamă a lor. Da' nu erau numai acolo; sute şi sute erau urcaţi între coaste, în carnea care desparte şi acoperă coastele. Ba chiar mai mult, cu miile coborâseră si în muşchii picioarelor şi din cauza asta îl dureau aşa tare.*

Descriindu-i domnului doctor toate astea care le vedeam, el o şi spus că boala pe care o are e trichineloză. Da' o spus că trebuie mai întâi verificată prin analize de laborator.

Nici n-ofost nevoie de mai multe zile pentru rezultat, că doamna de la laborator i-o dat un buletin de analiză în care îi scria că asta era boala şi că era „intens pozitiv". Mi se pare că o mai repetat încă o dată analiza, dar rezultatul i-o fost acelaşi. El nu avea nici o leucemie...

Deci, atâţia doctori din atâtea oraşe n-or ştiut să-i cate şi să-i găsească boala şi l-or minţit... Da' eu am văzut din aura lui că fusese minţit!

înainte de a vă spune ce văd şi despre celelalte straturi, trebuie să vă spun că, între ele, la toate cele şapte, după fiecare există o distanţă. Poate să fie cât un lat de palmă sau poate ceva mai lat. Acolo e ca un abur alb. Straturile tot vibrează, se tot mişcă, se hâţână între ele; de fapt, ele joacă pe stratul ăsta de abur, care e un abur alb, frumos şi transparent.

[N.A.: Foarte interesantă organizare funcţională a diferitelor categorii de materii eterice ce compun fiecare strat în parte! Dar stratul intermediar de „abur alb" este evident dintr-o substanţă diferită faţă de toate celelalte „corpuri din culori"; în schimb, „materia albă" se repetă după fiecare strat în parte. Cum sunt oare menţinute această separare şi, respectiv, această alternare atât de distinctă ale unor materii evident diferite, aflate în stare fluidă, ai căror atomi sunt într-atât de fini, încât corpurile respective sunt invizibile chiar şi cu cea mai performantă aparatură? Cunoaşterea principiilor fizico-energetice care menţin o atare organizare în condiţiile unor dilatări şi restrângeri continue, adesea pe distanţe de ordinul metrilor, este, desigur, o importantă problemă ştiinţifică, întrucât fenomenologia este evident normală şi naturală!]

— Să trecem la al doilea strat. Acesta e roz. Dar şi rozul ăsta diferă de la om la om. Poate fi un roz întunecat sau un roz luminos şi frumos sau un roz sidefiu. De fapt, toate straturile au sidefiu în ele, dar acest strălucitor al lor poate să se schimbe în diferite locuri.

Aici, pe stratul doi, se vede foarte bine când omul e speriat. La aşa fel de oameni, domnul doctor trebuie să mai stea de vorbă cu ei ca să-şi uite emoţia din ei; numai după ce s-or liniştit, stratul vibrează frumos şi apar imagini. Când eu îi spun omului că e speriat, se vede şi pe rinichi. Cel mai uşor se vede spaima pe rinichi, şi anume la căciuliţele care sunt deasupra lor, cărora - mi se pare - doctorii le spun suprarenale. Da şi astea au Un mare rol în organism.

Deci, dacă stratul doi nu vibrează, el afectează căciuliţele rinichilor. Că ele ce fac ? Ele produc un lichid pe care îl văd şi căruia doctorii îi spun adrenalină. Dar, în momentul în care stratul doi nu vibrează, rinichii

cu căciulițele lor stau strânşi de parcă îs puşi în ghips şi înţepenesc. Şi atunci, mă uit pe stratul patru - pe cel violet- şi acolo vin imaginile din ce cauză omul este speriat. Acolo se vede de unde vine frica, spaima omului. Vin ca poze, văd imagini. Şi dacă este o spaimă veche, rămasă mai demult în om, mă duc în urmă şi socotesc după câte anotimpuri au trecut (câte ierni, câte veri) şi văd foarte bine când o avut spărietura aceea aşa de mare şi de la cine; toate astea îmi vin în imagine pe aura lui şi anume pe stratul violet; dacă văd că e nevoie, îi spun omului ce văd, ca să-l ajut, însă, dacă nu-i de folos, tac din gură.

Atunci când omul e speriat — sau, cum spun domnii, că e emoţionat —, stratul doi, cel roz, se f ace tare îngust; se f ace doar de vreo trei-patru degete. Dar dacă omul vine voios şi nu are grijă că îl urmăreşte cineva şi nici nu are vreo mâhnire în suflet, atunci stratul roz se lăţeşte şi se face de cel puţin jumătate de metru. Dacă însă emoţia sau sperietura o fost foarte mare, nu numai că stratul doi se îngustează tare mult, dar se face şi foarte închis la culoare; deşi el rămâne tot roz, devine foarte urâcios la vedere. Dar de unde i se trage sperietura, se vede foarte bine pe stratul violet.

Când se termină culoarea roz, îmi apare tot aşa, pe o distanţă mai mică, aburul acela — ceva alb transparent. Are o lăţime cât palma, cât latul palmei. Aburul ăsta, care este între toate straturile, e cam egal la toate. Deci, şi pe stratul roz îl acoperă acest abur alb.

După aceea, apare un alt strat, cel de-al treilea, care este albastru; dar e un albastru frumos, ca cerul. Aici se văd gândurile omului. La început, nu ştiam ce să cred. Da' să vedeţi ce frumos se pot afla adevăratele gânduri...

Văzând mereu, de la un om la altul, cum se aprind în cap steluţele -cărora doctorii le spun neuroni - şi cum se cuplează ele de fac să se deschidă astea de la rădăcina limbii - la care li se spun corzi vocale -, le-am urmărit tot mai mult. Şi am ajuns să văd că, chiar dacă omul nu vorbeşte, dar gândeşte ceva, corzile vocale i se deschid şi parcă ar mişca limba ca să scoată sunetele. Dar, chiar dacă vorbeşte, însă zice altcumva decât gândeşte în acel moment şi nu spune drept gândul ce-l are, în stratul trei de culoare apare imaginea cuvântului pe care îl ascunde! Şi atunci, nu i-o iert omului şi-i spun: - De ce vorbeşti asta şi gândeşti altceva ?

Şi omul recunoaşte cu mirare multă, de se ruşinează în el.

Dar să vedeţi ce uşor se schimbă culorile în aură atunci când gândurile nu sunt curate. De exemplu, într-o zi, o venit la cabinet o fată; ea intrase să mă întrebe ceva anume. Eu nu o vedeam cu ochii deschişi, dar când

i-am închis, tot stratul trei, albastru, al ei se făcuse galben. Toate straturile îşi păstrează culorile, dar atunci când cineva minte, pe stratul trei vine un verde cu galben, însă cu mai mult galben. I-am spus deschis: - Minţi, nu spui drept!

Mie îmi apăruse în imagine o ţigancă CIL fuste de zdreanţă şi cu bani în cozile părului ei; şi vedeam că aceea tot vorbea şi că vorbele ei se duceau la capul fetei.

— Ţi-a spus o ţigancă ceva şi acum ai venit aici ca să-ţi explic eu. Nu-i aşa ?

în momentul acela, a dispărut imaginea ţigăncii şi parcă tot sângele din firişoarele din trup i-o fugit şi fata s-o ruşinat şi mi-o răspuns:

— Da... într-adevăr, aşa este...

Atunci s-o făcut curat stratul ei din aură, s-o făcut iarăşi frumos şi o recunoscut:

- Da, mi-o spus cineva ceva, dar mi-o fost ruşine să vă spun...

Şi aşa i-o dispărut glabenul acela cu verzui din strat şi numaidecât după aceea am clarificat problema ei.

[N.A.: Cititorul a remarcat desigur că, în descrierea sa, Valentina a ocolit orice detaliu privind problema pentru care venise fata, nedezvă-luind nici imaginile din care ea aflase vorbele ţigăncii. Această discreţie totală am constatat-o în repetate rânduri în discuţiile cu ea. Valentina nu divulgă altor persoane ceea ce vede în straturile colorate ale celor cu care a stat de vorbă. De altfel, chiar şi oamenilor cu care discută, chiar dacă nu mai este altcineva de faţă, nu le spune tot ceea ce vede înregistrat pe corpurile subtile, redându-le doar ceea ce ea crede că le este ele folos pentru sănătate. Această discreţie evidenţiază loialitatea sufletească ce o caracterizează, fermitatea cu care respectă anumite principii morale aclânc sădite în gândirea sa; ea consideră că nimeni nu are dreptul să judece faptele oamenilor, ci numai Dumnezeu. De asemenea, ştie - şi respectă acest principiu, chiar cu preţul unor repetate neajunsuri -că trebuie să facă numai bine oamenilor şi nu ceva care le-ar putea pricinui vreun rău - indiferent de comportarea şi faptele semenilor. De aceea, ea nu descrie decât ceea ce vede legat de bolile şi suferinţele oamenilor, pentru a încerca astfel să-i ajute, iar pentru celelalte imagini, numai de ea văzute, îşi impune să tacă şi să uite.]

- Lăţimea stratului albastru e în funcţie de fiecare om în parte. Ce mi s-o părut iarăşi interesant, este că stratul se întinde sau se îngustează după cum omul scoate sunete vorbind. Când nu scoţi sunete, stratul rămâne cam ţeapăn. Aşa îi descopăr eu pe cei care îs muţi. La oamenii

muţi, stratul trei e numai de trei degete în dreptul gâtului, acolo pe unde trebuie să scoată vorba. Când mă iau după stratul trei al lor şi văd că-i îngust, mă uit la finitele astea de la rădăcina limbii, la care li se zice corzi vocale şi, dacă mai văd că-s înfundate, ştiu că-i mut.

La oamenii care pot vorbi, sigur că stratul e mai lat acolo. Şi la cei care vorbesc mult, e şi mai lat. Aşa îi pot găsi uşor şi pe aceştia. Mă dau pe mine ca exemplu, că aproape toată ziua trebuie să vorbesc din ceea ce văd: la mine, stratul îi lat cam de un metru — la un metru şi jumătate. Pentru că ăsta mi-e rolul, din ceea ce văd, să vorbesc *tot timpul, ziua întreagă. Dar atunci când tac, el se retrage în jurul meu, cam la trei sferturi de metru.*

Şi, după stratul trei, tot aşa există pe o distanţă de-un lat de palmă, acel abur alb care ţine straturile între ele să nu se atingă atunci când se retrag.

Stratul patru- ăsta e foarte important în viaţa noastră; el e de culoare violet. Copiii îl au cel mai frumos la culoare. Noi, oamenii însă, îl tot schimbăm, deşi Dumnezeu ni l-o dat la fel la toţi. Şi el o fost frumos încă de la începutul nostru ca fiinţe. Da e un strat foarte important.

Fiind dusă de unii domni doctori prin maternităţi, am putut să văd lucruri minunate şi să mă lămuresc după ce am văzut multe, multe cazuri. Aşa, de exemplu, acuma ştiu că, după patruzeci şi opt de ore după ce o femeie a rămas însărcinată, ovulul din uterul mamei începe a se înveli cu straturi de culori. Dar cea mai pronunţată culoare este a stratului violet. Orice mamă nu ştie în primele zile sau chiar în primele săptămâni, că e însărcinată; unele bănuiesc, dar nu ştiu sigur. Eu însă văd lucrul ăsta după aura ovulului din uter. însă, e un lucru tare important pe care femeile nu-l ştiu: toate gândurile mamei se duc întruna, energetic, şi pe stratul violet al copilului ce o să-l nască. Aşa că toţi copiii vin pe lume şi cu moştenirea gândurilor mamei din timpul cât o stat în burta ei. De aceea, când mă uit la copiii de-o şchioapă, care vin cu părinţii lor, mă uit pe stratul violet şi fac repede legătura: mă duc cu ani în urmaşi îi spun ce i-o lăsat mama ca moştenire pe acel strat- gândurile şi vorbele-, căci de la mamă se prinde cel mai mult. La copii, când vin pe lume, aura lor e foarte frumoasă căci e toată aurie la vedere-, la straturile lor se vede însă cel mai bine violetul.

De fapt, la toţi oamenii, cel mai frumos şi mai puternic e stratul violet. Pe el stă însemnat ce-ofost, dar şi tot ce este să tragem în viaţă, în cabinet văd sute şi sute de oameni; la mulţi dintre ei le spun de pe violet ce aduc ei din urma lor. Acolo se vede şi de unde vine boala omului; când vine cineva cu o boală de pancreas sau de nervi sau la cap, mă uit la imaginile

de pe violetul lui si mă duc cu privirea în urm - trage boala, şi atunci îi spun: de exemplu l? neamul de pe mama, fie de la neamul de '&, după ce le-am spus ce am văzut m«fo ~ se minunează de unde şi cun[ce-am zis e Tot pe violet se văd şi cumpenele omului £*, *" ***"" "** -Vezi, ai grijă să te păzeşti de foc sau, cu^^rS⁰ apare acolo-fie un accident, fie o încârlwătJ- De fapt, pe noi violetul ne ţine căci rădăcinnT °- inima noastră şi din violet se hrăneşte şi d i , * * hrana ei este şi din stratul violet. După cum an înţeleg lucrurile astea, numai această floare lucru ce rămâne din noi după ce moare om,,? Pământ, noi venim tare de sus, din stratul yJ , tot, care-i mult deasupra norilor, în om floa rămâne în dreptul inimii, unde se vede fie ca , de crin, fie ca o altă floare; câte flori sunt în? oameni, câte un semn de floare lângă ininwT rădăcina atât în stratul violet, cât şi o altă rări- «cela de-i zice chakra. Floarea stă, de fapt lănT-T"'î" dreptul inimii-, dar o a doua rădăcinaş'i-o % lângă buric; e un firul mult mai subţire decât când venim de sus, ea are raze ca rădăcinile rfp,. violet. Deci, ea e hrănită din două părţi atât til" °„ carne; dar, când plecăm de pe Pământ îşi me^t rNA • Este evrrem H • J ime*tme rădăcinile în violet.

LIN. A., tste extrem de interesant modul în care v-iWr j n omului, mod care frizează ineditul în literatura în dreptul inimii - dar lateral ei - o floare (de , ciumâfaie şi ciulin) ale cărei specie formă culo strâns legat de caracterul şi, respectiv de nivelj^ fiecărei persoane în parte. Din cele descrise dp energetică a sufletului şi, probabil, mare parte şi, respectiv, cel funcţional care debuşează n sensuri - între nucleul spiritual şi ansamblul de r!"" se realizează prin intermediul „tulpinii florii" si a, sunt un gen de cordoane energetice nevăzute - majoritate a oamenilor. Desigur că floarea" şi ti i de Valentina sunt nişte imagini simbolice- esenţial, de imaginile-memorie ale faptelor n evenimente-care ni s-au înregistrat pe straturile^T

Spintualistâ: ea Percepe
"^ trandafir' Până la
^ spirituală a
informaţional
în ambele
£ fiinEei umane_
radacinilor" sale' care
ne§tlute de imensa
perce pute curent
£ră îllSă' în mod
diferitelor
c colorate într-o manieră

la fel de „fantastică" şi aparent ele neînţeles ca şi acele înregistrări permanente în memoria terestră Akasha. La acest nivel de „aflare a unor taine" survine inerent o întrebare, o temă de cercetare foarte tulburătoare: oare sufletul - care, în ultimele decenii, a tot fost înregistrat fotografic ca având o formă globulară (fig. 9) sau de elipsoid (fig. 10) - deţine în el un anume arhetip informaţional (variabil prin evoluţia fiecăruia) care îi sugerează Valentinei imaginea unei anumite flori - ca tip şi culoare - sau poate „altcineva" îi sugerează imaginea respectivă?

în legătură cu această stranie „problemă a florii", foarte ciudată este şi o anumită menţiune pe care ea a făcut-o în unele discuţii: în diverse situaţii, „floarea se ascunde în spatele inimii" pentru a nu mai fi văzută şi investigată; în atari cazuri, înseamnă că ea îşi modifică într-un anume mod domeniul frecvenţei radiaţiei intime, ieşind din spectrul deosebit de larg al vibraţiilor percepute în mod superior de Valentina. Cât de multe fenomene naturale „extraordinare" percepe această oarbă despre care noi, oamenii obişnuiţi, nu avem nici cea mai vagă idee, şi pe care nu le găsim menţionate nici măcar în literatura spiritualistă modernă...

„Florile" atât de diferite pe care Valentina le vede în zona inimii, deşi s-ar părea că sunt imagini simbolice, reprezintă totuşi o realitate fundamentală, din păcate atât de puţin cunoscută şi neînţeleasă în profunda ei importanţă. Totuşi, iniţiaţii şi anumiţi clarvăzători cunosc existenţa, în zona respectivă a pieptului, a celei mai esenţiale părţi a fiinţei umane, încă din timpuri străvechi. Iată cum relua[8] iniţiatul indian Swami Narayanananda această cunoaştere din vechime:

> JIVATMA (Şinele Suprem Individual) se regăseşte în toate creaturile animate. Sediul său este centrul inimii. Dar această inimă nu este inima trupului fizic, ci este cea spirituală, care se află în partea dreaptă a pieptului, plasată la cinci centimetri deasupra cavităţii inimii şi puţin sub sânul drept. Acesta este sediul inimii spirituale. Nu se poate preciza nici
> i ^ o mărime sau formă a inimii spirituale sau a lui JIVATMA. El poate fi perceput doar sub forma unei lumini atotcuprinzătoare, împrăştiindu-se brusc şi iradiind dintr-un singur punct. Acest punct este inima spirituală şi sediul lui JIVATMA. Când puritatea minţii este obţinută, când mintea este calmată şi liniştită, liberă de orice dorinţe, se poate percepe JIVATMA
> ,' în inima spirituală. Este tot astfel cum lumina soarelui cade pe un
> lac,
> , dar cineva observă doar reflexia imaginii".]

- Ce mi-i mai drag, e să vorbesc despre violet şi să-l văd la fiecare om. Dacă de copil cineva are un violet frumos, luminos, atunci o să aibă viaţa lungă, căci violetul ne ţine viaţa. De la el ştiu eu ce o să i se

8. Narayanananda, S.: *Kundalini Shakti,* Ed. Anandakali, Bucureşti, 1994.

întâmple omului, ce mai are de tras de-acum înainte, dar numai dacă e nevoie îi spun. Când mă uit pe primul strat şi îi văd boala, şi dacă pe violet- tot în zona organului respectiv- văd o întrerupere, atunci acolo îi va dispărea organul, căci va fi operat; dar, dacă e o pată neagră, va dispărea organul, dar va dispărea şi omul... Aşa, de exemplu, am văzut într-o zi din primăvară un om căruia trebuia să i se scoată plămânul drept; dar, în strat avea găuri, numai o margine de culoare mai mişca puţin. M-am dus cu gândul şi am văzut că i se scoate plămânul, dar şi că i se întrerupe violetul în septembrie.

[N.A.: La întrebarea pe care i-am pus-o asupra modului în care a putut determina luna sfârşitului vieţii acelui om, ea mi-a răspuns imediat:]

- *Cu gândul am început să număr lunile, zicându-mi în mine, nu cu vorbe, înşirarea lunilor: mai, iunie, iulie, august; când am ajuns la septembrie, atunci violetul lui s-a întrerupt cu totul; şi, tot atunci, dintr-o dată nu i-am mai văzut becurile- nu am mai văzut nimic!*

[N.A.: Şi în acest caz, este extraordinar de interesant noul fenomen descris: vizionarea desfăşurării în timp a evenimentelor care aveau să conducă la decesul persoanei respective avea la bază derularea unei „alte realităţi"; deşi îl avea în faţă pe omul bolnav şi îi percepea direct straturile colorate, precum şi chakrele corpului eteric, prin luminozitatea lor specifică, atunci când a ajuns cu gândul la reperul în timp al morţii acestuia, Valentina nu a mai perceput luminozitatea stratului violet şi a „becurilor" - care, de fapt, existau în faţa ei -, ci a perceput „stingerea" acestora! ? Desigur că nu ne putem opri să nu ne întrebăm: „cine" sau „cum" a „stins" vizionarea realităţii prezente şi „de ce", la intervenţia gândului, i s-a translat percepţia într-o altă realitate, în cea a unui timp viitor? în mod practic, radiaţia care îi venea din faţă — din trupul pacientului — i-a fost parcă anulată şi a fost înlocuită cu radiaţia unei alte informaţii - inexistente, dar „programată" să se realizeze într-o altă secvenţă de timp! Pe cât de tulburător este acest fenomen fizic, pe atât de dificil este să-i găsim adevărata explicaţie printre cele câteva ipoteze posibile, căci cunoştinţele noastre sunt extrem de reduse...]

- *Văzând zilnic şi mulţi copii, şi mulţi oameni mari, am putut să văd că, la copil, stratul violet cu care vin ei este îngust, dar foarte viu. însă, în timp, ei crescând, stratul li se măreşte. Oamenii mari îl au cam de jumătate, până la trei sferturi de metru.*

Şi stratul violet vibrează tot timpul. De fapt, toate straturile din jurul trupului nostru se tot hâţână, se tot leagănă împrejurul nostru. Şi după stratul violet este o boare albă, lată de o palmă.

După el, urmează stratul cinci care, la culoare, e ca spicul de grâu Copt, dar e mai luminos, e un galben auriu.

în stratul cinci se reflectă reuşita sau nereuşita gândurilor din stratul trei. De fapt, şi aici se văd gândurile omului; ce am gândit ieri că am să fac azi sau mâine sau peste două-trei luni, se vede în acest auriu. Eu văd la oameni mai întâi imaginile gândurilor de pe stratul trei, dar imediat astea apar şi în stratul cinci. De exemplu, au venit la mine nişte tineri, iarna, să mă întrebe dacă vor reuşi la vară. Uitându-mă la ce gândeau ei, şi apoi pe stratul cinci, le-am zis-.

— Vezi că la sfârşit de mai sau în iunie, pe 3 iunie, vei reuşi.

Şi aşa o fost că, după aceea, în vară, o venit şi mi-o spus de reuşită.

Deci, aşa este cu acest strat: când cineva mă întreabă ceva, eu fac legătura între stratul trei — care gândeşte momentan — şi stratul cinci -cel care gândeşte mai departe, în timp- şi, în acesta, — ultimul- se vede cum se va rezolva gândul. Aşa am aflat eu ce veţi face şi v-am spus dinainte atunci când mi-aţi zis că o să plecaţi departe.

[N.A.: într-adevăr, e uimitor, e tulburător să afli că faptele ce le vei face peste una sau mai multe luni sunt deja înscrise şi „programate" în subconştientul nostru cu mult timp înainte, fiind prestabilite nu ştim „când" şi „cum" şi, respectiv, „de cine".

în una dintre rarele întâlniri cu Valentina, în primăvara anului 1995, împreună cu soţia, i-am spus că ne vom realiza peste câteva săptămâni o veche dorinţă, aceea de a face o călătorie în Egipt, pentru a vedea marile piramide şi celelalte minunate realizări din Antichitate. A urmat însă o impresionantă descriere anticipativă citită pe straturile noastre cinci care ne-a uimit întru totul întrucât, pe atunci, ea nu ştia încă nimic despre giganticele construcţii din piatră, despre oamenii şi animalele de acolo, despre clima şi deşertul de nisip.]

- Da, o să mergeţi acolo, departe. Dar ce văd?! Ce sunt clădirile astea aşa de înalte şi ţuguiate, făcute din pietroaie mari, cioplite? Da' nu-i numai una, îs două, iar în urma lor mai este încă una, ceva mai mică... Cum se cheamă astea, că eu n-am văzut niciodată case aşa mari, cu atâtea muchii care duc la vârf? Şi cum, n-au nici o fereastră? De ce oare ? Da' în jurul lor nu-i pământ! E numai nisip! Şi, Doamne, ce mai frige nisipul ăsta, că îi atâta de ars de la soare... Vai, da' ce fel de animal o fi ăsta pe care îl ţine un om de căpăstru ? E tare beteag, sărmanul animal, că are o cocoaşă pe spate... ba nu, are două!? Dar uite, mai văd încă unul la fel, tot cu cocoaşe...

[N.A.: Valentina vedea pentru prima oară în viaţa ei - prin intermediul imaginilor „programate" în straturile noastr atât marile ramide

JUdEŢUL CONSTANŢA
Biblioteca arăţineasci
• .-. Năvodari *,..,

(completându-şi astfel şi noţiunea geometrică a volumului lor specific, pe care nu o cunoscuse până atunci), cât şi acele cămile care erau, ele asemenea, o mare noutate pentru ea; despre aceste construcţii gigantice şi despre astfel de animale, în scurta-i copilărie nu auzise niciodată nimic şi nici nu a avut ocazia să le vadă în vreo imagine - în abecedar sau în vreo tipăritură.]

- Şi ce chinuite mai sunt, sărmanele! Trebuie să îngenunche din greu cu picioarele lor lungi şi noduroase, ca omul să se urce pe ele! Şi li-i tare sete de atâta arşiţă! Vai, ce chinuite mai sunt! Da' şi oamenii care sunt cu ele, nu-s îmbrăcaţi cape la noi... Au cevape cap, da' nu-ipălărie... Şi au numai o cămaşă lungă pe ei...

Da, o să mergeţi acolo, da' n-o să intraţi în prima căsoaie ascuţită, din piatră. O să vă învârtiţi în jurul ei şi o să intraţi într-a doua. Da' ce greu o să intraţi !...O să mergeţi pe brânci! De ce oare e atât de înghesuită intrarea şi parcă îi sub pământ?!

[N.A.: Şi, într-adevăr, când am ajuns la piramide, totul s-a întâmplat aievea, aşa cum prevăzuse Valentina: ne-au întâmpinat localnicii cu cămilele lor, oameni care ştiau bine să speculeze pe turiştii amatori de plimbări exotice. Nisipul din jur frigea cu adevărat sub arşiţa razelor solare. Şi, spre dezolarea întregului grup, nu am vizitat marea piramidă, care era închisă; am fost duşi la cea de a doua în care, aşa cum prevăzuse oarba în mod atât de detaliat, cu săptămâni înainte, accesul care cobora sub nivelul solului avea porţiuni unde trebuia să ne aplecăm atât de mult, încât ne mai ajutam în mers şi cu mâinile. Din dorinţa de a vedea totuşi cât mai amănunţit marea piramidă şi de a face fotografii-amintire unicat, ne-am tot învârtit un timp în jurul acesteia... Este întru totul tulburătoare această „programare" amănunţită a vieţii noastre, cu multă vreme înainte, dar la fel de fantastică este şi posibilitatea pe care o au anumite fiinţe umane - puţine la număr însă - de a „citi" aceste programe individuale înscrise în corpurile noastre eterice, care radiază în mod neştiut în diferite lumini colorate!... Când oamenii vor ajunge, printr-o evoluţie spirituală mai avansată, să obţină şi această capacitate de „a citi" programele existente în partea nevăzută a fiinţei noastre, desigur că viaţa socială se va schimba esenţial, minciuna şi gândurile ascunse trebuind să dispară... Dar să revenim la fantasticele „dezvăluiri de taine" oferite în mod atât de inedit şi cu totală sinceritate de către Valentina.-]

- Deci, tot ce v-am spus eu, înainte ca să plecaţi acolo departe, eu pe straturile dumneavoastră aurii am văzut! Dumneavoastră gândeaţi momentan doar că o să plecaţi şi îmi spuneaţi mie acest lucru, dar eu vă vedeam acest gând pe stratul trei, iar realizarea lui o vedeam pe stratul

auriu. Acolo am văzut eu locurile acelea de care nu ştiam nimic si animalele acelea atât de -chinuite, despre care v-am vorbit atunci. Deci eu văd, în acelaşi timp, şi pe stratul albastru, si pe cel auriu.

Dar, deşi este foarte frumos, şi auriul ăsta poate să fie şi mai întunecat — mai închis sau mai deschis la culoare.

Când omul gândeşte pe stratul trei, dar e cu frică la ceea ce gândeşte acolo în albastru, auriul se închide foarte mult la culoare; se întunecaşi nu mai rămâne decât ceva ca un ruginiu. Dar, dacă omul va avea o rezolvare bună—fără ca el să ştie acest lucru -, gândul de pe stratul trei va continua să-l necăjească, în timp ce pe stratul auriu îl tot văd parcă numai stropit cu stropi de rugină, da' el rămâne însă auriu. Stratul parcă e liber, e în voia lui şi, deci, va fi reuşită. Noi ne gândim şi ne facem planuri aici, dar, de sus, ne-a fost programat, cu mult timp înainte, ce şi cum vom face!

Şi, după stratul cinci urmează aburul alb. După aceea, vine stratul şase, pe care tot omul îl are verde. Dar nu e un verde care să semene cu primul strat. E un alt verde, e diferit; e un verde mai uşor, mai curat, mai transparent, e ceva foarte frumos. Cu ăsta mă ajut şi eu.

Când cineva dă telefon şi îl aud la vorbe, când îi aud glasul, de aici, din trupul meu, de la becul galben [N.A.: Se referă la chakra plexului solar, de deasupra ombilicului] *pleacă un fir ce trece prin toate straturile şi prin boarea aceea albă dintre straturi, şi împinge din acest strat şase şi duce şi ceva. din el până la omul cu care vorbesc sau chiar mai departe, acolo unde mă gândesc eu. Deci, eu când gândesc, mă duc cu gândul, şi gândul duce firul plecat din becul galben şi cu ceva din stratul şase; şi firul se dezdeapănă până la locul pe care îl caut. De aceea pot eu să le spun oamenilor cu care vorbesc la telefon sau atunci când iau în mână o poză a cuiva sau un obiect avut de cineva, căci prin stratul şase plecat, eu pot să văd cu ochiul ascuns din frunte ceea ce am fost întrebată, ce se petrece acolo departe, ce se întâmplă cu un anume om, ce beteşuguri are sau ce are el în gând.*

Plec deci, din stratul şase de culoare, care se duce în depărtare, şi stratul şapte îi face loc-, dar ăsta, şapte, se subţiază aşa de tare, că devine ca o foiţă atunci când îl împinge stratul şase.

Deci, de la becul galben — chakra de la buric - se duce un finit auriu-argintiu care împinge din spate stratul şase. Finitul iese mai departe, dar de-acolo e învelit cu o rază groasă din stratul şase, rază care e tot verde; da' învelişul ăsta verde e numai în capătul finitului auriu — îi cam de-o palmă de lung, da palmă în lungime, nu de-a latul.

Se întâmplă însă ceva... Nu ştiu cum să spun... Şi nu înţeleg de ce... Firul ăsta galben-auriu argintat pleacă şi foarte departe, atunci când

dau telefon oameni din America - aşa cum mi-a dat domnul doctor Bacalu, sau cum ini-o dat doamna din Germania, sau alta, din Elveţia...

[N.A.: Medicul Andrei Bacalu, cunoscut multor telespectatori români din deceniile anterioare, pe când era prezentator la televiziunea clin Bucureşti, *venii* din Israel în vizită la foştii săi colegi, a aflat despre Valentina în cadrul Emisiunii speciale clin 25 noiembrie 1995 a postului central TVR l, la care a luat parte în direct. Sesizat de capacităţile sale suprasenzoriale, a invitat-o la Bucureşti pentru a se convinge personal de realitatea şi puterile ei de clarvedere. Atât el, cât şi soţia sa - de asemenea medic - au rămas profund impresionaţi de extraordinarele sale posibilităţi de investigare a micro- şi a macrocosmosului uman, precum şi a trecutului şi a prezentului înregistrat în neştiuta arhivă a fiecărei fiinţe omeneşti... Drept urmare, ulterior, dr. Bacalu i-a mai telefonat Valentinei din câteva ţări.]

- Când finitul acesta auriu de la becul meu galben împinge stratul şase şi pleacă împreună, îmi trage însă energie din toate straturile de culoare. Cum ar fi păianjenul care îşi deapănă firul lui când ţese, tot aşa, cu cât stratul şase se duce mai departe, se alimentează tot mai mult din culorile mele. Da', cu toate că îmi subţiază tot mai mult straturile mele colorate, eu pot atunci să spun ce văd în depanare cu stratul şase. în schimb, când revin înapoi cu gândul în mine, mă simt foarte obosită; straturile de culori din jurul meu sunt foarte slăbite, s-au îngustat şi parcă-s prăpădită.

Dar tot timpul cât e plecat, firul meu galben rămâne de un auriu frumos şi-i tot timpul învelit la vârf cu culoare din stratul şase.

[N.A.: Fantastică suită de fenomene fizice -în fapt, întru totul naturale - şi, respectiv, fantastic mijloc de investigare la distanţă de care dispune fiinţa omenească! Totuşi, folosirea lui conştientă este acordată numai atunci când o fiinţă umană a ajuns la un anumt nivel de evoluţie spirituală care să conducă la deblocarea - cel mai adesea parţială -barierei dintre conştientul nostru şi subconştient... Deşi au existat, şi există încă în lume, şi alţi clarvăzători care manifestă atari posibilităţi -e drept, un număr foarte redus -, niciunul nu a oferit însă o explicaţie publică atât de detaliată a procesului fizic specific „vederii la distanţă". Descrierile clarificatoare ale Valentinei indică astfel, nu numai sinceritatea ei totală,'de care face dovadă în mod permanent, dar şi superioritatea potentelor sale energetice şi a capacităţii sale de sesizare analitică - în raport cu alţi „oameni-fenomen" existenţi în lume.]

- Dar, să ştiţi că la fel am văzut plecarea acestui firuţ galben şi la alţi oameni, numai că ei nu ştiu acest lucru şi nici nu pot să-şi dea seama că ei văd imaginile care vin de acolo, de depane, pe stratul şase.

: Să vă spun însă un caz: când eram la un cabinet, a venit cineva de la Constanţa şi, după consultaţia cu domnul doctor, rni-a dat o fotografie. Nu ini-a spus ce-i cu ea şi ce este în poză, mi-o pus-o aşa, în mână. în straturile de culori, mie mi-o apărut imaginea unui bărbat în jur de vreo patruzeci de ani şi ceva. Dar, imaginea lui nu avea stratul violet şi nici becurile luminoase, iar celelalte straturi de culori erau tare şterse. Şi, dintr-o dată, între palma în care ţineam poza şi fotografie mi-o apărut o apă întinsă, în care era o maşină mare şi cu multă lume.

[N.A.: Valentina nu a avut niciodată ocazia să vadă vreo poză sau vreun desen în care să fie prezentat un vapor. Necunoscând acest mijloc de transport, în diferitele viziuni în care îi apar totuşi vapoare, ea „traduce" imaginea obiectului tehnic respectiv prin denumirea de „maşină mare". Acest termen 1-am regăsit în mai multe descrieri ale sale.]

- Când maşina aceea mare s-o scufundat, atunci au ieşit o mulţime de bulbuci deasupra apei. [N.A.: Extraordinară putere de percepere: până şi detaliul bulelor de aer degajate în apă la scufundarea vasului au fost sesizate în derularea tristului eveniment petrecut anterior şi înregistrat în Memoria Akashică! Dar, Ia fel de remarcabilă este şi rapiditatea cu care, în baza unei fotografii a unui bărbat necunoscut şi decedat, Valentina a obţinut derularea unui „film" ale cărui personaje au murit înecate!...] *Aşa vedeam eu ce s-o întâmplat acolo. Şi i-am spus:*

— Doamnă, omul dumitale o fost plecat cu ceva pe apă şi acum un an s-o pierdut în apă, s-o scufundat (că ra-am dus cu gândul în urmă, să văd când i-o dispărut culoarea, ce-i cu el şi ce s-o întâmplat). Am căutat să-i găsesc violetul; dar violetul lui nu mai era acolo, trebuia acum să-l caut undeva sus, şi să fac legătura dintre persoana din poză şi violetul de sus. Şi atunci l-am găsit şi legătura culorii o corespuns. Şi aşa i-am spus femeii că dânsul era scufundat în apa aceea, da' nu singur, ci cu mai mulţi alţi oameni. Doamna s-o apucat atunci de plâns şi mi-o zis că e adevărat. Dar când eum-am uitat mai atent la dânsa, am văzut că şi ei îi plecase tot aşa, de la becul galben de deasupra buricului, firul acela auriu şi se dusese foarte departe, tot la fel învelit la capăt cu lumină din stratul şase. Deci, ea se gândea la omul ei şi îl căuta, dar nu dădea de el unde e şi ce era acum cu el. Deci, la fel s-o întâmplat şi la dânsa cu gândul, la felea la mine, numai că ea n-o mai putut să-l cate şi sus. Dar, de fapt, la fel se întâmplă la toţi oamenii, însă toţi nu ştiu lucrul ăsta şi • spun că nu văd nimic! însă, toţi oamenii ar putea vedea dacă...

Asta-i puterea gândului. Să ştiţi că sunt oameni cu care pot vorbi aşa, numai cu gândul, fără să mai fie nevoie să le mai dau telefon. Eu ştiu fiindcă văd în stratul şase ce-mi transmite acel om şi el, la fel, înţelege

ce-i transmit eu. Şi când îl chem cu gândul- cu stratul şase-, eu mă duc cu stratul şase al meu la gândul lui, ca şi cum ar fi atras de un magnet; el pricepe atunci ce vreau şi, ori îmi dă telefon, ori mâ f ace pe mine să-i telefonez. Este foarte frumos acest lucru... De fapt, n-ar mai fi nevoie de telefon, căci cu firele astea galbene, toţi oamenii ar putea convorbi direct între ei, cu gândul, înţelegând ce-şi transmit unii altora! Este ceva foarte adevărat şi foarte frumos!

[N.A.: Extraordinar de interesantă explicare a fenomenului - a proceselor intime - de producere curentă a telepatiei! Deşi s-au scris cărţi întregi de către experimentatori ele înaltă[9] clasă, de cercetători ştiinţifici[10], s-au organizat congrese naţionale şi internaţionale", se efectuează în continuare studii ştiinţifice[12] prin intermediul unor aparate tot mai sofisticate, până în prezent, nimeni nu a explicat realul proces fizic al comunicării telepatice. Ceea ce Valentina a descris de la un nivel superior de percepere şi, evident, cu deplină sinceritate ar putea constitui o valoroasă comunicare - cu caracter clar de noutate - la orice simpozion internaţional privind percepţiile extrasenzoriale!

- După stratul şase, iar este un lat de palmă de abur alb. Stratul şapte, care urmează, este şi el colorat, dar la fiecare om are tot altă culoare. Pe acest strat se vede foarte bine pentru ce-i venit omul pe Pământ. Culoarea lui e în funcţie de cum gândim noi, oamenii, şi se schimbă, chiar cupele mari, după cum gândim. El poate fi şi portocaliu, şi albastru, şi verde...

Cei care îl au verde, îngrijesc de alţi oameni - fie că e doctor, fie că face serviciul la spital sau că e femeie de serviciu acolo. Dar, tare mulţi dintre ei şi-or stricat ultimul strat. Cu toate că Dumnezeu le-o dat ce-i frumos în ei, cât şi acest bar, la felul ăsta de oameni, în stratul şapte, le apar pete.

Doctorilor, când operează sau când se concentrează serios ca să-l cerceteze şi să-l ajute pe bolnav, li se face o aură puternică, stratul şapte devenind de un violet spre verde. Atunci, floarea lor de la inimă se desface mult şi parcă îi cad petale din ea asupra omului pe care îl

9. Bertrancl, R., *La Iclcpathie'*, Ed. R. Laffont, Paris, 1974.
10. Ostrander, S. şi Schroeder, L.: *Psycbic discoveries behind the iron curtam,*
Ed. Prentice-Hall, New York, 1970.
11. în prima jumătate a anului 1968 au fost organizate la Moscova un simpozion naţional şi apoi altul, internaţional - cu participarea unor reputaţi cercetători ştiinţifici, precum şi a unor experimentatori foarte dotaţi - având ca temă generală „Problemele ştiinţifice ale telepatiei". Pe lângă lucrarea specificată (nota 9), cititorii pot consulta şi revista franceză „Planete" No. 41/1968, Paris.
12. Revista americană „The Journal of Parapsychology", Voi. 35, No. 2/June 1971).

operează sau îl lecuiesc. Am văzut asta la mulţi doctori, prin spitale, când am fost adusă ca să dau şi eu o mână de ajutor. Stratul lor şapte se face atunci un violet presărat cu argint şi un verde strălucitor; e ceva foa rte fru m os!

Dar, îi foarte rău că mulţi dintre ei îşi tot pătează aura şi stratul acela strălucitor, pentru că lăcomia, ca întotdeauna - aşa cum se spune şi din bătrâni- „strică omenia". Dumnezeu i-o înzestrat să poată învăţa şi să aibe meseria de doctori ca să-i poată ajuta pe cei de alături care îs chinuiţi. Dar, acela care ia bănişi chiar se tocmeşte ca la iarmaroc, deşi mie nu-mi spune ce-a făcut, dar se vede în aura lui c-o făcut o hoţie. Chiar dacă are aura frumoasă pe stratul şapte - acel violet-verde strălucitor—, atunci îi apar însă pete gri[li] *şi maronii; i se văd în spate, după cap, dar îi şi atârnă în partea stângă, către inimă sau chiar în faţă, şi le duce cape o greutate, fără să-şi dea seama că le are şi că poate fi văzut. Toate petele astea sunt „darurile" primite sau cerute. Şi, dacă mă duc cu gândul în timp, tot pe stratul şapte se vede şi găsesc răspunsul. Când gândul meu pleacă din stratul şapte şi îl întâlneşte şi pe al lui, tot din stratul lui şapte, firuţele se duc exact la persoana care i-o dat ce-o cerut şi arată ce i-o dat.*

Dar, sunt oameni care au stratul şapte de un albastru închis sau chiar negru. Aceia au făcut fapte foarte urâte. Când stratul face valuri, valuri şi se hâţână, mă duc pe stratul violet şi văd ce-o făcut. Dar, dacă aş spune şi la alţii ce văd, aş face zână între oameni şi aş aduce ceartă între ei. De aceea, uit ce-am văzut, ca să nu aduc scandal pe Pământ. Cu ceea ce mi-o clat Dumnezeu, eu sunt lăsată să fac bine din rău, *nu din ceea ce văd să fac şi mai rău!...*

13. Diferiţi autori şi experimentatori-darvâzători au prezentat în scrierile lor semnifica-|iile acestor variaţii ale culorilor din aură, în raport cu ceea ce gândeşte omul -respectiv, în raport cu aspectul calitativ al propriilor emisii energetice. Pot fi consultate, de exemplu, în acest sens, cărţile: Leadbeater, CAV.: *L'homme visiblc et invisible,* Ed. Rhea, Paris, 1926; Goci, V.: *Karma fi Cauza,* traducere în limba română, Ed. Moldova, Iaşi. 1996.
în cea de-a doua, se redau şi următoarele corespondenţe sintetice între culorile care apar în aură şi gândurile sau sentimentele oamenilor:
• negru = ură, răutate; • cenuşiu = spaimă, groază, oameni răi; • cenuşiu
deschis = egoism;
• roşu = irascibilitate; • maron = lăcomie, zgârcenie; • maron-verzui = invidie, gelozie;
• roz = iubire; • portocaliu = mândrie şi ambiţie; • galben = forţă intelectuală;
• verde = tact, politeţe, echilibru, spirit practic; • violet, albastru = spiritualitate;
• alb = spiritualitate înaltă ;
• auriu = spiritualitate superioară, cea mai înaltă formă de iubire.

Eu ocolesc oamenii care, pe ultimul strat, au fie albastru închis, fie negru, fie verde-galben cu pete galbene sau pe cei care au pete foarte .urâte în aură.

Chiar dacă unii bărbaţi au aura mai frumoasă, dar în zona inimii şi a prostatei au pete roşii, aceia sunt oameni foarte răi şi ei sunt cei care prind femeile şi le violează.

Dar, sunt şi femei care, pe ultimul strat, au pete roşii m zona inimii şi a şoldurilor; acelea, şi ele, îs foarte periculoase şi simt pline de boli, căci sunt femei destrăbălate-, ele distrug căsniciile, despart familiile, îs foarte rele.

Deci, din culori se vede totul, totul!

Aşa cum spuneam, stratul şapte e în funcţie de cum gândim şi se schimbă după felul gândurilor. Dacă gândim frumos, dacă gândim ceva spre binele semenilor noştri, stratul şapte se limpezeşte şi-i frumos. Din păcate, la majoritatea oamenilor gândurile le sunt la şarlatanie. Şi-i tare rău aşa... în fiecare zi, dacă văd numai unul sau doi oameni cu gânduri adevărat frumoase. Restul au numai gânduri de-a face ceva pe ascuns, gândesc la hoţii şi unii chiar la omoruri...

Dintre oamenii care vin la cabinete pentru consultaţii, mulţi mă mai caută şi a doua oară, şi a treia oară - nu ca să le mai spun despre beteşugurile care le au-, ci ca să le vorbesc despre culorile omului. Cine-i om adevărat şi vrea să înţeleagă cine este el ca fiinţă, şi dacă verifică şi vede că e adevărat ce spun eu, are ce folosi vorbind despre straturile de culori. De aceea, multă lume mă caută să le vorbesc despre ceea ce eu văd şi ei nu pot vedea. Dar, omul singur se poate modela şi să menţină curat ce i-o dat Dumnezeu, însă numai dacă el vrea acest lucru şi e conştient de ce este fiinţa lui!

E rău că foarte mulţi oameni au uitat însă de Dumnezeu. De foarte multe ori, oamenii de aici, dintre noi, dacă au bani şi maşini, or uitat că-s veniţi de la Dumnezeu, or uitat legătura între credinţă şi om. Pe aceşti oameni i-am văzut întotdeauna că au straturile colorate lipite unul de altul şi, atunci când ele se hâţână, se freacă unul de altul şi se ciobesc şi se încâlcesc. Fiindcă îşi pierd boarea aceea albă, cea lată de un lat de palmă care există între straturi, astea devin din ce în ce mai lipite unul de altul şi omul devine ca buimac. Straturile continuă să vibreze, dar se freacă între ele. Atunci când se face o buimăceală de culori şi, în loc să fie în jur toate straturile mari şi frumoase, se face o împestriţare şi atunci încep bolile. Deci, dacă straturile se h ărşcâie între ele şi se freacă, omul simte pe fizic că e bolnav, dar nimeni nu-i dă de cap la boala lui. Poate să se ducă la nu ştiu câte aparate — şi unii au ajuns, aşa chiar şi

până la Bucureşti, la consultare prin rezonanţă nucleară (nu ştiu ce-i aceea), dar peste tot H s-o spus că n-au nimic şi că nu i se dibuie vreo boală. Omul acela are de fapt ceva, dar e ceva ce aparatele nu văd şi e tare simplu, căci ar putea să se vindece si singur, dar numai cu gânduri bune şi cu credinţa în Dumnezeu-, mimai aşa poate să primească liber energia care curge de sus şi care să-i hrănească straturile de culori.

[N.A.: Iată doar în câteva cuvinte, simple, dar esenţiale, o filosofic profund umană, o morală socială strict necesară, dar, totodată, şi o întreagă patologie şi fiziologie energetică, fundamentale pentru viaţa sănătoasă a omului! Modul nostru de a gândi, conţinutul gândurilor noastre, al ideilor noastre, este însăşi cheia sănătăţii sufletului şi, respectiv, a trupurilor noastre. Când oamenii îşi vor da seama în mod efectiv de acest fapt atât de important, de necesitatea primordială a re-apropierii omului, prin credinţă profundă, faţă de Dumnezeire, viaţa fiinţelor umane va fi mai sănătoasă şi mai frumoasă, atât sub aspect organic-indiviclual, cât şi sub aspect etic-colectiv...]

— Dar să vă spun cum văd eu că circulă energia în om şi cum sunt becurile colorate- acelea cărora li se spune chakre:

De sus, din cer, unii îi zic din Univers sau Cosmos, cad întruna grăuncioare mici de tot, foarte mici, de energie, care îs de diferite culori, dar absolut de toate culorile. Toţi oamenii avem aici, deasupra capului, în moalele lui, avem un bec care preia ce vine de sus.

[N. A.: Legat de această preluare percepută permanent de Valentina -care se efectuează prin chakra superioară a corpului eteric - a „grăun-cioarelor colorate" ce constituie o hrană energetică de origine spaţială a fiinţelor umane, iată cum sintetiza autoarea româncă Elena Iliescu anumite cunoaşteri ale ştiinţelor spirituale[14] dezvoltate încă din vechime în Orientul Indian, cu privire la fenomenul respectiv - întru totul real:

„Pentru a-şi putea îndeplini funcţiile sale, corpul energetic absoarbe din Cosmos o cantitate de energie vitală («prana») care circulă apoi, prin canalele sale energetice şi care este astfel transferată corpului fizic.

Despre Prana, Paracelsus[15] se exprima astfel: «întreg microcosmosul este potenţial conţinut în îLiquor Vitae', un fluid nervos în care se regăsesc natura, calitatea, caracterul şi esenţa tuturor fiinţelor».

14. Iliescu, E.: *Mărturii despre nemurire,* Ed. Presa Naţională, Bucureşti, 1993.

15. N.A.: Medic, alchimist şi „magician", elveţianul T.B. von Hohenheim - cunoscut sub numele latinizat de Paracelsus (1493-1541) - a promovat reconsiderarea concepţiilor medicale ale timpului său privind originea bolilor şi a introdus medicamentele chimice la tratarea acestora.

...Pentru a putea obţine o imagine primară cu privire la Prana şi la circulaţia ei continuă în mediul înconjurător şi, respectiv, prin organismele vii, vom spune că, în atmosferă, există miliarde de miliarde ele atomi primari şi că energia solară (forţa pranică) trezeşte în unii dintre aceşti atomi o forţă care ţâşneşte clin interiorul lor. în aceşti atomi, intră clin interiorul lor, două forţe: Forţa-voinţâ primară, care le permite menţinerea formei, şi Forţa pranică - care îi face luminoşi[16] şi le dă puterea de a atrage câte alţi şase atomi, fiecare de altă culoare, formând împreună cu aceştia globule de vitalitate ce conţin şapte atomi reprezentând şapte varietăţi de Prana.

Globulele de vitalitate sunt extrem de numeroase în zilele cu soare, în timp ce, în zilele noroase, numărul lor este mai redus, iar noaptea fenomenul nu mai are loc.

Globulele de vitalitate sunt absorbite de corpul energetic prin chakre; în fiecare chakrâ predomină o altă varietate de Prana.

Ca detaliu, vom arăta numai-faptul că atomul primordial, cel injectat de forţa pranică, este de culoare trandafirie şi că toţi atomii trandafirii sunt dirijaţi în centrul chakrei splenice [N.A.: din zona ombilicului] care îi distribuie în sistemul nervos. Dacă oamenii nu primesc suficientă Prana trandafirie, devin sensibili şi uşor iritabili.

...La oamenii cu sănătate deplină chakrele funcţionează foarte generos, absorbind o mare cantitate de globule, de la care nu este însă epuizată în întregime Prana lor, deoarece corpul absoarbe numai cât are nevoie; aura acestora conţine astfel o mare cantitate de Prana.

Un astfel de om este, pentru tot anturajul său, un izvor de forţă şi sănătate, în mod constant, dar fără să o ştie, el revarsă vitalitate asupra oricărei persoane care se apropie de el. Acest proces este intensificat la oamenii care se îndeletnicesc cu vindecarea altora, fie că sunt dotaţi nativ, fie că îşi dezvoltă aceste facultăţi prin exerciţii."

De fapt, despre această „hrană cosmică" ce o absorbim continuu fiecare dintre noi, separat de hrana preluată din alimente şi prin respiraţie, s-a scris mult atât în literatura spiritualistă veche, cât şi în cea modernă. Iată, de exemplu, cum prezenta autorul englez Arthur E. PowelP acest aspect:

„»Prana» este un cuvânt sanscrit ce derivă din »pra» (în afară) si «an» (a respira, a se mişca, a trăi). Astfel, «pra-an» - Prana — înseamnă suflul sau energia vitală.

-Eu sunt Prana... Prana este viaţa» spune Indra, marele Deva, Şeful ierarhiei vitale din lumea de jos. Evident că, aici, Prana înseamnă

16. N.A.: Cititorul a reţinut, desigur, faptul că Valentina percepe efectiv „grăuncioarele" materiilor eterice ca fiind luminoase în cursul zilei, precum şi precizarea sa suplimentară că, în cursul nopţii, acestea nu mai sunt sesizabile.
17. Powell, A.E.: *Dublul eteric.,* traducere în limba română, Ed. RAM, Aninoasa-Gorj, 1938.

totalitatea forţelor vitale, în *Mundakupanisbad* se spune că Prana - sau Viaţa — vine din Brahma Unicul. Prana este definită, de asemenea, ca Atma în activitatea sa centrifugă: «Din Atma s-a născut Prana» *(Prasbnupanishad).*

Prana - ne spune Shankara - este Kriyashakti, *sbakti* în acţiune, nu de cunoaştere. Prana este aşezată în rândul celor şapte elemente, care ele însele corespund celor şapte regiuni ale Universului, cele şapte învelişuri ale lui Brahman. Acestea sunt: Prana, Manas, Eterul, Focul, Aerul, Apa, Pământul.

în termeni mai occidentali, Prana, pe planul fizic, este vitalitatea, energia constructivă care coordonează moleculele fizice etc. şi le reuneşte într-un organism definit. E suflul de viaţă din organism sau, mai degrabă, acea porţiune a Suflului de Viaţă universală pe care organismul uman o preia în scurta perioadă de timp pe care noi o numim «o viaţă».

...Prana este absorbită de toate organismele vii; pentru viaţa lor, pare a fi necesară o anumită cantitate de Prana; deci, în nici un caz nu e un produs al vieţii; dimpotrivă, animalul viu, planta etc. sunt produşii săi.

...*Doctrina Secretă*[18] vorbeşte şi ea despre Prana: «Prin manifestarea Pranei, duhul lipsit de grai devine cel care vorbeşte».

Doctrina Secretă vorbeşte şi despre o dogmă fundamentală a ştiinţei oculte: «Soarele», se spune acolo, «este rezervorul Forţei Vitale; din Soare emană curenţii vitali care vibrează prin spaţiu, ca şi prin organismul oricărei vieţuitoare de pe Pământ».

...Centrii nervoşi sunt ei înşişi alimentaţi în mod natural prin -vehiculul hranei» sau corpul dens, însă Prana este energia suverană care acţionează prin aceşti centri...

Este important de ştiut că, deşi nervii se găsesc în corpul fizic, nu corpul fizic are facultatea de a simţi. Ca vehicul, corpul fizic nu simte.

[N.A.: Ca dovadă asupra veracităţii acestei afirmaţii sunt de reamintit atât insensibilitatea totală a trupului la anestezii - timp în care corpul astral se separă de corpul fizic -, cât şi diferitele demonstraţii yoghine în cadrul cărora sunt introduse în diverse părţi ale trupului fizic ace lungi, pumnale, săbii].

Contactele fizice sunt transmise în interiorul trupului prin prana... în mod invariabil, prana este aceea care dă organelor fizice activitatea senzorială şi care transmite vibraţiile din exterior la centrii simţurilor... ţi--.; • Prana urmează nervii corpului datorită Dublului (Corpului) Eteric şi, astfel, le îngăduie acestora să lucreze ca transmiţători nu numai ai excitaţiilor exterioare, ci şi ai forţei motrice care vine din interior.

...Cercetătorul trebuie să-şi noteze cu grijă că *prana* care circulă de-a lungul nervilor este cu totul independentă şi distinctă de ceea ce numim *magnetismul* omului sau *fluidul nervos* care ia naştere în propriul lui corp.

18. N.A.: în literatura spiritualista modernă, cele şase volume ale *Doctrinei Secrete sunt* considerate ca o operă de bază în Teosofie. Indicaţia bibliografică este următoarea: Blavatsky, H.-P.: *ia Doctrine Secrete,* Ed. Rhea, Paris, 1903. Prima ediţie a operei complete a apărut în limba engleză, la Londra, în anul 1888, iar a doua ediţie, în 1893-

...Prana - sau vitalitatea - există pe toate planurile - fizic, astral, mental etc. »Prana, Viaţa Unică, este butucul în care sunt fixate cele şapte spiţe ale roţii Universului'» (Imn Pranei, *Atharva Vecia,* XI, 4).

...Cât priveşte atomul trandafiriu, acesta se scufundă în centrul chakrei splenice, de uncie e distribuit în tot sistemul nervos. Atomii de culoare rosie-tranclafirie sunt atomii originari, care au legat alţi sase atomi pentru ca să formeze globula de vitalitate... Această globulă de vitalitate, după ce a fost încărcată, rămâne ca un element subatomic şi nu pare a fi supusă la nici o modificare sau descărcare înainte de a fi absorbită de o fiinţă vie.

Atomii purtători ai pranei trandafirii sunt, fără îndoială, viaţa sistemului nervos... Dacă nervii nu primesc destulă prana trandafirie, devin sensibili şi extrem de iritabili.

...Prana vitalizează Dublul (Corpul) Eteric şi, prin el, corpul dens; sănătatea diferitelor regiuni ale corpului depinde, în mare parte, de volumul pranei distribuite.

Atomii purtători de prana trandafirie devin treptat palizi, pe măsură ce înaintează de-a lungul nervilor şi pierd din conţinutul lor pranic; ei sfârşesc prin a fi expulzaţi din corp."

Deşi existenţa pranei ca substanţă si, respectiv, ca „hrană cosmică" nu a fost identificată de aparatura performantă modernă şi, deci, nu este recunoscută de ştiinţa contemporană ca o realitate fizică, totuşi, clarvăzătorii din toate timpurile au perceput-o ca atare.

La fel ca mulţi antecesori, Valentina vede, în mod permanent, „grăun-cioarele colorate" pe care fiinţa omenească le absoarbe preluând conţinutul lor energetic, de care beneficiază atât corpurile subtile invizibile, cât şi trupul carnal. Deşi nici până acum - când scriu aceste rânduri -, ea nu a avut niciodată posibilitatea să fie iniţiată cât de cât în problema pranei şi nici măcar nu a auzit de acest termen, totuşi, ea vizualizează cu o acuitate extraordinară, direct şi permanent, chiar şi acei „atomi trandafirii" care constituie agentul energetic întru totul real al necunoscutei funcţionări şi hrăniri a nervilor din trupul omenesc. Iată cum relata Valentina, încă din martie 1995, această percepere care vine să susţină şi mai deplin vechile cunoaşteri orientale:

- *De când văd cu ochii închişi prin om, văd de toate, dar nu am dat atenţie la multe lucruri. Dar am o sete, am o foame de a vedea tot mai mult şi de a descoperi tot altceva şi mă bucur de fiecare dată când văd şi ceva nou. Aşa, într-o zi am văzut mai bine ceva la care, până atunci, nu mă gândisem: în trupul oamenilor sunt o mulţime de fire şi fir uţe goale, da' nu acelea prin care curge sângele. Astea-s altceva; şi, din cele care îs mai grosuţe, se ramifică sute şi mii definite goale, care toate sunt tot mai subţiri. Da' prin toate acestea circulă un fel de fum.*

Nu toate firele astea au aceeaşi culoare. Cele mai groase au o culoare mai închisă, iar astea mai subţiri au o culoare mai deschisă. Da, toate au înăuntrul lor un fum. La copii, în general, aburul ăsta e roz până la şapte ani. Dar, atunci când suferă o durere, fumul îşi schimbă culoarea şi devine un roz mai închis (urmăresc lucrul ăsta zilnic la fetiţa din casă, la Diana). însă, pe măsură ce copiii cresc, rozul se schimbă. La oamenii mari, fumul acesta devine mai alb. Dacă omul e potolit şi nu-i pornit pe ceva, se vede foarte clar cum merge fumul ăsta în lungul firelor alburii, cărora doctorii le spun că-s nervi. Dacă omul gândeşte spre lucruri bune, vin valuri, valuri de abur, mai pline. Dar, ceva mi s-a părut tare curios: atunci când omul devine hachiţos, pe el sau pe altcineva, firele şi finitele astea goale se umplu şi se fac pline cu fum, iar fumul trece din culoarea aceea uşoară şi frumoasă şi se face un roşcat care se închide tot mai mult la culoare, până la un roşu închis. Şi, pe cât părea de gol fiecare firuţ şi oricât ar fi de subţire, se umflă şi parcă îi gata să pocnească. Atunci, omul e tare hachiţos.

[N.A.: Iată, aşadar, că atomii originari trandafirii nu sunt o fantezie orientală; ei sunt o realitate fizică perceptibilă, însă deocamdată, numai pentru puţinii oameni care au obţinut vederea superioară, în plus, cititorul a putut să remarce faptul că descrierile Valentinei sunt mult mai extinse decât cele din literatura contemporană, detalierile sale oferind informaţii mai complete şi extrem de utile pentru cercetarea proceselor fizice atât de intime ale fenomenelor care se produc în fiinţa noastră invizibilă.]

- Fumul ăsta circulă tot timpul. Dar, se duce liniştit atunci când omul îi liniştit sau când doarme. Dar, dacă omul îi agitat, fumul se duce mai repede, însă, când omul îi nervos, fumul ăsta uită să mai circule, se îndeseşte şi atunci necăjeşte steluţele astea din cap, la care medicii le spun neuroni. Aşa poate să ajungă cineva să-şi piardă chiar minţile, blocându-şi fumul ăsta în curgerea lui. Când omul se enervează tare, fumul devine roşietic. La cei bolnavi de minte se face roşu-maro şi nu mai circulă. La oamenii nebuni cu totul, cei de la spitalul de psihiatrie, aburul este însă gri şi circulă foarte încet.

în schimb, atunci când ne bucurăm de ceva din suflet, stratul doi se face de un roz frumos şi se întinde până la vreo jumătate de metru, iar fumul din nervi devine de un alb-roziu frumos şi uşor.

Această schimbare a culorii fumului o fac nişte unde care pleacă din rotundul ăsta de după cap, căruia doctorii îi spun bulb.

[N.A.: Este întru totul evident că Valentina nu avea, în prealabil, nici o noţiune despre structura şi fiziologia eterică a nervilor care, trebuie să recunoaştem, ne este cu totul necunoscută şi nouă, celor mulţi, cei ce

putem citi orice literatură, însă nu avem acces la vederea spirituală. Dar, la fel de evident este şi faptul că detaliile redate atât de pitoresc şi cu toată sinceritatea oferă orizonturi cognitive şi pentru un nou mod de abordare a investigaţiilor şi tratamentelor medicale.]

- Eu văd sănătatea oamenilor şi după becurile astea, cărora li se spune chakre. Toţi oamenii avem deasupra capului un bec prin care curg grăuncioarele, care îs tare, tare mici şi colorate şi care vin din cer şi ne hrănesc. Becul de sus le preia şi ele curg printr-un fel de cablu de care îs legate şi celelalte becuri; de la ele pleacă, după aceea, hrana colorată ce vine de sus, căci din ele se alimentează tot ce este hrănit cu energie. Cablul[N.A.: Este vorba de aşa-zisul „canal central" al funcţionării fiinţei noastre energetice - cunoscut încă din Antichitatea Asiatică sub numele de Sushumna Nadi] *trece prin şira spinării, prin mijlocul ei. Acolo, înăuntrul „mosorelelor"*[N.A.: Exprimare pitorească, dar foarte aproape de realitate, care se referă la vertebre], *este un fel de pastă- eu aşa îi zic, dar doctorii îi spun măduvă; prin mijlocul ei, eu văd cablul care ne hrăneşte cu energie.*

Dacă mă uit la becuri din jos în sus, primul este cel din coada şirei spinării; acolo este un bec de culoare roşie, care are câteva petăluţe.

[N.A.: Literatura care popularizează ştiinţele spirituale şi care continuă să reactualizeze asemenea cunoaşteri - provenite din milenii anterioare, redă prezentări informative suficient de ample cu privire la aceste elemente fundamentale ale corpurilor energetice din materii subtile ale fiinţei umane. Astfel, de exemplu, în lucrarea citată[19] anterior, iată cum prezenta autorul englez A.E. Powell unele dintre vechile cunoaşteri spiritualiste:

„în Dublul Eteric al nostru [N.A.: referire la corpul nostru eteric, denumit •$•< şi corpul vital], ca de altfel şi în fiecare dintre corpurile noastre din 1^. materii subtile [N.A.: corpul astral, corpul mental etc.], se găsesc unele <:ţ;, Centre de Forţă sau chakre - cum se numesc în sanscrită -, cuvânt care !,* înseamnă roată sau disc care se învârteşte.

> ...Forţele care se revarsă prin aceste chakre sunt esenţiale pentru viaţa Dublului Eteric; fiecare om posedă astfel de centre, deşi dezvoltarea lor variază mult de la un individ la altul. Când nu sunt dezvoltate, abia lucesc şi particulele lor eterice se mişcă încet, exact atât cât să formeze vârtejul necesar pentru transmiterea forţei şi nimic mai mult. La indivizii dezvoltaţi, chakrele scânteiază şi palpită, strălucind cu o lumină vie, ca nişte sori mici. în acest caz, dimensiunea lor variază între 5 şi 15 centimentri în diametru.

$9. Powell, A.E.: *Dublul Eteric,* Ed. RAM, Aninoasa Gorj, 1938. ţML>,'.(i\

La nou-născuţi, ele sunt de forma unor cercuri minuscule, ele dimensiunea unei monede, mici discuri dure abia mişcânclu-se şi luminând slab.

Chakrele corpului eteric au două funcţiuni distincte. Cea dintâi este de a absorbi şi distribui Prana - sau Vitalitatea - mai întâi în corpul eteric, şi apoi din acesta în corpul fizic, menţinându-le astfel în viaţă. A doua funcţiune constă în a aduce în conştiinţa fizică acea calitate inerentă a centrului de forţă astral corespunzător.

...Fiecare centru din corpul astral corespunde cu un centru clin corpul eteric.

...Am văzut că sunt şapte varietăţi de Prana, fiecare dintre ele sindu-se în toate chakrele; însă, în fiecare chakra, doar una dintre aceste varietăţi e totdeauna puternic dominantă.

Prana cade în centrul fiecărei chakre după o direcţie perpendiculară planului chakrei; ... Din centrul chakrei, forţa radiază apoi perpendicular direcţiei din care a sosit, deci în planul suprafeţei Dublului Eteric, în numeroase direcţii şi în linii drepte. Numărul direcţiilor, care sunt nătoare spiţelor unei roţi, e diferit la fiecare chakra.

Spiţele împart chakra în mai multe sectoare, asemănătoare cu petalele unei flori; de aceea, în cărţile indiene, chakrele sunt descrise adesea ca fiind asemănătoare florilor". [N.A.: cea mai utilizată asemănare-simbol este aceea cu floarea de lotus.]

La rândul său, iniţiatul indian Swami Narayanananda (în cartea sa, *Kundalini Shakti* — citată anterior), inserase următoarele aspecte suplimentare :

„Este foarte dificil de dovedit unei fiinţe obişnuite existenţa acestor diferite chakre şi a energiilor care le sunt specifice. Această dificultate apare întrucât ele nu pot fi obiectivate încă de nici un instrument ştiinţific. . , Aceia care se străduiesc în a experimenta aceste realităţi, vor trebui să se folosească de propriul mental ca de un instrument extrem de fin, aceasta fiind singura cale de obiectivare a acestor realităţi de natură subtilă, în diferiţii centri ele forţă operează diferite tipuri de energii subtile, iar numărul de Yoga naclis care operează aici diferă, de asemenea.

în raport cu numărul diverselor energii specifice care acţionează şi a diverselor YOGA NADIS ce se întâlnesc în centrii de forţă, sunt stabilite şi numerele de petale ale Lotusului respectiv.

Aceste Yoga naclis şi energiile subtile care acţionează la nivelul diverşilor centri de forţă pot fi percepute doar mental, atunci când este obţinută puritatea mentală necesară, printr-un antrenament spiritual adecvat.

[N.A.: în zona de influenţă spirituală inclo-tibetană, după selecţii foarte restrictive ale celor care au un nivel de evoluţie spirituală mai avansat, aspiranţii erau - şi sunt şi în zilele noastre - supuşi la practici deosebite pentru obţinerea prin antrenament a vederii superioare, în celelalte părţi ale globului însă, ici şi colo, se nasc diverşi oameni care vin în viaţă cu această „dotare naturală", ce se evidenţiază ulterior, la diferite vârste, funcţie de „misiunea" pe care o au în acest sens.]

Deci, aceste chakre, Yoga nadis-urile şi energiile care le corespund *şi* care acţionează în fiinţa umană, sunt realităţi care ţin ele manifestarea planurilor subtile ale fiinţei şi nu pot fi percepute de mintea grosieră şi de simţurile fizice, în acelaşi timp, însă, ele pot fi percepute mental ele un yoghin, de un credincios sau de un om extrem de elevat clin punct de vedere spiritual.

...Centrii ele forţă (chakre) corespunzători acestor principii (al minţii şi al celor cinci elemente TATTVA) din corpul uman sunt:

- Mulaclhara chakra - aflată în zona de intersecţie dintre anus şi canalul uretral - este sediul lui Prithivi Tattva (elementul subtil Pământ)
- Swadhisthana chakra - în zona sexului - este sediul lui Apaş Tattva (elementul Apa)
- Manipura chakra - în zona ombilicului - este sediul lui Tejas Tattva (elementul Foc)
- Anahata chakra - în zona inimii - este sediul lui Vayu Tattva (elementul subtil Aer)
- Vishuddha chakra - în zona gâtului - este sediul lui Akasha Tattva (elemetul subtil Eter)
- Ajna chakra - în zona centrală a frunţii - este sediul principiului mental Mahat Tattva
- Sahasrara - este centrul din creştetul capului (Lotusul cu o mie de petale) prin care operează în fiinţă Buddhi - sau intelectul

...Planul conştient al minţii este localizat în centru cerebral (Sahasrara). Planul subconştient al minţii se găseşte în centrul ele forţă al inimii (Anahata chakra). Planul inconştient al minţii se află în Muladhara chakra".

Dar şi fizicianul-terapeut devenit clarvăzător - francezul Patrick Drouot -prezenta, în una dintre interesantele sale cărţi[20], aspecte relevante legate de importanţa chakrelor în starea de sănătate a oamenilor:

„Coborârea codurilor memoriale de-a lungul lanţurilor vibratorii până la corpul fizic necesită existenţa convectorilor de energie numiţi chakre.

Ce rol au ele? Există relativ puţine studii serioase[21] despre observarea chakrelor eterice, astrale şi, mai ales, mentale. Se pare că este posibil să

20. Drouot, P. : *Vindecarea spirituală şi nemurire,* Eel. Sagittarius, Iaşi, 1994, traducere în limba română.
21. N.A.: Pornind de la datele din cartea autorului englez C.W. Leadbeater, *Las centra de force dans l'homme- Ies Chakras* (Eel. Rhea, Paris, 1927), un grup ele cercetători români a colaborat cu dr. antropolog Cornelia Guja (Bucureşti) pentru studierea prin diferite metode a aurei şi a chakrelor. O sinteză a experimentelor a fost prezentată în cartea *Aurele corpurilor,* Ed. Enciclopedică, Bucureşti, 1993. în carte, a fost prezentat şi un document fotografic inedit, care constituie încercarea - unică până în prezent - de fotografiere a chakrei AJNA (din zona frontală) prin metoda electronografică. Imaginea obţinută pe placa fotosensibilă se aseamănă într-adevăr, în mare măsură, cu imaginea simbolică redată în vechile texte
iniţiatice - realizată, în trecut, în baza descrierii ei e!e către clarvăzători (fig. l a şi l el din volumul respectiv).

f-" se modifice o condiţie anormală observată în aceste porţi dimensionale (chakre), înainte ca dizarmonia numită boală să se manifeste. Studiul doctorului Karagulla (a scris, împreună cu D.V. Kunz, volumul *Tbe Chakras and thc Human Energy Field*- Ecl. Quest Books, SUA), efectuat pe mai bine de două sute de pacienţi, demonstrează că anormalităţile grave din culorile, ritmurile, mişcările, luminozităţile, formele, elasticitatea si textura chakrelor indică o situaţie foarte serioasă, rezultând probabil prin apariţia unei boli prin dereglare endocrină sau în acea parte a corpului hrănită cu energie de către centrul respectiv.

Astfel, din anul 1986, am început să percep treptat aceste vârtejuri,
1 aceste discuri luminoase care se rotesc cu o viteză foarte mare şi am putut vedea în ele puncte negre şi pete întunecate. Uneori, în cazuri mai grave, am văzut petalele roase ca nişte foi de salată mâncate de insecte... Pe de altă parte, am putut observa în chakrele în formare - se pare că sistemul chakric nu-şi încheie dezvoltarea înainte de vârsta ele şapte ani - ca formare a primului câmp energetic la copii, nişte punctisoare negre, minuscule, în anumiţi astfel de centri, care aveau să genereze tulburări mai târziu, în aceşti centri ele energie este posibil, de asemenea, să citim informaţiile codificate acolo.

Armonia chakrelor din câmpurile eterice, astrale şi mentale este un factor de sănătate important. Este deci capital pentru toţi terapeuţii si pentru medici ca să-şi ajute pacienţii, prin tehnicile de vizualizare, să depăşească efectele unei boli cum este cancerul, care ar putea să-şi aibe originea la nivel emoţional, în câmpurile astrale şi/sau mentale. (Ca exemple de tehnici de vizualizare creatoare sunt şi cele puse la punct de doctorii Karl şi Stephana Simonton: imaginări mentale care fac ca bolnavul sâ-şi vadă singur cancerul sau patologia lui organică regresând şi chiar dispărând.)

...Cred că chakrele se rotesc efectiv în sensul acelor ele ceasornic; în anumite cazuri, această viteză poate scădea până la a deveni nulă. Am făcut eu însumi această experienţă.

...Dacă nucleul chakrei prezintă o mişcare conflictuală, un sens de rotaţie care se inversează, pacientul ar putea prezenta în câţiva ani o tumoare - probabil canceroasă - în regiunea corpului corespunzând chakrei dezarmonioase.

...Toate aceste tehnici ne permit să sperăm că, în viitor, se vor obţine noi metode care să permită detectarea comportamentului acestor centri, astfel încât să se rezolve optim disfuncţiile ce comportă numeroase consecinţe. De altfel, anumite anomalii care persistă în aceşti centri par analoge perioadei de incubaţie din boala infecţioasâ... Dar ce factori intervin între apariţia simptomelor şi apariţia bolii?... Răspunsurile s-ar putea găsi în modul de interacţiune a sistemului de chakre cu sistemul fizic."]

Personal, am putut constata în mod direct adevărul afirmaţiilor de mai sus ale fizicianului-terapeut francez în urma observării de către Valentina a afectării unei chakre din corpul meu eteric. Astfel, după primele momente ale unei convorbiri, oarba a închis ochii şi mi-a spus:]

- Să ştiţi că becul dumneavoastră galben e slăbănog şi, în învârtirea lui, în dreptul ficatului, se tot ştirbeşte. O să aveţi probleme cu fierea, că tare s-a mai lenevit, la vedeţi ce faceţi, că ştiţi să vă reparaţi ştirbitura becului. Da' ca să alungaţi afară mâlul din fiere, care tot rămâne în sacul de lângă ficat, am auzit de la domnii doctori că ar fi bun să beţi seara câte o fiolă de sulfat de magneziu - vreo două-trei zile- chiar dacă o să vă supăraţi maţele.

Fiindcă nu simţeam nimic, nu am prea dat atenţie la spusele ei. Dar, după trei zile, un puseu al unui gen de colită - care se manifesta din când în când - şi-a făcut de cap...

Să revenim însă la o descriere succintă a modului în care şi Valentina percepe chakrele:

- Al doilea bec de pe cablul ăsta din pastă îi tot cam pe la mijlocul trupului, cam cum ar fi prin zona rinichilor-, este de culoare portocalie şi are mai multe petale decât primul. Arepetăluţe ca la o floare şi se învârte şi el. [N.A.: Autorul englez A.E. Powell menţionează că chakra din zona sacrală (de culoare roşie) se prezintă cu patru petale, pe când aceasta - de culoare portocalie - prezintă şase „spiţe".]

- în dreptul buricului, la un deget deasupra lui, este un bec galben, în dreptul inimii, tot pe cablul acela luminos, e un bec verde.

,, Aici, unde este potcoava asta, de-i zic doctorii că-i o glandă pe care o numesc tiroidă, e un bec albastru. De la becul ăsta albastru, cu vreo doi centimetri mai sus, vine o jumătate din cablul acela din măduva spinării -cam la nivelul obrajilor-, jumătate care se vede cu o culoare cum era hârtia aceea de copiat de i se spune indigo. Iar tot de aici, din dreptul gâtului, se desparte şi cealaltă jumătate, care este de culoare violet. Eu aşa o văd. Acestea merg aşa, prin cele două părţi ale capului, până deasupra lui, unde este becul de culoare violet. La cei mai mulţi oameni, e un simplu bec. La unii oameni, care sunt mai învăţaţi şi cunosc mai multe despre adevărata viaţă şi adevărata noastră fiinţă, becul ăsta e despărţit întotdeauna în patru petale. Are o formă rotundă, cu patru petale. Dar dacă stai de vorbă cu oameni din aceştia şi dacă ei pricep lucrurile astea nevăzute, la becul violet li se tot adaugă câte o petală; se f ace mai întâi ca o umflătură şi se mai adaugă câte o petală... [N.A.: Este întru totul evident că Valentina vede efectiv aceste procese ale unei fizici eterice necunoscute şi nu improvizează sau repetă ce-a aflat de la alte persoane; de altfel, amănuntele descrise de ea nici nu sunt prezentate în vreo altă carte a domeniului respectiv.] *Dacă omul respectiv nu e nervos şi discuţia continuă tot despre lucrurile atât de adevărate, da' neştiute de*

oameni, aici, deasupra capului, becul lui ajunge să aibeşapte-optpetale. Cu opt petale îi văd pe acei oameni care înţeleg multe despre fiinţa, lor adevărată; la fel se întâmplaţi la aceia care doresc din suflet să mai afle ceva adevărat din ceea ce n-au ştiut, şi aşa, li se tot adaugă câte o petală, până li se fac opt. Dar şi becul ăsta se învârte mereu; chiar dacă e o lumină simplă, fără petale, tot se învârte. El culege finitele, grăuncioarele de diferite culori care cad întruna de sus şi le duce prin cablul luminos din măduva şirei spinării.

Când omul are culori deschise la toate straturile de culori şi-iplace să se ocupe şi să cunoască despre ele, şi, în acelaşi timp, are în el credinţa pentru Dumnezeu - nu ca o poveste pe care s-o audă, ci s-o aibe în suflet -, atunci, din petalele astea care apar deasupra urechilor— de-o parte şi de alta a capului - se face ca o panglică; aceasta îi pleacă pe deasupra capului, de la o ureche la alta. Şi atunci se dezvoltă, se întinde ca o coroniţă, devine o coroană, bătută cu o mulţime de petăluţe de diferite culori. Deci, dinfiruţele colorate care tot vin de sus prin becul din creştet (care se duc apoi, prin cablul din măduva şirei spinării, şi la celelalte becuri) se face şi ca o panglică, bine bătută cu mulţimi de petăluţe, care cred că are o mie — şi chiar mai mult — de petăluţe de diferite culori. [N.A.: Valentina vecie efectiv ceea ce textele iniţiatice din vechime au denumit cu termenul consacrat de „Lotusul cu o mie de petale". Totuşi, în nici o carte accesibilă publicului nu poate fi regăsită o descriere a modului - respectiv, a condiţiilor - de formare treptată a „coroniţei", elementele oferite de perceperea acestei oarbe-fenomen, fiind şi acestea cu caracter de unicat.] *Ei, omul care are aşa ceva, este un om deosebit. Acela înţelege adevărul despre el şi gândurile lui f ac bine şi celor din jur, numai prin simpla lui prezenţă. Dar sunt tare puţini la număr. Din atâta amar de lume cât am tot văzut, cred că am întâlnit numai trei oameni de acest fel.*

[N.A.: Din structurarea corpului eteric, Valentina nu vede numai „becurile" şi, cîteodată, rara transformare a chakrei Sahasrara de la un simplu vârtej energetic - aşa cum îl au toţi oamenii - până la coroniţa minunat colorată; ea percepe în corpul uman mult mai multe aspecte şi detalii ale funcţionalităţii eteric-energetice. Să urmărim şi alte descrieri care nu numai că vin să confirme încă o dată vechile cunoaşteri, dar, în plus, oferă şi alte amănunte, în parte cu totul necunoscute:]

- Să vă spun însă şi altceva: eu văd la toate vârfurile de degete — atât la cele de la picioare, cât şi la cele de la mâini -, eu văd şi aici beculeţe colorate. Şi fiecare organ are nu numai legătura sa cu becul lui din şira spinării, dar are legătură şi cu becuşoarele din degetele de la mâini şi de

Ia picioare. De fapt, eu văd foarte multe puncte luminoase în corpul omului, şi lucrând un timp la un cabinet de tratament cu inginerul Sorin Bălan- care face tratamente bioenergetice - am aflat de la el că, în aceste puncte luminoase- care şi ele sunt în legătură cu organele din trup - se poate face tratament cu înţepături de ace, acelea la care li se spune acupunctura.

Să vă spun mai întâi de mâna dreaptă, începând de la degetul cel mic.

- *Degetul mai mic are în vârful lui un bec albastru; ăsta-i cores pondentul învelişului luminos al inimii, care întotdeauna îşi are i stratul ei de culoare. Dacă luminiţa din deget e schimbată, atunci înseamnă că şi la organ se întâmplă ceva. De multe ori, albastrul ăsta ţ se înroşeşte; aşa văd că omul acela e bolnav de inimă. Sau, câteodată, într-o parte a luminiţei apare ca o săbiuţă, ca o săgeată care sângerează. Mă uit atunci pe organ şi văd că acolo i-o plesnit un f ir cu sânge — la care doctorii îi zic că-i infarct. Deci, lucrul ăsta se vede direct la becul degetului; nici nu mai trebuie să mă duc cu privirea . să-l caut înăuntru pe om.*
- *Becuşorul de la degetul al doilea e portocaliu; el ţine legătura, la bărbaţi, cu prostata şi cu rinichii. La femei, ţine tot cu partea genitală. Şi aici văd pe becuşor dacă sunt modificări ale culorii.*
- *Degetul ăsta din mijloc, cel mai mare— cel mai lung— are legătură cu sexul. Şi becul ăsta e foarte important, că sunt chiar tineri care au nevoie de ajutor, de sfat şi de leac şi văd asta de pe mâna lor.*
- *Degetul următor, care e ceva mai scurt — arătătorul - e cu zona pancreasului, a plămânilor, a ficatului. Şi de aici se vede plămânul la om; dacă nu respiră bine când cablurile prin care trage şi apoi dă afară aerul sunt înfundate, totdeauna la degetul arătător apar modificări la culoarea becului; ba chiar din el pleacă luminiţa acolo unde e ceva bolnav. Pleacă aşa, ca nişte săbiuţe, ca nişte săgeţi de lumină. Culoarea acestui beculeţ e un verde, ca şi becul din zona plămânilor, care e tot verde; dar nu-i un verde ca cel din straturile de culori; e un altfel de verde, numai al lui.*
- *Degetul mare e cu un beculeţ auriu. Totdeauna când sunt obosită, cu el mă ajut. Că obosesc şi eu la atâta lume câtă trebuie să văd când vin pacienţii în cabinetele domnilor doctori. Printre ei vin mulţi cu aura urâtă, murdară; vreau, nu vreau, fără ca ei să ştie, îmi fură din aura mea şi îmi iau energie. Eu nu vreau, dar aşa se întâmplă cu culorile.*

[N.A.: Extraordinară posibilitate de investigare medicală, numai cu privirea, a unor mici centri de lumini colorate - dar invizibile - aflaţi în vârfurile degetelor noastre! Cât de mult se vor schimba în viitor investi-

garea şi practica medicală! Dar oare câţi oameni clin lume pot percepe aceste „luminiţe", adevărate componente primare ale anatomiei fiinţei noastre, care determină fundamental funcţionalitatea fiziologică şi sănătatea ansamblului de corpuri în care fiinţăm?

în ceea ce priveşte fenomenul de „furt" sau ele „împrumut" inconştient de materie eterică energizată, de la o fiinţă la alta, acesta este cunoscut, de asemenea, clin timpuri străvechi, întrucât „clarvederea" - ca atribut al fiinţelor mai evoluate - s-a manifestat încă clin epocile mult anterioare. Preluând în acest sens informaţii din vechea literatură spiritualistă orientală, A.E. Powell (în cartea citată anterior) se exprima astfel:

> „Dimpotrivă, o persoană care, dintr-o pricină oarecare, nu este în stare să specializeze pentru ea însăşi o cantitate suficientă de Prana lucrează adeseori, şi inconştient, ca un burete; elementalul său fizic sustrage vitalitate de la orice persoană senzitivă care se găseşte în apropiere; pentru moment, profită, însă victima sa suferă adesea destul de mult. Acest fenomen explică în mare parte senzaţia de epuizare şi de sfârşeală pe care eravem în vecinătatea persoanelor cu temperament slab, care au supărătoarea sau vampirica facultate de a răpi vitalitatea altuia. Acest lucru se poate întâmpla, adeseori, într-o formă mai gravă, în şedinţele de spiritism. Regnul vegetal absoarbe şi el vitalitate, însă, în general, nu pare a întrebuinţa decât o parte neînsemnată. Mulţi arbori, mai ales pinul şi eucaliptul, împrumută de la aceste globule de vitalitate aproape aceleaşi principii ca şi partea superioară a corpului eteric omenesc şi apoi elimină toţi atomii de prisos încărcaţi cu Prana trandafirie, de care nu mai au nici o nevoie. Din această *cauză,* vecinătatea acestor arbori este extrem de binefăcătoare pentru persoanele care suferă de depresiuni nervoase."

într-adevăr, aceste „schimburi de substanţe" încărcate cu energii specifice este un fenomen fizic natural de o mare amploare (deşi e atât de neştiut), şi este caracteristic tuturor formelor de materie vie. în cartea *OZN eterice* (Ed. Polirom, Iaşi, 1997), am prezentat două documente fotografice care au înregistrat fenomenul de „împrumut" de la fiinţe omeneşti şi chiar de la o entitate neîncarnată, de către doi copaci „suferinzi" (fig. 80 şi fig. 81). Totuşi, în textul aceleiaşi cărţi relevam şi un alt aspect, cunoscut de mulţi oameni: acela că, la rândul lor, şi copacii îşi oferă din vitalitatea lor persoanelor bolnave; pentru astfel de „trata- .. mente", trebuie doar să stăm lipiţi cu spatele sau să îmbrăţişăm un timp copacul sănătos pe care 1-am ales; pare a fi însă utilă în acest sens şi să ne „rugăm" în prealabil „fiinţei copac" pentru a ne ceda din energia ei vitală... Dar să urmărim o metodă mai simplă, expusa de Valentina:]

- Când culorile mele slăbesc şi se murdăresc de aura întunecată a diferitor oameni, mă ajut foarte mult cu degetul mare dacă îl duc la

obraz şi strâng celelalte degete înpalmă[N.A.: Fenomenul de schimb de substanţe având diferite energii specifice, ar apărea cleci ca fiind reciproc, atunci când în apropiere se află o fiinţă cu aură luminoasă şi alta, cu aură întunecată; totul se întâmplă ca şi cum ar fi vase comunicante între straturile de culori ale celor două persoane, care îşi echilibrează nivelurile respective prin cedări reciproce de substanţe: cea cu nuanţe de culori „urâte" fură de la cea care are culori „frumoase", luminoase şi care, la rândul ei, ia, fără să vrea, din culorile „urâte", întunecate.]

- Dar, cu degetul mare mă ajut şi altfel: îl îndrept către pacient, mă gândesc şi mă uit concentrat la luminiţa din vârful lui şi cu acea lumină a lui îi luminez organele din interior. [N.A.: Ce radar luminos extra-ordinar!]

• Când vine în faţă câte un om foarte închis la culoarea straturilor ca să fie consultat de unul dintre medici, şi vreau să-l verific în aşa fel încât să nu greşesc, mă ajut de acest deget mare, căci auriul e culoarea minţii. Atunci când îndrept degetul mare către capul lui, îi văd toată cenuşa, toate becurile şi becuşoarele. [N.A.: Prima dată când Valentina a perceput prin vederea superioară creierul oamenilor, a remarcat că acesta are o culoare cenuşie. De aceea, în vorbirea ei curentă a rămas cu acest termen, de „cenuşă", pentru organul cerebral; totuşi, în prezent, ea ştie prea bine că masa gri din cap este creierul.] *Cu lumina degetului mare văd mai bine orice modificare din ţesuturile organelor şi chiar din interiorul celulelor. Şi e foarte adevărat că, atunci când închidem pumnii şi ţinem degetul mare ridicat, şi dacă ne gândim - cu stratul şase - la cineva la care luminile degetelor să se ducă în acele momente, razele astea îi luminează mintea acelei persoane, aşa, ca să aibe spor şi reuşită în ceea ce face— la examen sau acolo unde se duce să realizeze ceva.*

[N.A.: Iată expusă foarte simplu şi natural acea putere neştiută a „pumnilor strânşi"! Desigur că cititorul va sesiza un fapt mult mai amplu : această expresie foarte veche - de „a ţine pumnii cuiva" - intrată de cine ştie când în vorbirea curentă, are la bază un evident fenomen energetic important, foarte real. Semnificaţia lui, cunoscută cândva la origine ele către diverşi clarvăzători, s-a pierdut însă, tot aşa cum s-a pierdut şi gestul de a strânge pumnii şi a trimite - printr-o concentrare interioară -razele cu energie benefică; în zilele noastre a rămas doar o intenţie bună şi o exprimare formală. Dar poate că, în urma explicaţiei oferite de Valentina cu atâta naturaleţe şi atâta dorinţă de a face bine, pe mulţi dintre cei care ne sunt apropiaţi îi vom ajuta la nevoie, regăsind această veche practică energetică uitată şi, totuşi, folositoare...]

- La fel şi la degetele de la mâna stângă se văd becii letele colorate, aflate în legătură cu organele noastre:

•• La degetul cel mic se văd foarte bine matele omului. Dar aici, culorile

i' pot fi mult schimbate, după cum poate să fie ceva afectat la maţul

•v gros, acela care este aici, sub splină, sub pancreas, unde stă acolo ca

\ o potcoavă mare. Dacă acolo are ceva sau dacă au de gând să se

< încâlcească, apar la luminiţă un pic de galben şi un pic de portocaliu.

•<.;: Am văzut mulţi copii cu maţe încâlcite. Uitându-mă întâi la degetele lor, am văzut luminiţa becuşorului din vârful degetului că era în spirală. Atunci, uitându-mă la organe, am văzut că aşa era: maţele \ erau încâlcite. Dacă luminiţa vine întreruptă atunci când iese din \ deget, înseamnă că acolo a fost umblat înăuntru. Şi aşa mi s-o con- i firmat de fiecare dată când am spus lucrul ăsta.

• Degetul următor e cu partea de maţe subţiri, dar are legătură şi la rinichi. Dacă apăsam la rădăcina degetului, aici pulsează organul \ dinăuntru -prostata, rinichii. De aceea, se face masaj la rădăcina :, degetelor (atât la mâna stângă, cât şi la mâna dreaptă), căci aşa putem ajuta organul care corespunde ca să pulseze mai bine.

• Degetul mare, din mijloc, e în legătură cu sexul.

• Arătătorul e în legătură cu plămânii. Când sunt găuri în plămâni — că sunt oameni care au boli ce le fac găuri în plămâni, atunci de la beculeţul din vârful degetului arătător nu mai pleacă sutele de raze. Luminiţa lui parcă e zdrobită, e tot întreruptă.

• Degetul cel mare e şi la mâna asta cu lumină de la minte.

Când îs obosită, mă ajut la mintea mea şi cu degetul mare de la mâna stângă, îmi pun mâna la obraz şi, ţinând-o acolo, lumina lui se duce la cap şi îmi mai potoleşte oboseala.

Dar, de multe ori am simţit un îndemn să fac şi altfel: pun deget pe deget, vârf la vârf şi palmele alipite faţă în faţă. Atunci, luminile din palme- că şi aici, în mijlocul palmelor, avem becuri luminoase - parcă fac un circuit şi îl întăresc pe om. Dacă omul stă zece minute cu degetele şi cu palmele alipite aşa, devine foarte odihnit şi toate organele îi revin la normal; ele îşi reiau pulsarea lor şi munca lor mult mai bine.

[N.A.: Iată încă un gest vechi - ele mii de ani - explicat în modul cel mai simplu în baza propriei experienţe, deşi oamenii i-au pierdut de foarte mult timp semnificaţia reală a funcţionalităţii noastre energetice atât de naturale: acesta este gestul ancestral al împreunării mâinilor pentru rugăciune, atunci când slăbiciunile sufletului (pentru cei mai mulţi dintre noi) sau, tocmai invers, tăria sufletului (pentru mai puţini

dintre noi) ne fac să simţim nevoia de a ne adresa direct Divinităţii. Probabil că, la origini, tot aşa cum astăzi şi Valentina ni-l recomandă, unii clarvăzători din epoci de demult trecute l-au recomandat ca un gest care, pe lângă o legătură spirituală benefică, oferita ele rugăciune, vine să ne ofere şi un surplus energetic liniştitor...]

- Şi fiindcă am pomenit de becurile din palme, ele, să ştiţi, au un altfel de rost. Colaborând cu mai mulţi oameni care făceau tratamente cu palmele - cum se spune acum, cu bioenergie —, eu le indicam unde este răul înăuntru, iar ei căutau să vindece cu luminile din palme.

Oamenii cred şi zic că numai unii au bioenergie; dar nu e adevărat; toată lumea are (fig. 11)*, că, dacă-n-am avea, n-am trăi! Puţini sunt însă cei aleşi de Dumnezeu, cărora El le-a dat puterea să vindece pe cel de-alături. Dar, aici e un lucru pe care oamenii nu-l văd şi nu-l ştiu. Eu l-am văzut însă de fiecare dată: ca să reuşească un tratament cu bioenergie, cel cu har, care îl f ace, trebuie să aibe aceeaşi vibraţie, aceeaşi culoare cu a bolnavului. Dacă nu sunt compatibili unul cu altul, atunci tratamentul nu e bun. Eu am văzut lucrul ăsta şi le-am spus. Dacă, de exemplu, un vindecător de ăsta duce mâna pe deasupra inimii, lumina lui din palmă trebuie să se modifice şi să devină la fel cu culoarea aurei albastre a inimii acelui om şi să plece către inima lui. Dacă duce mâna în zona stomacului, culoarea din becul palmei trebuie să se facă galbenă, aşa cum e becul mare din apropiere şi, la f el, să se ducă la stomacul bolnavului.*

Dar, de foarte multe ori, le-am spus: „Aici nu puteţi să lecuiţi, căoscă-i luaţi boala din partea asta a trupului şi o să i-o duceţi în partea cealaltă". Pacienţilor li se ameliora pentru un timp boala de care se tratau, dar, după aceea, se trezeau că durerea le-a trecut în altă parte. Dacă vibraţiile nu sunt aceleaşi la omul chinuit şi la terapeutul vindecător, cel care f ace tratamentul ia energie întunecată din partea bolnavă şi o duce la organe sănătoase.

[N.A.: Această dezvăluire procesuală, accesibilă numai celor cu vedere superioară, ridică o problemă de fond suficient de importantă, întrucât nu toţi terapeuţii bioenergiei „simt" dacă există sau nu compatibilitatea vibraţiilor (esenţialul fenomen fundamental al rezonanţei frecvenţelor) şi, respectiv, a culorilor specifice între ei şi pacienţi. Acest aspect de bază ar trebui să le dea de gândit atât acestor terapeuţi, cât şi pacienţilor, cu atât mai mult cu cât s-a constatat că, de multe ori, tratamentele bioenergetice - deşi benefice în majoritatea cazurilor - nu dau întotdeauna rezultatele dorite.

Desigur că pentru cititorii neinformaţi, dar şi pentru cei ce s-au introdus în straniul - dar atât de naturalul - domeniu al corpurilor din

materii subtile care evidenţiază adevărata structurare a fiinţei umane, descrierile Valentinei sunt într-adevăr o impresionantă sursă ele noi cunoştinţe. Spunând - cu o sinceritate dezarmantă - doar ceea ce percepe atât de detaliat prin vederea ei spirituală, fără a fi beneficiat nici de cea mai simplă instruire prealabilă în viaţa sa mult prea zbuciumată şi lipsită de bucuriile pe care oamenii le caută şi le obţin în mod obişnuit, ea vine şi ne oferă tuturor două orizonturi principiale de o mare profunzime: pe de o parte, ea confirmă încă o dată (pentru cei care simt nevoia de tot mai multe confirmări) realitatea, conţinutul şi amploarea vechilor cunoaşteri fundamentale privind *partea* energetică -invizibilă - a straturilor din materii subtile colorate ce compun fiinţa noastră; pe de altă parte, descrierile ei - cu numeroase detalii având caracter de noutate - reliefează în mod pregnant necesitatea extinderii şi aprofundării acestor cunoaşteri. Mai mult, prin completările inedite ce ni le-a dezvăluit, ne face să constatăm că adevărata biologie a tuturor formelor de materie vie, adevărata medicină (umană şi animală) trebuie să se bazeze nu numai pe fizica şi chimia actuală (a materiei dense) şi, respectiv, numai pe anatomia şi fiziologia corpului organic, ci şi pe fizica şi chimia materiilor eterice invizibile şi, respectiv, pe anatomia şi fiziologia corpurilor din materii subtile.

De altfel, cititorul se va convinge tot mai mult de amploarea acestor orizonturi - nebănuită de marea majoritate a oamenilor -, pe măsura parcurgerii capitolelor următoare...]

«i[1]

Vederea penetrantă

Verificându-i Valentinei capacităţile fenomenale de a pătrunde cu „vederea extrasenzorialâ" până în cele mai fine intimităţi structurale ale trupului omenesc, medicul M.S. - profesor la Facultatea de Medicină din municipiul Iaşi - s-a exprimat deschis:

- Este cel mai bun investigator-diagnostician din ţara noastră!

Şi, într-adevăr, ea demonstrează continuu posibilităţi fantastice în a constata orice afecţiune organică, încă de la *analizarea* foarte rapidă a „luminiţelor degetelor" şi apoi din observarea analitică a densităţii, a luminozităţii şi, implicit, a stării energetice a structurilor din materii eterice colorate ale aurei, până la luminozităţile eterice specifice celulelor din ţesuturile corpului uman - şi chiar mai mult, a componentelor interioare ale celulelor respective; aceste facultăţi extraordinare de percepere în invizibil au făcut ca, în ultimii ani, Valentina să devină un colaborator cu totul deosebit al diferiţilor medici - în special din municipiul Iaşi, dar şi din alte oraşe din ţară - care au sesizat eficacitatea potentelor sale. Din păcate, în marea lor majoritate, aceştia nu au înţeles „originea fundamentală" a capacităţilor sale fenomenale, evitând în mod regretabil să se informeze asupra ansamblului complex de corpuri invizibile care constituie fiinţa umană; şi aceasta, în mare măsură, rezultă clin faptul formal că nici o facultate de medicină clin lume nu a ajuns încă la o atare considerare doctă...

Totuşi, în diferite ţări - şi chiar în unele centre din ţara noastră - au început să se înmulţească medicii care şi-au completat propria documentare în această direcţie, devenind astfel pionieri ai unei noi maniere a practicii medicale, mult mai eficace. Noua manieră, care, în secolul viitor, se va extinde tot mai mult, îmbină investigarea organică prin aparate şi prin analize de laborator cu investigarea corpurilor energetice subtile ale fiinţei umane. Un bun exemplu în acest sens, transpus în practică încă din deceniile trecute, a fost dat de grupuri de medici francezi - şi apoi din alte ţări şi chiar din ţara noastră - care au colaborat cu medici şi terapeuţi chinezi la perfecţionarea tratamentelor prin acupunctura; e binecunoscut astăzi faptul că aceste terapii acţionează în baza unei scheme energetice total diferite de metodele medicinei actuale

i O li. ca orbii, într-un timp *metafizic.* Nimeni nu încearcă însă să spună acest }ţ;.,-., lucru: menţinem tăcere asupra esenţialului, fiindcă ne este insuportabil.

ŗj}1", ...Se apropie însă momentul unei reconcilieri fatale între savanţi si filosofi, între ştiinţă şi credinţă. Mai mulţi maeştri ai gândirii, animaţi de un spirit profetic, au anunţat această aurora: Bergson, Teilhard de Charclin, Einstein, Broglie şi alţii.

Igor şi Grişka Bogdanov - savanţi în ştiinţe - au ales şi ei această cale, la rândul lor: mi-au cerut să dialoghez cu ei asupra noului raport dintre Spirit şi materie şi asupra prezenţei Spiritului în sânul materiei. Proiectul lor este ele a substitui „materialismul" şi „determinismul" - care a inspirat pe maeştrii secolului al XlX-lea - prin ceea ce ei încearcă să numească *metarealismul: o* nouă viziune a lumii care li se pare ca trebuie să se impună - din aproape în aproape - oamenilor secolului XXI."

în calitate de coautori, fraţii Bogdanov prezentau, la rândul lor, încă din primele file ale cărţii, următoarele consideraţii explicative:

„...suntem în pragul unei revoluţii a gândirii, al unei rupturi epistemologice cum filosofia nu a mai cunoscut de multe secole. Ni se pare că, prin calea conceptuală deschisă de teoria cuantică, apare o noua reprezentare a lumii, în mod radical *diferită,* ce se sprijină pe două curente anterioare pe care le depăşeşte însă, făcându-le o sinteză. Noi situăm această concepţie născândă ca fiind mai aproape de spiritualism şi mult dincolo de materialism.

De ce este vorba de o gândire nouă? Prin aceea că ea face să dispară hotarul dintre spirit şi materie. De aceea, noi ne-am hotărât să-i dăm acest nume: *metarealismul.*

Dacă acceptăm să intrăm în gândirea metalogică şi nu vom ceda deloc în faţa necunoscutului, dacă admitem că acest necunoscut se află în însuşi centrul cercetării ştiinţifice moderne, vom înţelege de ce descoperirile cele mai recente ale noii fizici ajung la sfera intuiţiei metafizice."

într-un atare context al gândirii şi al cunoaşterilor contemporane, este, desigur, de dorit - chiar şi necesar - atât pentru cei care conlucrează cu „fenomenul Valentina", pentru pacienţii care au fost sau vor fi văzuţi de ea, cât şi pentru absolut toţi ceilalţi oameni, să înţelegem un fapt fundamental: realitatea văzută şi simţită prin simţurile noastre organice este doar o părticică a unui tot cu mult mai amplu, şi anume o părticică specifică numai materiei dense; în fapt, vieţuim într-o „metarealitate" mult mai complexă, specifică ontologic coexistenţei materiilor dense cu materiile eterice invizibile, în condiţiile în care materiile eterice sunt cu totul preponderente cantitativ[2] şi calitativ. De

2. Este binecunoscut faptul că astrofizicienii au determinat lipsa imensei părţi de 90% (!!) din cantitatea totală de materie care „trebuie" să existe în Univers. Din această cauză, se tot caută mereu în cuprinsul Cosmosului presupuşii aştri din

aici si necesitatea unei modificări progresive a gândirii noastre şi chiar cerinţa de a trece la acea „metalogică" recomandată de gânditorii şi ele oamenii ele ştiinţă care au înţeles realismul coexistenţei Spirit-materie; într-adevăr, toţi cei deschişi spre orizontul progresului uman au sesizat faptul că acesta este sensul evolutiv al cunoaşterii, al gândirii şi al comportamentului uman în secolul care urmează. Numai prin această schimbare progresivă a gândirii, a schemei conceptuale proprii, ne vom putea explica şi vom putea înţelege ceea ce ni se pare „fenomenal": cum poate această Valentină, care este un om simplu, fără instruire şi, pe deasupra, şi oarbă, să perceapă prin „vederea spirituală" mai bine decât orice ecograf, tomograf sau aparat Roentgen ultramodern, ce este în corpul şi chiar în gândirea fiecărui om care îi vine în faţă sau o contactează de la distanţă? Dar, iată câteva exemple dintre sutele şi sutele de cazuri „văzute" de „oarba din Iaşi" prin remarcabilele sale facultăţi de percepere, aşa cum le-a relatat ea însăşi prin cuvinte simple, dar pline de fond faptic şi moral -.

- De la Spitalul de Copii, domnul doctor Baltag m-o chemat într-o zi să văd un băiat, îl chema Vierii, Cosmin. Fiindcă băiatul era în comă, nu mai vorbea şi nimeni nu ştia ce are. Când altcineva s-o uitat la dânsul pe ecran, ca la televizor, i s-arfi văzut ceva ca unfiruţ spân pe inimă, adică infarct.

Eu, când am ajuns acolo, nu i-am văzut însă nici un firul spart la inimă, dar am văzut ceva în altă parte şi am spus-.

— Domnu' doctor, făceţi-i o poză la creier, că acolo unde-i intră pasta aceea [N.A. •. măduva din şira spinării] *în creier, acolo îi o infecţie, că fierbe de parcă i-o băgat careva acolo apă oxigenată şi de asta copilul îi în comă!*

Vorba asta le-am spus-o în spital acum trei zile. Astăzi, m-o văzut bunica băiatului şi o *venit să-mi mulţumească, fiindcă acum copilul se simte bine.*

Atunci trăiesc eu bucurie - de parcă toată lumea-i a mea — dacă din ce mi-o dat Dumnezeu pot contribui şi eu cu nişte vorbe la viaţa semenului meu. Şi bucuriile mari aşa le am eu, alături de semenii mei, pe care să-ipot ajuta când sunt bolnavi sau sunt aduşi striviţi în cine ştie ce accident.

„materie neagră" invizibila sau clin ..materie stranie" invizibilă, desconsiderându-se în continuare, în mod greşit, reala existenţă preponderentă a diferitelor categorii [13] de materii eterice care, de fapt, stau la baza edificării întregului Univers, creat clin acestea în primul rând.)

Dar câteodată, alături de bucuria mea. mă mai şi sfădesc cu unii domni doctori. Că dacă Dumnezeu Je-o dat darul săj[c]ie doctori, apoile-o dat şi darul să înveţe şi să facă ce-or învăţat. Dar la ceea ce-or învăţat, trebuie să pună şi suflet...

[N.A.: Doar prin câteva cuvinte simple, Valentina îşi dezvăluie nu numai capacităţile sale extrasenzoriale care depăşesc ecografele moderne, dar şi un umanism sincer şi deschis, îmbinat cu o etică adevărat superioară... Să mai urmărim însă un alt exemplu din surprinzătoarea sa activitate de colaborare medicală, atât de folositoare:]

- într-o dimineaţă, era în primăvara anului 1995, sună telefonul. După voce, l-am recunoscut pe domnul doctor Lăcătuşu, de la Spitalul de Neurochirurgie, din Tătăraşi. Că dacă m-o mai chemat să-i spun ce văd, la mai mulţi oameni, acum îi cunoşteam vocea. El îmi spune: - Vino până la spital! Eu i-am răspuns că nu pot să merg, că n-am cu cine, că trebuie să mă ducă cineva de mână, fiindcă nu pot să merg aşa, de una singură.

Atunci el mi-o zis că o să vină cineva să mă ia. Şi au venit nişte domni cu maşina. Mi-o spus că se numesc familia Axinia, că pe el îl cheamă Gheorghe şi pe soţia - Elena şi că sunt din Iaşi, de pe strada Stejar. Şi m-or dus cu ei la spital.

Acolo, când am ajuns la cabinet, domnul doctor Lăcătuşu îmi spune:

- Valentino, vezi tu ceva deosebit la omul ăsta ?

L-o aşezat pe o parte, apoi cu faţa în sus şi după aceea, cu faţa în jos. Am văzut că avea ceva pe rinichi şi prin alte părţi, dar ce era mai grav, am văzut la cap, la spate, acolo unde îs formele alea două care îs ca boabele de cafea şi mijlocul lor este ca un con de brad - din care se tot duc în corp nişte forme tare, tare mici.

[N.A.: Valentina vedea glanda epifiză (pineală) din interiorul părţii dorsale a capului şi, totodată, sesiza microscopic (!!!) hormonii (formele „tare, tare mici") secretaţi de această glandă!]

- La dânsul, formele alea mici de tot (hormonii), cum ieşeau din conul acela de brad, se opreau pe partea stângă a capului şi se adunau acolo ca nişte răcituri care îi apăsau pe finitele alea goale la care doctorii le spun că-s nervi, cât şi pe cele două foiţe şi pe creier. Şi răcitura aceea îşi prindea de-acuma rădăcină, că era ca un ban de 25 de bani şi începuse să-şifacă o formă ca de ciuboţică, în jos; pe la mijloc, era de culoarea vişinei putrede.

Domnul doctor n-o crezut însă că pot să văd aşa ceva şi i-o dat trimitere la Spitalul Militar de la Bucureşti, ca să-i facă acolo o fotografie la rezonanţa nucleară, că aici, la Iaşi, nu este aşa aparat.

••>.'" După un timp, o venit din nou femeia lui şi mi-o zis-. - Hai cu noi undeva !

Nu mi-o zis unde, dar m-o dus iar la domnul doctor Lăcătuşii. Acolo i-o arătat lui domnii' doctor două foi mai groase şi foşnitoare şi un bilet. Domnii' doctor o citit cu voce tare: chist tumoralpe lobul stâng, de atâta mărime.

Şi atunci, nevasta i-o spus:

— De doi ani am umblat pe la tot felul de doctori şi i-am făcut atâtea analize. Unul l-o găsit că-i beteag de ficat, altul, cu pancreasul — că are diabet, altul - cu rinichii, dar soţul meu avea altceva şi, uitaţi, femeia asta, care nu ştie carte şi nici nu vede cu ochii, o pus degetul şi ne-o arătat exact ceea ce ne-o arătat abia acum poza asta f acută la Bucureşti.

Domnii' doctor i-o făcut atunci trimitere ca să fie operat.

La înapoiere, nevasta lui m-o întrebat dacă să-l interneze imediat pentru operaţie. Eu i-am spus să nu se grăbească, fiindcă multe răcituri din acelea o fost vindecate prin bioenergie.

Aşa o venit cu soţul ei la cabinetul unde lucrează inginerul Sorin Bălan. După nu ştiu câte şedinţe de bioenergie, de unde înainte făcea câte şapte-opt crize pe zi, la un timp, o ieşit din stările acelea şi ajunsese să facă o criză la câte două-trei luni şi în forme mai uşoare.

Acum nu mai ştiu de el, că nu mi-au mai spus nimic de-atunci. M-am întâlnit însă cu fata lor şi zicea că e bine cu totul.

[N.A.: Cu adevărat extraordinară capacitatea acestei „femei-fenomen" de investigare a organismului uman, dublată şi de o extraordinară „vedere microscopică", ea distingând direct până şi hormonii secretaţi de glanda pineală!

Totuşi, atât sutele şi sutele de pacienţi care i-au tot trecut prin faţă, cât şi medicii care o folosesc pe Valentina ca un instrument de investigare ultraperfecţionat nu ştiu un fapt colateral extrem de neplăcut pentru ea: vizualizând fiecare afecţiune în parte, printr-un complex efect de rezonanţe, Valentina simte efectiv toate senzaţiile maladive ale fiecărui bolnav în parte — dureri, vome, ameţeli etc. -, fenomene care o obosesc. Totuşi, nu s-a plâns niciodată din această cauză, întrucât ea consideră că e mult mai important ajutorul oferit bolnavului şi, respectiv, medicului, prin descrierile detaliilor ascunse pe care le vede în organismul oamenilor; şi astfel, ea rabdă în tăcere senzaţiile adesea extrem de neplăcute, precum şi oboseala suplimentară care se adună la eforturile de penetrare pe calea undelor şi la cele de interpretare rapidă a complexului de rezonanţe implicat în procesele informaţionale atât de intime. Iată, în acest sens, o a doua parte a relatării privind cazul d-lui Axinia:]

- Totdeauna când văd cale un bolnav, cu *spun ce văd în el, dar. totodată, simt ce simte el. Şi le spun la domnii doctori atât ce văd, cât şi ceea ce simte bolnavul.*

Când domnul Axinia era întins pe pat, eu i-am spus domnului doctor Lăcătuşii că pe bolnav îl strânge la stomac şi îi vine senzaţie de vomă şi că i se umple gura cu scuipat; i-am mai spus şi că ameţeşte şi îi trage capul pe partea stângă.

Eu, ce văd în om, trăiesc şi eu alături de el aceleaşi stări.

Lui domnii' doctor i s-opărut că şugui.

Dar cel de pe pat, care o tot tăcut, o prins a vorbi:

— Este foarte adevărat, este exact cum spune doamna Valentina, căci chiar aşa simt eu. Mă ia cu senzaţii de vomă, îmi trage capul pe stânga şi cad. Dacă sunt în maşină, trebuie să mă opresc şi rămân în ea să mă întind. Dacă sunt acasă, trebuie să mă culc, că mă ameţeşte de cap şi încep să-mi amorţească mâna dreaptă şi piciorul drept.

De altfel, aşa am păţit şi prima dată când am început să văd ce-i în trupul oamenilor. Atunci, în alt cabinet, venise o doamnă fără fiere. [N.A.: era fără colecist, care îi fusese extirpat.] *Uitându-mă la ea, m-am îndoit de spate, că am simţit un gol aici, lângă ficat, şi nu ştiam de ce; numai după aceea am văzut că doamna nu mai avea fierea.*

La fel, la oamenii cu ficatul mărit, simţeam şi eu la mine cum mă apasă. Sau la oamenii la care stomacul se freacă la fel ca o rufă şi au o pată cât un ban înăuntru- de la care iese mereu un lichid roşu; le simt şi eu aceleaşi dureri ca şi ei.

Dar după aceea, mie durerea îmi trece, dar lor le rămâne şi mi-i tare milă de atâta suferinţă ce au oamenii. De aceea, nu mă uit la mine şi, cât îmi stă în putere, căci de la bunul Dumnezeu o primesc, eu fac ce pot să~i ajut.

Că eu nu sunt o „vindecătoare", aşa cum m-or trecut într-o carte[3] *nişte oameni care nu mă cunosc şi nici nu ştiu ce f ac eu. Eu spun numai ceea ce văd în oameni. Dar, eu văd şi de unde le vine boala, căci boala se porneşte din felul cum gândeşte omul şi din ceea ce face el; de aceea, fiecare ar putea să se vindece singur, schimbându-şi gândurile şi faptele. Ajutorul îi vine de la Dumnezeu dacă îşi curăţă sufletul şi ştie să se roage şi numai după aceea de la doctori.*

Multă lume vine şi mă cată ca să-şi afle boala după ce doctori din diferite locuri şi oraşe nu au reuşit să-i lămurească. Aşa o fost şi cu copilul familieiHăloiu- dinRâmnicu Vâlcea, depestr. MihaiEminescu.

3. Perescu, O.: *Icoane făcătoare de minuni şi Vindecători din România,* Ed. Total Press, Bucureşti, 1997 fc , , ... , ,• ; :

Pe copil îl cheamă Adrian, dar părinţii îi spun Adi. E singurul lor băiat. Până la trei ani, o fost normal. Dar după aceea, au tot chinuit cu el. Au tot fost pe la spitale, şi pe la Bucureşti, şi chiar în străinătate, dar nu i-or aflat nici boala şi nici leacul.

Venind oamenii la Iaşi, m-or chemat la hotel şi le-am văzut copilul în prezenţa doamnei Alexandra D. şi a unui doctor pe care l-au adus cu el de la Vâlcea. Era şi a unui doctor de aici, din Iaşi.

Eu le-am explicat ce văd la copil: la muşchii de la pulpele picioarelor, de la cel de la mâini şi de la ăsta de la burtă — căruia doctorii îi spun diafragmă- se uscase un lichid din căsuţele fâşiilor de carne, care stau aşa, în straturi de celule. Nu-i nici ca sângele şi nici ca lichidul căruia i se spune limfă; e un alt lichid, care trece la celule.

La băiat i se uscaseră căsuţele muşchilor şi nu-i mai dădeau voie lichidului să treacă. Asta f acea ca muşchiul să rămână ca mort; doctorii îi spun „atrofiere", dar boala are un nume tare sucit şi nu-l ţin minte. Din această cauză, copilul nu mai putea nici să meargă, nici să ducă manile la gură şi nici să se mişte.

Am mai văzut copii cu boala asta, la Spitalul de Copii - la domnul doctor Brumam şi la domnul doctor Munteanu. Cu aşa boală, copiii pot trăi până la şaisprezece-optsprezece ani. Trecând de vârsta căreia doctorii îi spun cea a pubertăţii, către urmă, este atacată diafragma (carnea aceea care separă plămânii de maţe) şi, în ultimă fază, se atrofiază muşchii inimii şi aşa le vine moartea.

La bietul copil, becurile colorate (chakrele) dinăuntrul corpului nu se mai învârteau. Se mai învârtea doar becul roşu [N.A. -. chakra Muladhara -din zona sacrală] *foarte, foarte puţin, iar cel galben* [N.A.: chakra Manipura - din zona plexului solar] *era doar ca o luminiţă mică.*

Dacă le-am spus ce văd, doamna Alexandra D. o adus şi opus cristale pe becuri, căci la orice cristal eu îi văd cât îs de bune energiile care le scoate şi dacă se duc unde trebuie.

După aceea, l-o ajutat şi inginerul Sorin Bălan[4] *cu bioenergia, lucrând mai multe zile cu el.*

E mare rost în bioenergii, căci omul are şapte straturi de culori şi toate straturile astea trebuie să vibreze între ele. Dacă unul e fisurat şi pierde energie, atunci energiile noastre se dezdeapănă ca dintr-un ghem.

Dar cu puterea care i-o dat-o Dumnezeu şi lui Sorin Bălan, el i-o cârpit crăpăturile şi, până la urmă, o biruit.

4. Acesta este numele corect al bioterapeutului cu care colaborează uneori Valentina • sub controlul medicilor; în cartea specificată la nota 2, numele de familie i-a fost , indicat greşit.

Anul trecut, când-tn-o chemat la el la Vâlcea, băiatul începuse să meargă, să vorbească şi se minunau şi doctorii de-acolo de cum se refăcuse copilul.

' Acolo le-am mai spus un leac cu humă. Pentru vibraţiile lui, îi trebuia pământ cu humă luat din locurile unde şi-o dus viaţa de copil. Le-am spus s-o usuce la temperatura camerei şi să i-o pună ca o salteluţă, sub aşternutul în care doarme. Şi le-am mai spus să o răscolească tot din trei în trei zile, că lutul acela îl va ajuta să i se mărească din nou căsuţele din muşchii băiatului, ca să poată trece lichidul.

După ce m-am întors de la Vâlcea, tot la săptămână, mă suna tatăl copilului, ca să mă uit la băiat de aici şi sa le spun ce mai au de f acut-^ şi se bucurau atât părinţii, cât şi medicii de-acolo că a existat o şansă pentru acest copil.

[N.A.: Prin percepţiile sale extrasenzoriale, Valentina trăieşte, de fapt, simultan, în două lumi: cea „a noastră" şi alta - paralelă, mai amplă, în care în fond, suntem integraţi cu toţii, fără ca să fim însă conştienţi de acest lucru. Noi, oamenii, vietăţile din jurul nostru şi mediul ambiant pe care îl ştim suntem de fapt o mică parte din „metarialitatea" mult mai complexă pe care ea o percepe. Şi într-adevăr, ea vede procese fizice, fenomene sau prezenţe pe care o imaginaţie cât de fertilă a unui om obişnuit nu şi le poate închipui, neavând acces la „modele" atât de variate ca acelea existente în mod real în lumea eterică înconjurătoare. Copleşită parcă mereu de această varietate extraordinară de imagini luminoase şi minunat colorate pe care i le oferă permanent structurile macro- şi microscopice ale diferitelor categorii de materii eterice existente în organismele vii, cat şi în mediul terestru, Valentina nu-şi permite să imagineze absolut nimic; dorinţa ei, foarte sinceră, este aceea de a comunica semenilor ei „orbi faţă de lumea eterică" numai şi numai ceea ce ea percepe prin văzul spiritual. De altfel, cine o cunoaşte pe Valentina ştie prea bine că, dintr-o profundă convingere morală, ea respectă cu stricteţe adevărul şi „nu-şi permite" nici cea mai mică „înfloritură". Şi cine a observat-o în timp, în aceşti ani ai deblocărilor sale extrasenzoriale, a putut constata că este continuu stimulată, în rolul de „traducător foarte onest şi riguros" al realităţilor paralele atât de necunoscute nouă, de o dezvoltare gradualâ a capacităţilor sale de percepere extrasenzorială, oferindu-i-se mereu noi fenomene, noi aspecte, noi detalii.

Din păcate, în mediul în care îşi desfăşoară activităţile ei cotidiene sunt încă puţini aceia care sesizează amploarea şi valoarea ştiinţifico--documentară a informaţiilor pe care Valentina le preia şi le oferă mereu, cu toată sinceritatea şi onestitatea. Poate chiar şi printre cititorii acestei

cărţi vor fi unii care se vor îndoi de realismul relatărilor sale; pentru verificarea adevărului acestora, există însă sute şi sute ele martori, pacienţi „văzuţi total" prin neştiutele sale unde, precum şi diferiţi medici, fizicieni, ofiţeri şi numeroşi alţi oameni cu diferite niveluri de cultură, care au putut aprecia direct spusele sale. în susţinerea acestui adevăr, pentru o parte din aspectele care depăşesc posibilităţile noastre de analizare, cititorii au găsit şi vor mai găsi informaţii faptice similare sau foarte apropiate, prezentate de o literatură de specialitate din ce în ce mai scientizată, precum şi indicaţiile bibliografice respective.

Pentru unii cititori sceptici, însăşi relatarea faptelor de neînchipuit care urmează ar putea să le suscite impresia unui basm. Totuşi, prezenţa şi apoi confirmarea domnului consilier ministerial C.V. şi, respectiv, a altor şapte persoane care au fost de faţă - în afară de bolnava aflată într-un pat - exclud orice fantezie în relatarea pe care o va expune Valentina; pentru cei neinformaţi, se menţine, desigur, caracterul de „fantastic" pentru întâmplările redate mai jos. în schimb, pentru o apreciere mai realistă, este de menţionat faptul că întregul caz a fost prezentat de domnul general-medic Dumitru Constantin la postul central al Televiziunii Române ca un fenomen unic şi întru totul real, dar deosebit de straniu. Iată cum l-a relatat Valentina:]

- în perioada când mi-o plesnit finitul de pe inimă - cum îi zic domnii doctori, infarct -, am stat la Spitalul Militar din Bucureşti mai mult de o săptămână. Dar vedeam şi acolo bolnavi alături de doctorii cei mari, care erau domnul general Dumitru Constantin şi domnul general Tănase. Mergând aşa mai multe zile în cabinetul domnului general Dumitru Constantin, am tot văzut cape un colţ al biroului său tot ieşeau energii; el mi-o spus că-s de la un cristal de cuarţ mai mare, care era lat cât palma. La cristalele de cuarţ, eu am văzut întotdeauna că ele scot energii. Cu toate că avea mai multe bucăţi în mai multe locuri din cameră, acela de pe birou îmi plăcea cel mai mult, că scotea cele mai frumoase energii. Cât stăteam acolo, tot întorceam capul spre ele, că-mi plăcea să-i văd energiile şi îmi era drag.

în ultima zi de stat în spital, după ce am văzut mai mulţi pacienţi pe care îi aducea în cabinet şi îi spuneam ce văd la ei, domnul general m-o rugat:

- Valentino, du-tepână la Ploieşti, la o fostă pacientă pe care am operat-o, şi vezi ce se întâmplă cu fata aceea şi apoi să vii să-mi spui şi mie.

Dar dânsul o uitat să-mi spună că îl rugase pe domnul consilier C.V.- care m-o condus şi în alte locuri în Bucureşti - ca să-mi pună cristalul ce-mi era drag în poşeta mea. * ,<, ?•,

Când am ajuns într-un sat lângă Ploieşti, am intrat într-o casă, pe o sală lungă. Eu mi-am lăsat geanta acolo şi am intrat într-o altă cameră. Cu toţii eram nouă persoane: era domnu' consilier C.V., eram eu, erau bunica şi bunicul fetei - pe care o chema Irina —, erau părinţii ei şi încă nu mai ştiu cine.

Dar ce-am văzut în primul rând intrând în cameră, n-am spus la nimeni: deasupra patului erau nişte baloane foarte urât colorate. Da' baloanele erau ca o haină, ca satina ce aveau înăuntru; aveau o culoare neagră, lucioasă, cu ţepi mari roşii, de un roşu ţipător, înăuntrul lor aveau fiecare şerpi, broaşte şi nişte dihănii care de care mai urâte.

[N.A.: într-adevâr, multe dintre basmele populare menţionează astfel de „arătări" care interveneau şi căutau să facă rău eroilor din poveşti. Această viziune a Valentinei era oare un „basm modern"?

Nicidecum!

în literatura cunoaşterilor paralele există autori competenţi care au relatat, la rândul lor, existenţa şi manifestările unor astfel de „forme ciudate" din materii eterice invizibile, ca fiind o categorie distinctă a prezenţelor din mediul nostru, despre care nu ştim mai nimic. Dar, nu demult, am primit o interesantă dovadă obiectivă a acestei stranii realităţi: printre zecile de fotografii obţinute „la întâmplare" de tehnicianul Geza Bukaresti (din Tg. Mureş) în zona cunoscutei păduri Hoia-Baciu - din vestul municipiului Cluj-Napoca -, prin care a surprins variate prezenţe aeriene ale unor globuri negre, colorate şi albe - toate invizibile -, un clişeu a oferit o „curiozitate" unică: în interiorul unui glob relativ întunecat (fig. 12) se afla capul eteric al unui câine! (Acest document fotografic 1-am publicat şi în cartea *OZN eterice* - fig. 82).

Legat de existenţa reală a unor globuri din materii eterice care conţin „forme" specifice de animale, iată, de exemplu, cum se exprima autorul rus V. Goci (profesor la Şcoala Superioară de Bioenergetică din Soci -Rusia), într-o carte editată relativ recent şi în limba română':

> „Există situaţii în care (...) se află structuri energetice străine, vizualizate în Cauzal sub formă de şerpi negri, păsări negre, animale etc.
>
> (...) Duhurile întunecate au devenit Forţele stinse pe care omul, din ignoranţă, le ridică din Nonexistenţă prin înclinaţia sa către ritualuri vechi, în afară de acestea, duhurile întunecate sunt create de forţele întunericului şi chiar de oamenii înşişi (...) Pe locul infiltrării duhului apare un puternic surplus de energie şi se dezvoltă repede o plagă, un cancer, răni care nu se vindecă.

Goci, V.: *Karma şi Cauza,* Ed. Moldova, Iaşi, 1996.

V'ţ (...) în câmpul cauzal, forţa care frânează dezvoltarea spirituală şi influenţează negativ starea sănătăţii capătă, cel mai adesea, formă ele şarpe, pasăre, animal, culoarea acestora indicând calitatea forţei. Un şarpe negru indică forţa vrăjitoriei; acelaşi lucru îl înseamnă şi broasca, dar puterea ei este mult mai mică...

(...) Există ţi forţe lipsite ele formă care se manifestă ca nişte forţe ce acaparează omul. în acest fel se manifestă acţiunea magiei negre pe linia '"•i rudelor apropiate." ,

Desigur că, în relatarea sa, Valentina a spus doar ceea ce a perceput ea însăşi şi nu a fost influenţată cu nimic de cartea lui V. Goci, care a fost editată abia în anul următor întâmplării relatate de ea imediat după derularea faptelor, în schimb, textul citat mai sus vine să explice într-o anumită măsură cele întâmplate în casa respectivă, susţinând, în fapt, veracitatea spuselor Valentinei. Să urmărim însă continuarea relatării:]

- Când am intrat, fata era în pat. Am aflat că are 16 ani şi că doctorii au zis că e în „ comă vegetativă" sau cam aşa ceva. Becurile i le-am văzut luminate, dar luminile i se tot întrerupeau. Am văzut apoi că îi era ciobit creierul mic, iar pe creierul mare era o modificare mare şi însângerată. Fata nu vorbea şi nu făcea nici o mişcare.

M-am aşezat pe pat ca să văd mai bine, căci doar pentru văzut venisem; s-o aşezat şi domnul consilier alături.

Da' atunci am văzut că din hol, din geanta mea, venea un şuvoi de culori, de energii. Şi l-am întrebat pe domnul C.V.:

— în geanta mea parcă ar fi cristalul de pe biroul domnului general. Ia vedeţi, nu cumva l-ofipus acolo?Dacă este, aduceţi-l încoace.

El s-o dus şi a adus cristalul şi, când mi l-o arătat în mână, i-am spus:

- Vă rog să-l puneţi pe pat, lângă fată.

Stând cristalul acolo şi când s-o aşezat iar pe pat domnul C. V., s-o auzit un sfârâit ca atunci când în ulei fierbinte torni grăunţe pentru ca să faci cucoşei şi apoi s-o auzit unpărâit scurt, dar tare. Şi dintr-o dată, pe f aţă, pe mâni, peste haine, peste tot o venit o pulbere. Era o pulbere ca şi cum mama ar fi curăţat soba şi ar fi aruncat funinginea pe noi. Şi din câtă vorbărie era înainte în casă, nimeni nu a mai scos o ţipenie de vorbă.

Eu, care eram cu ochii închişi, ce-am văzut: când de la cristal s-o dus energia asupra fetei, toate baloanele alea urâte s-or năpustit buluc în energiile cristalului. Dar s-or descompus toate baloanele, nimic n-o mai rămas din ele. Da' şi cristalul s-o f acut pulbere !

în clipa ce-o urmat, fata o început să mişte mâna dreaptă şi o dat să spună ceva, dar numai parcă o mugit ca un viţel.

Toţi din casă s-or minunat, dar teama le era foarte marc, mai ales bunicăi. Atunci or prins a vorbi între ei.

Eu m-am ridicat şi am ieşit cu domnul C. V., căruia i-am zis că e mai bine să plecăm

Am ajuns seara în Bucureşti, la familia Angbel; era ceasul nouă şi jumătate şi era urât şi rece. Când am intrat în casă şi ne-or văzut cei de acolo, plini de funingine (că în maşină n-am mai pus hainele groase pe noi), ne-or întrebat:

- Dar de unde veniţi? Aţi fost la curăţatul coşurilor, sau de unde?

Domnul C. V. le-o povestit şi o zis că, pe cât îi el de umblat în multe ţări, n-o auzit şi n-o văzut niciodată să pocnească şi să se facă pulbere un pietroi de cuarţ. Apoi l-o sunat la telefon şi pe domnul general şi i-o spus şi lui întâmplarea. Domnul general m-o rugat să nu plec la Iaşi în noaptea aceea, să amân plecarea, ca să vin să-i spun şi eu tot ce-am văzut.

A doua zi, povestindu-i domnului general şi la alţi colegi de-ai lui întâmplarea cu funinginea, nu le venea să creadă şi poate n-arfi crezut dacă acolo n-arfi fost de faţă şi domnul consilier C.V. şi alţi oameni.

Dar ceea ce am văzut în plus acolo şi nu-mi venea să spun, o fost aceea că vina o avea bunica fetei. Ea, la viaţa ei, s-o ocupat numai cu vrăjitorii şi descântece şi tot ce-a făcut ea rău înainte, acum plătea copila[6] *prin chinurile care le avea.*

[N.A.: Iată aşadar că straniile prezenţe percepute de Valentina deasupra patului fetei, precum şi ceea ce a văzut ea în gândurile şi chiar în

6. După doi ani de la această întâmplare, Valentina a avut parte totuşi de o anumită satisfacţie: părinţii fetei de la Ploieşti au venit la Iaşi, unde au căutat-o în mod special. Intraţi în cabinetul în care conlucra cu un medic, aceştia au povestit şi doctorului ieşean cele petrecute în casa lor, întocmai cum relatase şi Valentina, în plus, au menţionat că, deşi fiica Irina era declarată în comă de gradul IV -menţinută şi după operaţia la creier- ulterior exploziei cu pulverizarea cristalului, starea ei s-a îmbunătăţit imediat, într-o anumită măsură: nu vorbeşte, dar scoate sunete nearticulate în raport cu necesităţile pe care le are, mişcă mâinile şi cu ochii urmăreşte persoanele din cameră; au rămas deci numai urmările operaţiei, starea de comă fiind eliminată. Acesta a fost de fapt efectul dezintegrării formelor eterice globulare „create" prin gândirea concentrată a „vrăjitoarei" pentru a face rău altora, dar, ca orice formă-gând creată astfel, s-a reîntors în casa acesteia, nenorocindu-i nepoata! Legea fundamentală a karmei are la bază tocmai acest fenomen fizic universal: orice energie emisă de o entitate (gând şi apoi faptă) se reîntoarce ia sursa care a emis-o, menţinându-şi influenţele - benefice sau malefice - atât timp cât este alimentată cu acelaşi fel de energie. Fenomenul este întru totul asemănător
> producerii şi folosirii curentului electric, la care fluxul de electroni accelerați se reîntoarce la sursă (dar într-un timp mult mai scurt), prin conductorii respectivi.

trecutul bunicii sunt în totală concordanţă cu cele cunoscute şi scrise de profesorul V. Goci - aflat însă la o distanţă de peste o mie ele kilometri -, fără ca aceşti doi clarvăzători să se fi cunoscut sau măcar să fi auzit unul de altul. Este clar că Valentina a văzut cu adevărat „baloanele" cu şerpi şi cu broaşte, precum şi activităţile de magie neagră, des repetate, ale bătrânei, care s-au imprimat în mod automat în materia eterică a fiinţei ei. Dar, în sudul îndepărtat al Rusiei, profesorul V. Goci scria în cartea sa o remarcă similară:

> „Un şarpe negru indică forţa vrăjitoriei; acelaşi lucru îl înseamnă şi broasca...
>
> (...) Duhurile întunecate sunt create de forţele întunericului şi chiar de oamenii înşişi (...) Pe locul infiltrării duhului rău apare un puternic surplus de energie şi se dezvoltă repede o plagă, un cancer, răni care nu se mai vindecă...
>
> în acest mod se manifestă acţiunea magiei negre, pe linia rudelor apropiate..."

însă autorul rus a accentuat acest aspect şi în contextul amplelor modificări de natură spirituală survenite fără ştiinţa noastră în ultimele trei decenii atât la nivelul lumii eterice, cât şi la cel al omenirii încarnate, o dată cu intrarea într-o nouă eră cosmică; consideraţiile sale sunt evident clarificatoare, clar, totodată, reliefează, în plus (dacă mai era nevoie), remarcabila capacitate a Valentinei de a discerne imediat adevăratele cauze ale unor fapte sau fenomene, oricât de ascunse ar fi acestea:

> „Una din proprietăţile Noului Timp în care trăim constă în faptul că orice activitate de magie neagră şi-a redus efectele asupra unui şir mai extins de rude apropiate, cu restrângerea lor în timp, căzând astfel numai pe umerii unuia dintre urmaşi, acoperindu-1 complet sau parţial şi blocându-i astfel mişcarea energiei."

Aşadar, exemplul trist oferit de sărmana fată de lângă Ploieşti este întru totul edificator, demonstrând adevărul unor relaţii şi, respectiv, al unor realităţi foarte ascunse care, pentru neinformaţi, apar ca fiind direct fantastice şi greu de conceput.

Din păcate, exemple asemănătoare cu cel al fetei respective sunt mult mai numeroase, dar au rămas necunoscute, datorită ignoranţei oamenilor.

Cunoscutul bioenergetician-terapeut rus S.N. Lazarev, care foloseşte o metodă proprie de aflare a adevăratelor cauze ale diferitelor boli sau tulburări funcţionale - provocate pe linie karmică de fapte petrecute cu mult timp în urmă -, a publicat o întreagă serie de întâmplări în care fapte urâte săvârşite de părinţi sau bunici au afectat sănătatea propriilor

copii sau nepoţi. Dintr-o suită ele exemple incluse într-o carte a sa , iată un citat restrâns al unuia dintre ele:

„M-a sunat o femeie şi mi-a spus că are nişte complicaţii grave, legate de un lucru ciudat, de un fenomen nebulos. (...) Cauza principală a ceea ce se întâmpla cu femeia aceea era cuprinsă în karma ei. Bunica femeii, în anii săi de tinereţe, a iubit un om însă nu a dorit copilul şi a făcut avort. Uciderea iubirii şi a copilului au dus la situaţia că pentru aceste fapte au trebuit să plătească fiica şi nepoata, adică urmaşii ei. Această plată a păcatelor ancestrale a îmbrăcat cele mai diverse forme: dureri ale trupului, deformarea destinului, tulburări psihice."

Şi acest autor rus a sesizat şi a investigat complexa problemă a preluării de către copii şi nepoţi a urmărilor karmice generate de diferite fapte rele făcute anterior naşterii lor, de părinţi sau bunici. El a indicat drept cauză faţă de efectele constante o tulburare de natură energetică a câmpurilor karmice la descendenţi, fără să explice însă procesul fizic intim:

„întoarcerea programelor karmice negative se produce uneori într-un ritm lent şi nu întotdeauna asupra autorului lor, ci, foarte des, asupra copiilor... Am înţeles cât de strânsă este legătura dintre moralitatea părinţilor, a fraţilor, a surorilor şi a rudelor apropiate cu sănătatea, psihicul şi soarta noastră. Sistemul autoreglării câmpurilor reprezintă o conexiune inversă a Universului. Esenţa lui constă în aceea că orice faptă a omului, bună sau rea, se reîntoarce la acesta în virtutea unităţii câmpului informaţional al Universului.

(...) înainte, mecanismul punitiv se întindea pe parcursul câtorva generaţii, făcându-se simţit prin apariţia bolilor şi a nenorocirilor până la nepoţi şi strănepoţi sau în vieţile ulterioare ale celor vinovaţi. Acum, viteza acestor procese a crescut atât de mult, încât omul are timp să plătească pentru faptele sale încă în această viaţă, atât cu sănătatea proprie, cât şi cu cea a copiilor săi.

Răscumpărarea păcatelor prin sănătatea copiilor pare absurdă clin punct de vedere al individului, însă, la nivelul câmpurilor energetice, nu există indivizi, ci idei, fiecare om fiind o sumă a anumitor programe, iar mecanismul blocării funcţionează împotriva ideilor şi a programelor nocive. Or, copilul intensifică ˹toate programele părinţilor si de aceea este nevoit să dea un tribut mai greu."

într-un atare context informativ, reluând întreaga relatare a Valentinei (care este mai extinsă decât a permis spaţiul cărţii), i-am pus o întrebare pe care, desigur, şi cititorii ar dori să o pună în căutarea unor lămuriri suplimentare şi a unor explicaţii mai apropiate:

7. Lazarev, S.N.: *Diagnostica Karmîi,* Ed. Izdatatelstvo Biotilend, St. Petersburg, 1994, tradure în limba română, Ed. Moldova, Iaşi, 1995.

- Care sunt, totuşi, fenomenele care conduc la situaţia ca un copil nevinovat să plătească - pe linie karmică - pentru păcatele părinţilor sau ale bunicilor?

Percepând fenomenele care se petrec în intimitatea neştiută a fiinţei umane, „oarba-fenomen" mi-a explicat foarte concret procesul transmiterii pe cale energetică a intruziunilor karmice în „programul" descendenţilor, într-un mod pe care nici un autor nu 1-a remarcat până acum; acest lucru i-a fost posibil întrucât totul se produce prin jocuri de energii specifice materiilor eterice, în domenii spectrale pe care numai prin deblocarea simţurilor entităţii spirituale proprii le putem sesiza, în acest mod, Valentina oferă un alt set de informaţii deosebite care, de asemenea, ar trebui să fie ştiute de toată lumea. Din păcate, aspectele respective sunt încă ignorate, încât oamenii de pretutindeni continuă să greşească şi pe această linie, spre nenorocirea propriilor copii...:]

- Am fost chemată de foarte multe ori la maternităţi, unde m-au dus domnii doctori. Acolo am putut să văd multe, multe femei însărcinate despre care le-am spus la doctori ce vedeam, aflând şi eu multe lucruri noi.

Aşa am văzut că, după ce s-o fixat ovulul în uterul mamei, la 48 de ore după ce o făcut rădăcini, începe să prindă aură, cu straturi de culori. Deşi ovulul va avea în jurul lui, tot timpul, un strat auriu -transparent —, din acest auriu se vor separa culorile - toate cele şapte straturi. Cea mai frumoasă şi mai pronunţată culoare este violetul.

Dar mama nu ştie imediat, după 48 de ore, că este însărcinată. Ea descoperă lucrul ăsta după două-trei săptămâni sau după o lună; abia atunci începe ea să-şi amestece gândurile dacă lasă sau nu acel copil şi ce va face cu el. însă numai cine vede ca mine poate şti după 48 de ore dacă cineva este însărcinată, văzând aura din uter.

Din momentul în care apar straturile, tot ce gândeşte mama se imprimă şi la copil, în stratul lui violet. Vorbele mamei şi chiar ale tatălui sunt legate şi imprimate pe stratul violet. De aceea se şi spune: „copilul, când se naşte, vine cu trei păcate". Nu-s ale lui, ci ale mamei, funcţie de ce gândeşte ea, de ce vorbeşte şi ce face cât e gravidă şi chiar funcţie de vorbele tatălui.

La ovul, după două zile, se vede de la buricul lui un firul colorat care se agaţă de culoarea violet. Tot de acolo, pe dedesubt, pleacă în sus, către inimă, nişte firuţe de culoare, încâlcite, care îşi iau încet forma de floare. Timp de şapte zile, încă nu pot să văd cefei de boboc va fi.

(...) Ţâţâna florii copilului e legată de becul (chakra) lui galben, dar îşi întinde rădăcini şi în afara corpului, până în stratul violet al mamei.

Să ştiţi că aceste legături cu violetul mamei se ţin până la vârsta de şapte ani. Numai după aceea se separă. Legăturile astea sunt energetice, din culori.

în felul ăsta, când văd un copil, uitându-mă în violetul lui, pot să spun unde i se află marna, căci mă duc pe firele copilului şi văd unde este ea.

Tot ce f ace mama, copilul simte, căci se transmite prin culoarea violet. Dar şi invers, tot ce va face copilul simte şi mama. Dar, după şapte ani, se separă total.

Deci, cât timp copilul e în burta mamei, tot ce gândeşte ea, ce fapte face i se imprimă şi copilului şi el vine cu aşa ceva. Şi nu e adevărat că numai după ce mişcă în burtă, copilul o luat viaţă. Copilului, de când e venit ca ovul şi o luat fiinţă în uterul mamei, i se imprimă pe aura lui gândurile şi faptele mamei. Dacă mama, în viaţa ei, o f acut ceva rău sau poartă un blestem, ea le transmite energetic copilului, astea rămânând imprimate în stratul lui violet.

(...) De aceea, se spune că mama nu trebuie să bea, să nu facă lucruri urâte, să nu vorbească urât şi chiar să nu asculte vorbe rele, dar nici să ascundă că e însărcinată. Dacă tot ascunde lucrul ăsta şi mama va avea frică şi emoţii- pe stratul roz— că va fi descoperită sau că va fi pedepsită, copilul ăla va vorbi greu şi în toată viaţa lui o să mintă. Dacă se întâmplă să aibă chiar gânduri ca să-l omoare într-un fel, înainte de naştere, copilul acela va rămâne în viaţă cu tendinţa - imprimată pe stratul lui violet- de a f ace crimă; el o să vină cu ceva în spiritul lui ca să ascundă, să omoare, să facă să dispară din viaţa lui ceea ce vede. Şi dacă mama poană în dânsa un blestem, acesta se transmite şi copilului, fiindcă energia copilului e mult mai gingaşă şi mai primitoare. Şi un blestem sau gânduri rele se pot transmite aşa şi de la bunici, prin intermediul mamei, care o luat energiile rele înainte de a fi născută. Totul este energetic şi lucrurile astea se văd şi pot fi văzute la oricine.

[N.A.: Iată, în fine, o explicaţie la nivelul ştiinţei moderne, atât a cazului de la Ploieşti, cât şi a atâtor alte cazuri nefericite în care, în mod cu totul incorect, se dă vina pe cele mai diferite cauze şi chiar pe Divinitate. Totuşi, din veacurile trecute, probabil că au fost oameni care au sesizat astfel de procese energetice invizibile sau poate numai au analizat intuitiv numeroasele cazuri sugestive, care au cristalizat, la un moment dat, acel proverb cu un conţinut foarte legat de respectivele fenomene fizice rămase mereu ascunse: „părinţii mănâncă agurida şi la copii li se Strepezesc dinţii".

Dar perceperile Valentinei asupra diferitelor fenomene întru totul veridice, specifice relaţiilor funcţional-energetice ale corpurilor din materii

eterice ce compun fiinţa omenească, depăşesc cu mult orice fantezie. Iată o nouă descriere a unor procese fizice extrem ele stranii pentru nivelul nostru de cunoaştere şi care, totuşi, sunt percepute ele puţinele persoane din lume care au obţinut vederea penetrantă-.]

- Fiindcă a venit vorba de mame şi de copii, eu văd încă şi altceva, care m-a mirat tare mult la început.

La o mamă de copii, dacă a mai fost însărcinată, se văd imaginile copiilor ca nişte păpuşi, pe primul strat din aură- pe cel verde fumuriu, de lângă corp. Dacă copilul e fetiţă, i se vede în partea dreaptă, lângă buric; dacă are băiat- unul sau mai mulţi —, i se vede în partea stângă.

Văzând aşa ceva, am încercat să aflu şi cine-i tatăl, fără ca să întreb. Fiind mai mulţi bărbaţi în preajmă, am observat că păpuşica ce era în stratul de culoare de la mamă se ducea pe un fir argintiu de la becul (chakra) galben al mamei până la acel tată. Şi, în peste douăzeci de cazuri, le-am spus, f ară să ştiu ceva:- Uitaţi-vă, doamnă, soţul dumnea-voastră este cel de acolo f Şi multe doamne au recunoscut că spun bine.

însă, uitându-mă mai atent, în timp ce forma de păpuşica se ducea la tatăl şi se aşeza tot lângă mijlocul lui, dar în partea inversă, la mamă rămânea imprimată mai departe pe aură forma de păpuşica pe care am văzut-o de la început. Şi aşa am putut să aflu şi să văd că, dacă copilul e fetiţă, păpuşica stă în partea dreaptă la mama, iar la tată- în partea lui stângă. Pentru băieţi e ir.vers-. la mamă apare în partea ei stângă, iar la tată— în dreapta.

Forma asta mică rămâne toată viaţa în aura mamei. Şi acolo se adună mai multe forme dacă mama are mai mulţi copii, chiar dacă pe unii i-a născut mai degrabă- la şapte, la şase sau la cinci luni. Când are mai mulţi copii, primul strat parcă îi este găurit în dreptul buricului : acolo apare o imagine şi, lângă ea, alta. Când sunt câtepatru-cinci copii sau mai mulţi, imaginile se suprapun: parcă o păpuşă stă în capul celeilalte. Vorbind cu mai multe mame, le-am spus, f ară să ştiu dinainte, câţi copii au; şi ele or recunoscut că-i aşa, că eu m-am uitat la ele şi imediat i-am numărat.

Dar şi la taţi rămâne la fel.

însă la mamele care n-or mai dat viaţă la copii şi numai i-o avortat, deasupra capului li se vede altceva: se văd imagini de copii rupţi în bucăţi... Oricât de frumoase culori ar avea aura unei femei, deasupra capului i se văd mânuţe, picioare, cap, urechi, care plutesc în aer-, dacă a f ost fetiţă, îi apar în partea dreaptă; dacă au fost băieţi, sunt în partea stângă. Şi după numărul de găuri din aură- din dreptul buricului- ştiu câte avorturi o avut. , ...

De asta le spun la oamenii care vin la consultaţii în cabinetele domnilor doctori: degeaba omul îşi caută sănătatea cu bani, că dacă el o făcut fapte greşite, trebuie să le plătească într-unfel sau altul. Nu Dumnezeu i-o dat o boală, cauza îi în faptele lui. Dacă omul o avut minte slabă şi o gândit rău, atunci are de plătit din ceea ce o făcut în trecut...

[N.A.: Deşi Valentina vede prin acea capacitate - deblocată la ea - a spiritului de a sesiza absolut totul, multe dintre percepţiile ei o uimesc şi o tulbură la început, simţind astfel nevoia de a le împărtăşi semenilor ei şi sub aspectul noutăţii, nu numai sub cel al ajutorului care vrea să-1 dea mereu. Totuşi, ea face aproape reflex o distincţie între „ceea ce poate şi trebuie să spună" şi „ceea ce nu are voie să spună", întrebând-o care este motivul acestei selecţii şi dacă este cumva vreo intervenţie exterioară, ea mi-a răspuns cu acea sinceritate totală care îi este caracteristică:]

- Eu spun numai ce văd, ce mi se arată în imagini şi eu văd prin „ cel de al treilea ochi", din frunte, de-aici, din mijlocul frunţii. Eu ştiu că trebuie să spun mereu la oameni ceea ce văd, ca ei să înţeleagă că tot ce le spun e mult mai real: toţi ar trebui să ajungă să vadă ce văd eu, că asta-i calea spre binele lor. Şi mă bucur în suflet că din ceea ce văd şi ce pot să fac, Dumnezeu mă ajută să fac bine oamenilor care sunt în suferinţă. Când însă nu trebuie să spun ceva, îmi apare ca o perdea de lumină care şterge totul şi nu mai văd nimic. Dar din ceea ce văd, eu trebuie să fac bine oamenilor, că de asta mi-o dat Dumnezeu puterea ce o am! Din răul lor, eu nu trebuie să fac să le fie şi mai rău, că nu eu îi judec pe oameni. De sus, din cer, are cine să-i judece...

[N.A.: Este însă deosebit de interesant de remarcat un anume fapt • puţinele fiinţe omeneşti care obţin „darul" vederii prin cel de al treilea ochi îşi dirijează gândurile şi faptele în mod special spre binele semenilor lor. Parcă ar face parte toţi dintr-o aceeaşi familie, cu un acelaşi nivel ridicat de conştiinţă şi de educaţie! Iată, în acest sens, un extras exempli-ficativ, preluat din una dintre cărţile tibetanului T.L. Rampa[8] - tradusă şi în limba română sub titlul *Cel de al treilea ochi*

> „Cu mult timp în urmă, ne asigură legendele noastre, bărbaţii şi femeile puteau să folosească Al Treilea Ochi. Era în epoca în care zeii veneau pe Pământ şi se amestecau printre oameni. Dar oamenii, văzându-se ca urmaşi ai lor, au încercat să-i omoare fără a se gândi că ceea ce omul putea să vadă, zeii vedeau mult mai bine. Drept pedeapsă, le-a fost închis Al Treilea Ochi. De-atunci, de-a lungul secolelor, numai un mic număr de oameni a primit la naştere darul clarvederii. Cei care îl aveau

8. Rampa, T.L.: *Le Troisieme Oeil,* Ed. J'ai Lu, Paris, 1976.

în mocl natural, au putut chiar să-i aibă puterea mărită de o mie de ori printr-un tratament adecvat, ca cel care mi s-a aplicat mie. Este de la sine înţeles că un talent atât de deosebit trebuie să fie tratat cu precauţie şi cu respect.

(...) Părintele Abbe m-a chemat într-o zi la el:

- Fiul meu, mi-a spus el, tu posezi acum o putere care este refuzată celor mai mulţi oameni. Să nu te serveşti de ea decât pentru a face bine şi niciodată în scopuri egoiste... Acest talent îţi este dat pentru a-ţi ajuta aproapele şi nu pentru a te îmbogăţi, îţi vor fi revelate multe lucruri prin clarvedere, însă clin ceea ce vei putea să afli, nu va trebui să spui nimănui ceva dacă spusele tale pot provoca suferinţa aproapelui tău sau să-i schimbe Drumul Vieţii Sale. Căci omul, fiul meu, trebuie să-şi aleagă singur propriul său Drum. Spune-i orice vrei, dar el nu trebuie să-şi schimbe calea sa. Ajută-i pe cei care sunt bolnavi, pe cei care sunt nenorociţi, însă nu spune nimic care poate să-i schimbe Calea unui om."

în modul cel mai evident, Valentina nu a aflat absolut nimic despre T.L. Rampa şi despre cărţile acestuia. Şi totuşi, din profunzimea conştiinţei sale, aplică întru totul - cu de la sine - recomandările necunoscutului părinte Abbe, făcute undeva în Munţii Tibetului - la o distanţă de peste şase mii de kilometri - cândva, pe la începutul veacului nostru, de *parcă* acel călugăr tibetan i le-ar fi transmis direct şi ei!

Multă lume i-a spus Valentinei că s-ar putea îmbogăţi dacă ar cere onorarii pentru ceea ce numai ea vede şi spune oamenilor; dar ei îi repugnă acest lucru (deşi diverşi colaboratori câştigă bine din activităţile comune). Cu toate că ajută mulţi bolnavi şi multe persoane cu diferite suferinţe, în modestia şi în voinţa sa fermă de a nu „vinde puterea pe care i-a dat-o Dumnezeu", continuă să ducă o viaţă cu permanente lipsuri materiale. De asemenea, deşi vede extrem de multe lucruri la fiecare om în parte, ea nu divulgă nimic ce ar putea face rău sau ar produce suferinţe cuiva, la fel cum nu dezvăluie nimic din viitorul cuiva ce ar putea „să-i schimbe Drumul Vieţii"! Să fie această atitudine fermă doar o coincidenţă ? Cine cântăreşte mai mult ar constata că nu: orice om cu un nivel ridicat de conştiinţă ar proceda la fel! Pentru ca şi cititorul să aprecieze mai bine superioritatea gândirii ei, iată două aspecte suplimentare: la bolnavii care au cancer, SIDA sau TBC, ea cere medicilor să li se restituie taxele pentru consultaţii, căci „sărmanii de ei, nu vor avea bani ca să-şi cumpere medicamentele cu care să-şi aline durerile"... în plus, în ultimul timp, se frământă ce şi cum să facă, întrucât, prin colaborarea ei, medicii majorează onorariile (fără a-i da o parte corespunzătoare măcar pentru necesităţile vieţii cotidiene) şi deci, indirect, se simte ca fiind o cauză a acestui fapt...

Dar iată şi o altă percepere a sa, cu reală alură de fantastic pentru noi, care apare ca o relatare unică în literatura acestui domeniu atât de puţin cunoscut; la început, faptul a uimit-o şi pe dânsa (la fel de mult cât va fi de uimit şi cititorul după parcurgerea relatării), întrucât dezvoltarea potentelor sale prin deblocări succesive s-a produs gradual - dar totuşi în ritm rapid:]

- Văd foarte mulţi oameni, fie în cabinetele doctorilor, fie când sunt chemată la spitale. Pe toţi îi văd înveliţi în cele şapte straturi de culori -fie că-s bărbaţi, femei sau copii. Straturile astea se menţin în jurul întregului trup, peste tot, chiar şi între degetele de la mâni. Dar am văzut la cineva — şi nu-mi venea a crede -, dar apoi am mai văzut şi la alţi câţiva, ceva foarte interesant: dincolo de mâna din carne şi de cea din culori, mai era şi un al şaselea deget! Ca să mă lămuresc, m-am uitat în aura lui— în stratul trei. Acolo ce-am văzut? Omul acela tot avea în gând să se omoare, să se sinucidă ! Degetul ăsta, al şaselea, are o culoare verde, dar un verde mai închis decât cel din stratul de lângă trup şi îi un verde spre galben cu pete negre.

Am văzut însă ceva şi mai ciudat: am văzut câţiva oameni care aveau una dintre mâni dublă! Era o a treia mână, din culoare, peste mâna din carne. Uitându-mă şi la aceştia, în aura lor am văzut că în viaţa lor sau că au făcut o crimă sau că urmează să o facă! Mâna asta în plus parcă pleacă din ultimul strat, dar îşi are culoarea ei. Dacă e de culoare gri-cenuşie, ăla n-o făcut crima încă.

Dar dacă oamenii cu un deget sau cu o mână în plus îs foarte puţini, pe foarte mulţi îi văd că-s oameni mincinoşi. Aceia care mint au ultimul strat, de culoare verde, cu pete galbene. E un verde urât, gălbui. La tot omul văd cum îşi schimbă gândul, că totul i se vede pe aură. Şi ăştia care mint tot timpul îşi îngreunează sufletul şi mă doare pentru ei, că-s oameni şi totuşi nu ştiu cum să gândească şi să vorbească...

[N.A. -. Pentru noi, oamenii obişnuiţi, capacitatea de a vedea prin „cel de al treilea ochi" - ochiul spiritului - ni se pare ceva extraordinar, ceva fantastic. Toţi am dori să avem această potentă; de fapt, cu toţii o avem, dar stă ascunsă fiindcă e blocată de însuşi nivelul energetic scăzut al acelui factor esenţial ce caracterizează entitatea noastră spirituală: propria conştiinţă! Ne-am putea debloca, în timp, această capacitate dacă ne-am ridica nivelul conştiinţei prin modul de a gândi, de a vorbi, de a activa numai spre binele aproapelui nostru, căruia să-i acordăm o iubire spirituală superioară, cât şi prin dorinţa sinceră de a cunoaşte tot mai mult şi a aplica legile divine aflate la baza existenţei noastre şi a întregii :-Creaţii. Este o condiţie fermă, prealabilă!

Oare se va ajunge cândva ca toţi oamenii pământeni să aibă „vederea penetrantă" a „celui de al treilea ochi"!? Valentina spune că da, dar după mult timp...

Vă închipuiţi ce-ar însemna să ne vedem unii altora toate gândurile, toate dorinţele şi toate faptele, şi, totodată, toate „hibele" trupurilor noastre? Când se va ajunge la aşa ceva, acel timp va fi probabil „evul de aur" al omenirii, în care toţi oamenii îşi vor dori unii altora numai binele, în modul cel mai sincer, şi se vor ajuta efectiv unii pe alţii, fără nici cel mai mic interes şi fără nici o reţinere; atunci, egoismul, invidia, gelozia, rapacitatea în a acumula averi - atât la nivel individual, cât şi la nivelul popoarelor - vor fi dispărute şi războaiele militare şi economice vor fi eliminate. Va mai trece timp, desigur, dar trebuie să pregătim cu răbdare vremea ce vine, fiindcă, prin reîncarnări succesive, tot noi vom fi aceia care vom beneficia de propria evoluţie spirituală! „

Moartea nu e moarte!

Mult mai bine decât majoritatea dintre noi - cei mulţi -, Valentina ştie foarte precis un fapt fundamental: la decesul oricărui om, moare doar trupul din carne şi oase apoi, după un timp destul de scurt, se destramă şi trupul eteric vital, dar sufletul continuă să vieţuiască - nevăzut - în „lumea de dincolo"!

Din vizionarea a numeroşi oameni a căror viaţă organică era pe sfârşite, asistând la unele înmormântări, ea a avut ocazia ca, alături de procesele biologice - şi, respectiv, biochimice - specifice perioadelor preletale şi celor postletale, să vadă şi procesele fizico-energetice care -în aceste perioade - sunt la fel de specifice destrămării complexului trup organic + trupuri invizibile. Este evident că relatările sale pe această linie sunt, şi ele, de o importanţă majoră, întrucât, pe de o parte, ne edifică asupra unor aspecte atât de puţin cunoscute şi care trebuie totuşi să fie ştiute, iar pe de altă parte, deschid şi alte orizonturi necesare cunoaş-terilor ştiinţifice din etapele următoare.

Dar, pentru aflarea lămuririlor pe care ni le oferă şi care, pe cât de fantastice ni se par, pe atât sunt de reale şi de utile, să urmărim împreună şi alte descrieri din cadrul vizionărilor sale mereu viu colorate:

- Am fost chemată de mai multe ori la spitale, de domni doctori, ca domnul profesor Georgescu, doctorul Sârbu, doctorul Corcaci, care m-or verificat la ceea ce le spun eu şi aşa au văzut că ce vorbesc este adevărat. De aceea, ei mă întrebau la unii pacienţi dacă să se mai apuce să-i opereze sau nu, fiindcă vedeau şi la aparatele lor că viaţa pacienţilor era pe sfârşite.

Dacă un om e bolnav, chiar dacă nu-l doare tare ceva şi nu-i ies încă analizele rele, dar dacă straturile de culori din jurul lui- toate cele şapte despre care am mai vorbit- încep să se depărteze, atunci viaţa lui e pe ducă. întâi se depărtează de lângă trup primul strat şi apare ca şi cum s-ar ţine de o sfoară, o sfoară mai groasă. După aceea, toate straturile încep să se îndepărteze, iar becul- chakra - galben începe să pâlpâie.

Văzându-le şi uitându-mă la ce s-a întâmplat cu ele, văd că stratul şapte duce foarte departe; şi aşa, le trage şi pe celelalte şase. Dar văd că şi boarea aceea albă - lată de o palmă -, care înainte se afla între straturi, începe să dispară. Şi, cu cât se depărtează, cu atât becul galben

pâlpâie tot mai slab. Şi atunci, mă uit pe stratul patru - cel violet - şi acolo se vede, că îmi apare ca imagine, că se întrerupe cu totul. Şi încep să număr în gând: o săptămână, două, o lună, două, trei... Când ajung la ultima lui săptămână sau lună, nu i se mai vede stratul violet, care devine negru în imagine; şi dacă vin cu gândul la el ca om, ca persoană nu-l mai văd nici cu aură şi nici cu becuri, cu nimic. Deci, Dumnezeu îmi dă puterea să văd pe straturile de culori înainte cu atâtea săptămâni sau luni, când omul acela va trece dincolo - că-i greşit de spus că moare, fiindcă el nu moare, el trece dincolo. Straturile, energia pleacă de lângă el şi trupul nu mai are viaţă, da' el nu moare, sufletul lui trăieşte mai departe.

E adevărat, sunt oameni bolnavi la care aura se îndepărtează, dar nu mult şi, după un timp, se întoarce. La aceia, dispare boarea alba dintre straturi, iar straturile sunt tare spălăcite. Dar la ei nu văd întrerupere şi nici pata neagră în violetul lor.

însă, când aura s-a îndepărtat mai mult, e pregătirea pentru moartea trupului, fie că-i copil, fie că-i om mare sau om bătrân. Iar atunci când becurile (chakrele) se sting de tot, moartea trupului vine după şapte zile. întâi i se blochează becul de deasupra capului, apoi i se sting şi celelalte becuri — la care domnii le spun chakre. După şapte zile, viaţa i se curmă.

Da' să ştiţi că am văzut un lucru tare interesant! La câţiva oameni, am văzut în aură ceva tare deosebit; despre aceştia, domnii doctori spuneau că au avut „moarte clinică". Eu nu ştiu ce înseamnă asta, dar până acuma am văzut şase oameni cu aşa ceva.

La aceşti oameni, toate cele şapte straturi de culoriparcă-s amestecate, într-unfel pe care nu l-am mai văzut, prin nişte sfori de culori care trec dintr-unul în altul. Dar ce-i mai curios este că stratul şase nu-l mai are niciodată complet în jurul lui! Jumătate din el se întinde ca un fir care pleacă tot timpul departe de el. Firul ăsta se duce sus, sus, sus şi ţine legătura cu un strat de culoare care este, aşa cum v-am mai spus, mult deasupra norilor. Şi el rămâne aşa, legat de firul din culoarea lui, cu stratul de culoare de sus. E cumva la fel ca atunci când plecăm cu gândul undeva şi firul din becul galben, cu cămaşa lui din stratul şase, pleacă acolo unde gândim. Da' el nu pleacă cu gândul şi, totuşi, firul ăsta se ţine ca un elastic, ca o rază, până la stratul de sus. Şi când văd aşa ceva, eu ştiu şi le spun la domnii doctori că omul acela a avut „moarte clinică". Şi fiecare om o recunoscut.

[N.A.: Este, desigur, foarte interesant că Valentina percepe acea legătură care se menţine ulterior, în timp, între entitatea spirituală încarnată - al cărei trup a fost declarat de medici ca fiind mort, şi apoi

a fost readus la viaţă „clin întâmplare" - si un anumit nivel superior al straturilor de materii eterice colorate clin înălţimi, care constituie zone funcţionale ale „lumii de dincolo". Această percepere deosebită a „oarbei--fenomen" din Iaşi vine să se adauge la o bogată cazuistică ce a condus, în ultimele două decenii, la formarea unei adevărate literaturi de specialitate[1] ; în diferitele cărţi scrise pe această temă, deşi s-a remarcat că persoanele trecute prin „moartea clinică" rămân cu preocupări „superioare" faţă de cele avute anterior, nu s-a explicat însă „de ce" şi „cum" survin aceste preocupări, întrucât nici unul dintre autorii culţi şi nici un clarvăzător nu au sesizat perceperea acestei raze colorate care, desigur, e invizibilă. Or, devine evident, că tocmai legătura eterică sesizată de Valentina - firul colorat - este aceea care „alimentează" gândirea subiecţilor cu idei şi preocupări de un nivel mai ridicat. Deci, şi din acest punct de vedere, strania *vizualizare* menţionată de Valentina deschide un nou orizont cognitiv care, desigur, va rodi şi el în timp.

Multă lume de pe întreg globul terestru cunoaşte cărţile medicului american dr. Raymond Moody (traduse în numeroase limbi şi editate în milioane de exemplare), care, în urma studierii a sute de cazuri de NDE*, a dezvăluit în mod documentat opiniei publice şi comunităţii ştiinţifice mondiale evidenta detaşare a sufletului de trupul organic aflat în „moarte clinică", precum şi impresionanta revenire a acestuia în trup.

Studiind cu pasiune, dar şi cu rigurozitate ştiinţifică, alte câteva sute de cazuri de NDE, profesorul american Kenneth Ring - de la catedra de psihologie a Universităţii din Storrs, SUA - a publicat o carte[2] prin care a continuat opera doctorului Raymond Moody. Iată un citat dintr-un interviu al acestui profesor ce exemplifică foarte bine importanţa perceperii Valentinei, percepere care vine să ofere o explicaţie inedită, ce şi-ar fi dorit-o desigur şi cercetătorul american:

> .„Este un voiaj transformator. Cei care au revenit sunt mai buni, mai puternici moral, mai iubitori, mai deschişi, nu mai au frică de moarte. Ei *ştiu* acum. Au revenit *legaţi parcă de ceva spiritual;* nu numaidecât religios, ci de ceva sensibil; ei îşi exprimă iubirea faţă de alţii mult mai uşor. Afirmă chiar că această experienţă le-a arătat că nu au iubit oamenii îndeajuns. Vor acum să ajute mai mult, să lucreze pentru bolnavi, pentru muribunzi. Dar, pentru a reveni asupra problemei intensităţii experienţei, multora dintre aceia care au coborât mai adânc în moarte - ele exemplu, acelora a căror respiraţie s-a întrerupt mai mult de douăzeci de minute -

•i»

1. Gheorghiţă, F.: *Comunicări cu cealaltă lume,* ed. cit.

* NDE, prescurtare de la „Near Death Experience" (experienţa morţii apropiate).

2. Ring, K.: *Life atDeath,* traducerea în limba franceză: *Sur la Frontiere de la Vie,* Ed. R. Laffont, Paris, 1982.

& şi care, de altfel, au atins cel de al cincilea stadiu, li s-a întâmplat un ,r •, lucru ciudat. Au început să frecventeze bilbiotecile, să revină în şcoli, să „ citească noapte de noapte de parcă nu ar mai fi avut somn. Ei citeau, citeau, citeau. Ce? De exemplu, tratate de fizică. Totul s-a întâmplat ca şi cum ar fi avut o viziune a cunoaşterii universale şi acum încercau să regăsească tot ce-au primit de acolo.

'' Iată cazul unui bărbat care a venit la mine: un şofer de buldozer, de 5 35 de ani. După un accident grav, a atins al cincilea stadiu al NDE, adică Js a intrat în acea lumină mare. El mi-a povestit că a fost ca un plonjon >,:, într-un val enorm ele iubire curată şi perfectă. Dar, în acelaşi timp, el a avut experienţa cunoaşterii, îi veneau ca bucăţi de ecuaţii matematice sau de expresii. De atunci, el caută mereu să vadă la ce corespund. Pare foarte preocupat de problema cuantelor de energie şi de Max Planck. Urmează acum cursuri de matematică şi fizică."

Dar cercetarea detaliată a numeroaselor *cazuri de* „moarte clinică" finalizate totuşi prin neaşteptate reveniri la viaţă după intervale de timp prelungite, în care inima şi respiraţia se opriseră total, i-a modificat profesorului K. Ring modul de gândire; deşi avea anterior principii mozaice foarte bine conturate, a constatat necesitatea lărgirii lor conceptuale. El declara deschis:

> „Studierea NDE m-a transformat din multe puncte de vedere. Mă interesez acum mai mult de spiritualitate. Nu de religie şi insist, de spiritualitate. Care ar fi diferenţa? Un înţelept mi-a spus: un individ religios urmează învăţăturile religiei sale, pe când o persoană care trăieşte spiritualitatea ascultă vocea propriului suflet."

Pe cât de fantastică ni s-ar părea această legătură printr-o rază a unuia dintre corpurile subtile ale omului cu invizibila „bibliotecă de idei şi informaţii" aflată undeva sus, „deasupra norilor", într-un strat al unei anumite categorii de materie eterică, pe atât de ample sunt în realitate prezenţa şi infuziile sale neştiute în manifestările spirituale ale oamenilor care se conectează la ea clin când în când, printr-un nivel mai ridicat de vibraţie a propriilor gânduri. Desigur că foarte multe dintre „inspiraţiile" muzicienilor, poeţilor, pictorilor, inventatorilor, cercetătorilor etc. îşi au originea în acel tezaur eteric al omenirii, la care putem accede prin raze de o anumită „calitate" emise de entitatea noastră spirituală...

Insistând să aflu de la Valentina mai multe detalii privind strania „rază colorată" care continuă să alimenteze gândirea celor care au trecut prin „experienţa morţii apropiate", iată ce preciza în plus această „femeie--fenomen":]

- Raza are culoarea stratului şase. Dar nu totdeauna are aceeaşi culoare, la toţi oamenii. Poate să fie verde, căci aşa este stratul şase la

aceşti oameni, însă poate fi şi un verde cu fulgi violeţi. Fulgii ăştia sunt permanenţi la oamenii trecuţi prin „ moartea clinică" şi însuşi stratul lor verde rămâne amestecat cu fulgi violeţi. Numai ei au aceşti fulgi violeţi pe stratul şase.

Eu, la început, nu am ştiut nimic despre moartea clinică. Dar, după ce am aflat despre asta la prima persoană, din biletul cu care o venit, şi mi-am explicat astfel de ce are raza aceea cu fulgi violeţi, la ceilalţi le-am spus de la început că ştiu că or trecut prin moarte. Şi ei or început să vorbească, că ţineau minte ce-or văzut când erau plecaţi din trup. Aşa au fost trei doamne de la Bucureşti şi doi bărbaţi şi o femeie de aici, din Iaşi.

Să vă spun însă mai mult: ce văd eu după ce trupul omului moare -căci numai trupul moare, nu şi omul, fiindcă sufletul lui rămâne viu:

După ce trupul moare, această floare a omului - de aici, din piept -se face sub formă de glob de lumină şi rămâne, timp de patruzeci de zile sau de patruzeci şi câteva zile, în legătură foarte strânsă cu noi. Murind cineva din familie, noi nu-l mai vedem, dar este între noi şi ne vede tot ce facem, ce vorbim şi orice. După aceste patruzeci de zile îşi caută culoarea, adică stratul de culoare de sus - din cer - care îi la, f el cu culoarea globului lui; acolo se va aşeza şi va rămâne cât i-o hărăzit Dumnezeu. Cele mai luminoase şi mai frumoase globuri, care-s mai uşoare, ajung sus de tot, până plutesc în stratul auriu. Toate globurile din stratul auriu ne ajută pe noi aici, pe pământ. Auriul e stratul cel mai de sus în care am ajuns să văd ce este şi văd globurile de acolo.

Mai este ceva şi mai sus, acolo e o lumină albă, un abur pur de tot, foarte uşor, foarte sensibil. Acolo nu se mai văd globuri; se văd însă forme, imagini, cum ar fi chipuri de oameni. Dar e foarte, foarte departe, e mult mai sus decât stratul auriu; parcă nici n-aş avea voie să mă uit şi-mi lăcrămează ochii.

Globurile de tot felul, din diferite straturi, nu pot ajunge până acolo. Nici eu nu pot urmări, că acolo îi un strat alb, e ceva strălucitor, un alb-strălucitor. E o boare, un fel de abur. Acolo doar forme văd. Dar nu întotdeauna. Acum trei săptămâni am văzut ceva forme în partea din care răsare soarele.

[N.A.: Această înregistrare a spuselor Valentinei a avut loc în iunie 1996. Dar în septembrie 1997, Valentina mi-a destăinuit cu bucurie în suflet că „mi s-o dat voie să văd şi în stratul alb-strâlucitor"! Dezvoltarea capacităţilor sale de percepere a fost treptată; într-un interval de trei ani, „i-au fost deblocate" însă extraordinare capacităţi extrasenzoriale, „cel de al treilea ochi" al său pătrunzând tot mai multe „taine" din lumile eterice şi din mediul nostru ambiant, cât şi din înălţimile nebănuite ale cerului. De

fapt, aşa cum cititorul va putea constata în capitolele următoare, aceste capacităţi uimitoare le-a obţinut încă din vieţi anterioare deferite... Dar, referitor la tema acestui capitol, ea a mai văzut încă multe lucruri care, deşi ne uimesc, ar trebui să le înţelegem prin plenitudinea realismului lor:]

- Să vă spun însă ce-am văzut la înmormântarea domnului profesor S. V. de la Universitate, socrul domnului doctor C.:

Când am intrat în biserică şi m-am apropiat de sicriu, am mai văzut doar la unghiile lui, sub unghii, că îi mai lucrau câteva forme de alea mici, cărora domnii doctori le spun celule-, la fel, mai lucrau unele şi la firele de păr din cap şi din barbă. Dar, cum mă tot uitam, treptat se stingeau şi astea.

Când or venit preoţii - or fost trei -, i-am spus domnului doctor că numai unul este preot adevărat, că avea o culoare aurie, frumoasă, şi la tot ce spunea el se lumina şi mai mult. Altul era de culoare gri cu maro, iar celălalt era portocaliu închis cu roşu.

De la toată mulţimea din biserică veneau firuţe de lumină până deasupra sicriului, unde — încă de la intrare — am văzut o formă făcută parcă din fum. Şi forma parcă ştia, că venea la mulţimea oamenilor, pe deasupra lor, se apropia deasupra nevestei mortului, mergea la fata dânsului şi o mângâia, iar apoi revenea din nou deasupra sicriului.

Şi cum cântau părintele şi corul, se vedeau culori de lumină, valuri, deasupra sicriului, care se schimbau spre jale. Când părintele o prins a zice că „din pământ suntem f acuţi şi în pământ vom merge", am privit la sicriu: acolo, toate oasele nu mai erau apropiate unul de altul şi nu se mai vedea luciosul dintre ele; erau puţin distanţate între ele. Şi, după aceea, am văzut totul numai negru. Nici la unghii şi nici la păr nu am mai văzut luminiţele celulelor pe care le văzusem cu o jumătate de oră mai înainte.

Dar atunci or apărut vreo patruzeci de forme în aer, care erau ca nişte păpuşele: nu aveau mâni şi nici picioare, dar aveau un fel de aripioare. Şi parcă s-or luat la ceartă cu forma aceea din fum de deasupra sicriului. Era acuma către sfârşitul slujbei. Forma parcă tot voia să stea lângă fata dânsului, parcă să se ascundă undeva, să nu plece.

Când părintele o ieşit pe uşă să plece afară, forma nu voia deloc să iasă din biserică. Păpuşile alea se tot suceau şi parcă stăteau de vorbă cu ea şi tot îi făceau cale liberă să iasă. Când părintele o prins a cânta afară, toate formele alea, vreo patruzeci, i-orf acut vânt la forma asta ca să se ducă din nou deasupra sicriului, care acum era afară. Da' ea nu stătea deloc liniştită, se tot foia în părţi, se dădea de-a dura, era tare zbuciumată.

Când părintele se oprea din mers şi spunea „Dumnezeu să-l ierte" şi .toată lumea repeta vorbele astea, atunci formele de păpuşele îi făceau iarăşi cale liberă şi o împingeau ca pe un fân pe forma aceea. Şi ea tot aşa se zbuciuma.

Am mers noi aşa şi ne-am oprit de vreo unsprezece ori. Când să plecăm a unsprezecea oară din loc, forma iar se zbuciuma şi parcă cerea ajutor. Dar astea multe şi mici tot nu o lăsau.

însă am rămas uimită acolo, la mormânt, când or început să bată într-un lemn [N.A.: Valentina nu ştia că se bătea capacul sicriului], *forma parcă se înăbuşea şi nu vroia să se bată acolo, parcă încerca să nu-i lase să bată. Că, dacă oamenii ar f i închis ochii ca mine şi ar fi putut să vadă cum forma aceea nu vroia să se bată, ar fi lăsat mortul în pace.*

Când o dat sicriul în groapă şi o turnat pământ peste el, atunci ea s-o strâns grămadă şi, deşi era acuma mică, s-o strâns mai grămadă, de parcă i-arfifost tare, tare frică de ceva. Şi formele alea mici tot treceau pe lângă ea, pe rând. Şi cu toate că forma de fum era acum mică şi cerea ajutor, nici una dintre formele cele multe- cu aripioare- nu voia să o ajute.

Şi când s-o auzit pământul dat şi făcut grămadă, forma din fum s-o dus deasupra mulţimii; s-o dus şi la soţia mortului şi parcă o cena; da' ea nu avea nici o vină, fiindcă el o murit de cancer. O venit şi deasupra mea şi parcă m-o mângâiat pe cap. Pe urmă, zbuciumată, o venit deasupra gropii şi de-acolo s-o ridicat în sus, sus de tot; şi cu cât se ridica mai sus, cu atâta se transforma în lumină. Deci, dispărea fumul formei şi sus, sus, unde a ajuns, s-o făcut ca o stea; era ca o stea depe cer, ca cele pe care le-am văzut când eram copil. Şi s-o învârtit aşa - în semn de cruce- de mai multe ori, deasupra oamenilor. Da' după aceea, iar o coborât şi o venit în faţa mea, deasupra fetei celui care o murit. Şi aşa, o mers cu dânsa plutind deasupra oamenilor. Şi o stat acolo, deasupra fetei şi a doamnei, până s-o dat toate pomenile. Da' razele de lumină care veneau de la globul care acum era luminos, nu mergeau la toată lumea, ci numai la cei apropiaţi mortului.

Apoi, o mers cu noi înapoi, până în dreptul bisericii. Acolo s-o ridicat în sus, s-o mişcat mergând în colţuri de parcă ar fi făcut de trei ori semnul crucii şi, după asta, steaua o dispărut.

Deci, nu-i adevărat că omul moare. El trăieşte mereu. După aceea, floarea lui se transformă într-un glob, mai întunecat sau mai luminos, care se duce şi stă cu altele de acelaşi fel în stratul culorii sale sau mai coboară printre noi.

Dar să vă mai spun ce-am mai văzut în cimitir când m-am dus acolo cu un alt domn doctor.

Eu nu ştiam unde anume mă duce, că nu mi-o spus.

Când s-o oprit maşina şi ne-am dat jos în faţa unui mormânt, au coborât de sus, deasupra mormântului, trei globuri. Unul era auriu cu verde la mijloc, altul era un verde al lui, iar al treilea era albastru, albastru, da' scotea şi un fel de pete verzi şi galbene.

Privindu-le, am făcut legătura cu ce-am văzut la globuri şi i-am spus că acolo sunt înmormântate trei persoane, dintre care una ţine foarte mult şi îl ajută pe cel care ne-o adus acolo. Şi aşa o fost, că domnul doctor mi-o zis că, într-adevăr, acolo sunt înmormântate trei persoane.

După aceea, mi-o pus o altă întrebare: „Cine-i înmormântat într-un loc alăturat?".

I-am spus că-i cineva cu numele de Măria, dar că nu pot înţelege mai departe numele ei.

Atunci mi-o cerut să văd de unde-i globul acelei femei.

Deşi n-am fost niciodată prin locurile ei, i-am spus că-i din Braşov.

Atunci, domnul doctor o mers şi o citit de pe cruce şi, într-adevăr, era un mormânt părăsit al unei femei pe care o chemat-o Măria; dedesubt, pe mormânt era lăsat scris că cine-i interesat să cumpere locul, să comunice la o adresă din Braşov.

[N.A.: întrebând-o, la rândul meu, ulterior, cum de a putut vedea toate cele scrise acolo, Valentina mi-a dat un răspuns la fel de uimitor ca şi la toate celelalte cuprinse în această carte:

- *Când am fost întrebată de cel de al doilea mormânt, globul auriu s-a dus acolo şi mi-o arătat numele de „Măria", prin litere scrise parcă în aer* [N.A.: Deci, ca o hologramă!], *că eu nu m-am mişcat din locul în care stăteam. Literele erau de culoare albastră şi parcă erau scrise pe o placă albă, da' tot din culoare. Şi când m-o întrebat de unde este moarta, mi s-o arătat în imagine un drum lat care urcă pe un povârniş şi pe un deal înalt. Da' tot balonul auriu mi-o dat imaginea asta.* [N.A.: în literatura ştiinţei spirituale este cunoscut faptul că entităţile spirituale comunică între ele prin imagini şi prin simboluri de o fineţe impresionantă !] *Şi la poalele dealului era pusă ca o placă pe care scria, tot din litere — da' aicea erau mult mai şterse şi mai închise, ca din negrul creionului - aici era scris lat cuvântul „Braşov". După aceea, globul s-o retras şi o venit deasupra şi ne-o mângâiat. O venit aşa, deasupra capului, s-o lăsat pe umeri şi s-o şters parcă de noi.*

[N.A.: Cine citeşte această descriere stranie la prima vedere, ar putea rămâne cu impresia unei „povestiri fantastice" spuse de o oarbă plină de

fantezie. Trebuie ţinut însă cont că tot ceea ce ea a răspuns la întrebările unor martori pe deplin credibili, a fost perfect adevărat. Deci, modul în care i-au fost oferite informaţiile respective şi chiar prezenţa acelor entităţi globulare ale lumii invizibile „ele dincolo" au fost întru totul reale (cititorul poate găsi în literatura domeniului şi alte cazuri asemănătoare în care entităţi globulare au comunicat cu clarvăzători sau mediumi dotaţi în mod deosebit).

De altfel, Valentina vede în mod continuu tot felul de entităţi - cele mai multe fiind suflete ale decedaţilor -„coborâte" în mediul nostru ambiant şi cu care coexistăm fără să ştim în spaţiul terestru. Iată noi detalii:]

- Când intru în unele case sau chiar în alte locuri, acolo unde sunt globuri din culori frumoase şi mai luminoase, acelea sunt prietenoase şi cu lumina lor ne ajută. Când ele scot o rază de lumină către mine, raza vine la floarea mea care o am aici, în piept- în rând cu inima; în felul acesta îmi întăreşte şi îmi deschide foarte mult becul (chakra) ăsta verde şi cel albastru.

Dar sunt şi cazuri când, pe stradă sau într-o casă, vin aproape şi globuri întunecate, care îs sufletele unor oameni ce-ofost tare răi la viaţa lor de aici, jos. Atunci le strică aura celor din casă şi chiar mie mi-o strică.

Oamenii care au făcut numai răutăţi în viaţa lor şi unii chiar au ucis sau s-au ucis pe ei singuri, or avut floarea lor ca o ciumafaie, ca un ciulin. După ce şi-au sfârşit viaţa de aici, jos, după aceea floarea li s-o făcut un boţ negru, iar la câteva zile şi-opus îmbrăcămintea de balon şi aşa, tot plutesc prin aer. Haina care şi-or pus-o e din negru, dar are în ea şi un roşu ţipător sau un roşu închis, un maro (fig. 13) şi, uneori, un galben urât.

Am văzut globuri de astea întunecate şi deasupra unor morminte, dar şi la răscruci de drumuri sau în locuri unde este un mort în pământ de care nu se ştie nimica. Când astea stau pe drumuri, deasupra sau la răscruci, nu fac decât să pândească să facă un accident sau să provoace o bătaie între oameni, să fie orice răutate. Asta-i dorinţa lor: să facă numai rău! Dacă pe pământ, cât or fost oameni în trup de carne, or făcut tot numai rele, continuă să facă rău şi acuma, când sunt globuri întunecate. De obicei, ele nu stau singure; se adună în grupuri de câte cinci până la nouă globuri urâte, care se ceartă întruna între ele. Se tot*

3. Această ceartă continuă între sufletele inferioare ce rămân în mediul nostru (întrucât nu pot efectiv să se urce în straturile de culori din înălţimi) este menţionată şi în literatura spiritualistă. Astfel, iniţiatul german O.E. Bernhardt —

lovesc între ele şi când vor să facă un rău la oamenii de jos, se sparg ca un balon şi pulberea aceea a lor cade asupra oamenilor care trec sau asupra celor din case. Le-am văzut cum se sparg ca un balon care este umflat. Dacă atunci trece o maşină, aia se ciocneşte cu alta sau de ceva. Dacă trece un om şi îi vine praful acela deasupra capului [N.A. •. nu poate fi vorba de un anume „praf", ci de învelişul din materie eterică specifică - mai grosieră, deci calitativ inferioară - aflată la nivel vibratoriu scăzut], *acela nu merge mult şi începe să facă scandal altora. După ce şi-au pierdut hainele întunecate, globurile rele rămân un timp ca nişte scânteuţe roşcate. Dar plutind în continuare în aer, culeg din energiile rele ale oamenilor şi din formele alea foarte, foarte mici care sunt în aer şi îşi fac iarăşi forma de balon întunecat.*

Câtă deosebire este între aceste globuri urâte, puse numai pe rele, la fel cum o fost sufletul lor şi în viaţa de aici, şi globurile luminoase şi cu culori frumoase, care caută să-i ajute pe oameni în toate felurile şi care au fost suflete bune şi când erau pe pământ...

fei
ţ;
)-

care a publicat sub pseudonimul Abd-ru-shin volumele *în Lumina Adevărului — Mesajul Graalului,* menţiona detaliat faptul că entităţile inferioare rămân în colectivităţi, în cadrul cărora se chinuie reciproc ani şi ani de zile, până când devin conştiente de răutatea lor şi încep să solicite iertare. Iniţiatul afirma că acesta ar fi de fapt „iadul" cu torturile sale, care nu e undeva sub pământ, ci deasupra noastră, în stratul eteric cu radiaţia roşie (cea mai inferioară), pe care nu-l pot părăsi decât prin reîncarnare.

Aşa „se nasc" OZN-urile!

Când, în anul 1957, am citit în revista franceză „Science et Vie" un articol despre OZN-uri şi am văzut fotografiile unor astfel de „nave zburătoare strălucitoare", mi-am dat seama că acestea reprezintă o problemă ştiinţifică deosebită. Am început astfel să mă interesez tot mai mult de tot ceea ce se publică despre straniile „obiecte zburătoare neidentificate"; în anii care au urmat, în presa noastră se scria foarte puţin despre acestea, tema fiind considerată o propagandă dirijată din Occident. Abia către sfârşitul anilor '60, presa noastră a preluat cu mai multă deschidere ştirile privind manifestările neînţelese ale prezenţelor ciudate din cerul planetar; şi aceasta, în special după obţinerea de către tehnicianul Emil Barnea a unui set de fotografii (la data de 18 august 1968) asupra unui OZN[1], ce coborâse mult deasupra pădurii Baciu - din vestul municipiului Cluj-Napoca.

în acel context, documentându-mă asupra unor domenii ştiinţifice specifice timpului respectiv, care puteau să explice câteva dintre uimitoarele manifestări „tehnico-energetice" ale acestor obiecte zburătoare, am scris cartea *OZN- o problemă modernă,* editată în anul 1973.

între anii 1974-1980 însă, biologul clujean Al. Sift mi-a transmis „tezaurul" său fotografic, ce conţinea numeroase înregistrări ale unor prezenţe aeriene la fel de ciudate, care, în cea mai mare parte, au fost invizibile! în fapt, în cadrul bogatului său documentar, peliculele fotografice înregistraseră în modul cel mai obiectiv tot felul de globuri cu aspect plasmatic, ale căror radiaţii - şi ele, invizibile - impresionau puternic , filmele. Astfel, analizând comparativ ambele categorii de materiale documentare pe care le acumulasem şi le obţinusem, la scurt timp, am putut constata direct două aspecte principale, care au făcut să mă îndepărtez în bună măsură de vechiul concept - la modă încă şi astăzi: OZN-urile ar fi nave cosmice ultraperfecţionate, trimise în zona Terrei de civilizaţiile tehnologice mult mai avansate. Constatările au fost următoarele:

- marea majoritate a fotografiilor din literatura ozenistă, care prezentau imagini ale unor „OZN luminoase", au înregistrat de fapt prezenţe şi deplasări ale unor „forme globulare radiante" de genul celor obţinute şi de biologul Al. Sift;

l* Gheorghiţă, F.: *Enigme în Galaxie,* Ect. Junimea, Iaşi, 1983.

; în mediul nostru ambiant, există în mod natural variate „structuri din <• materii invizibile", care manifestă potente energetice deosebite.

Când - la scurt timp după transmiterea ele către biologul clujean a „tezaurului" său - tânărul student de atunci, inginerul constructor de astăzi, Csaba Borbâth (din Tg. Mureş) mi-a transmis şi o înregistrare fotografică, ce surprinsese unsprezece globuri radiante invizibile care demonstrau o comportare „inteligentă" (imagine pe care am prezentat-o[2] în repetate rânduri), m-am convins că prezenţele globulare plasmatice erau de fapt fiinţe reale aparţinând unei lumi paralele nevăzute.

Dar astfel de constatări nu puteau fi expuse - nici oral şi nici în scris -în trecut, întrucât ar fi contravenit la enunţurile filosofici materialiste, care domina şi controla orice exprimare.

Totuşi, pentru a sugera fie şi posibila existenţă a „materiilor invizibile", am inclus în cartea *Enigme în Galaxie* ipoteza „dematerializării OZN-urilor", ca fiind un proces fizic întru totul posibil. Apoi, am revenit într-o manieră ceva mai amplă şi mai scientizată prin cartea *întrebările Ştiinţei.* Abia după anul 1990 a devenit însă posibil să prezint mai extins „adevărul despre OZN", serialul de şase cărţi editate între 1993 şi 1997, urmărind să ofere clarificări la nivelul unor realităţi fundamentale direct implicate. Ultimul volum din acest serial - *OZN eterice*— sintetizează, poate cel mai bine, concluziile la care am ajuns de-a lungul celor patru decenii de preocupări privind spinoasa problemă a „obiectelor zburătoare rămase neidentificate". Iată câteva extrase de sinteză:

„(...) în locuri situate la sute şi la mii de kilometri distanţa unele de altele, un acelaşi gen de înregistrări fotografice, precum şi relatări ale unor martori care au fost consideraţi credibili, au venit să se alăture altor suite de documente şi declaraţii bine verificate, cu toate demonstrând un fapt fundamental a cărui importanţă priveşte întreaga omenire: Obiectele Zburătoare Neidentificate sunt întru totul reale, dar sunt „obiecte" reali-,., zate din „materii eterice"; acestea pot fi aduse cu uşurinţă la starea de *f*. obiecte din materie densă, ca apoi să fie „dematerializate" cu aceeaşi uşurinţă prin energiile superioare ale gândirii-voinţei unor fiinţe mult evoluate, aparţinând de asemenea unei lumi eterice.

(...) OZN-urile sunt „concepute" şi „realizate" direct din materii eterice prin simpla „gândire" şi prin „voinţa formatoare-creatoare" ale unor
* fiinţe care au ajuns la înalte niveluri de cunoaştere şi de evoluţie spirituală! OZN-urile sunt în realitate nişte „forme-gânduri", cel mai adesea realizate admirabil, ale unor fiinţe care, prin evoluţie, au devenit

2. Gheorghiţă, F.: *Straniile Inteligente Invizibile,* Institutul European, Iaşi, 1994; *Lumi invizibile,* Ed. Polirom, Iaşi, 1996; *OZN eterice,* Ed. Polirom, Iaşi, 1997.

capabile să manevreze aplicativ legităţile naturale ale unei „fizici globale", prin dirijarea conştientă a energiilor spirituale zăgăzuite în fiinţele de tip uman!

(...) Dar iată şi „probe materiale" pe care unii cititori - mai precauţi sau mai sceptici - doresc în mod special să le vadă şi să le analizeze, pentru a se putea convinge de aceste realităţi fundamentale - care au tot fost ascunse până în prezent -, ceea ce le conferă şi acum o aură de „fantastic", în ordine explicativă, în primul rând se situează un document fotografic românesc, inedit până în prezent, de o mare valoare ştiinţifică, precum şi informativă: fig. 123. [N.A.: inclusă şi în prezenta carte, vezi fig. 14], Importanţa acestuia provine din faptul că, fotograful amator -domnul ing. Ion Chelaru, din Câmpina - a surprins, fără să vadă cu ochiul liber absolut nimic, o primă fază de „construire" a unui OZN; asociindu-se două sau trei fiinţe invizibile, ale căror trupuri radiau în albul unui nivel mai înalt de evoluţie, acestea începuseră să concentreze în jurul ior un inel-tipar din materie eterică (probabil din eter fierbinte, radiind în culoare roşie), pe conturul circular al „navei aeriene" pe care au realizat-o probabil în continuare!

(...) Prin stranietatea aspectelor care au fost prezentate, cititorul a putut vedea că, în fond, extrem de complexa „problemă OZN" - ca prezenţe ciudate şi ca manifestări uimitoare şi adesea tulburătoare - este, de fapt, doar unul dintre impresionantele mijloace folosite din timpuri străvechi prin care fiinţe de înaltă evoluţie spirituală, aparţinând unei lumi eterice în general invizibile, se preocupă activ să antreneze omenirea într-un amplu proces de evoluţie spirituală - individuală şi colectivă; toate acţiunile respective au dovedit o răbdare parcă atemporală, dar au evidenţiat şi autoritatea pe care o conferă stăpânirea unor mari energii şi ă unor puteri care ni s-au părut mereu „supranaturale".

...în acest nou cadru temporal, amplul fenomen de „reconsiderări cognitive" declanşat la nivel planetar în ultimele decenii, care a cuprins gândirea, comportamentul şi manifestările creative ale unei mari părţi din omenire, conduce implicit şi la o interpretare mai apropiată de fondul esenţial al straniilor manifestări ale OZN."

Deşi pe parcursul scrierii cărţii, am încercat să obţin de la Valentina o confirmare sau o infirmare a concluziilor respective, problematica OZN-urilor şi a „echipajelor" acestora îi apărea încă foarte nebuloasă. Ea mai fusese solicitată, în toamna anului 1995, şi a fost înregistrată de o realizatoare de la TVR Bucureşti, în „poleita" problemă a aşa-zisei „prăbuşiri a unui OZN" la Roswell - în Statele Unite, suscitată de filmul trucat a] „autopsiei unui extraterestru" al cărui trup ar fi fost „recuperat" acolo. Ceea ce a putut atunci să investigheze Valentina - de la o distanţă de peste zece mii de kilometri -, era şi pentru ea neclar; ea a fost capabilă să perceapă în zona respectivă un vârtej extraordinar de energie, provocat ele nişte fiinţe luminoase ciudate, dar fenomenul i s-a părut a

fi produs cu doi ani mai înainte[3] de data indicată pentru evenimentul mistificat! în plus, ea a sesizat că fiinţele acelea nu-şi lăsaseră trupul pe-acolo... fiindcă, de fapt... nici nu aveau trupuri din carne...

La un timp după apariţia cărţii *OZN eterice,* nu mică mi-a fost surpriza, într-o zi din aprilie 1997, atunci când Valentina a început să-mi spună:

- Ştiţi, am început să-i văd pe omuleţii ăştia care umblă pe cer în obiectele astea care strălucesc şi pe care oamenii le numesc OZN-uri.

Dar nu-i adevărat că acelea sunt „obiecte"! La astea sunt două-trei--patru forme de fiinţe faţă de care noi nu suntem nimic aici, pe Pământ! Dar numai îşi fac forme de oameni, că pentru astea adună firuţe mici, mici de tot, din toate culorile, prin energiile care le au.

Ei ne păzesc pe noi, dar sunt mult mai deştepţi decât noi!

Şi pentru forma aceea de obiect de pe cer, ei la fel adună şi învelişul îl fac ca un f el de balon, pe care oamenii de pe pământ îl văd că străluceşte.

Dar nu-i aşa! Ei coboară de-a tumba de sus, tare de sus, şi tot din energiile care vin de acolo îşi fac balonul pe care noi îl vedem ca obiect strălucitor şi ne speriem !

Noi trebuie să fim blânzi cu ei căci ei ne sunt superiori şi-s foarte deştepţi. Nu înseamnă că, dacă nu-i vedem cu ochiul liber, ei nu există; dar ei sunt adevăraţi, că folosesc energiile cele mai puternice !

[N.A.: Este deosebit de interesant de remarcat faptul că aprecieri întru totul similare le-a „mărturisit" la anchetele ulterioare şi tânărul francez Frank Fontaine; acesta a „trăit pe viu" - în noiembrie 1979 - o aşa-zisă „răpire de către extraterestri"; în realitate, aceştia au fost un grup de fiinţe globulare superioare, ce au ţinut să facă o demonstraţie a extraordinarelor lor posibilităţi de manevrare a materiilor eterice şi a unor energii neştiute de noi - cei de jos; faptele s-au petrecut în nordul Franţei, la Cergy-Pontoise. Desfăşurarea evenimentului am prezentat-o însă în cartea *Straniile Inteligenţe invizibile,* în care am indicat şi bibliografia. Redau mai jos doar un extras util edificării cititorului acestei cărţi:

„Nu pot să-mi amintesc detalii materiale. Este ca şi cum aş visa... în încăpere erau mici globuri luminoase, care sunt capabile de orice. Ele pot sâ-şi ia şi forma dumneavoastră... Aceste globuri sunt mari cât o portocală sau o minge de tenis... Ele se deplasau... Văzându-le, acestea mi-au vorbit... Am avut un dialog, conversând cu globurile acelea... ... , Acestea sunt de fapt nişte fiinţe şi sunt foarte inteligente. Nici un *' pământean nu poate ajunge la nivelul lor de ştiinţă. Ei mi-au spus acest lucru... Dacă intră în contact cu pământenii, o fac pentru a-i ajuta să

3. Gheorghiţă, F..- *Lumi invizibile,* Ed. PoJirom, Iaşi, 1996. . . ; , , „ , , . ; i>j

evolueze şi să ajungă la acelaşi nivel de înţelepciune ca şi ele. însă se
ţ tem că ştiinţa lor ar putea fi utilizată în scop malefic... Aspectul de, globuri nu este decât o aparenţă, în realitate, pot lua orice formă."

Şi Valentina, în baza observaţiilor directe (făcute însă în condiţii mai puţin dramatice decât cele prin care a trecut tânărul francez), a aflat „marea taină a fiinţelor globulare superioare". La acest sfârşit de secol XX, devine astfel evident că a sosit timpul ca omenirea „de jos" să afle marele adevăr al existenţei fiinţelor respective - de fapt, „producătorii de OZN-uri eterice" - şi care au început să se dezvăluie sub aspectul lor real, într-o manieră mult diferită faţă de trecut, prin intermediul diferitor „aleşi" contemporani.

Urmărind unele dintre manifestările acestor fiinţe sosite din stratul superior al lumilor eterice terestre, Valentina a mai remarcat un detaliu ce merită a fi ştiut. Iată spusele ei:]

— Dacă ei lasă să cadă pe pământ hăinuţa asta, balonul ăsta luminos care şi l-or făcut din aer ca să zboare pe cer, oamenii n-o mai găsesc, că se desface singură; dar, în locul acela n-o să mai iasă nici o floare, nici un spin, nici vreo buruiană, atât îi de puternică, fiindcă-i toată numai energie. Dar energia asta e ca o otravă care te arde pe mână, că aşa arde şi hăinuţa asta a lor acolo unde se topeşte singură.

[N.A.: Acest fenomen a fost foarte bine perceput de Valentina. Personal, am urmărit timp de peste doi ani - la liziera pădurii clujene Hoia-Baciu - locul unde s-a „dematerializat" la sol o „formă strălucitoare" ce coborâse - vizibil - din înaltul cerului. Acolo, în interiorul unui cerc cu diametrul de peste şase metri, în intervalul respectiv de timp, nu a mai crescut nici un fir de iarbă sau vreo altă plantă, deşi în exteriorul acelui contur, vegetaţia se dezvoltase în fiecare an în mod normal.

în rarele cazuri când astfel de „hăinuţe strălucitoare" au fost lăsate -cu intenţii demonstrative, desigur - să *ajungă* la nivelul solului, ele au dispărut apoi în aer sugerând „explozia" lor, clar de fapt acestea s-au dematerializat. „Poveştile" privind „navele metalice extraterestre" care s-ar fi prăbuşit şi ar fi fost „capturate" de militarii unui stat sau ai altuia, sau acelea referitoare Ia găsirea unor „resturi" ale unor astfel de nave care ar fi explodat, sunt fie fantezii publicitare pentru vinderea unor publicaţii sau cărţi, fie speculaţiile unor dezinformări dirijate cu anumite scopuri psiho-sociale.

Să urmărim însă detaliile foarte interesante ale unei „alte realităţi" percepute şi relatate în continuare de Valentina:]

- Şi ăştia dinăuntrul balonului lor sclipitor arată tot a om; dar ei nu umblă niciodată singuri; sunt câte doi-trei şi numai uneori mai mulţi.

Să ştiţi însă, că ei sunt cei care ne păzesc pe noi! Ne păzesc aşa cum îşi păzeşte cloşca puii! [N.A.: la întrebarea mea dacă aceşti „oameni din culori" nu sunt cumva sufletele celor decedaţi, răspunsul - deşi ezitant la început - a fost la fel de edificator:]

-Nu... nu... Poate or fi fost odată pe pământ, dar acuma sunt înălţaţi şi stau sus, sus de tot, că ei au devenit energii! Dar ei au mai multă conştiinţă decât noi, pământenii de jos.

Sus, sus, sus de tot, este un strat alb, care-i deasupra celorlalte straturi colorate. E un alb plăcut de tot, un alb strălucitor atât de tare, încât îţi dă impresia că e auriu. Ei, depe albul ăla coboară şi se dau de-a tumbaprin toate straturile de culori. Şi ei vin aşa, mai jos, până sub straturi. Până coboară ei prin toate straturile colorate, forma lor vine gata făcută, apărând ca nişte omuleţi. Au exact forma unui om, dar îi mai mică. De sus, de unde pleacă, ei au o formă rotundă ca o căpşună mare- dar de culoare albă, un alb-auriu. Ş-apoi, din forma aceea rotundă a fiecăruia care pleacă de sus îşi fac forma de om cu mâni, cu cap, cu ochi, cu urechi.

Când trec prin straturi, îşi iau fiecare ca un fel de înveliş aşa că, atunci când ajung jos, îs ca nişte oameni mici sau ca nişte păpuşi mari.

Trecând aicea jos, sunt atât de şireţi că, dându-se de-a dura pe sub nori, mai culeg şi de aici, dinfiruţele astea mici de tot, care sunt în aer. Şi aici, dacă de sus s-o format numai unu, după el se mai formează încă doi sau trei, la fel ca el. De obicei sunt câte trei. Şi aici, sub nori, adună dinfiruţele astea tare mici de culori şi îşi fac o carcasă, se închid în ea şi pleacă în hăinuţa asta împreună.

Dar să ştiţi că, aşa cum păzim o floare să n-o rupă vreo găină sau vântul sau să nu-i facă cineva ceva, la fel au ei grijă de noi. Noi, cei de jos, dacă vedem obiectul ăla pe cer că străluceşte, nu omuleţii luminează, ci balonul care şi l-or făcut dinfiruţele mici şi colorate. Dar anume îi fac strălucitorul, ca să nu putem privi la ei înăuntru.

[N.A.: Unii dintre iniţiaţii care vieţuiesc în secolul nostru cunosc asemenea aspecte, întrucât au beneficiat de comunicări sau de „transcomunicări" (v. *OZN eterice)* edificatoare. Astfel, de exemplu, americanul dr. Meade Layne reluase în cartea sa *The Etheric Ship Mysîery* (în deceniul '50) următoarea specificare:

> „Navele eterice sunt de mai multe tipuri. Multe dintre ele apar schimbându-şi forma atunci când sunt în aer. (...) Toate aceste tipuri de nave vin dintr-o aceeaşi sursă. Toate sunt construite de Eterienii pământeni... Aceste nave sunt construite din materia planului eteric şi astfel, ele nu sunt vizibile... Ele intră în planul vostru - sau în nivelul vostru - de percepere printr-un proces de «materializare»."

Inginerul american TJ. Constable a obţinut, câţiva ani mai târziu, o transcomunicare ce concordă şi ea întru totul[1] cu observaţiile directe ale Valentinei:

> „Eterienii care m-au găsit receptiv la modul lor de comunicare, s-au descris pe ei înşişi ca fiinţe eterice, invizibile în condiţii normale: ei nu sunt oamenii decedaţi, spiritele lor. Ei nu fac parte din lumea noastră, însă pot pătrunde în densitatea mediului nostru atmosferic, după dorinţă. De fapt, ei nu reprezintă ceva nou în viaţa Pământului, căci au fost dintotdeauna prezenţi, în Etheria. Asemenea creaturilor invizibile existente în atmosfera noastră, ei au existat dintotdeauna, nevăzuţi însă de oameni... Anumiţi eterieni arată un interes profund pentru cursul dezvoltării umane, însă ei nu intervin cu soluţii pentru problemele oamenilor."

Trei decenii mai târziu, iniţiatul englez Benjamin Creme prezenta public, şi apoi în una dintre cărţile sale^ o precizare foarte interesantă -având acelaşi fond cognitiv ca şi cel „văzut" direct de Valentina - cu privire la modul în care fiinţele eterice superioare „construiesc" OZN-urile direct din materiile eterice ale straturilor „colorate" ce înconjoară planeta noastră:

> „Nu există OZN-uri ostile şi relatările care le-au prezentat aşa sunt pure ficţiuni... Sunt convins că relatările care atribuie pasagerilor din OZN-uri comportamente neamicale sunt fructul imaginaţiei morbide a fiinţelor umane fricoase. Scrierile şi filmele SF sunt, în mare parte, responsabile de crearea unor asemenea reacţii pline de frică. Ele au făcut un mare deserviciu înţelegerii fenomenului OZN, proiectând această formă-gând negativă.
>
> în mod obişnuit, OZN-urile sunt invizibile. Ele sunt constituite din materii provenind din patru planuri eterice; cam 80 % provin din două planuri, cele mai înalte. Sunt făcute vizibile prin scăderea nivelului de vibraţii al atomilor lor, redevenind invizibile în momentul în care revin la frecvenţa vibratorie normală."

Prin observarea directă a felului în care „eterienii" coboară din lumea lor pururea strălucitoare, precum şi a modului în care „se nasc" OZN-urile, Valentina ne oferă însă mult mai multe detalii utile dezvoltării cunoaşterilor noastre:]

- Atunci când ei îşi lasă hăinuţa asta rotundă să cadă şi să se topească undeva - pe pământ sau în aer-, şi ei îşi descompun forma lor de om făcută dinfiruţelepe care le-o adunat, înapoi se duc sus numai cu forma aceea de glob alb, fără a mai lua alte culori cu ei.

4. Constable, T.J.: *The Cosmic Puise of Life,* Ecl. Borderland Science, Garberville, 1990.
5. Creme, B.: *Maitreya's Mission,* Ed. Partage, Londra, 1986.

Tare bine ar fi să fim neamuri cu ei. Ei sunt numai energie, dar ne sunt mult superiori nouă. Şi ei pot trăi acolo sus fără mâncare, fără haine şi fără să râvnească la putere şi la plăceri ca noi, ăştia de jos.

Ei ne sunt superiori la ştiinţă, dar şi la bunătate, însă la ştiinţă ştiu mult mai multe decât noi, că ei pot să facă orice şi să meargă oriunde... în primul rând, la ei totul este energie. La noi, trupul - carcasa - este totul, dar la ei, trupul- carcasa — îl compun şi îl descompun cum vor şi rămâne doar boţul de energie care merge şi trăieşte acolo sus...

[N.A.: Iată cum o oarbă, fără instruire şcolară - care este însă un „fenomen" - explică pe scurt, prin cuvinte simple, dar sugestive, ceea ce mii de cercetători şi milioane de amatori din lumea întreagă nu au putut descifra până acum: „misterul OZN"!

Personal, mi-au trebuit mulţi ani ca să scriu câteva cărţi (ultimele) prin care să redau concluziile unor decenii de investigare solitară a acestui „mare secret" - intuit doar de grupuri foarte restrânse de investigatori din unele ţări; în schimb, Valentina - după ce „i s-a dat voie" să vadă şi această „taină" -, din câteva simple concentrări perceptive, a (re)cunoscut şi a înţeles modul foarte natural în care fiinţele eterice dintr-o „altă lume terestră" modelează cu uşurinţă OZN-urile pe care, după un timp, le dematerializează...

De fapt, alături de relatările „oarbei-fenomen din Iaşi", aceste cărţi oferă cititorilor o dublă verificare şi, respectiv, o dublă confirmare a uimitoarei realităţi: ceea ce am încercat să demonstrez într-o manieră scientizată - prin analiza logică a fenomenelor şi printr-un bogat documentar fotografic şi faptic - a fost confirmat prin perceperile directe ale acestei clarvăzătoare superdotate şi recunoscute ca atare; în plus, descrierilor sale nu li s-ar putea atribui în mod simplist aprecierea de „fantezii", întrucât cărţile respective, precum şi cărţile - oarecum asemănătoare -publicate în alte ţări, demonstrează efectiv că şi aceste perceperi extra-senzoriale ale Valentinei fac parte din realităţile fundamentale - neştiute până acum, clar profund veridice.]

ii;

Cine eşti tu Valentina?

′< Cei care au cunoscut-o pe „oarba-fenomen" din municipiul Iaşi cu trei-patru ani în urmă şi au acum posibilitatea să stea de vorbă cu ea, au putut sesiza un fapt remarcabil: în acest răstimp, Valentina şi-a însuşit cu rapiditate un limbaj mai cultivat dar şi o anumită cultură generală, de care a fost frustrată atât prin naşterea într-un sat mai izolat, cât şi, în special, prin pierderea vederii şi prin condiţiile extrem de grele de viaţă ce-au urmat. Faptul s-a datorat în mod evident inteligenţei sale native, aspect pe care îl va remarca oricine va discuta cu ea. Dar interlocutorul va simţi, totodată, ceva în plus: o seninătate luminoasă ce are la bază o profundă credinţă în Dumnezeu, o manifestă iubire faţă de aproape prin continua dorinţă de a face bine semenilor (chiar cu sacrificarea propriilor cerinţe), un profund respect faţă de principiile morale de bază. în acelaşi timp, orice interlocutor va constata sinceritatea şi modestiea ei -uneori excesive. Cei care au urmărit-o în timp, i-au apreciat treptat şi un evident simţ poetic, dar şi o tărie sufletească deosebita - care a menţinut-o mereu deasupra agitatelor valuri ale vieţii.

Toate aceste calităţi fac ca Valentina să fie, aşa cum o aprecia Aurora Inoan: „Un om simplu, admirabil".

Dar dacă astfel de trăsături caracterizează profilul unei fiinţe deosebite, remarcabilele ei capacităţi extrasenzoriale - apărute încă din copilărie -ridică întrebări nu numai asupra proceselor biofizice care le determină, ci şi asupra integrării ei în relaţiile ontologice dintre „lumea noastră" şi „lumile eterice invizibile" - pe care ea le percepe şi de la care preia informaţii pentru a ni le transmite.

în această privinţă, devine evident faptul că numai printr-o documentare mai extinsă - consultând literatura de specialitate existentă, dacă nu şi prin căi experimentale - s-ar putea da răspunsuri care să ne facă să înţelegem în mod realist „cine este Valentina".

Cei ce nu posedă informaţii în domeniul percepţiilor extrasenzoriale -foarte actual în zilele noastre -, domeniu întemeiat pe structurarea complexă a fiinţei umane (ca ansamblu trup organic + trupuri din materii subtile, totul coordonat de nucleul spiritual), au rămas la nivelul unor aprecieri de tip medieval. Astfel, unii dintre cei ce au auzit despre capacităţile extraordinare ale Valentinei, se exprimă, adesea, din ignoranţă, cu o vinovată uşurinţă: „Are pe dracu' într-însa!".

Dar dacă ignoranţa poate constitui o scuză pentru cei care nu au preocupări situate dincolo de propriile satisfacţii biologice, mult mai regretabilă este o asemenea exprimare din partea unor persoane posedând un anume grad de cultură sau chiar studii superioare.

Există totuşi cazuri şi de acest fel, ridicole ca manifestare şi penibile în esenţa lor. Unul dintre acestea a avut loc la un spital din Iaşi, uncie Valentina fusese solicitată de un medic. După consultarea în comun a pacientului, acesta a lăsat-o într-un cabinet pentru a chema şoferul maşinii cu care urma să o readucă acasă; în cabinet se mai aflau o doctoriţă şi o asistentă. Pentru a fi utilă, după ce a privit-o câteva momente cu ochii închişi, a început să-i spună doctoriţei unele greşeli pe care le făcea în viaţa familială. Speriată pur şi simplu de faptul că Valentina i-a aflat intimităţi neştiute de altcineva, doctoriţa a părăsit în grabă încăperea, nereţinându-şi gândul: „Ptiu, asta are pe diavolul în ea!".

Deşi mulţi medici au solicitat-o şi continuă să-i folosească (adeseori în mod exagerat) capacităţile deosebite de investigare a pacienţilor, puţini dintre ei au sesizat baza profund morală şi spirituală a caracterului, umanismul ei sincer şi benefic. Şi mai puţini au căutat să se documenteze asupra fondului funcţional implicat în astfel de capacităţi extraordinare sau asupra condiţiilor obligatorii care conduc la obţinerea lor de către fiinţele umane.

Unele persoane care, având studii superioare, dar numai un dram de cultură generală, şi-au dezvăluit ignoranţa prin sentinţe de tip medieval, afirmând că: „Oarba face magie neagră!" şi dovedind lipsa unor cunoştinţe elementare despre ce înseamnă şi cu ce se ocupă „magia neagră", cine se antrenează să o exercite şi în ce scopuri. Căci există o evidentă diferenţă între capacităţile „magicienilor întunecaţi" şi cei care au obţinut „daruri divine". Cititorul a putut constata direct, dintr-un capitol anterior, consecinţele suportate de cei care practică astfel de magii, Valentina fiind mai convinsă decât oricine de gravitatea unor asemenea acţiuni. Căci, de exemplu, în cazul de la Ploieşti, ea a văzut mai mult decât a redat în relatarea sa; în plus, atât martorii aflaţi la faţa locului, cât şi cititorii înşişi au putut constata că acolo s-au înfruntat energiile malefice ale „vrăjitoarei" din casă, cu cele benefice, emise de Valentina şi amplifi cate de cristalul sacrificat (în tehnica modernă, cristalele sunt intens utilizate ca amplificatoare şi redresoare).

:

Pentru aceia care nu-i înţeleg sincera solicitudine în a face numai bine semenilor, dorinţa ei de a-i îndruma către Dumnezeu şi către iubirea aproapelui, care nu au priceput că ea, Valentina, are un anumit rol - o anumită misiune - în acest „curent" al trecerii omenirii la un alt

nivel de evoluţie spirituală, „oarba-fenomen" are un răspuns propriu, ce aduce aminte de cuvintele Mântuitorului: „Iartă-i, Doamne, că nu ştiu ce fac!":

- îi las să spună şi să creadă ce vor. Eu sunt Valentina, şi tot Valentina rămân, mereu aceeaşi- cănii mă voi schimba nicicând, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru puterile ce mi le-o dat ca să-i ajut pe oameni!

Într-adevăr, este o mare deosebire între cei care practică magia neagră ca să câştige bani, favorizând energetic interese materiale şi intrigi meschine, şi Valentina, care se întoarce acasă de la cabinete sfârşită de oboseala concentrărilor dirijate spre binele oamenilor şi fără a beneficia -de cele mai multe ori - de o recompensă materială minoră, care sâ-i asigure necesităţile zilnice. Şi totuşi, ea este întotdeauna mulţumită că îi ajută pe cei în suferinţă, găsind mereu resursele sufleteşti de a ridica moralul celor mai năpăstuiţi, oricât de obosită sau de supărată ar fi...

Verificând pe mai multe căi veridicitatea conţinutului informaţional atât de complex al relatărilor Valentinei, având ocazia de a purta cu dânsa discuţii prelungite prin care i-am putut urmări modul de a gândi, mi-am pus un cu totul alt gen de întrebări referitoare la „calitatea" fiinţei sale: este Valentina un suflet - un spirit - aflat la un nivel mai ridicat de evoluţie — care a acceptat o viaţă plină de suferinţe şi umiliri pentru a-şi îndeplini o misiune privind trezirea spirituală a unor grupuri de oameni, sau este numai un medium foarte dotat funcţional, folosit în acelaşi scop de către entităţile spirituale superioare?

Constatând uşurinţa cu care, într-un scurt răstimp, şi-a însuşit un bagaj apreciabil de cultură şi de limbaj, demonstrând o cunoaştere surprinzătoare şi, pe de altă parte, observând că se manifestă ca o personalitate distinctă - menţinându-şi principiile indiferent de rangul persoanelor care o abordează şi de' situaţiile în care se află -, într-o primă ipoteză, am presupus că ea ar fi venit în această viaţă cu un bagaj informaţional şi spiritual care de-abia acum îşi dezvăluie potentele. Dar cum puteam să verific un atare fapt ? Am încercat deci un experiment cu totul inedit atât pentru mine, cât şi pentru Valentina.

Din literatura domeniului, ştiam că unele persoane au posibilitatea de a face „regresii temporale" - regăsindu-şi imagini trăite în vieţi anterioare, dar în stare de hipnoză. Mediumi renumiţi - ca Helene Smith[1], Leonore Piper, Edgar Cayce[2] - au retrăit numeroase momente din încarnări trecute

1. Sucire, R.: *Trăite de Parapsychologie,* Ed. Payot, Paris, 1956.
2. Koechlin de Bizemont, D.: *L'univers d'Edgar Cayce,* Ed. R. Laffont, Paris, 1985, traducere în limba română în Ed. Sagittarius, Iaşi, 1993-

<

în stare de hipnoză. Chiar şi fizicianul francez Patrick Drouot şi-a revăzut scene trăite în vieţi îndepărtate[3], dar intrând singur într-o transă de relaxare profundă. Personal, sunt împotriva folosirii hipnozei care, în timp, conduce la efecte regretabile asupra persoanelor supuse transei din exterior". (O singură dată, din curiozitatea cercetătorului, m-am lăsat hipnotizat; şi acum, după ani, regret că m-am lăsat antrenat, resimţind încă nocivitatea influenţei energetice străine. Ce era însă de făcut? Trebuia să găsesc un alt mijloc de „investigare", o altă metodă...)

I-am cerut atunci Valentinei să încerce singură să se concentreze în stare conştientă şi să caute să afle ce a fost cu ea înainte de a se naşte în satul Dobrovăţ. Cu această propunere, i-am stârnit şi ei curiozitatea; totuşi, la încercările repetate pe care le-a făcut, rezultatul a fost mereu acelaşi: în imagine îi apărea un câine mare, ce nu-i dădea voie să treacă dincolo de el.!. Aşadar, tradiţia mitologică a grecilor antici, care spunea că porţile „lumii de dincolo" - ale Infernului — erau *păzite* de un câine cu trei capete - Cerberus — ce nu dă voie nici unui om să treacă în lumea sufletelor, nu pare a fi doar o fantezie antică...

Am încercat atunci să o atrag în efectuarea unor regresii în timp - în stare conştientă, cerându-i să mă vadă pe mine în vieţile anterioare. De această dată, cu o uşurinţă uimitoare, a început să-mi descrie diferite momente ale unui trecut pe care nu mi 1-aş fi putut imagina niciodată şi care mi se părea că ar fi povestea unui străin. Eram însă nelămurit de unde sau cum putea ea să ştie că personajele din alte veacuri pe care le întâlnea, erau într-adevăr entitatea mea spirituală, încarnată în alte trupuri, ce au vieţuit tot în alte regiuni geografice şi aparţinând altor popoare... Mi-a răspuns că nu poate fi nici o greşeală în astfel de identificări, căci vibraţia de bază a fiinţei mele nu se schimbă, rămânând mereu aceeaşi, în orice loc de pe Pământ şi în orice timp; de asemenea, mi-a mai spus că nu pot exista, în întreaga populaţie a planetei noastre, două fiinţe omeneşti cu o aceeaşi vibraţie; ele aceea, dacă i se dă o fotografie sau un obiect al unei anumite persoane, ea o poate regăsi, oriunde s-ar afla! (Acest mod de identificare şi, respectiv, de regăsire este cunoscut de toţi clarvăzătorii dotaţi şi este destul de larg prezentat în literatura domeniului, doar Valentina nu a avut cum să o cunoască.)

Analizând ulterior diferitele aspecte relatate clin vieţile mele trecute, mi-am dat seama că, de fapt, astfel de „călătorii în timp" sunt o curiozitate

3. Drouot, P.: *Memoires d'un voyageur du temps,* Ecl. Du Rocher, Paris, 1994.
4. Sorge, J.M.: *Reîncarnarea dintr-o nonă perspectivă,* traducere în limba română, Ed. Vestala, Bucureşti, 1994.

inutilă, care îţi creează preocupări la fel de inutile ce te aduc în situaţia de a te desconsidera singur pentru fapte petrecute în epoci demult apuse, pentru ca apoi, imagini din alte vieţi să-ţi ofere ocazia de a te supraaprecia în mod subiectiv... Probabil că o abordare dianetică[1] a unor astfel ele regresii sau printr-o metodă de „expansiune temporală a conştiinţei" - dintre cele folosite de „Association for Past Life Research and Therapy" (APRT) din SUA sau de fizicianul francez Patrick Drouot[6] -ar putea să dea unele rezultate benefice pentru reechilibrarea energetică a fiinţei noastre; dar simple relatări ale unor momente din vieţile noastre anterioare nu fac decât să ne complice şi să ne obosească gândurile.

Am renunţat repede la propriile secvenţe din călătoria în timp, investigate de Valentina, şi am încercat o variantă intermediară: i-am cerut să caute în trecut dacă noi doi ne-am mai întâlnit vreodată... Spre surprinderea ei, şi a mea, au început să-i apară imagini în care ne regăseam împreună!

- Aaa, da-i tare de demult, tare... îs mii de ani de-atunci... Vă văd că veniţi lângă mine... Eu sunt tare bolnavă... am febră şi stau întinsă pe jos, pe nişte frunze mari. Aţi venit la mine cu nişte buruieni... Aveţi părul alb, da 'pielea-i maronie. Şi eu am pielea maronie... Cu toate că-s tânără, dar sunt foarte bolnavă. Da' buruienile îs într-o fiertură şi vorbiţi nişte vorbe bolborosite. Parcă sunteţi un fel de doftoroi... Da' nu vorbiţi romă neşte. .. Afară e un pământ roşcat, cu tufe uscate şi e tare cald... Am băut din fiertură... Da, şi m-am făcut bine după aceea... Acum parcă am sărit nişte dungi de lumină şi de întuneric.

[N.A.: Din vizualizări şi explicaţiile ulterioare, am aflat că dungile respective, alternante, reprezintă perioadele de viaţă încarnată şi, respectiv, după deces, de aşteptare până la reîncarnarea următoare.]

- Văd acum nişte case... Da' de astea nu am văzut niciodată până acum. în jurul lor sunt nişte oameni mici de stat; dar îs foarte harnici şi se foiesc de colo-colo... Da' nu ştiu de ce oamenii aceia sunt foarte galbeni. Şi iar nu înţeleg de ce pielea lor nu e întinsă şi are creţuri care îi fac şi mai galbeni. Da' şi ochii lor nu-s ca ai noştri, îs turtiţi, stau în fundul căuşului şi au altă formă. Da' să ştiţi că eu nu am văzut niciodată oameni ca aiştia! Cine i-ofi vopsit aşa, că e un galben de-mi ia ochii! Şi

5. Hubbard, L.R.: *La Dianetique,* Ed. New Era-Publications France, Paris, 1989.
6. Drouot, P.: *Memoires d'un voyageur du temps,* Ed. Du Rocher, Paris, 1994; *Des t- vies anterieures aux vies futures,* Ed. Du Rocher, Paris, 1989, traducere în limba română sub titlul *De la vieţile trecute la cele viitoare,* Ed. Sagittarius, Iaşi, 1996.

găoacea asta a ochilor lor e mai îngustă, aşa, parcă taie ca o săgeată. Da' şi osul feţei parcă-i altfel... Nu ştiu de ce-i altfel...

Da-i ceva interesant! în partea dreaptă, acolo, în spate, o culegem şi pe soţia dumneavoastră, Ştefana! Pe mine mă lăsaţi puţin în urmă şi vă duceţi direct la ea. Şi o aduceţi şi îi vorbiţi despre mine. Da' nu vorbim cu aceleaşi vorbe ca acum... altfel vorbim... Şi rămânem împreună prieteni, ca şi acuma, că tot umblăm împreună. Parcă noi am venit acolo din alt loc şi numai noi trei ne cunoaştem atât de mult. Restul, parcă îs străini de noi...

EU... da' eu acolo am o muncă! Ştiţi ce fac? Mă duc şi împletesc nişte fire cum ar fi la noi firul de grâu. împletesc şi vă fac papuci şi straie. Dar cum am putut oare să le fac aşa ? Fac chiar şi pălărie! Da-i ca un fel de pălărie, că aşa am făcut din beţele acelea. Şi mâncăm împreună. Da' ce-ofi ăla, grâu ? Nu, nu-i grâu, e mai altfel la boabe. Da' staţi, că-i ceva tare ciudat: mâncăm cu nişte beţe!'Dar cum putem mânca aşa, cu beţe?

[N.A.: Parcurgând textul de mai sus, cititorul îşi dă seama, desigur, că imaginile respective nu pot fi doar simple fabulaţii şi că Valentina preia scene trăite efectiv. Ea nu a aflat niciodată de undeva că osul feţei popoarelor mongoloide diferă mult de cel al indo-europenilor, tot aşa cum nu a ştiut niciodată ca în China se mănâncă şi acum folosindu-se beţişoare în loc de furculiţe - metodă care provine din negura timpurilor. Toate detaliile — fiind noutăţi pentru conştientul ei actual -, constituie o dovadă evidentă pentru veracitatea călătoriilor sale în timp; în plus, faptul că aceste viziuni îi revin în stare normală, perfect conştientă - şi fără nici o influenţă hipnotică proprie sau exterioară - arată, şi pe această cale, superioritatea potentelor sale în raport cu atâţia alţi clar-văzători sau mediumi.]

- Daa, şi eu vă dau din porţia mea, vă dau grâu... sau orez... da' nu pricep ce-i: e ca grâul... dar îi ca orezul. Nu, nu ştiu ce-i...

Şi doamna Ştefana mă ajută, că eu fac şi papuci; împletesc şi tălpile, şi feţele. Şi dumneavoastră, dar şi ea, mergeţi şi le vindeţi la oamenii ăia mici. Iar ăia ne dau în loc altceva. Da' nu ştiu ce, că-i prea departe, ca loc şi în timp... Acum iar cad valuri de lumină şi nu mai văd n

Dar cu gândul mă duc iar mult, mult timp în urmă. Văd w uscat, cu nisip, da' e frământat ca nisipul, nu ştiu de ce. f piramidă mare, mare, mare de tot. Jos e mai mare, patra' vârf are un turn. De sus, foarte, foarte de sus, din înalt raze. Nu pot ajunge să văd de unde vin razele, că vin ta ,; îs albe, cu nuanţe diferite. Iar în piramidă, sus- în va tuburi. De-acolo pleacă sârme, ca nişte fire, tot cu r

; în jur, nu sunt oameni. Numai mai departe se văd oameni care fac târg. Daa, iaca apăreţi şi dumneavoastră, cu o piele mare de şarpe în mână. Şi o daţi cuiva, că vin oameni care au un animal cu două umflături mari pe spate.

[N.A.: în această secvenţă temporală, Valentina vede o cămilă; pentru ea, era un animal foarte ciudat, întrucât în copilărie - până la orbire - nu a avut nicicum ocazia să vadă imaginea acestui animal.]

- Dar şi eu apar pe-acolo!... Apar cu o frunză mare, mare, în mână, cu care mă apăr de un animal, ..E ca un şarpe, că eu am văzut un şarpe numai când eram mică. Dar cum se poate?!... Are picioare joase şi el îi tare gros! Şi are un bot lung, cu foarte mulţi dinţi aduşi în faţă!?...

[N.A.: Ca şi în cazul cămilei, Valentina nu a văzut niciodată până atunci imaginea unui crocodil; îl considera a fi un şarpe, fiindcă era singura imagine oarecum asemănătoare pe care o cunoştea. De aceea, apariţia respectivă, cu totul inedită pentru ea, o intriga. Tabloul descris de ea cu atâta naivitate şi mirare constituie încă o dovadă a extraordinarei realităţi: pe neştiuta „microvideocasetă" a entităţii din materii subtile, care este sufletul nostru, s-au înregistrat - rând pe rând — toate scenele pe care le-am trăit efectiv în alte vieţi trecute.]

- Şi animalul ăsta vrea să mă mănânce! Da' nu mă prinde, că mă ascund după frunză şi în partea cealaltă vă văd pe dumneavoastră...

[N.A.: Din aceste frânturi din cine ştie care epoci pierdute în negura vremii - fiindcă la regresiile în timp se pierde noţiunea anilor, a deceniilor, a secolelor, eventuale identificări fiind posibile doar dacă se regăsesc nume de personaje istorice sau în funcţie de anumite evenimente distincte -, am încercat o incursiune decisiva:

- Acum, după ce ai umblat atât de mult în trecut, ia încearcă să vezi cine ai fost în ultima ta încarnare, în viaţa anterioară!

Şi, brusc, bariera s-a ridicat! Ea, sau poate „altcineva" au îndepărtat câinele care fusese pus sâ-i interzică accesul la propriul trecut! Şi astfel, în discuţia liberă care a urmat, banda magnetică a înregistrat o primă dovadă importantă şi edificatoare: Valentina nu este, de fapt, o simplă ţărăncuţă plecată dintr-un sat ascuns între păduri şi dealuri şi care, datorită orbirii, a rămas lipsită de orice cultură. Ea a venit şi în această viaţă cu o personalitate şi cu o zestre cognitivă bine formate încă din vieţile anterioare!]

—Daa, uitaţi-vă şi dumneavoastră, că văd „filmul"! Nu-i de mult ceea romane. Da, am trăit pe un alt loc, pe un pământ încârligat într-o parte.

Acuma este noapte în partea aceea... [N.A.: Această relatare inedită a Valentinei a fost înregistrată în mai 1995, în jurul orei 16°°.]

- *La ei, acum e întuneric, e către ziuă, îi trecut de miezul nopţii. Da' ce curios lucru / Pământul parcă se rostogoleşte şi noi ne ducem într-o pane, iar el se duce în partea cealaltă!?*

[N.A.: Extraordinară viziune, exprimată doar în câteva cuvinte aparent simple: Valentina descoperea faptul că Pământul se roteşte şi acest lucru îl vedea ca şi cum ar fi fost undeva, la înălţime, de unde ar fi privit şi „la ei", şi „la noi"!? Oare „unda ei de investigare", acea rază care - după cum relata ea - pleacă din chakra Manipura (becul galben), se reflectase cumva într-o „ionosferă eterică", la fel ca undele radio, sau sistemul ei informaţional era cantonat într-un strat eteric „colorat" situat la mare înălţime? După cum cititorul va putea urmări în continuare, problema e mult mai complexă pentru nivelul nostru de cunoaştere...]

- *Acolo sunt copaci care au frunze lucioase pe o parte, iar pe partea din spate sunt pufoase şi înţepătoare şi au nişte bobite cum ar fi măslinele, dar îs roşii...*

[N.A.: Numai cine vede cu adevărat şi în mod direct, prin trăire efectivă, într-un anume loc, poate reda nişte detalii atât de fine!]

- *Şi lumea de-acolo îs oameni înalţi, cu păr lung. Toată lumea e înaltă şi blondă, cu ochii albaştri. Da' eu apar acolo ca o belfer ă, fiindcă mereu le spun la tinerii din jurul meu ce au ei de învăţat: ceea ce văd eu acum aici, aceea le spuneam eu la tinerii de altădată. Le spuneam ce văd şi îi învăţam! îi învăţam despre toate bolile pe care şi acum le văd înăuntrul oamenilor!*

[N.A.: Extraordinară dezvăluire! Şi în viaţa sa anterioară, Valentina a avut deblocată vederea penetrantă - cel de al treilea ochi - dar fără a fi oarbă! Obţinuse ceea ce şi iniţiatul indonezian C. Jinarajadasa obţinuse către începutul veacului nostru[7]: vederea organică - prin deschiderea ochilor - şi vederea spirituală - la închiderea ochilor! Deci, şi în viaţa sa anterioară, Valentina venise de la nivelul unei entităţi spirituale mult evoluate, încât îi învăţa pe cei din jur tot, aşa cum, în prezent, le spune medicilor intimităţile fizice şi eterice ale pacienţilor care vin în faţa ei cu cele mai variate afecţiuni organice - şi, respectiv, ale corpurilor eterice.

La întrebarea mea, de unde ştia ea - o tânără - acele lucruri cu care îi instruia pe cei din jur, ea mi-a răspuns fără nici o ezitare şi foarte deschis:]

7. Jinarajadasa, C.: *Evoluţia ocultă a umanităţii,* Ed. Herald, Bucureşti, 1994.

-Pai, eu eram învăţată, dar de altă dată! u •:\Q,Î.^I i;'A ţ,

[N.A.: Aşadar, Valentina venea cu o învăţătură superioară, cu o iniţiere deosebită şi cu acea deblocare a capacităţilor sale infor-energetice încă clin cine ştie care viaţă anterioară... Nivelul evoluţiei sale spirituale era, deci, mult mai avansat încă dintr-un trecut neştiut... Vom putea afla oare de unde şi de când proveneau iniţierea şi cunoştinţele sale în privinţa lumilor vizibile şi invizibile?

Fiind tot mai surprins de retrăirile atât de amănunţite pe care le regăsea în memoria intimă a vieţii sale anterioare, am început să-i pun Valentinei tot felul de întrebări:]

— în viaţa trecută, ai fost bărbat sau femeie?

- *Femeie.*

- Erai mai în vârstă sau erai tânără atunci când le vorbeai celor din jurul tău pentru a-i învăţa?

- *Eram tânără. Aveam aşa, cam vreo 19-20 de ani.*

[N.A.: Deci, în plină tinereţe, Valentina demonstra o cunoaştere deosebită şi deblocarea capacităţilor extrasenzoriale, fapt ce întărea efectiv afirmaţia sa şi, respectiv, presupunerea mea privind venirea ei cu un „bagaj iniţiatic" obţinut încă din cursul unor încarnări mult mai vechi...]

- Ce nume aveai?

- *Aicea se suceşte... Parcă mă aruncă în întunericul acela şi nu mă mai lasă să văd filmul...*

[N.A.: Oare „controla" cineva din lumea eterică întreaga noastră convorbire şi, după „alungarea câinelui", o lăsa să vadă şi să spună numai ceea ce era strict necesar să fie cunoscut de oameni, pentru a ne da seama de realitatea reîncarnării sufletelor şi de coexistenţa noastră cu mirifica lume eterică? De altfel, urmărind în timp manifestările Valentinei, am putut constata că deblocările extraordinarelor sale potente s-au evidenţiat, în mod gradat, parcă într-adevăr sub un „control superior". Şi cititorul a putut să remarce în diferite relatări, unele exprimări de genul: „mi s-a dat voie" sau „nu mi s-a dat voie"... Relaţiile noastre cu lumea eterică superioară sunt, desigur, cu mult mai complexe decât ne convine să acceptăm sau să ne imaginăm...]

- Ai stat mult timp în locul acela ?

- *Nu, căci după aceea am avut... Uitaţi, acuma îmi apare o maşină foarte frumoasă. Dar odată, când am mers cu maşina aceea, m-am izbit de un copac din ăla cu fructe roşii şi acolo mi s-o terminat totul... îmi dau lăcrămile... Mă înfioară, că m-am făcut numai bucăţi...*

*v — Maşina asta seamănă cu cea cu care ai venit acum?

- *Nu, nu!. E o maşină altcumva. Era foarte dichisită şi era micuţă. Dar parcă aşa o fost... Fugeam cu ea tare şi de asta am intrat în copacul cu fructe roşii.*

- Accidentul s-a întâmplat cu mult timp în urmă ?

- *Dar ştiţi cât de aproape a fost această viaţă trecută?!... Când căutam vieţile trecute, totdeauna îmi apărea un câine care nu mă lăsa să văd ceva. Dar aici, cu dumneavoastră, îmi apare că în viaţa trecută, tot om am fost...*

- Şi după ce ai terminat viaţa aceea de acolo, ai mai stat mult în „cealaltă lume" până te-ai născut iarăşi?

- *Nouă ani!*

[N.A.: Deci, accidentul mortal survenit acelei tinere - „Valentina anterioară" - s-a produs în anul 1939 - ţinând cont şi de perioada de gestaţie.]

- Şi ce părinţi aveai?

- *Tatăl meu era lecuitor. Era ca doctorii de acum. Mama era cu ceva mărfuri, vindea; era foarte bogătană.*

k- — Şi ai mai avut fraţi, surori?

f: -*Nu.*

- Casa în care locuiai, era o casă frumoasă?

- *Era frumoasă. Era tare înaltă, că dacă te uitai cu privirea, nu se vedea uşor capătul de sus.*

[N.A.: Iată încă un detaliu foarte semnificativ, căci Valentina nu a văzut niciodată şi nici nu avea cum să-şi imagineze o clădire atât de înaltă cum sunt zgârie-norii din marile oraşe moderne. Astfel de amănunte încep parcă să se lege: diferenţa de fus orar de peste opt ore, precum şi menţionarea unei clădiri căreia „nu i se vedea uşor capătul de sus" sugerează faptul că, în viaţa sa anterioară, Valentina şi-a trăit scurta existenţă undeva pe continentul american...]

- Cum era vremea pe-acolo... era cald, era frig?

- *Cum îi acum şi aici, că eu pot urmări asta. Era vreme răcoroasă.*

- Era vreo apă în apropierea casei sau în jurul oraşului?

- *De sus, din casă, de sus de tot, se vedea apa; se vedea o apă albăstruie, până departe, departe... Dar îs multe maşini de alea pe apa aceea...*

- Erau vapoare? i

- *Da, dacă aşa le ziceţi: dar erau maşini din #jgg cu hogeaguri prin care ieşea fum.*

[N.A.: Pentru ea, siluetele vapoarelor erau „maşişi cu hogeaguri". Faţă de acest nou detaliu şi faţă de fusul orar, s-ar părea că a locuit undeva pe ţărmul Oceanului Pacific.]

- Ai învăţat la vreo şcoală, la vreo facultate?

- *Daaa, abia acolo mi-am trăit eu tinereţea. Acolo mă văd de copil cum am învăţat. Dar nu era sensul cum am învăţat eu aicea. Dacă mă duc cu gândul, îmi găsesc cărţile şi caietele mele...*

- Limba pe care o vorbeau oamenii şi pe care o vorbeai şi tu, se asemăna cu limba noastră de aici sau nu ? [Mă gândeam în acele momente la eventualitatea limbii spaniole folosite în ţările latino-americane.]

- *E uşoară limba aceea, dar e sucită. Da' atunci suceam limba foarte bine.*

[N.A.: O dovadă categorică a faptului că Valentina a vorbit în viaţa anterioară „o limba sucită" şi anume cea engleză, a fost relatarea soţului ei din cursul anului 1995; într-o noapte, acesta s-a trezit fiindcă Valentina, care dormea agitată, pronunţa cuvinte străine prin somn; la scurt timp, şi-a dat seama că vorbea englezeşte! Este întru totul evident că, în viaţa actuală, ea nu a avut nici cea mai mică ocazie de a învăţa vreun cuvânt în această limbă!]

- Dar lucrurile mai deosebite, de unde le-ai învăţat?

- *Tot ce-am ştiut, le-am învăţat de la tatăl meu de-atunci, care era un foarte mare belfer, ce umbla mereu îmbrăcat în alb şi lucra cu oameni numai în haine de alea. Mama nu avea vreme de mine ..*

- Dar unde lucra tata?

- *Lucra într-un spital.*

- Şi, cum îl chema ? Ţii minte ?

- *Ceva cu F... Pred... Dar e atât de departe şi de slab ce vSă, că nu pot să prind în imagine... Văd numele, dar nu pot să-l citesc...*

- Poţi să spui literă cu literă?

-*Fred...Freder...*

- Poate că e „Frederik"?

- *Parcă da, dar e foarte departe şi nu pot...*

- Şi pe mama cum o chema?

- *Ceva cu E... Nu, nu înţeleg... E foarte departe şi când prind, se şterge...*

,i»î'i- Şi ce ai învăţat de la tata, le spuneai şi

3il - *Era şi din cărţi, dar îi învăţam pe ei.*

'»*•'. c. , ., * £ * , « !

- Şi ce le spuneai.'

- *Despre tot ce e în om. Inima... Ce mă interesa mai mult era inima. Le vorbeam pe-atunci despre inimă tot ce văd acum cu ochii închişi. Despre inimă, ficat, despre cap. ..Dar atunci, nu vedeam cu ochii închişi, aşa cum văd acum.*

[N. A. -. Valentina atrăgea deci persoane în jurul ei prin interesul ce-1 stârneau cunoaşterile sale datorată vederii penetrante şi, desigur, şi prin calitatea modului său de a vorbi. Deşi era tânără, afirmarea sa competentă în faţa unor grupuri de persoane indică o personalitate bine conturată, provenită, de asemenea, dintr-un alt trecut, mai îndepărtat...]

- Şi în ce fel de clădire învăţai?

— *Clădirea în care mergeam eu ca să învăţ nu era aşa de înaltă ca cea*
în care locuiam.

- Şi cei cu care învăţai împreună erau şi fete şi băieţi ? Erau mai mulţi sau doar câţiva?

- *Erau şi fete şi băieţi. Erau vreo nouă fete şi vreo cincisprezece băieţi în grupa în care le ţineam eu vorba.*

- Şi aceştia, ce au ajuns ei după aceea?

— *Toţi au învăţat să ajungă lecuitori, îs doctori în ţara aceea. Dar unii*
dintr-înşii au servicii mai bune, iar alţii mai puţin bune, căci aproape toţi trăiesc şi acum.

[N.A. : Fantastică precizare ! Oare cum a putut prelua ea până şi această „informaţie" extraordinară: „aproape toţi trăiesc şi acum"...

Deci, în ultima sa viaţă anterioară, Valentina a fost studentă la medicină ! A trăit la un nivel de confort deosebit - având un tată medic şi o mamă comerciantă, în schimb, în actuala viaţă, s-a născut într-un sat mai izolat, într-o familie foarte săracă şi a dus o viaţă grea, plină de lipsuri şi de umilinţe...

în cursul anului 1995 a fost prezentat la televiziunea română, printre atâtea filme documentare, un scurtmetraj cu imagini caracteristice din marele oraş-port american Sân Francisco. Printre unele secvenţe care au prezentat cartiere de locuinţe, am reţinut ca detaliu şi faptul că de-a lungul străzilor erau nişte copaci înalţi, cu frunze lucitoare şi cu mici fructe roşii, asemănători celor din descrierea Valentinei. Daca acest mare oraş (cea. două milioane de locuitori) are Facultate de Medicină (şi probabil că are), s-ar părea că acolo şi-a trăit Valentina scurta sa viaţă

anterioară; detaliile strecurate ele ea în „amintirile" relatate - fus orar, climă, zgârie-nori, ape întinse până la orizont, vapoare, copaci foarte caracteristici -, toate ar corespunde specificului metropolei americane. Desigur că ar fi interesant de căutat în arhiva Facultăţii de Medicină care studentă - având tatăl medic de spital - a murit într-un accident de automobil în anul 1939 (eventual în 1940).

Toate aceste „dezvăluiri" captivante, regăsite subit într-o „arhivă" la care până atunci Valentina nu avusese acces, au fost dublate de bucuria ascunsă a deblocării acelei bariere simbolizate prin cerberul care nu putea fi alungat. Va fi, oare, o „permisiune" de durată sau „paznicul canin" avea să-şi reia locul la intrarea în arhivă? Mai avea oare „voie" să coboare în trecutul ei neştiut, în alte vieţi, în încercarea comună de a afla „unde" şi „când" îşi însuşise ea ştiinţa spirituală şi cea cu privire la lumea eterică invizibilă?

Odată „eliberată" şi această potentă extraordinară a entităţii sale spirituale, Valentina a început să-şi regăsească în stare conştientă - ea însăşi cuprinsă de uimire - tot mai multe imagini din diferite existenţe anterioare. Totuşi, o anumită dificultate nu a putut-o depăşi; de altfel, nici alţi „călători în timp" - suficient de puţini în întreaga lume - nu au reuşit s-o depăşească: situarea într-o anumită epocă, într-un anumit secol şi, de multe ori, chiar şi localizarea geografică. Excepţie a făcut, într-o anumită măsură, americanul Edgar Cayce. Aceste elemente au fost deduse, de cele mai multe ori, doar indirect, din diferitele detalii ale relatărilor.

Iată însă retrăirea unor detalii din două existenţe cu totul diferite, ce par a dezvălui un fapt pe care îl bănuiam: în alte vieţi trecute, Valentina a fost o fiinţă mult mai instruită - în raport cu oamenii din jurul ei — şi a avut parte de iniţieri care i-au creat o ascendenţă deosebită faţă de semenii de altădată. De pe atunci încă, ea s-a manifestat nu numai ca o personalitate distinctă, ci şi ca o fiinţă inteligentă, cu un mod reuşit de exprimare publică:]

- Mă văd stând pe jos, într-o colibă, în faţa mea e un bătrân care mă învaţă despre ce-i în cer şi despre sufletul omului. Aici îs bărbat, dar îs tânăr. Şi eu şi bătrânul avem pielea maronie. Bătrânul stă departe de oameni şi în fur e un loc cu pământ uscat, parcă roşietic. Am stat un timp cu bătrânul, da' după aceea m-o trimis să le vorbesc oamenilor despre ce m-o învăţat el. Şi am plecat de la el; da' îs tare puţin îmbrăcată, că afară îi cald. Şi s-or adunat mulţi oameni, toţi cu pielea maroietică, şi eu le vorbesc. Dar îi tare, tare mult de-atunci...

Acum îmi fuge gândul şi văd altceva... Da' aici îs fată tânără... Am 18-19 ani. Aici îmi apar doi oameni în preajma mea - o femeie şi un

bărbat-, care au grijă de mine şi care trăiesc domneşte. Apar... nu ştiu cum să zic... parcă totul ar fi acuma şi e foarte adevărat... şi îs într-o casă mare, cu etaje, care are balconaşe care vin în curbe... Dar eu apar când pe un balcon, când pe altul. Şi jos, sub balcoane, erau o mulţime de oameni care parcă seamănă pe-aproape cu ai noştri. Toţi îs îmbarcaţi cu nişte polci, cu nişte cămeşi lungi. Iar eu le ţin vorbărie de-acolo, de sus.

Da' învăţătura am primit-o de la Domnul acela, care stătea şi el pe terasă— omul acela care era împreună cu femeia. El m-o învăţat şi să le vorbesc oamenilor de jos. Eu eram un fel de legiuitor, că le spuneam la oameni ce au de făcui.

Domnul ăsta de pe terasa de sus era îmbrăcat într-un antereu de culoare neagră, cu ceva galben - dar un galben mai mult spre alb, un galben deschis. Pe cap avea un fel de căciulă, cu ţepi în sus, făcuţi din cusături galbene. Tot galben mai avea în faţă şi la capătul mânecilor. Restul era tot negru.

Femeia avea şi ea tot un fel de antereu; da' pe cap avea ceva din negru şi unde şi unde cu galben, dar cufiruţe.

Oamenii de jos erau în cămeşi cu poale şi avea fiecare un brâu negru cu dungi galbene, iar în picioare... erau desculţi... nu aveau nimic!

Eu îi trimiteam şi la treabă. Pe grupul mai mic îl trimiteam acolo unde era o câmpie întinsă. Pe alţii, care erau numai bărbaţi, îi trimiteam mult mai departe, după nişte dealuri, unde erau nişte animale... cum ar fi caprele la noi, dar erau altfel, mai mari. Şi încă pe alţii, pe care îi alegeam ca între două vârste- nici prea tineri şi nici prea bătrâni-, îi chemam să facă treabă în clădirea în care stăteam eu.

Oamenii aceia doi - bărbatul şi femeia - m-au învăţat carte. Da' cartea care m-or învăţat ei avea alte semne, nu ca cele de-acum. Scrisul era din nişte beţe strâmbe... N-aş putea spune cum: cum ar fi un băţ culcat, altul mai strâmb, nişte semne cu cârlige în jos, altele în sus...

[N.A.: Deci, într-o vreme când ţăranii umblau încă desculţi - probabil, cu multe milenii în urmă -, tânăra de 18-19 ani de-atunci (Valentina de astăzi) era într-atât de instruită şi învăţată încât, deşi nu era fiica celor două personaje „nobile", ştia să vorbească mulţimilor de oameni şi, totodată, ştia să le dea sarcini colective, pe baza selecţiei pe care ea însăşi o făcea! S-ar părea astfel că „rangul" ei era chiar mai înalt decât al perechii care a învăţat-o!]

- Eu eram îmbrăcată- atunci când vorbeam oamenilor- cu o îmbrăcăminte mai domnească. Eram cu nişte straie mai groase, albe de tot. Afară era rece, dar nu un frig care să facă să îngheţe, şi era ca o vreme umedă.

Eram deosebită faţă de oamenii de jos, dar şi faţă de cei doi cu anteriu negru. Da' nu aveam nici o legătură cu ei, că nu erau părinţii mei. Era ceva prieteneşte, ceva sufleteşte...

Acum îmi dispare totul şi am trecut cu vederea dincolo de dealurile alea-, acelea erau locuite, dar erau case din lut şi multe dintre ele erau chiar ca nişte găuri săpate în deal. Departe se vedeau munţii, foarte înalţi, şi după ăştia se văd şi alte încrestături de munţi, cu corturi şi ceva case...

[N.A.: Iată încă o dovadă a faptului că realităţile fundamentale specifice corpurilor noastre din materii subtile - care ne sunt, totuşi, atât de necunoscute - depăşesc fantezia umană. Pentru „călătoriile în trecut", literatura SF a imaginat „maşinile timpului". Or, înregistrarea vieţilor noastre trecute pe o mică „videocasetă din materii eterice", care rămâne de-a lungul mileniilor ataşată sufletului fiecăruia dintre noi, precum şi imensa Arhivă Akasha (tot din materie eterică) a întregii planete constituie „o soluţie" mult mai simplă; din păcate, chiar la nivelul cunoaşterii celei mai extinse, nu ne-o putem explica ştiinţific... Şi totuşi, este o amplă realitate a existenţei noastre planetare...

Revenind însă la relatările de mai sus ale Valentinei, putem sesiza, într-adevăr, că ea a venit dintr-un trecut milenar cu o anumită „zestre spirituală", care explică nu numai inteligenţa sa nativă, uşurinţa cu care şi-a completat lipsa actuală de instruire, dar şi darul vorbirii şi atributele personalităţii sale, orientate spre o atitudine benefică în sprijinul semenilor, în schimb, din frânturile retrăite cu o evidentă intensitate, datorită pierderii momentane a senzaţiei timpului, înlocuită cu impresia derulării vechilor fapte în prezent -, nu am reuşit să identific motivul extraordinarelor potente suprasenzoriale dovedite de „oarba-fenomen". Din această cauză, întru edificare, am recurs la o documentare în domeniul cunoaşterilor paralele, care oferă detalii semnificative.

Literatura spiritualistă, atât cea transmisă din vechime, cât şi cea modernă - care reactualizează şi completează informaţiile anterioare prin ample demonstraţii experimentale şi argumente tot mai scientizate -, leagă manifestările extrasenzoriale de înaltă factură (acelea care depăşesc cu mult practicile magiilor albe şi negre) de nivelul mai ridicat al evoluţiei spirituale. Cărţile unor iniţiaţi români - cum sunt volumele citate anterior ale prof. S. Demetrescu sau volumul atât de sugestiv[8] al lui Adam Ramon -oferă, într-adevăr, elemente foarte utile în acest sens. Mult mai extinsă -

8. Adam Ramon: *Sfere cereşti,* Ecl. Emet Art, Oradea, 1994.

ca ansamblu informaţional - este însă prezentarea de către Maestrul Djwhal Khul-Tibetanul, în colaborare cu iniţiata engleza A.A. Bailey[9], a relaţiilor dintre dezvoltarea potentelor ascunse ale entităţilor spirituale din fiecare om şi nivelul evoluţiei sale spirituale, prin prisma treptelor de iniţiere pe care trebuie „să urce" fiecare suflet uman în cursul lungului şir de reîncarnări formative pe solul terestru, în mod sintetic (aşa cum am reluat şi în alt cadru[10]), cerinţele de natură spirituală, caracteristice fiecărei trepte - pe care va trebui, mai degrabă sau mai târziu, să le urcăm prin eforturi proprii -, au fost prezentate astfel:

- iniţierea I: eliberarea sufletului de dominarea impusă de trupul carnal şi de dorinţele sale;
- iniţierea a Il-a: eliberarea gândirii şi, respectiv, a faptelor noastre de dominarea naturii emoţionale şi a sensibilităţii egocentrice;
- iniţierea a IlI-a: eliberarea faţă de autoritatea personalităţii ego centrice şi folosirea mentalului ca instrument major de acţiune.

Aceasta este, de fapt, prima iniţiere majoră, care marchează momentul - în timp şi în spaţiu - în care entitatea spirituală vede pentru prima oară „poarta" ce îi va oferi acces la calea superioară a evoluţiei sale. (Primele două iniţieri sunt considerate trepte pregătitoare.)

- iniţierea a IV-a: eliberarea ele interesele sinelui şi trecerea la o stare de conştiinţă dirijată spre universalitate; această stare constituie o apropiere de Mentalul divin.
- iniţierea a V-a: eliberarea ele „orbirea" terestră şi obţinerea unei viziuni noi asupra existenţei cosmice. Realitatea devine cu totul diferită faţade ceea ce am simţit şi am cunoscut anterior, descoperind rolul extraordinar al Voinţei, atât în manifestările şi acţiunile formative din mediile materiilor eterice şi, respectiv, ale celor dense, cât şi în relaţiile cosmice.

Renunţând la acel înveliş intim denumit „corpul astral", entitatea spirituală a fiinţelor umane ajunse pe această treaptă rămâne numai cu „trupul de lumină"; acesta este constituit din substanţe şi mai fine. La un astfel de nivel de evoluţie, atunci când este necesar - în cadrul unor misiuni spirituale - să intre în relaţii directe cu oamenii încarnaţi, poate, prin voinţa proprie, să-şi formeze instantaneu un trup asemănător celui al oamenilor de pe solul terestru. (Astfel se explică diferitele apariţii ale unor „fiinţe miraculoase", precum şi cele ale

9. Bailey, A.A.: *Rayons et Initiations,* Ed. Lucis Trust, Geneva, 1988.
10. Gheorghiţă, F.: *Lumi invizibile,* Ed. Polirom, Iaşi, 1996.

ozenauţilor tereştri şi extraterestri", care se materializează pentru anumite intervale de timp şi produc „scenarii" cu ample efecte în gândirea şi concepţiile oamenilor.)

iniţierea a Vl-a: eliberarea ele necesitatea karmică de a mai reveni la vieţi terestre prin reîncarnare. Entităţile superioare care au ajuns la acest nivel de evoluţie formează grupul care decide însăşi clesfăşurarea evoluţiei întregii omeniri.

Evoluţia spirituală a entităţilor umane în cadrul iniţierilor la scară planetară mai comportă şi alte trei trepte superioare. Omenirea terestră este însă, deocamdată, într-atât de puţin evoluată[12] încât nu mai revenim şi asupra acestora.

Pentru ca cititorul să se edifice mai bine cu privire la ceea ce înseamnă „iniţierile" respective, iată cum schiţa competentul autor englez Benjamin Creme procesul evolutiv al „urcării pe treptele spirituale".

„Oamenii îşi imaginează că Maeştrii superiori sunt aceia care ne conduc la iniţiere, în fapt, nu este aşa. Relaţia dintre Maestru şi discipol este cu totul diferită... Iniţierea este întotdeauna o autoiniţiere. Noi înşine suntem aceia care - ca suflete încarnate - trebuie să ne ridicăm până ia treptele de iniţieri. Aceasta înseamnă că, în viaţa în care a survenit o iniţiere, aspectul conştiinţei ce provine din suflet trebuie sâ-şi fi îndeplinit planul şi ca răspunsul la chemarea sufletului a fost suficient de sensibil. Acest fapt se realizează prin renunţări (la satisfacţiile materiale) şi printr-o creştere a nivelului conştiinţei noastre, în sine, iniţierea şi procesul evoluţiei (spirituale) constau într-o extindere a conştiinţei trezite şi devenirea conştientă asupra a ceea ce ar putea fi calea evoluţiei noastre. Această cale trece printr-o dezvoltare progresivă a devenirii conştiente privind posibilităţile oferite de ridicarea nivelului evolutiv. Aceasta este ceea ce sufletul nostru ne sugerează fără încetare. Sufletul este întru totul superior mentalului uman şi capacităţii sale de răspuns, încât el trebuie să-i prezinte întotdeauna o viziune superioară care să-i întreţină aspiraţiile. Şi aceste aspiraţii ne dau sentimentul că există ceva cu mult mai înălţător decât ceea ce cunoaştem în prezent.

(...) Calea evoluţiei este aceea a creşterii conştiinţei noastre, în etape succesive. Trecerea prin fiecare iniţiere dezvoltă, de fapt, această facultate, căci la fiecare dintre ele, energia sceptrului iniţierii activează chakrele -

11. Gheorghiţă, F.: *OZNeterice,* Ed. Polirom, Iaşi, 1997.

12. Iniţiatul englez Benjamin Creme a prezentat, în ambele volume ale cărţii sale *Maitreya's Mission,* Ed. Partage, Londra, 1988-1992, o statistică obţinută de un Maestru superior, care nu poate decât să ne arate o tristă realitate: din peste cele cinci miliarde de locuitori ai Pământului, doar 850.000 s-au ridicat la nivelul ele evoluţie corespunzător iniţierii I; doar cea. 240.000 au ajuns la iniţierea a Il-a; numai cea. 3.000 au obţinut iniţierea a IlI-a şi cloar cea. 450 de oameni încarnaţi se situează la nivelul iniţierii a IV-a...)

!**._ acei centri energetici - ai candidatului şi trezeşte anumiţi centri
din [1] creierul său. Chakrele noastre, întregul nostru corp trebuie să vibreze
.. deja la nivelul (de frecvenţă) la care ar putea suporta fluxul de energie care emană din sceptrul iniţierii. Aceasta este condiţia *sine qua non* pentru a obţine o iniţiere. Această condiţie categorică este valabilă atât pentru prima, a doua, a treia iniţiere, cât şi pentru următoarele. Aşadar, iniţiatul trebuie să fie, încă înainte de urcare, un iniţiat.

(...) Stăpânirea conştientă a planurilor noastre fizic, astral/emoţional şi mental ne conduce în final la iniţierea a treia. Atunci, cele trei corpuri vibrează în mod sincron şi sufletul îşi poate folosi din plin vehiculul, înainte de aceasta, el nu face decât să-1 antreneze. La a treia iniţiere, sufletul preia cu adevărat controlul asupra vehiculelor sale [N.A.: este vorba de ansamblul corp fizic plus corpurile din materii subtile] — în sensul cel mai complet -, nadis-urile fiind cu totul deschise şi constituind canale apte pentru curgerea fluxului de materii subtile provenind de la suflet. Acest flux constituie viaţa şi însăşi natura sufletului, deversându-se continuu în vehiculele sale sub formă de energie, în final, noi înşine ne elaborăm un vehicul vibrator într-atât de sincronizat pe cele trei planuri, încât sufletul îl poate folosi acum cu adevărat. Astfel se dezvăluie în noi Fiinţa divină. Atunci, cea de a treia iniţiere - cea a Transfigurării - poate
i • avea loc.

Abia după aceasta începe în mod serios calea renunţărilor. Manifestând din plin voinţă, iubire şi inteligenţă, individul se consacră în mod total
»! rolului pe care Logos-ul 1-a prevăzut pentru sufletul uman:
eliberarea
f faţă de materie (faţă de toate plăcerile şi satisfacţiile oferite de mediul materiei dense). Evoluţia noastră - ca fiinţe umane - constă în a ne
(elibera treptat de tot ceea ce împiedică lumina să se răspândească."

Dar aşa cum menţionasem anterior, consideraţii mult mai ample privind etapele evolutive ale „iniţierilor", precum şi efectele directe ale proceselor energetice intime specifice (prin sincronizarea vibraţiilor la frecvenţe tot mai ridicate), au fost expuse de Maestrul Djwhal Khul-Tibetanul. în volumul *Rayons et Initiations* - parte dintr-o adevărată suită enciclopedica[13] a ştiinţelor spiritualiste, a fost schiţat un tablou sinoptic al modului în care factorii energetici specifici necunoscutei lumi invizibile acţionează asupra centrilor energetici eterici (care se dezvoltă funcţional astfel), precum şi asupra manifestărilor noastre psihice şi spirituale, în raport cu treapta de iniţiere care se obţine. Pentru a nu complica suita de noţiuni noi, neuzuale cititorilor mai puţin informaţi, ne vom opri la primele cinci iniţieri (din cadrul celor nouă trepte menţionate mai sus):

13. în urma îndelungatei colaborări dintre Maestrul Djwhal Khul-Tibetanul şi iniţiata engleză Alice A. Bailey au fost editate 24 de volume conţinând cunoaşteri spirituale superioare; unele dintre acestea se remarcă în mod deosebit prin nivelul scientizat în care au fost redacfate.

	In. I	In. a Il-a	In. a IH-a	In. a IV- a	In. a V-a
- denumirea simbolică a iniţierii:	Naşterea	Botezul	Transfigurarea	Renunţarea	Revelaţia
- centrul energetic (chakra) activat:	Centrul sacral	Plexul solar	Ajna	Centrul inimii	Centrul Kundalini
-faza iniţierii:	începuturile	Consacrarea	Integrarea	Crucificarea	înălţarea
- raza dominantă:	7	6	5	4	1
- caracteristica psihică:	relaţii	miraj	direcţionare	sacrificiu	voinţă
- manifestări:	magie sexuală	devoţiune	cunoaştere	armonie	proiectare idei
- planul dominant:	plan fizic	plan astral	plan mental	plan budic	plan atmic

Totodată, în amplele sale expuneri din acest volum, Maestrul Djwhal Khul a insistat şi asupra unor aspecte ce trebuie înţelese în modul cel mai realist, întrucât - de fapt - ele fac parte din lunga înşiruire de evenimente la fel de reale pe care le trăim în fiecare zi şi, respectiv, viaţă de viaţă, chiar dacă, la început, nu ne dăm seama de adevăratul lor sens. Iată câteva dintre consideraţiile sale:

-«bi ii;

„Este util de notat că o iniţiere este în realitate un fel de criză, un eveniment culminant, iar aceasta nu este obţinută decât atunci când discipolul a învăţat ce este răbdarea, puterea de a îndura suferinţe, ce este înţelepciunea, eliberându-se de crizele precedente, numeroase, dar mai puţin importante. O iniţiere este un episod culminant, care devine posibil prin disciplina izvorâtă din intuiţia proprie a discipolului şi pe care el trebuie să şi-o impună.

(...) Prima iniţiere marchează debutul unui mod de viaţă cu totul nou; el marchează începutul unui nou fel de a gândi şi de a percepe în mod conştient... Din păcate, totuşi, conştiinţa oamenilor este astăzi în curs de focalizare pe altă direcţie. Aceasta conduce la multă durere şi suferinţă, până când fiinţa se hotărăşte în alegerea sa, consimţind la o nouă consacrare în servirea semenilor, care o pregăteşte pentru obţinerea iniţierii Botezului.

Membrii noului grup de servitori ai lumii vor trebui să-i caute cu grijă pe toţi aceia care dau semne că au trecut prin experienţa „naşterii" şi vor

trebui să-i ajute să atingă o maturitate mai avansată. Ei vor trebui să-i considere pe toţi aceia care îşi iubesc semenii în mod sincer, care se interesează de învăţătura esoterică şi care caută să se disciplineze pentru a ajunge la o frumuseţe mai mare a vieţii, că sunt iniţiaţi şi că au obţinut prima iniţiere.

Când vor descoperi persoane care caută o polarizare mentală şi evidenţiază dorinţa de a gândi şi de a şti, asociată caracteristicilor distinctive ale celor care au obţinut prima iniţiere, vor putea aprecia în deplină probabilitate şi siguranţă că persoanele respective au obţinut iniţierea a doua sau sunt pe punctul de a o obţine.

(...) Ceea ce se uită însă adesea la un examen normal, este faptul că activitatea crescândă a celor «două puncte culminante din cap» este legată fundamental de ceea ce se petrece când... energiile centrului (chakrei) sacral sunt reunite şi trimise în centrul (chakra) de la gât... Atunci se stabileşte o linie de lumină care permite un schimb de energii, fără nici o piedică, între centrul Ajna şi centrul (chakra) din cap şi, deci, între corpul pituitar şi glanda pineală. Când această linie de lumină este prezentă, încât s-a format - fără obstrucţii - o relaţie între cei doi centri şi cele două glande, atunci devine posibilă prima iniţiere... Acest proces energetic poate să ceară însă mai multe vieţi de efort regulat şi crescând din partea discipolului respectiv.

(...) A doua iniţiere este poate una dintre cele mai importante, căci ea implică aspectul personalităţii care, în fapt, prin corpul emoţional - sau, cum i se mai spune, astral" - produce râul cel mai mare pentru toată lumea. în zilele noastre, oamenii sunt stăpâniţi mereu de emoţii şi de o sensibilitate receptivă la circumstanţe; în mod obişnuit, ele nu sunt eliminate printr-o reacţie inteligentă la momentele vieţii. Reacţia obişnuită este în general violentă şi nu face decât să amplifice confuzia şi greutăţile inerente, producând vârtejuri de energie necontrolată, miraje şi erori. Chiar dacă, în acelaşi timp, se prea poate ca ea să producă şi un aspect salutar, violenţa încercării astrale şi puterea tentaţiilor astrale conduc de fapt la o sferă mult mai mare de suferinţe.

(...) Această a doua iniţiere - astfel cum este ea trăită acum - este, într-o anumită măsură, una dintre cele mai dificile... Iniţiatul trebuie să se elibereze de această ceaţă (a violenţei şi a erorilor), cât şi de miraje **(iluzii).**

i. (...) în faţa lui se află iniţierea a treia - Transfigurarea. El este în faţa i unei mari tranziţii, care merge de la un pol al aspiraţiei emoţionale la un

N.A. : Termenii de „corp astral" şi „plan astral" nu trebuie înţeleşi în legătură cu aştrii cerului şi profunzimile cosmice, în literatura cunoaşterilor spiritualiste, termenul „astral" se referă la o anumită categorie de materie eterică, specifică unuia dintre corpurile subtile ale fiinţei omeneşti şi, respectiv, uneia dintre zonele atmosferei eterice a planetei, care favorizează vieţuirea şi manifestările sufletelor dominate încă de vechile dorinţe, de iluziile avute în viaţa încarnată.

pol al gândirii. Teoretic, el a respins dominarea de către corpul astral şi cea a naturii astrale; totuşi, rămân încă multe cie făcut. Vechi dorinţe, vechi reacţii astrale şi obişnuinţe ale emoţiilor sunt încă puternice, clar el şi-a însuşit totuşi faţă de acestea o atitudine nouă... Ceea ce îi place acum şi doreşte cu ardoare, şi pentru care face noi planuri, se situează într-o altă dimensiune, mai înaltă. Prin hotărârea sa anterioară de a obţine iniţierea a doua, el dăduse o primă lovitură egoismului său înnăscut şi a dovedit convingerea sa în a gândi în limite mai largi. Grupul semenilor care gândesc la fel începe să fie mai important pentru el decât însăşi fiinţa lui.

Ce s-a întâmplat însă din punct de vedere energetic? Energiile plexului solar sunt în curs de transferare între transformatorul principal (chakra), situat sub diafragmă, şi centrul (chakra) inimii — care este unul dintre cei trei centri majori în care trebuie transferate toate energiile inferioare emoţionale...

Astfel, la a doua iniţiere, i se acordă viziunea unei polarizări superioare şi locul său în marele întreg începe să i se dezvăluie cu încetul.

Primele două iniţieri - considerate doar ca iniţieri de început - sunt experienţe care au pregătit corpul iniţiatului pentru a putea primi un nivel energetic mult mai ridicat, cel al iniţierii a treia. Această trecere la un nivel energetic mai înalt a corpului iniţiatului se face sub conducerea Logosului planetar. Bagheta iniţierii este folosită ca agent de transfer. Cea de a doua iniţiere îl eliberase de nivelul astral al conştiinţei - de planul astral, planul mirajelor, al iluziilor şi al distorsiunilor. Experienţele respective au fost esenţiale, căci iniţiatul... trebuie sa fie eliberat de orice «atracţie» magnetică de acest fel, emanând din personalitatea sa.

Mecanismul personalităţii trebuie să fie într-atât de purificat şi atât de insensibil la atracţiile materiale, încât nimic să nu-i poată contracara activitatea iniţiaticâ divină. Poftele fizice au devenit controlate şi lăsate doar la locul care li se cuvine; aspectul dorinţelor naturale a fost stăpânit şi purificat: mentalul a devenit astfel în mod deosebit receptiv la idei, la intuiţii şi la impulsurile emise de suflet, începându-şi adevăratul său rol de interpret al adevărului divin şi de transmiţător al intenţiilor fiinţelor superioare.

Reţineţi deci, că şi această a treia iniţiere este un punct culminant şi că ea inaugurează un nou ciclu de activitate, care va conduce la cea de a şaptea iniţiere.

(...) După cum am arătat şi anterior, la această a treia iniţiere este stimulat centrul (chakra) Ajna (cel situat între ochi, în frunte). Acest fapt este foarte interesant, căci de la această iniţiere, discipolul începe să dirijeze în mod conştient şi creator energiile puse la dispoziţia sa.

(...) Centrul Ajna este «centrul direcţionării». El este plasat simbolic între cei doi ochi, reprezentând dubla direcţionare a vieţii energetice a iniţiatului : către exterior - pentru a pătrunde în lumea oamenilor şi către înălţimi - spre Viaţa divină, care este Sursa oricărei Existenţe. Când direcţionarea este făcută în mod conştient, centrul Ajna este dirijat de spiritul care locuieşte în om. Viaţa sa, dominată de gândire, devine câmpul efortului său principal, căci el ştie că mentalul este elementul de direcţionare; el se străduie să se concentreze în sine însuşi, pentru a

putea ca, în final, să stăpânească si să dirijeze în mod conştient toate energiile divine afluente.

(...) După a treia iniţiere, sarcina sa este de a ajunge la o integrare personală mult mai mare, astfel încât să devină tot mai mult o perso- nalitate pătrunsă de suflet si, de asemenea, să se integreze în mediul clin jurul său pentru a-şi ajuta semenii.

Pe măsură ce efortul de integrare continuă, discipolul se străduie în permanenţă să înveţe să folosească centrul Ajna şi să lucreze, să absoarbă, să transmită, sa distribuie energia, în mod conştient şi la un nivel de înţelegere corect... El constată că integrarea şi direcţionarea impun, împreună, o înţelegere a cunoaşterilor ştiinţei spirituale.

Iniţierea a patra - cea a Crucificării - şi-a păstrat şi un alt nume care i se dă în mod frecvent: Marea Renunţare. La momentul respectiv, iniţiatului i se acordă o experienţă prodigioasă; el constată (căci el vede şi ştie) că s-a realizat cu succes - în fiinţa lui - o linie directă de energie care vine de la triada spirituală la mentalul şi la creierul său - acea Antahkarana.

Faptul aduce în prim planul conştiinţei sale recunoaşterea subită şi teribilă că sufletul însuşi, corpul egoic care timp ele atâtea milenii a fost sursa prezumată a existenţei sale - cât şi ghidul şi mentorul său -, nu mai este necesar \ Ca personalitate dominată de suflet, el este acum în relaţie directă cu Monada sa. El se simte astfel ca dezbrăcat. Dar el înfăptuieşte renunţarea necesară şi corpul cauzal, corpul sufletului este abandonat şi dispare. Aceasta este renunţarea culminantă şi gestul cel mai important făcut ca urmare a micilor renunţări acceptate de-a lungul mileniilor. Renunţările caracterizează de fapt cursul vieţii tuturor aspiranţilor şi a discipolilor, care trebuie să fie însă renunţări privite în faţă, înţelese şi făcute în mod conştient. (...) Acest mare act al Marii Renunţări marchează momentul în care discipolul nu mai are nimic în el care să-1 mai lege de cele trei lumi ale evoluţiei umane, în viitor, contactele sale cu aceste lumi vor fi doar voluntare şi cu scopul de a servi oamenii.

(...) La a patra iniţiere, iniţiatul începe să funcţioneze cu totul - şi permanent - pe cel de al patrulea plan, constituit de nivelurile budice ale planului fizic -, şi anume planul nostru al intuiţiei.

Pe planul budic — sau al intuiţiei -, însuşi mentalul superior sau nivelul gândirii abstracte îşi pierd dominaţia asupra iniţiatului şi nu mai sunt utile decât în servirea semenilor. Intuiţia, gândirea pură, cunoaşterea completă iluminată de planul plin ele iubire al Mentalului divin îl înlocuiesc şi iniţiatul trăieşte mai departe în lumina cunoaşterii corecte sau directe, exprimându-se cu înţelepciune în toate lucrurile. (...) Totuşi, pe întreg parcursul acestei experienţe, el luptă cu ceea ce este material; conform legii planetei noastre (şi aşa cum numai unii ştiu, conform legii sistemului nostru solar), nimic nu poate fi obţinut decât prin luptă şi conflict; lupta şi conflictul sunt însă asociate pe planeta noastră cu suferinţa şi durerea.

Dar după această a patra iniţiere, iniţiaţii sunt feriţi de suferinţe.

Vă cer să reflectaţi la această Iniţiere a Renunţării, amintindu-vâ permanent, în viaţa voastră cotidiană, că acest proces de renunţare, implicând ... crucificarea sinelui inferior, nu devine posibil decât prin practicarea

'>U-oi zilnică a detaşării. Acest cuvânt, «detaşare», este însă termenul oriental
corespunzător la «renunţare»...
'.nirijj;.: Vă cer, ele asemenea (oricât de curios s-ar putea să vă pară), *să vă •Or:'K)(obişnuiţi cu această crucificare,* să vă obişnuiţi cu suferinţa, cu detaşarea, niL k ştiind că, de fapt, sufletul nu suferă absolut deloc şi că nu mai există nici
durere şi nici suferinţă pentru cel care a obţinut eliberarea."

Cititorul se va întreba, probabil, ele ce am insistat atât de mult asupra consideraţiilor (de altfel extrem de puţine în comparaţie cu amploarea lor din volumul de peste şase sute de pagini al temei respective) privind primele patru iniţieri specifice evoluţiei spirituale pe care va trebui să o realizeze fiecare fiinţă umană pe acest Pământ. Le-am apreciat totuşi ca necesare sub două aspecte, foarte legate de conţinutul cărţii.

în primul rând, Valentina vede în mod efectiv acele transformări energetice foarte intime ce apar la primele trei iniţieri ca urmare a eforturilor susţinute de persoanele ce doresc în mod conştient să evolueze spiritual. Totuşi, deşi le-a constatat în mod selectiv, până în prezent nu a cunoscut cauza acestor transformări şi nu s-a preocupat încă să o aprofundeze. Probabil că, în viitor, va urmări şi aceste relaţii energetice, aparent stranii pentru cei neinformaţi, întrucât îşi exprimă adesea dorinţa de a cunoaşte cât mai multe „taine" ale lumii mirifice în care îşi duce existenţa paralelă zilnică. Este însă interesant de menţionat că Valentina percepe modificările „luminoase" din interiorul complexului nostru de trupuri într-un mod mai detaliat decât expunerea de mai sus. înainte de a relua cuvintele sale, este poate util să mai reamintim un fapt.

Cititorul a reţinut, desigur, prezentarea succintă a existenţeinadis-urilor în fiinţa noastră nevăzută - acele canale distribuitoare de energii subtile (v. capitolul „Omul: o fiinţă din lumini colorate"), precum şi faptul că această oarbă percepe principalul nadi al trupului nostru sub forma unui „cablu luminos" ce trece prin măduva din şira spinării înăuntrul „mosorelelor". Dar ea mai vede foarte multe alte nadis-uri şi, în primul rând, cele două nadis-uri colorate conexe şi paralele canalului principal, şi anume Ida Nadi (canalul lunar) şi Pingala Nadi (canalul solar). Or, tocmai aceste canale sunt acelea la care se referea Maestrul Djwhal Khul când menţiona dirijarea energiilor ele la centrul sacral către centrii superiori, în raport cu nivelul evoluţiei individuale şi, respectiv, cu obţinerea treptată a primelor iniţieri (realizate, din păcate, de atât de puţini oameni...). Iată cum se exprima Valentina în acest sens, într-un stil mai pitoresc:

- Toţi oamenii au firul roşu şi cel albastru aici, în coadă. Dar am văzut, însă la foarte puţini oameni, că astea se ridică în sus şi, la unii, îs chiar împletite.

'•*" *Eu m-am trezit că le am şi eu aşa - că mă pot vedea în oglindă -, că am şi eu firele roşu şi albastru împletite.*

Puţini oameni le au însă împletite, chiar numai până sub becul (chakra) portocaliu; alţii, mai puţini, le au împletite până sub becul galben şi, unde şi unde, văd câte un om care le are împletite până sub becul (chakra) verde.

Aşa cum le văd la mine, ele vin împletite până la becul (chakra) albastru, de la gât. De aici, nu mai sunt vizibile. Apar însă, din nou, în spatele ochiului al treilea, din frunte. Acestea aduc două feluri de energii în noi şi, după cât de sus merg, schimbă felul de a gândi al oamenilor (!!!).

[N.A,: Din nou, deci, încă o confirmare reciprocă a unor fapte aparent fantastice, dar a căror realitate complexă face parte din chiar prezentul şi viitorul nostru, ale fiecăruia dintre noi; pentru cititorul care a înţeles fondul acestei duble confirmări, devine tot mai evident faptul că acest viitor trebuie să ni-1 făurim singuri, pe cu totul şi cu totul alte baze conceptuale decât cele ale obişnuinţelor actuale...

Un al doilea motiv pentru care am insistat asupra importantelor consideraţii ale Maestrului Djwhal Khul, este legătura directă dintre elementele caracteristice ale „treptelor ele iniţiere" şi extraordinarele manifestări şi capacităţi spirituale demonstrate de „oarba-fenomen" din Iaşi, pe care o cunoaştem astăzi sub numele de Valentina. Din parcurgerea celor expuse de Maestru şi o comparare analitică a tulburătoarelor şi atât de complexelor relatări ale Valentinei, cititorul a putut să remarce, desigur, că această femeie-fenomen se află pe o treaptă mai înaltă a evoluţiei ei spirituale faţă de noi, cei mulţi, din jurul ei şi, de fapt, din întreaga lume... Dar, pe care treaptă oare? Personal, nu aş şti să o precizez, întrucât nu am „darul" de a afla asemenea lucruri... Situându-mă alături de majoritatea cititorilor, care ar ciori o apreciere cât mai apropiată, să încercăm totuşi împreună o selecţie — foarte probabilă - a unor criterii ce ar putea fi specifice.

Elementul care uimeşte încă de la început şi impresionează pe toată lumea este faptul că, deşi Valentina este oarbă, ea vede într-o manieră extraordinară prin „cel de al treilea ochi" - acest „organ" simbolic al vederii spirituale. Or, din tabelul sintetic şi din citatele selectate, rezultă că vederea prin „al treilea ochi" devine accesibilă fiinţelor umane care au reuşit să obţină - prin străduinţe proprii - treapta celei de a treia iniţieri! Oare aici se situează Valentina, născută în satul Dobrovăţ şi rămasă fără instruire şcolară în această viaţă ? Dar, cu toate că nu aş dori să-1 influenţez cu ceva pe cititor în propria-i apreciere, aş evidenţia şi alte caracteristici legate de textul Maestrului Tibetanul. Cunoscând ceva

mai mult din gândurile foarte sincere ale acestei oarbe, din viaţa foarte chinuită pe care a dus-o şi continuă să o clucă, fără să abdice ele la principiile morale pe care le menţine cu străşnicie - din voinţa ei fermă de „a servi" semenii -, indiferent cie eforturile şi chiar sacrificiile făcute în mod continuu, din felul în care a renunţat treptat la puţinele satisfacţii ale vieţii şi la bunurile materiale care i-au fost oferite din când în când, din credinţa profundă în Dumnezeu şi în bunătatea Lui, din felul cum îi iartă pe aceia care tot greşesc faţă de ea, mi-am conturat o părere - care este, desigur, probabilă : mergând pe calea deschisă de obţinerea iniţierii a treia, Valentina se apropie de marele prag al iniţierii a patra - denumită, în termeni esoterici, a Crucificării, a Marii Renunţări ! Poate cândva, unii dintre noi vom afla treapta reală a evoluţiei sale spirituale, ca rezultat al străduinţelor, al eforturilor, al renunţărilor, al sacrificiilor şi al suferinţelor îndurate, dar şi al instruirii superioare acumulate de-a lungul unui şir de vieţi anterioare.

Într-un atare context, un lucru este cert: în lungul şir de vieţi trecute, Valentina „a folosit" timpul petrecut pe solul planetar mult mai bine — în sensul evoluţiei spirituale - decât marea majoritate dintre noi ; şi chiar dacă, în această viaţă, „a acceptat" să fie - ca un tulburător şi instructiv exemplu - o oarbă ce suferă în tăcere, evidenta superioritate a potentelor sale spirituale o va face „să scape" mult mai repede decât noi, cei mulţi, de nenumăratele suferinţe pe care le implică prelungirea şirului de reîncarnări în noi vieţi viitoare...

Moşul

Vechile legende ale popoarelor şi tradiţiile adânc împământenite în credinţele oamenilor - indiferent de religii - au menţinut de-a lungul mileniilor o concepţie ce pare fantastică: în jurul nostru există fiinţe invizibile ce ar veni mereu în ajutorul oamenilor, în faţa cărora apar din când în când, ca imagini imateriale luminoase, pline de iubire şi de har divin. De-a lungul timpurilor, aceste fiinţe minunate au primit diferite denumiri: în era noastră, tot mai multă lume de pe Pământ a convenit să le numească „îngeri". Părinte al Bisericii creştine timpurii, Sfântul Vasile cel Mare afirma, la timpul său (cea. 329-379 e.n.), că fiecare credincios este însoţit de un înger care îi îndrumă viaţa, atât ca învăţător, cât şi ca protector al său. Treptat, s-a generalizat conceptul „îngerului păzitor", care consideră că fiecare om încarnat, de orice credinţă religioasă, ar beneficia de ajutorul permanent al unui înger protector (sau, uneori, chiar al mai multora); acesta ar interveni benefic - în cadrul anumitor limite - pentru a ne sugera soluţiile cele mai bune în viaţa cotidiană şi a ne îndruma pe calea cea bună a înălţării sufletului, în foarte multe ţări din lume, copiii sunt educaţi în acest sens, fiind compuse scurte rugăciuni destinate celor mici, cu texte similare celui care, în deceniile anterioare, era folosit şi la noi în ţară:

„înger, îngeraşul meu,
Ce mi te-a dat Dumnezeu.

Dar dacă în cultura umană a ultimelor două secole, un astfel de concept „idealist" a fost apreciat doar ca o „fantezie" populară sau drept mijloc de influenţare religioasă, literatura cunoaşterilor spiritualiste -veche şi modernă - 1-a considerat întru totul veridic. Iată, de exemplu, un citat edificator dintr-o carte recent tradusă în limba română[1], a autoarei italiene Paola Giovetti:

> „în capitolul dedicat *Fiinţei de lumină,* am prezentat câteva cuvinte ale doctoriţei Elisabeth Kubler-Ross: «Fiecare persoană este însoţită de la naştere până la moarte de fiinţe spirituale. Toată lumea are aceşti

l^i(Giovetti, P.: *îngerii,* Ed. Ram, Bucureşti, 1997.

însoţitori, fie că noi credem acest lucru sau nu... Pentru că iubirea divină este necondiţionată şi nelimitată, fiecare primeşte acest clar chiar de la naştere. Copiii numesc aceşti însoţitori *tovarăşi de joacă* şi sunt perfect conştienţi de prezenţa lor. Când încep să meargă la şcoală, părinţii îi fac să uite însă de aceşti Prieteni».

Elisabeth Kubler-Ross îşi susţine afirmaţiile după ani şi ani de observaţii asupra persoanelor aflate în pragul morţii, dintre care multe, primind «solia-, au regăsit şi au recunoscut acel Prieten şi i s-au abandonat cu încredere. Deci, o experienţă directă.

încrederea în îngerul păzitor face parte clin tradiţiile şi din învăţăturile religioase. Prima referire la înfăţişarea îngerului păzitor o regăsim în Psalmul 91.

(...) Doctrina îngerului păzitor a fost confirmată şi decodificată de Sf. Toma d'Aquino. (...) Fiecare om, fie că este creştin, fie că nu, spune Sf. Toma, are un înger care nu-1 abandonează niciodată, nici chiar dacă este cel mai mare păcătos, îngerul păzitor nu-1 împiedica pe om să-şi folosească libertatea, chiar clacă acesta făptuieşte lucruri rele; cu toate acestea, este în permanenţă alături de el, iluminându-1 şi inspirându-i sentimente bune."

, Şi iniţiatul român prof. S. Demetrescu a expus realitatea[2] ontologică a ajutorului pe care îl primim o viaţă întreagă de la un „frate superior", ajutor care, în fapt, este doar o mică secvenţă a amplei scheme funcţionale în baza căreia se desfăşoară în mod *organizai* îndelungatul proces al evoluţiei spirituale a fiinţelor umane ce îşi continuă existenţa în spaţiul planetei noastre:

„Prin urmare, omul nu este lăsat singur în faţa marilor lui hotărâri sau întâmplări prin care va trebui să treacă. Şi fapta ta, omule, nu este o forţă oarbă şi tu nu eşti lăsat singur pe lume. Tu să ştii că în spatele tău se află un spirit - echivalentul Sfântului Gheorghe - care te va *apăra* - nu ca o forţă unitară, ci una treimică. Acest spirit - ajutător, iubitor - este veghetorul tău, prieten sincer, care va sta în preajma ta până la moartea trupului tău din carne."

întrucât în unele relatări, Valentina s-a exprimat că „nu am voie să văd acolo sus" sau, invers, că „mi s-a dat voie să văd asta", la un moment dat, am abordat cu ea acest aspect, ce părea legat de tradiţiile menţionate mai sus şi, totodată, de o realitate fundamentală, rămasă totuşi necunoscută pentru marea majoritate a oamenilor, în acest sens, i-am pus o întrebare directă:

- Valentina, am impresia că în multe dintre cele pe care le vezi şi le spui tu, te ajută „cineva" dintre cei nevăzuţi, de deasupra noastră. Cine-i? îl ştii, 1-ai văzut vreodată?

2. Demetrescu, S.: *Din tainele Viepi şi ale Universului,* voi. II, Ed. Emet, Oradea, 1993.

•* - *Da, e Moşul!* :'^":

- Dar cine e „Moşul"?

- // *văd rar, dar îl simt mereu aproape*(fig. 15 a, b, şi c). *El mă ajută în toate. Când îmi apare, e din lumină, îi văd numai capul, cuplete şi cu barba albă, cu ochi blânzi*; din trup, numai umerii îi văd, restul e ca un abur luminos.*

Totdeauna când îmi pun întrebarea şi când mă gândesc cine m-o învăţat şi mi-o arătat atâtea lucruri, tot Moşul îmi apare în cale.

— în viaţa ta de acum, când l-ai văzut prima dată?

- *Atunci când m-o luat cu el în buci, la Dobrovăţ. în 1993, într-o după-amiază, cred că am aţipit. Nu ştiu dacă l-am văzut cu de-adevărat sau poate doar am visat, dar o fost tare adevărat.* O *venit la mine şi mi-o zis să merg cu el. Şi m-o dus în sat la Dobrovăţ, acolo în deal, lângă buci, lângă vie. M-o dus apoi în buci şi mi-o arătat cu băţul lui auriu tot felul deplăntuţe. La fiecare dintre ele punea băţul din raza aurie la rădăcina ei şi mă punea s-o rup şi îmi spunea: - Asta-i de făcut ceai şi să o bea bolnavi ca Nica Olani. După aceea, mi-o arătat o altăplăntuţă şi mi-o rupt o bucăţică de coajă de stejar pe care o mărunţit-o şi mi-o zis: - Uite, dacă ar fi să trăiască tatăl tău, asta ai pune-o s-o faci cu oţet şi cu untdelemn defloarea-soarelui şi i-arfi prins bine la ciolane. După aceea, ştiu că mi-o arătat o ciuboţica-cucului - aceea cu floarea galbenă - şi mi-o zis să i-o duc Măriei Săndoaia, care va trebui să o pună într-o cârpă roşie de lână şi s-o aşeze acolo unde are ghebul în spinare.*

După ce mi-o tot arătat la buruienile acelea, i-am zis că, dacă tot am venit aici în sat, să mă ducă şi acasă la mama. Şi când m-o dus acolo, n-o vrut să intrăm în ogradă şi m-o luat pe marginea hatului, până la stejarul din grădină. Şi mi-o zis să rămân acasă şi, când răsare soarele, să mă sui în stejar şi să iau trei frunze din partea de Răsărit, dintre care două să le pun noaptea pe ochi, iar una sub pernă.

Când m-am trezit, mi s-o părut că totul o fost foarte adevărat.

[N.A.-. Probabil că a fost un vis dintr-un somn normal, dar nu este deloc exclusă şi o „aţipire provocată", pentru a se realiza detaşarea faţă

3. Este foarte interesantă o anumită asemănare. Unii dintre cititori au poate cunoştinţă, iar alţii poate îşi amintesc, de un eveniment din deceniul '30 al veacului nostru, eveniment care a avut un puternic impact religios la timpul respectiv: la Maglavit (jud. Dolj), ciobanului Petrache Lupu, pe când era cu oile la păscut, i-a apărut un „Moş", ca o fiinţă de lumină; el]-a descris cu trăsături întru totul similare. După ce au stat ele vorbă, Moşul a dispărut în aer, lăsându-i ca amintire a întâlnirii un izvor ale cărui ape au tămăduit apoi multă lume.

de trupul carnal şi a se efectua acea „plecare împreună" pentru transmiterea unei „instruiri speciale".

De fapt, nu moclul de antrenare în acea călătorie comună este cel mai important, mai ales că imaginile respective puteau să-i fie sugerate telepatic de Moş doar în mod simbolic. Remarcabil este că pe cale informaţională directă - specifică tuturor comunicărilor dintre entităţile spirituale din Univers - i-a transmisă probabil o întreagă iniţiere privind medicina naturistă. Dar fie că această iniţiere specifică i-a transmis-o Moşul acum, fie că i-a provocat doar reactivarea unei iniţieri mult mai vechi - dintr-o altă viaţă -, cert este că, la scurt timp, Valentina a început „sa vadă" ce plante medicinale ar fi folositoare diferiţilor bolnavi. Drept urmare, alături de reţetele scrise de medici, Valentina le spunea în completare multor pacienţi că ar fi bine să bea şi ceai de o anumită plantă sau să facă prişniţe, cataplasme sau băi cu plante pe care numai ea le ştia; şi aceasta o făcea cu autoritatea celui care cunoaşte foarte bine proprietăţile medicinale ale tuturor plantelor tămăduitoare...

Iată, ca exemplificare, câteva dintre numeroasele ei recomandări care, de fiecare dată, au condus la rezultate benefice pentru pacienţi:

• loan I. (din Iaşi), căruia i-a văzut discurile intervertebrale din partea

inferioară a coloanei ca fiind „uzate", i-a indicat următoarele: j| - să facă o fiertură dintr-un pachet de „coada calului" (de la „Plafar"), o, la trei-patru litri de apă;

- să lase apă caldă în cada de baie într-atât încât, dacă se aşază, aceasta sâ-i ajungă până la ombilic;
- să toarne lichidul din fiertură în apa din cadă şi să-1 amestece bine;

•' - să se aşeze şi să stea vreo 20-25 de minute - în şezut, dar cu uşa de la încăperea băii deschisă, întrucât s-ar putea să-1 cuprindă o moleşeală mai intensă;

- după ce va ieşi din cadă, să se usuce repede şi să se bage în pat, bine acoperit, pentru ca să transpire;

•j* - dacă va fi moleşit în continuare, să rămână în pat şi să doarmă.

l; Emanuel I. (din Iaşi), văzând că valvele cardiace nu i se închideau bine, i-a recomandat:

•{ - o linguriţă de frunze uscate de vase alb, amestecate cu 50 grame de ''* boabe de grâu, să fie lăsate într-o cană cu apă timp ele şase ore; "' - să bea zilnic o astfel de zeamă, pe stomacul gol - dimineaţa, cu *fa* înghiţituri mici; cu - lichidul respectiv să fie mereu proaspăt (să nu fie preparată o

cantitate mai mare, pentru mai multe zile).

• Profira S. (din Iaşi) care, fiind în vârstă, se plângea de o artroză avansată a articulaţiilor:

- o linguriţă de boabe ele grâu să fie măcinate într-o râşniţă (manuală sau electrică);

- conţinutul (nedat prin sită) să-1 mestece cât mai mult în gură (ţinut chiar şi sub limbă), dimineaţa, pe stomacul gol.

(Valentina ştia că, prin masticare prelungită, substanţele utile intră direct în circuitul sanguin.)

Unei doamne din Tg. Neamţ, căreia i-a sesizat că are o infecţie la rinichi, i-a recomandat ceai de romănită.

De asemenea, pentru îmbunătăţirea funcţionării colecistului, i-a spus să bea ceai de „coadă de cal".

Pentru mama doamnei respective - mai în vârstă -, a recomandat băi cu fiertură din „coadă de cal" în zona genitală.

Unei profesoare din Roşiorii de Vede, operată de cancer, căreia îi văzuse o recidivă incipientă, i-a indicat: i - făină proaspătă de secară, frământată cu unt de vacă;

- comprese cu aluatul respectiv, pe burtă şi la sân, de seara până dimineaţa - timp de trei săptămâni.

După o lună, când profesoara a revenit la control medical, reactivarea cancerului dispăruse!

întrebând-o pe Valentina cum ştie să recomande atât de repede diferitele plante medicinale necesare nu numai unei anumite boli, dar şi în funcţie de specificul organismului fiecărui pacient în parte, ea mi-a răspuns simplu şi fără ezitare:]

- Eu văd mai întâi boala, iar apoi, în aura mea, în stratul cinci, văd imaginea plantei care îi este necesară, cât şi ce trebuie să facă cu ea-, aşa îmi apare ca şi cum aş bea eu ceai sau aş face baie. Mi-i însă mai uşor atunci când oamenii au ei plantele medicinale, iar eu să le aleg pe cele care le trebuie. Atunci, de la planta cea bună, eu văd o rază care pleacă la cel bolnav, acolo unde-i organul betejit. Că fiecărui om îi face bine numai planta care i se potriveşte. Că dacă unuia îi este bună „coada calului", nu înseamnă că la toată lumea e la fel de bună.

- Să revenim iarăşi la Moşul tău. După aceea, te-ai mai întâlnit cu el?

- *El mi-o salvat viaţa de două ori anul ăsta!* [N.A.: E vorba de anul 1997]

- Cum aşa ?

— Prima dată o fost când o trebuit să mă întorc singură de la Bucureşti şi nu m-o aşteptat în gară doamna care îmi promisese că vine de dimineaţă să mă ia de-acolo cu maşina.

După ce m-am dat jos din vagon, am rămas la marginea trotuarului acela dintre linii, ca să o aştept. După un timp, vagoanele or plecat de acolo, da' eu tot aşteptam. Fiindcă toată noaptea nu dormisem în tren şi mă luase cu răcoare, mi-am zis să trec singură linia şi m-o ajuta careva să ajung la tramvai şi să mă urc în cel ce-mi trebuia.

Obosită, n-am auzit cape linia aceea venea încet un tren cu vagoane de marfă. Eu am făcut un pas ca să cobor, dar în momentul când eram cu piciorul în aer, s-o făcut deasupra mea o lumină tare, mi-o apărut chipul Moşului, care avea băţul auriu în mână şi l-o întins repede deasupra mea; am simţit cum băţul mi s-o încolăcit în jurul umerilor şi m-o tras repede înapoi. După asta, lumina cu Moşul o dispărut. Numai după aceea am auzit vagoanele trecând prin faţa mea. După ce o trecut trenul, o venit la mine un domn care mi-o spus:

„V-am văzut cum eraţi să fiţi moartă. Am crezut că aţi vrut să vă sinucideti. Dar în ultimul moment aţi făcut o mişcare şi v-aţi întors în aer într-un fel care m-o uimit, că eu n-aş fi fost în stare să fac aşa! Numai după aceea am văzut că sunteţi oarbă. Haideţi, că vă ajut eu să treceţi linia şi vă duc până la un taxi sau la tramvai..."

A doua oară, acum nu demult, când veneam cu maşina din Germania, cu doamna dr. M.V., o fost să fie la Cluj un accident de maşină.

Cum mergeam prin oraş, la un moment dat, mi s-o taiet respiraţia, că eu în faţa ochilor am văzut numai globuri urâte - negre şi cu ţepi rbşii. Acolo, doamna doctor o intrat între două maşini şi cred că ne făceam praf; dar Moşul o apărut iar deodată în lumină şi o zvârlit repede băţul acela al lui, auriu, şi nu s-o mai întâmplat nimic. Şi deasupra noastră era numai lumină, care parcă o fugărit globurile urâte. Da' ştiu că şi doamna doctor o tras o spaimă mare, că i-am văzut pe aură!

[N.A.: Pur şi simplu fantastice aceste intervenţii! Cele văzute de Valentina au fost doar „miraje" ? Totuşi, fiecare martor în parte, fără să vadă altceva, a constatat o salvare uimitoare! Astfel de situaţii ce frizează „incredibilul" care, de fapt, survin şi în viaţa altor oameni - fiind reluate uneori în presă sub formă de „curiozităţi", par a avea totuşi o motivaţie: conform „programului" vital, persoanelor respective „nu le-a sunat încă ceasul", nu le-a sosit încă momentul decesului... Şi aceasta cu atât mai mult la persoanele care mai au de îndeplinit o anumită „misiune" în lumea pământească şi „trebuie" să mai vieţuiască încă un timp printre oameni. Este întru totul posibil ca acest ultim aspect să-1 fi determinat pe Moşul să intervină...

în relatările Valentinei cu privire la întâlnirile ei, atât de neobişuite pentru noi, cu Moşul care continuă din vremuri neştiute să o protejeze si să o instruiască, ea a menţionat adeseori un detaliu foarte straniu: fiinţa luminoasă „Moşul" poartă permanent cu el „un băţ auriu" cu care fie că indică ceva, fie că intervine în cele mai dramatice situaţii, producând efecte fizice de neconceput pentru logica şi cunoştinţele noastre (a ridicat-o în aer pe Valentina, a împins lateral două maşini pentru a face loc celei de a treia!). Această „baghetă magică" a unei fiinţe invizibile este oare o „iluzie optică" a percepţiilor sale, o „fantezie" a irealului? în nici un caz! Tot ce relatează această „femeie-fenomen" poate fi regăsit în literatura domeniului ca realităţi specifice lumii eterice, fiind menţionate şi chiar consacrate, în schimb, Valentina vine şi ne oferă detalii mult mai extinse, care, prin amploarea lor, au caracter de noutate şi se constituie în deschideri spre noi orizonturi. Este şi cazul „detaliului straniu" menţionat mai sus.

Despre „baghetele de lumină" având puteri extraordinare şi care sunt folosite de fiinţele superioare ale „lumii din cer", s-a scris încă din deceniile trecute în literatura de instruire spirituală. Astfel, în volumele iniţiatei engleze A.A. Bailev[4], redactate în colaborare subtilă cu Maestrul Djwhal Khul-Tibetanul, a fost menţionată în repetate rânduri folosirea „sceptrului de lumină" de către entităţile înalt evoluate.

De altfel, cititorii vor afla în continuare că şi alţi „Moşi" dispun şi folosesc „un băţ auriu" propriu, fiind, la rândul lor, fiinţe luminoase — aflate deci pe trepte superioare ale evoluţiei spirituale.

Dar fiindcă pe parcursul relatărilor Valentinei am rămas totdeauna cu impresia că entitatea ei intimă a avut parte de o iniţiere mai extinsă, încă dintr-un trecut mai îndepărtat, am insistat să „coboare" din nou în vieţile anterioare:]

- Ai spus că Moşul a fost acela care te-a învăţat multe lucruri. Când s-a întâmplat aceasta, în care viaţă?

- *N-am cum să măsor vremea. Dar dacă mă uit* m *urmă, la dungile astea întunecate şi de lumină, aş socoti la număr că au fost şapte vieţi mai înainte. Dar la fiecare dungă de lumină îmi apar tot alte feluri de oameni şi tot alte locuri, nu-i niciodată acelaşi loc... Da, au fost şapte sau opt vieţi mai înainte...*

- Dacă au fost atâtea, în trecut, cum proceda el, cum te învăţa el?

- *îmi era ca un fel de tată...*

4. Bailey, A.A.: *Rayons et Initiations,* Ed. Lucis Trust, Geneva, 1988; *Iniţierea umană şi solară,* traducere în limba română, Ed. Neuron, Focşani, 1995.

- Cum, a fost viu, încarnat în trup?

- *Nu uf Totdeauna a fost aşa, ca formă de om din lumină. Dar el a fost mereu ca învăţătorul meu. Atunci apărea însă ca ceva uşor, care se pierdea repede. Acumparcă-i mai adevărat... nu ştiu cum să spun...*

- încearcă să vezi care este cea mai veche amintire, cea mai veche întâlnire a ta cu Moşul; coboară în trecut cât poţi de mult.

- *După câte îmi pot aminti şi vedea, prima şi prima dată - dar nu aici - ehei, dar e tare de demult, foarte demult! întorcându-mă înapoi în timp, mi-o fulgerat aşa: nu eram aici, ca în viaţa asta, ci de demult, de demult tare, îmi apare aşa, cum ar fi noaptea la noi; atunci eram copilă şi vedeam cu ochii deschişi. E numai omăt împrejur, numai omăt.*

Şi undeva, acolo, îl văd pe Moşii. Dar în omăt văd că ar fi nişte pereţi deghiaţă, tot aşa de albi ca omătu'. Moşul de-acolo îmi face semn de sus, dintr-o lumină; dare cu un alt hăţ: ăsta-i despicat în patru şi are o altă lumină, e o lumină galbenă...

Şi-acolo, fiecare din oamenii care sunt în jur parcă ar fi îmbrăcaţi cu piele... dar au cojocelepe dedesubt; da' îs descusute în părţi. Şi mă văd cu oamenii de-acolo, că îs şi eu soi de-al lor, dar îs mai răsărită, sunt un pic mai înaltă. Ca să ne cunoaştem, ne prindeam de mâni- dar n-aveam mâni ca acuma, erau altfel, ca nişte labe— şi ne frecam faţă de faţă şi nas de nas...

[N.A.: Este imposibil ca aceste viziuni să fie doar simple fantezii ale Valentinei! Dacă „omătul" şi „pereţii de gheaţă" ne fac să recunoaştem uşor o zonă locuită de eschimoşi, fapt întărit şi de aspectul de „noapte" al zilelor din zona polară, precum şi de îmbrăcămintile din piele de focă dublate cu „cojocele" din blănuri, este de la sine înţeles că femeia-oarbă nu a avut ocazia în viaţa ei să afle astfel de detalii. Dar şi mai evidentă, ca veracitate a viziunilor ei, „imprimate" într-o memorie ascunsă, este acel mod specific numai eschimoşilor - cunoscut de foarte puţini dintre noi - de a se împrieteni frecându-şi faţa şi nasul, în timp ce se prindeau de mâini; de altfel, însuşi acel detaliu - spus cu atâta naivitate - al „labelor" (mâinile acoperite cu mănuşi din blană de urs sau de vulpe) -redă autenticitatea unor imagini „trăite" efectiv şi nu improvizate, imagini înregistrate în modul cel mai real într-o memorie intimă ce o purtăm fiecare dintre noi în arhiva neştiută a vieţilor noastre anterioare.

Să urmărim însă în continuare tulburătoarele sale amintiri (ştiind bine că numai fiinţele situate la un grad ridicat al propriei evoluţii spirituale au voie să cerceteze propria arhivă):]

- *Era întuneric, peste tot întuneric, da' totuşi era şi un fel de lumină... o fi fost de la albul gheţii, al zăpezii...* [N.A.: Este evidentă descrierea zilei polare din lunga iarnă boreală, despre care Valentina ele azi nu avea nici cea mai vagă idee; este evident şi faptul că era vorba de timpul zilei, întrucât deplasările şi întâlnirile oamenilor nu se făceau noaptea.]

- Şi ce mâncăi acolo, cu ce te hrăneai pe-atunci?

, *-Rădăcini... da, rădăcini...*

'- - Dar rădăcinile creşteau în zăpadă?

- *în privire îmi vin grupuri aducând pe spate câte un animal... Da' nu e un animal ca al nostru, de-acum... Parcă ar fi nişte veveriţe, dar îs mai lungi şi au dungi pe spate; dar îs moarte şi fiecare om vine cu câte o ţăpligă în mână. Şi mănâncă toţi carne crudă şi cu rădăcini... Pe alţii mai mici şi mai slăbănogi îi văd că vin cu maldăre de rădăcini în spate.*

Dar aici apare Moşul şi mă separă de toată lumea din jur, de toţi ăştia din gheţuri... Da, acolo Moşul mă separă... Şi dacă-l cat în privire, îi tot cu băţul galben, da' aici îi despicat în patru...

- Ce-a făcut cu tine atunci, după ce te-a separat? Te-a dus undeva?

- *M-a dus... Mă separă de ăştia... Mă ia... Şi acum apar într-o ceată de oameni mici, mici de tot; şi au ochii strânşi şi lungi, nu-s rotunzi...*

- Dar când ai venit de acolo, ai venit singură sau cu un grup?

- *O fost un grup... dar ăştia or venit mai târziu. Eu am fost prima care am f ost luată dintre oamenii aceia şi numai după un timp i-o adus şi pe ăştialalţi. Dar nu suntem decât vreo şapte care am fost aduşi...*

- Şi acolo, printre gheţuri, ai fost tot femeie?

- *Nu, acolo eram bărbat... Dar aici mi se întrerup imaginile şi îmi revin printre oamenii ăştia mici de stat şi cu ochii turtiţi.*

- Şi ce făceai acum aici?

- *Aici, parcă-s rătăcită printre ei. Dar aici culeg numai buruieni de culoare albastră şi galbenă, care parcă îs un rug întins pe pământ; culeg numai vârfuşoarele de petale. Şi le dau la alţi oameni de soiul meu cel nou; ăştia le usucă. Şi după aceea merg la alte flori, care îs mai mari însă; la astea culeg numai ţepul din mijlocul florilor. Aici, florile îs mov.*

- Şi Moşul îţi mai apare?

- *Daa, că de asta v-am spus de cules. Când duceam florile, vroia să mă mănânce un animal. Era mare şi parcă avea formă de peşte. Da' nu era peşte. Era un animal mare, mare, cu gura lungă.*

- Ce fel de clinti avea?

.G- - *Avea dinii mari şi foarte urâţi... Şi aici, îmi apare Moşii' foarte clar, în lumina lui. l-o dat cu băţul, dar aici băţul era auriu, nu mai apare galben ca înainte...*

- Şi ce-a făcut cu băţul auriu?

- *L-o dat pe animal deoparte şi eu am rămas vie...*

;;?, - Şi Moşul ţi-a spus ceva ?

»: *—Nu, n-a vorbit cu mine …*

- După aceea, când ţi-a mai apărut?

1 il - *Moşu' îmi apare aici, unde de-acuma sunt pe picioarele mele, deşi mă văd tânără, la o vârstă de 18-19 ani. Aici apar în preajma mea doi oameni — o femeie şi un bărbat - care au avut grijă de mine, dar nu-s părinţii mei.*

[N. A. : Urmează descrierea pe care cititorul a parcurs-o deja, în capitolul „Cine eşti tu, Valentina?". Legat însă de straniile întâlniri cu Moşul, un şir de viziuni obţinute în profunzimile cerului vin să ne dezvăluie noi „taine" ale relaţiilor ancestrale dintre „oamenii încarnaţi" şi o lume superioară, invizibilă. Deşi se pare că, veac de veac şi mileniu de mileniu, au existat grupuri foarte mici de oameni care au cunoscut o parte din aceste „taine", ele au fost ascunse omenirii, cu străşnicie, în zilele noastre, i-a revenit însă şi Valentinei, printre alte „sarcini", şi aceea de a dezvălui - cu măsură - parte din adevărurile ascunse care, în plină epocă ştiinţifică, ni se par direct „fantastice". Pe această linie, să urmărim o altă relatare extraordinară, mult mai recentă (din septembrie 1997), care, în fapt, implică reconsiderarea unui vast domeniu al concepţiilor intrate în obişnuinţele noastre :]

- *Cum întotdeauna văd câte ceva nou şi povestesc cu bucurie ce mi s-a mai dat să văd, să vă spun ceva despre care nu am mai vorbit până acum.*

Acolo sus, sus, sus de tot, mult- tare mult- deasupra norilor, unde vă ziceam că sunt straturi de culori, la ultimul strat— cel alb strălucitor— nu aveam nici o posibilitate să văd ce-i în el şi mai departe de el. Nu-mi era permis să ajung cu privirea mea aşa departe.

într-una dintre zile, pe 4 septembrie, stând şi gândindu-mă la înălţimile cerului, ca să-mi sustrag gândurile de la culorile tare neplăcute ale oamenilor din jur- care mereu se tot schimbă- m-am oprit la culorile acelea frumoase din înălţimi, care nu se schimbă niciodată.

liL,

Dar, de data asta, faţă de stratul alburiu cel mai de sus, de la care nu vedeam mai departe, mi-o fost dat voie să văd şi mai sus. Şi acolo, am văzut un grup de oameni!

însă grupul ăsta de oameni nu sunt cu trupuri din carne şi oase. ca noi. Eu i-am văzut aşa, doar cum ar fi desenaţi cu creionu' pe hârtie. Sunt numai din culoare şi îs toţi dintr-o culoare de auriu foarte frumos. Ca să ne dăm seama că-s oameni, tot cu auriu le sunt făcuţi ochii, urechile, părul, manile şi tot; da' până şi mişcările le au la fel ca noi. Ei stau acolo în grupuri, dar mai departe i-am văzut şi împrăştiaţi. Cei care îs mai singuri îs acoperiţi din culoare, ca o f oaie de cori ce străluceşte, ca o foaie de celofan; şi aia le este ca un fel de locuinţă. Dar nu stă decât câte o persoană separată sub acel acoperiş.

Ei nu stau însă degeaba. Ce fac ei? Ăştia din grupuri stau cum am sta noi de vorbă, dar nu-s numai câte doi, îs mai mulţi. Câte unul dintre ei este trimis de alte persoane, dintre acelea care sunt singure în cort, ca să coboare în stratul violet, în acel strat de culoare sunt depozitate— cum ar fi la noi cărţile, dosarele, hârtiile sau ceva la fel. El coboară pe firul de lumină- că mai jos de stratul violet nu coboară- şi apoi urcă înapoi cu ceea ce-o luat de-acolo. Dar tot ce ia din violet e luminos şi ei îl trimit apoi prin raza de lumină în jos, spre noi.

Prin raza asta de lumină trimit nişte informaţii. Dar le ia de undeva de-acolo, că acolo îi cum ar fi un depozit. Fiecare dintre noi avem acolo ca o ladă în care sunt diferite şi diferite forme de culori, cu diferite forme— globulele, pătrate, triunghiuri. Din acestea ia ce-i trebuie. Le duce sus înapoi, se uită la ele grupul acela de oameni aurii. Numai după aceea le trimite jos, pe-o rază de lumină. Şi ceea ce trimit are influenţă asupra oamenilor, că am făcut această legătură.

Cei care au coborât au permisiunea să vină doar până la stratul violet şi să umble în formele alea de lăzi, în pătrăţelele acelea; dar de-acolo de sus, nouă ne vin numai lumini, sub formă de raze, mai întunecate sau mai luminoase. Razele astea conţin energii, gânduri, dar sunt dirijate de oamenii ăia de sus. Şi aşa, omenirea noastră de pe Pământ- noi, care su ntem din carne şi oase - e dirijată de acele persoane luminoase, aurii, de-acolo de sus.

Noi aici suntem f amilii— soţ, soţie, copii. Da' acolo sus nu-i aşa. Sunt toţi separaţi sau numai grupuri care stau de vorbă. Din grupul ăsta care l-am văzut mai bine, sunt numai bărbaţi şi îs bătrâni - adică îs mai posomorâţi -, dar îs toţi aurii, îi văd după culori. Aceia care stau numai câte unu' singur şi îs acoperiţi cu o foaie de co\'l.(dui foaia stăsuspwittytă în aer, aşa cum ar sta o casă), ăia îs mult m a

Biblioteca orăşenească
Năvodari "

Şi Moşii' care m-ajutăpe mine e din grupul acela. Dar nu l-arn văzut acum acolo, căl-am căutat şi nu era în grup. (Ultima dată când s-o lăsat să fie văzut o fost atunci când veneam cu doamna doctor din Germania -în iulie 1997—, când cu accidentul de la Cluj.)

Dar să ştiţi, grupul de oameni aurii e dirijat de câte unul dintre ăia singuri. Aceia singuri sunt cu mult mai multă putere decât ăia din grupuri. Daa, grupul e *dirijat de ăia singuri...*

Moşii din grup au şi ei nişte toiege în mâni, aşa cum are şi Moşu' care m-ajută. Dar la un alt Moş, pe care l-am văzui că o ajută pe o fetiţă din Vaslui care are o aură frumoasă, am văzut că avea un altfel de băţ, ca o lopăţică.

Cei care stau singuri n-au beţe aurii; ei au însă ca o făclie de lumină, îi de-ajuns să îndrepte lumina aceea şi cu ea fac tot ceea ce gândesc. N-o dau din mână, numai o îndreaptă în direcţia care vor.

Şi aşa se înţeleg cu cei din grupuri, numai prin lumină.

Şi cu noi e la fel. Acela care coboară la lada cu pătrăţele din stratul violet vede ce vede şi ne trimite apoi pe raza de lumină. Dacă raza de lumină se întrerupe din cauza noastră, se întoarce înapoi şi rămânem fără nimic. Tot ce a scos Moşul acela din violet pentru careva dintre noi, rămâne tot acolo.

Asta-i în funcţie de cât suntem noi de luminoşi, adică dacă reuşim să captăm noi lumina aceea. Că stă la îndemâna noastră - aşa cum ai spăla o rufă- să ne curăţăm cumva de pete, gândind numai spre bine, pentru curăţarea noastră şi apoi a celor din jur . Doar aşa avem cum prinde mai bine lumina de sus, energia aceea din rază.

Şi fac o comparaţie foarte bună cu un om care îi bolnav la suflet: întâi, el e rău cu dânsul şi după aceea, cu cei din jur. La dânsul, aura lui- pe ultimul strat - e un gri închis, un gri cu pete. La fel, omul, când minte, se vede foarte bine în aura lui cum îi apar pete galben-verzui (ca oul de raţă) şi cum îşi înrăutăţeşte aura.

Dacă oamenii ar şti că acolo sus, în violet, fiecare om îşi are lada lui, ar gândi şi s-ar purta altfel. Da' la acele forme de lăzi nu pot umbla decât acele forme de oameni aurii...

[N.A.: Iată încă un şir de viziuni ale Valentinei care, unor cititori mai sceptici şi mai puţin informaţi, ar putea să li se pară ca o povestire fantastică, o fantezie extraordinară.

De fapt, însă, cele de mai sus conţin o „realitate extraordinară". Nimic nu e ficţiune în spusele ei, chiar dacă multe dintre detalii sunt imagini simbolice pentru fenomene şi manifestări strict energetice ale acelor entităţi superioare; cei care au parcurs literatura de specialitate au aflat

că, într-adevâr, deasupra noastră, în locuri inaccesibile simţurilor, există grupuri organizate prin energii armonioase care se preocupă în timp, cu răbdare, de evoluţia spirituală a miliardelor de fiinţe umane încarnate. Şi toţi marii iniţiaţi care au vieţuit de-a lungul veacurilor au cunoscut existenţa giganticei arhive eterice Akasha, fapt evidenţiat treptat şi ele literatura de instruire spiritualistă. Ceea ce este însă remarcabil în descrierile oferite de Valentina este redarea mai multor detalii decât cele conţinute în textele modernizate şi difuzate în lume. (De fapt, detaliile de natură fizico-energetică pe care mi le-a relatat ea, au fost mai extinse; personal le-am reluat într-o prezentare mai restrânsă, pentru a nu-i îngreuna cititorului înţelegerea acestei extraordinare realităţi din cadrul schemei ontologice a omenirii terestre.) Iată câteva exprimări din textele unor iniţiaţi recunoscuţi, care vin să întregească uimitorul orizont cognitiv al acestei tulburătoare teme.

în una dintre numeroasele cărţi-tratat' editate de autoarea engleză A.A. Bailey, Maestrul Djwhal Khul se exprima astfel:

„Cei patru Domni ai Karmei coordonează (...) grija şi catalogarea înregistrărilor akashice. Ei se ocupă de Sălile Arhivelor sau de *înscrierile în cartea vieţii,* după cum se spune şi în Biblia creştină. Ei sunt cunoscuţi în lumea creştină ca îngeri înregistratori. (...) Aceşti Domni Karmici sunt asistaţi de grupuri mari de iniţiaţi şi care se ocupă cu ajustarea dreaptă... Cu toate aceste grupuri avem puţin de-a face, căci numai iniţiaţii care au luat iniţierea a treia şi cei de rang chiar mai înalt iau contact cu ele."

[N.A.: Iată încă o informaţie ce permite presupunerea anterioară, că această entitate care astăzi este oarba Valentina a obţinut importanta treaptă a iniţierii a treia, acum pregâtindu-se pentru treapta următoare.

în continuarea textului citat mai sus, regăsim şi o altă informaţie, întru totul asemănătoare cu spusele Valentinei - ambele exprimări completânclu-se reciproc în a ne arăta că putem şi că ar trebui „să ne curăţim" singuri „petele", pentru a ne face propria fiinţă subtilă mai luminoasă:]

(...) nu trebuie să uităm că fiecare dintre noi este recunoscut după strălucirea luminii sale. Acesta e un fapt încă ocult. Cu cât gradul materiei noastre subtile este mai rafinat, cu atât mai strălucitor va luci lumina clin interior. Lumina este o vibraţie şi, prin nivelul' vibraţiei, este fixată îrtw gradarea discipolilor. De aceea, nimic nu poate împiedica progresul spiritual al unui om, clacă el se îngrijeşte de purificarea vehiculelor sale.

5. Bailey, A.A.: *Iniţierea umană şi solară, Ed.* Neuron, Focşani, 1995.

Lumina dinăuntru va străluci mereu cu o mai mare claritate, pe măsură ce procesul ele rafinare continuă, până ce acesta va predomina materia atomică. Aşadar, noi toţi suntem gradaţi - dacă acest fapt poate fi exprimat astfel - potrivit intensităţii luminii, potrivit gradului de vibraţie, potrivit purităţii tonului şi clarităţii culorii.

(...) Toate fiinţele sunt gradate şi cartate. Maeştrii au Sălile lor de însemnări, cu un sistem de întabulare neînţeles pentru noi, datorita măreţiei sale şi complicaţiei sale necesare. Ei îşi ţin cărţile în aceste săli, în care sunt ţinute aceste hărţi în grija unui Chohan al unei Raze, fiecare Rasă avându-şi propria colecţie de fişe. Aceste fişiere, având numeroase secţiuni (ocupându-se de Ego-uri încarnate, neîncarnate şi perfecţionate), sunt iarăşi toate în grija gardienilor subordonaţi. Domnii Lipka, cu echipa lor vastă de ajutoare, sunt cei care folosesc cel mai frecvent aceste înregistrări... Aceste Săli de însemnări sunt, în cea mai mare parte, pe nivelurile cele mai de jos ale planului mental şi cele mai de sus ale astralului [N.A.: Acesta este deci stratul violet văzut de Valentina în înălţimile cerului!], pentru că acolo pot fi cât mai complet utilizate şi mai uşor accesibile."

Dar această fantastică bibliotecă - sau arhivă - planetară a fost descrisă şi de Edgar Cayce - care, aşa cum îl caracteriza fizicianul francez Patrick Drouot, ar fi fost „cel mai mare clarvăzător al veacului nostru". Iată unele relatări ale sale, aşa cum au fost redate - cu explicaţii prealabile - de biografa sa[6], Dorothee Koechlin de Bizemont. Totuşi, informaţiile oferite de clarvăzătorul american sunt mai restrânse decât descrierea mult mai complexă obţinută de Valentina; în plus, relatările lui Edgar Cayce erau transmise în stare de somn (un gen de autohipnoză?), în timp ce oarba-fenomen din Iaşi „a avut voie" să vadă totul în stare de concentrare conştientă, în stare de trezie. Să urmărim însă extrasul:

„Tehnicile de diagnosticare ale lui Cayce au apărut, în epoca aceea, foarte stranii în America. Bolnavii vindecaţi, prietenii, familia lui Cayce le-au acceptat ca pe nişte miracole. Cu toate acestea, «lecturile» sale ofereau întotdeauna explicaţii raţionale. Astăzi, când parapsihologia a devenit un ansamblu de discipline studiate ştiinţific, înţelegem mai bine tehnicile lui Cayce.

Mai întâi, de ce acest termen «lecturi» (în limba engleză, «readings»)? Oare Cayce nu le-ar fi putut numi -consultaţii», ca toată lumea?

La această întrebare, el a răspuns că mergea să caute informaţiile într-o bibliotecă misterioasă, unde se păstra tot ce a existat de la începuturile lumii. El spunea, de asemenea, că răsfoia o carte unde era scris totul, povestea fiecărei vieţi omeneşti, a fiecărei fiinţe vii, a fiecărui eveniment.

6. Koechlin de Bizemont, D..- *Universul lui Edgar Cayce,* traducere în limba română, Ed. Sagittarius, Iaşi, 1993.

10 Pentru a numi această carte, el folosea cuvântul indian -Akasha», care
Ui exprima acest concept. Sau mai folosea expresia occidentală «dosare
.t£ akashice». A povestit de mai multe ori ceea ce se petrecea acolo când era
j.v adormit: «Ajung într-o clădire mare, în Sala Arhivelor, unde o mână îmi
întinde o carte, o deschide la pagina care priveşte cutare entitate sau cutare eveniment şi nu-mi rămâne decât să citesc ceea ce o priveşte»".

[N.A.: Este, desigur, evident faptul că în stratul superior violet (astralul superior) al acelei materii eterice capabile să înregistreze vibraţiile gândurilor, faptelor, evenimentelor de la solul terestru nu există în mod fizic „o clădire mare", cu „Sala Arhivelor". Aceste imagini suplimentare i-au fost sugerate lui E. Cayce de fiinţa superioară care îl ajuta în „misiunea" sa de „pionier" al trezirii şi antrenării oamenilor la un alt mod de a gândi, stimulat prin dezvăluiri de „taine superioare" - ascunse mereu până în acest secol.

Şi Valentina face parte, în mod evident, dintre „pionierii" acestei misiuni, dar ea obţine astfel de „dezvăluiri" în stare de trezie (şi nu în transă hipnotică) şi fără a i se da imagini care să creeze confuzii (construcţii, săli, cărţi); imaginile care i se sugerează ei sunt extrem de aproape de fenomenele reale: forme eterice pe care ea le vede ca pe nişte „lăzi", care conţin memorii codificate - tot din materii eterice (pătrăţele, cerculeţe, triunghiuri), cercetate şi transmise prin raze dirijate corespunzător. Această viziune a ei este, desigur, mult mai „actualizată" în raport cu tehnica şi cunoştinţele actuale: în zilele noastre există o aparatură modernă prin care imense cantităţi de biţi-memorie sunt înregistrate pe suporturi minuscule prin raze laser şi sunt „citite" apoi tot prin raze laser.

Să revenim însă la textul citat din volumul I al autoarei franceze:

„Tradiţia ezoterica occidentală nu ignoră Akasha, care nu este alta decât
v *Cartea vieţii,* de care vorbeşte Apocalipsul. Chiar dacă nu este dovedită
ştiinţific, ipoteza că ar exista o colecţie de înregistrări vibratorii ale evenimentelor care privesc planeta noastră începe totuşi să intereseze lumea ştiinţifică. «Lumina se deplasează în Timp şi Spaţiu şi, pe acest
1 ecran situat între cele două, fiecare suflet îşi scrie raportul activităţilor în
'•>•• eternitate. Aceste 'memorii' sunt scrise datorită conştiinţei sufletului; nu
numai prin cunoaşterea conştientă, nu numai în materie, ci şi în gând».
l,». (Lectura 815-2)

. , «Pe Timp şi pe Spaţiu sunt scrise gândurile, faptele şi gesturile fiecărei entităţi. Este ceea ce s-a numit uneori 'Cartea Memoriei lui Dumnezeu'-. -N '
(Lectura 1650-1)

«Aceste înregistrări, deci, nu sunt întocmite ca nişte imagini pe ecran,
i nici ca nişte cuvinte scrise, ci sunt energii care rămân active în viaţa unei
,• entităţi şi care sunt, aşa cum ne putem imagina, indescriptibile în cuvinte».
, (Lectura 288-27)." -*? ;>L'.ii.e;\ vw. u;^^ «j..<*..

Şi pentru ca cititorul să fie mai bine edificat asupra vechimii acestor cunoştinţe, bine ascunse de foarte puţinii oameni ce le-au ştiut şi le-au transmis secol de secol altor foarte puţini iniţiaţi, cunoaşteri care, totuşi, trebuie, cle-acum înainte, să fie aflate de cei mulţi, iată ce preciza autoarea cărţii citate:

„Toată învăţătura lui Cayce, spune el (Lectura 1100-26), vine din Egiptul antic, unde el însuşi ar fi fost încarnat odinioară într-un mare preot. Cayce oferă date pentru acest personaj: în jurul anului 10.500 înainte de Christos, Marele preot respectiv ar fi venit din regiunile aflate între Iran şi Caucaz".

Dar şi Valentina, îmbrăcată „domneşte", a fost instruită, într-o antichitate neştiută, într-un palat, de către un bărbat şi o femeie - de asemenea, îmbrăcaţi în „antene domneşti" - şi, deşi era foarte tânără, vorbea mulţimilor de oameni desculţi şi întru totul supuşi...

Viziuni fantastice

Tuturor marilor clarvăzători li s-au oferit viziuni extraordinare privind viitorul planetei noastre sau al unor părţi din întinderile planetei, precum şi viitorul omenirii terestre sau al unor părţi din omenire. Aceste imagini profetice le-au fost transmise de fiinţe superioare din „lumile cereşti", aflate, desigur, la diferite niveluri ale Ierarhiilor spirituale[1], probabil în funcţie de epoca şi de necesităţile etico-sociale ale populaţiilor, dar — la fel de probabil - şi funcţie de capacităţile spirituale (purificarea propriilor corpuri subtile şi ridicarea frecvenţei vibratorii a propriilor conştiinţe) ale clarvăzătorilor respectivi.

Cel mai cunoscut şi mai amplu text vizionar (editat în zeci de milioane de exemplare), inspirat evident de la un foarte înalt nivel ierarhic, este cel inclus în finalul Bibliei - respectiv al Noului Testament - sub titlul *Descoperirea Sf. loan Teologul;* acest text este cunoscut în general sub denumirea de „Apocalipsa". în capitolul l, Sfântul loan prezintă astfel fiinţa superioară care i-a transmis viziunile profetice:

> „(...) între cele şapte sfeşnice *am văzut pe unul* care semăna cu Fiul Omului, îmbrăcat cu podir şi peste mijloc încins cu brâu de aur; iar la cap şi la păr era alb, ca lâna cea albă, ca zăpada şi ochii Lui erau ca para focului".

Ulterior Apocalipsei, au mai fost făcute profeţii de către diferiţi clarvăzători, dar nici una nu s-a ridicat la amploarea textului biblic. Astfel, de exemplu, celebrul medic şi astrolog francez Nostradamus (sec. al XVI-lea) nu numai că a prezis pentru o perioadă mult mai restrânsă, dar şi-a lăsat majoritatea textelor sub forma unor jocuri de cuvinte[2] care nici până astăzi nu au fost descifrate corespunzător.

La rândul său, „cel mai apreciat clarvăzător al epocii moderne" - acel „ţăran din Kentucky" - americanul Edgar Cayce (despre care am mai vorbit), a făcut numeroase profeţii; acestea se refereau la importante manifestări geologice şi la evenimente politico-sociale, dar situarea lor în perioade

1. Dionisie Pseudo-Areopagitul: *Ierarhia Cerească,* Ed. Cartea Românească, Chişinău, 1932.
2. Crockett, A.: *Profeţii inedite ale luiNoslradamus,* Ed. Rom-Direct, Bucureşti, 1995.

de timp incluse în secolul nostru a permis să se constate nerealizarea lor. Totuşi, să urmărim câteva citate semnificative, extrase din volumul I al cărţii scrise ele D. Koechlin de Bizemont - citată anterior:

„în privinţa transformărilor geologice viitoare, iată: Pământul se va rupe în vestul Americii. Cea mai mare parte din Japonia trebuie să se scufunde în ocean. Pământul solid va apărea în largul coastelor estice ale Americii. Partea superioară a Europei (Europa de Nord) se va schimba cât ai clipi din ochi. Vor fi ridicări de pământ în Arctica şi în Antarctica, ceea ce va duce la erupţii vulcanice în regiunile toride, şi atunci se va întâmpla inversarea axei polilor, în urma căreia ţinuturile reci şi cele semitropicale vor deveni tropicale, cu muşchi şi cu ferigi. Aceasta va începe în anii '58 până în '98, când vor veni acele timpuri în care lumina Sa va putea fi văzută din nou în ceruri. Ape libere vor apărea în nordul Groenlandei.

Se vor vedea noi pământuri apărând în Marea Caraibelor". (Lectura 3976-15 din 19 ianuarie 1934).

[N.A.: Localizarea în timp - în cursul celor patru decenii ale secolului nostru - nu a fost realizată, fapt care s-a repetat şi cu alte preziceri. Totuşi, Edgar Cayce a revenit, dezvăluind un aspect de care - din păcate — omenirea contemporană nu este conştientă: poluarea prin energiile gândurilor urâte ale oamenilor înrăutăţeşte nu numai viaţa socială, dar chiar şi stabilitatea solului planetar:]

„Tendinţele din inimile şi sufletele oamenilor sunt astfel încât provoacă aceste transformări geologice." (Lectura 416-7)

„Toată această activitate vulcanică şi seismică depinde astăzi de indivizi sau de grupuri umane din aceste regiuni. Şi aceasta depinde de nevoile lor, de motivaţiile lor etc. Că unele dintre aceste evenimente sunt inevitabile şi *trebuie să se întâmple aşa, stă scris.* Dar să dăm o dată, un -t i; i > i timP PrecisS astăzi, n-o putem face." (Lectura 270-32) j,

„Los Angeles, Sân Francisco, majoritatea acestor locuri vor fi distruse. Chiar înaintea New York-ului." (Lectura 1152-11)

„Dacă observaţi o activitate crescută a Vezuviului sau a muntelui Pelee (din Martinica), atunci coasta sudică a Californiei şi zona dintre Salt Lake City şi sudul Nevadei se pot aştepta în următorii trei ani la o inundaţie datorată cutremurelor. Dar acestea vor fi şi mai importante în emisfera i, sudică." (Lectura 270-35 din 21 ianuarie 1936)

[N.A.: în multitudinea de „lecturi" spuse celor din jur în timpul „somnurilor" sale, E. Cayce a descris şi multe aspecte din vieţile sale anterioare. O atenţie deosebită a acordat-o trăirilor din trecut, pe când a vieţuit ca atlant şi, mai apoi, ca egiptean. A insistat în mod deosebit asupra Egiptului antic, întrucât acolo, printre alte încarnări, ar fi trăit în secolul al Xl-lea înainte de Christos în funcţia de Mare Preot - având numele Ra-Ta. Din amplele descrieri privind Egiptul şi existenţele sale

de acolo, am selectat câteva extrase ce apar ca semnificative pentru cele ce vor fi expuse în paginile următoare ale acestei cărţi:]

„De ce Egipt? Această ţară fusese aleasă... nu ele Rege, ci de călăuza religioasă - ca fiind centrul activ al Forţelor Universale ale Naturii, ca şi cel al forţelor spirituale.

Dacă examinăm reţelele liniilor de forţă la suprafaţa Pământului, cu o precizie matematică vom vedea că epicentrul acestora este foarte aproape ele locul unde este amplasată Marea Piramidă." (Lectura 281-42)

„în timpul acela, când solul Atlantidei începuse să se disloce, sosise un val de oameni - sau, mai degrabă, „lucruri" - de pe continentul atlant. Era în vremea când Nilul - numit atunci Nole - se revărsa în ceea ce este acum Oceanul Atlantic, de partea Congo-ului." (Lectura 5748-6)

„Construcţia sa (a Marii Piramide) a durat o sută de ani... de la anul 10.490 la 10.390 înainte de intrarea Prinţului Păcii (Isus Christos) în Egipt." (Lectura 5748-6)

„Atlanţii au ajutat la crearea a ceea ce se numeşte Piramida, pe care sunt înregistrate toate evenimentele Pământului, de la începutul epocilor şi până la sosirea noii ordini mondiale." (Lectura 281-43)

„Această entitate atlanta făcea parte din Copiii Legii lui Unul, care a venit te în Egipt în scopul păstrării arhivelor naţionale... El studia vechile documente şi pregătea construirea monumentului care trebuia să adăpostească arhivele atlante şi Casa Iniţierii, adică Marea Piramidă." (Lectura 2462-2)

„în cursul ultimelor finisări ale Piramidei Iniţierii, Hept-Supht a sigilat-o cu sigiliul... atlanţilor - ceea ce a făcut şi cu arhivele care vor fi descoperite într-o zi." (Lectura 378-16)

„Baza Sfinxului stă pe canale de drenaje; iar în colţul care se află în faţa Gizeh-ului, se pot găsi textele care vor explica felul în care a fost făcută această construcţie." (Lectura 195-14)

„Entitatea Ax-Ten-Tna a fost primul conservator al acestor arhive (atlante), el le-a pus la păstrare în săli care n-au fost găsite încă. Ele sunt la jumătatea drumului dintre Sfinx şi Piramida Arhivelor - aceasta nefiind încă dezgropată nici ea." (Lectura 1486-1)

„Entitatea ar trebui să facă săpături în trei locuri unde au fost păstrate aceste arhive: unul, pe solul atlant care s-a scufundat şi va ieşi din nou la suprafaţă în curând. Altul în Egipt, într-o ascunzătoare plină de documente, care merge de la Sfinx la Sala Arhivelor. Altul, în Yucatan, într-un templu." (Lectura 2012-1)

„Sala zidită care conţine arhivele este într-un alt loc, nu în această piramidă. Această sală conţine Arhivele Atlantidei, de la începuturile timpurilor, când Spiritul s-a întrupat şi a început să coboare pe acest Pământ, dezvoltarea popoarelor în cursul şederii lor pe acest continent, primele distrugeri, schimbările care au survenit... De asemenea, istoria tuturor naţiunilor Pământului... Istoria distrugerii finale a Atlantidei şi construcţia Piramidei Iniţierii... ca şi profeţiile privind data, perioada când vor fi din nou deschise aceste arhive, ce povestesc catastrofa Atlantidei... şi nu se va putea intra în camerele racordate la Sfinx -

începând de la laba sa dreaptă -, decât atunci când se va fi împlinit timpul şi când se vor fi produs mari schimbări în experienţa Omului pe Pământ." (Lectura 378-16)

..Aceste Arhive vor fi redescoperite în acelaşi timp ca şi clădirile unde sunt păstrate arhivele... o cameră sau, mai degrabă, un culoar pleacă din laba dreaptă a Sfinxului, până la această intrare *a*. Sălii Arhivelor sau O Mormântul Arhivelor. Dar nu se poate intra acolo fără înţelegerea acestor '•>> mistere. Căci cei care au fost lăsaţi ca păzitori, nu vor permite trecerea mai înainte de împlinirea perioadei de regenerare... a oamenilor într-o i nouă rasă." (Lectura 5748-6)

Am insistat atât de mult asupra „lecturilor" lui Edgar Cayce referitoare la Sfinx şi la Marea Piramidă pentru un motiv aparent ciudat; deşi până la începutul anului 1995, Valentina nu a cunoscut absolut nimic despre aceste construcţii impresionante (şi nici măcar nu avea noţiunea corpului geometric denumit „piramidă"), după un timp, aceste imense monumente au devenit o preocupare deosebită pentru ea. în mod practic, ea le-a „descoperit" - aşa cum am arătat într-un capitol anterior - în aura mea şi a soţiei, ca imagini ce făceau parte din „programul" nostru realizat ulterior, prin excursia făcută în Egipt după trei săptămâni. (Probabil că după întoarcere şi-a conturat mai bine imaginile respective, regăsindu-le în aurele proprii ca scene trăite.) în ultimii doi ani, Valentina parcă a făcut o adevărată pasiune pentru Marea Piramidă fiindcă, prin modul ei -atât de straniu pentru noi - de a vedea la orice distanţă geografică, ea a descoperit un complex de fenomene energetice care au intrigat-o tot mai mult. (Aflându-le în parte, mi-am dat seama că pentru noi, cei mulţi, descrierile ei depăşesc orice fantezie şi ar fi considerate incredibile; de aceea nu le-am reluat în această carte, putând fi prezentate eventual într-un alt cadru, în viitor.)

în mare, Valentina percepe în cursul concentrărilor ei spre Marea Piramidă, un extrem de puternic flux de raze care „curg" continuu din înălţimile cerului prin vârful giganticei construcţii din piatră; de la niveluri inferioare se produce o fantastică distribuire de „raze individuale", care ar ajunge la... fiecare fiinţă umană de pe globul terestru! Dar un acelaşi fenomen nu l-a perceput oare şi E. Cayce atunci când (în Lectura 281-42) menţiona că locul respectiv este „centrul activ al Forţelor Universale ale Naturii, ca şi al forţelor spirituale"?!

lată-ne însă în plin fantastic: „plecând" în dese rânduri „spre Egipt", cu acel uimitor „fir de argint" (specificat într-un capitol anterior) care îi oferă extraordinarele perceperi la distanţe planetare, Valentina a „descoperit" un şuvoi de energie „care curge de sus" şi la Sfinxul din munţii Bucegi situat în centrul ţării noastre! Şi la fel de extraordinar, acolo, la

Gizeh. ea a „descoperit" şi chiar „a intrat" în marea Sală a Arhivelor atlante, menţionată de Edgar Cayce! Şi tot la fel ca vizionarul american, „oarba-fenomen" din Iaşi a aflat că tulburătoarele arhive vor fi descoperite într-un anume viitor. Dar cea mai uimitoare percepţie de acest fel este chiar „descoperirea" unor „arhive străvechi" sub munţii Bucegi, arhive ce adăpostesc şi adevărate instalaţii ale unei alte civilizaţii!

Să urmărim însă „fantasticele investigaţii" de la distanţă ale atât de dotatei Valentine, ale cărei potente extrasenzoriale demonstrează într-aclevăr o treaptă înaltă a evoluţiei entităţii sale spirituale:

- Tot gândindu-mă la piramidele din Egipt şi văzându-le aşa cum le văd eu, mi s-opărut tare curios cape sub ele şi acolo, pe sub statuia aceea căreia i se spune Sfinx, trece apă. [N.A.: Extraordinară constatare! Şi E. Cayce precizase în mod vizionar că „baza Sfinxului stă pe canale de drenaje". (Lectura 195-14)]

Dar sub apă este o locuinţă mare, mare, în care sunt multe scrisuri. Nu-i prea adânc sub stratul de apă, nu-s nici zece metri; e cam de trei-patru ori cât întind eu manile, şi ele, întinse, au vreun metru şi jumătate. Sub apă, cum vine în partea de nord a statuii, e locuinţa aceea mare, cu toate documentele. Dar nu-i ceva din culori, e ceva adevărat, e ceva lucrat acolo sub pământ; este în partea care vine spre piramida cea mare.

Da' să ştiţi că acolo o s-ajungă oamenii, însă după nu ştiu câţi ani.

Am reuşit să intru acolo cu privirea, înăuntrul ei, ducându-mă după lumina care vine de-afară şi după apa aceea care curge pe sub pământ; şi mi-or venit imagini dinăuntru!

Acolo sunt rafturi întregi şi-s puse cum ar fi puse cărţile aici, într-o bilbiotecă. Dar nu-s cărţi, îs un fel de piei de animal — fără păr — şi îs subţiri, subţiri - cum ar fi o mătase lucitoare. Dar nu-i mătase şi nici lemn, că astea se îndoaie uşor. Şi foile astea îs zgâriate, da' nu cu culori; parcă le simt la degete zgârieturile astea. Scrisul e un joc de strâmbături, de liniuţe; că am căutat să le iau în gând şi să aflu ce înseamnă, să desluşesc ceva, dar nu-i uşor, că-i un joc de puncte, de strâmbături şi, în unele locuri, de culori, şiparcă-s puse invers/ *nu seamănă nici una cu alta... Dar tot m-am dus cu gândul ca să găsesc ce-i acolo.*

Şi atunci, m-am luat după o singură pătrâţică de aia cu semne. Şi ducându-mă cu gândul, am aflat că era vorba de un pământ mult depărat, în altă parte. Acolo erau tot oameni, da' nu vorbeau ca noi, şi care se tot omorau; şi povestea vieţii lor e tare neplăcută şi foarte urâtă.

Şi m-o atras cu gândul să aflu cine o făcut semnele acelea, căci semnele spun şi aşa ceva; acela care o însemnat foile de-acolo o fost cu cap şi deştept pe vremea aceea; dar e foarte de demult, foarte de demult...

ic ' *Venind la un alt val de hârtii învăluite, am văzut că cele însemnate stau în nişte pungi, se ţin în ceva care-i ca o coajă de bostan. Documentele alea îs în nişte pungi — cum ar f i sacii - dar nu-s legate în formă de sac, e ceva mult mai mare.*

Venind cu gândul acolo, mi-o arătat alţi bărbaţi, altfel îmbrăcaţi.

Da' să ştiţi că acolo e trecutul omenirii / *Dar nu-i omenirea de-acum două mii de ani. E cu mult mai de demult, e demult, demult, tare mult înainte!*

Dar dacă oameni ca noi or da cu mintea aşa cum au dat şi peste piramide şi peste statuia aia de-i spune Sfinx şi or da de apă, iar apoi or săpa mai adânc- nu mult-, vor găsi sala aceea.

Da' să ştiţi că e o construcţie mare, foarte mare. Spaţiul e şi el tare adânc şi are multă lărgime, e larg, larg. Pereţii nu-s din stâncă, îs din pământ, dar îs căptuşiţi cu ceva tare - nu-i ciment; e ceva lucios, cum e scoica, dar nu se sparge, nu se f aramă, îi un fel de piatră uşoară, dar nu se fărâmă.

Şi să vă spun, sala asta va fi găsită peste ani, fie în generaţia noastră, fie mai târziu. Vor fi oameni ca noi, din aceia care caută ştiinţa pe sub pământ - parcă le zice arheologi. Dacă se duc acolo şi le dă voie, cu aparatele o să găsească ceea ce am descris.

Dar şi la noi, în munţii care se cheamă Bucegi, este un paznic de-i zice Sfinx; şi acolo este la fel, un şuvoi foarte, foarte puternic de energie, care f ace legătura între Piramida Mare din Egipt şi piramida care este în Bucegi. Aceasta este energia ocrotitoare a petecului de pământ pe care locuim, în care-i ţara noastră. De fapt, în Bucegi nu este piramidă, este Sfinxul, la care vine un şuvoi foarte, foarte puternic de energie. Nu ştiu cu cât l-aş putea diferi de şuvoiul de energie de la piramida din Egipt. Numai cu puţin diferă. Da' şuvoiul de energie de la Sfinxul din Bucegi este ocrotitorul României! E tot strălucitor, dar e de o intensitate puţin mai slabă decât cel din Egipt. E puţin mai slab ca energie, dar diferă numai cu puţin de cel de la Piramida Mare.

Şi să ştiţi că este o legătură între Sfinxul din Bucegi şi Piramida Mare. Energia care curge de sus se duce pe sub Pământ la Piramida Mare. Asta, fiindcă pe sub munţii Bucegi este o apă mare ce ţine legătura cu apa care trece pe sub Sfinx şi pe sub piramide, căci aşa cum sunt construite ele, pe dedesubtul lor trece apa.

însă am văzut ceva tare interesant dedesubtul muntelui unde este Sfinxul din Bucegi: dedesubt, sunt nişte tunele făcute de oameni pământeni. Astea le-am văzut atunci când, la Bucureşti, mi-or dat nişte fotografii cu munţii Sfinxului de la noi. Şi uitându-mă la poze, am dat de o

intrare la care este paznic un călăreţ cuplete, ce stă călare pe un cal alb. Da' şi el e îmbrăcat în alb. însă e dintr-un fum strălucitor, nu-i din carne. Are cizme, m *mână are un cuţit lung, iar pe cap are o coroană mare. însă el stă acolo de foarte mult timp, poate de milioane de ani. Ca să intru 'înăuntru cu privirea şi să-mi dea libertatea să văd, o trebuit să mă primească el şi apoi să intru într-un tunel lung, care duce mult, mult sub munte.*

[N.A.: Este, desigur, întru totul uimitor ca o fotografie a Sfinxului din Bucegi, ţinută între palme de Valentina, să-i transmită viziuni atât de fantastice! Desigur că imaginea „călăreţului" este o viziune simbolică ce i-a fost transmisă de „cineva", dar ea are la bază o realitate - probabil -la fel de tulburătoare; în diferite texte mai vechi şi mai noi, se face aluzie la numeroase construcţii şi arhive foarte vechi, rămase ascunse, la care au fost „fixaţi" anumiţi „paznici" - anumite entităţi ale lumii invizibile -pentru a nu permite accesul pământenilor decât „când va veni timpul dezvăluirii lor" (la fel cum preciza şi Edgar Cayce, în „lecturile" citate anterior). Astfel de tradiţii „oculte" s-au tot transmis cu privire la diferite „obiective" din Egiptul antic sau referitoare la „misterele" muntelui Shasta -din Statele Unite - sau privind numeroase cetăţi şi tuneluri din munţii Anzi ai Americii de Sud. Autorul francez Robert Charroux, care a călătorit mult în jurul lumii în căutarea descifrării diferitelor „enigme" din trecutul omenirii, atunci când a venit în Peru, printre multe alte dezvăluiri stranii, a aflat şi un fapt foarte ciudat; pe sub înalţii munţi ai Anzilor Cordilieri ar exista tunele adânci şi foarte lungi[3], în care oamenii pur şi simplu nu pot intra, fiind opriţi de nişte blocaje energetice invizibile!

Pentru noi, cei mulţi, lipsiţi de informaţii privind imensele posibilităţi de manifestare ale „lumii invizibile", astfel de relatări par atât de neverosimile, atât de fanteziste... Şi totuşi, ele conţin anumite realităţi care, din păcate, depăşesc actualele noastre limite de cunoaştere şi de înţelegere... Să revenim totuşi la viziunile Valentinei, ale cărei capacităţi actuale de percepere depăşesc cu uşurinţă bariera de la care pentru noi începe domeniul „fantasticului":]

- Când am intrat în tunel, că e făcut lung ca o sală, în partea dreaptă am văzut nişte despărţituri. Am intrat cu privirea în primul tunel; acolo era o masă făcută din ceva greu, strălucitoare, cum ar fi cristalul strălucitor. Şi erau trei scăunele mult mai mici. Pe masă era ceva ca din piele împăturită şi pe ea erau nişte zgârieturi; era ca şi cum ar fi fost zgâriată cu ceva ascuţit - cu un vârf de sticlă sau de piatră — şi au rămas

3. Charroux, R.: *L enigme des Andes,* Ed. R. Laffont, Paris, 1974.

dunguliţe. Dar zgârieturile erau făcute ca un fel descris: nişte bastonaşe, nişte sucitwi. Când am trecut pe-acolo. am văzut mai multe din astea împăturite şi puse pe masă. Pe o altă masă, mai era şi altceva, făcute parcă tot din cristal; erau nişte cupe, dar îs altfel, nu-s ca paharele de la noi; era ceva săpat în ele.

Mai departe, parcă în următorul tunel, am întâlnit altceva: acolo erau multe piese şi hârburi făcute din sârme, dar îs chiar adevărate, nu din culori; erau ca un fel de aparate cu butoane şi cu multe sârme încâlcite, în mijloc, pe o masă, era ceva mai înalt; era tot o măsuţă, dar mult mai înaltă şi cu ieşituri pe laturile ei, ca nişte sertare, în ele erau nişte fâşii lungi, aşa, ca din mătase, dar nu erau întinse, erau cum ar fi mătasea dar mult mai subţiri, era însă un fel de material din ceva lucios. Şi tot aşa, erau cu zgârieturi pe ele.

în fund, în fund de tot, acolo era o masă întinsă; avea o suprafaţă mare, pe care erau aşezate aparate de diferite feluri. Dar nici astea nu erau din culori [N.A.: cititorul a remarcat, desigur, pe parcursul textului acestei cărţi, că Valentina percepe tot ce este din materii eterice prin culorile specifice fiecărei categorii de particule; din această cauză, ea se exprimă asupra a tot ce este structurat din materii eterice ca fiind „făcut din culori".] *Şi ele erau adevărate.*

Da' acolo o venit călăreţul— care era însă din culoare, din fum - şi mi-o arătat, că atunci când energia nu va mai curge pe deasupra, acolo unde este paznicul din piatră- care, după cuvinte domneşti, ştiu că i se spune Sfinxul din Bucegi -, atunci va intra înăuntru cineva din mintea noastră, a pământenilor de jos; acela va apăsa pe butonul pe care mi l-o arătat în spatele aparatelor, de pe partea stângă. Şi-atunci, se va schimba omenirea...

[N.A.: Este deosebit de frapant faptul că Valentina specifică un anumit aspect din viitorul planetar, întru totul la fel cum se exprima şi Eclgar Cayce în urmă cu şase decenii referitor la „schimbarea omenirii", în lectura 5748-5 (citată anterior), clarvăzătorul american preciza, la fel de tulburător:

> „Dar nu se poate intra acolo fără înţelegerea acestor mistere. Căci cei care au fost lăsaţi ca păzitori nu vor permite trecerea mai înainte de împlinirea perioadei de regenerare... a oamenilor într-o nouă rasă."

Cititorii care vor dori să se informeze mai mult asupra acestei „viziuni din programul omenirii" vor găsi lămuriri suplimentare în literatura de instruire spiritualistă. Dar să revenim la extraordinarele lucruri percepute de Valentina:]

- Va fi altceva în locul pământului nostru de-aici. Văd cum s-ar cufunda sub ape... Va fi acelaşi lucru tot la fel cum am văzut şi mi-or

spus cei din jur că este şi în Cheile Bicazului, acolo unde se cheamă Lacul Roşu; acolo o fost un deal şi, când o venit vremea şi i-ofost hărăzit, dealul 5-0 *scufundat şi deasupra o venit apa.*

Tot la fel va fi cu toată România, atunci când cineva din omenire va reuşi să ajungă la acel buton păzit de călăreţul acela cu cal şi va apăsa pe buton. Dar este foarte, foarte departe timpul acela..?

Atunci când, cu ştiinţa care va fi pe Pământ, va birui cineva să ajungă sub munţii Bucegi, va da de toate acele înscrisuri şi documente însemnate şi, după semnele alea, va pricepe ce are de făcut. Dar asta se va întâmpla numai după ce şuvoiul de energie de deasupra va slăbi. Până atunci, nu va reuşi nimeni să ajungă acolo. Dar ăsta este foarte dirijat de sus, că energia care vine la piramide şi la Sfinxul din Egipt, cât şi aici la noi, este susţinută de tot ce se întâmplă în cer, în stratul ăla violet-auriu -nu ştiu cum să-i spun, că violet îi jos şi auriu îi în partea de sus, sus de tot.

De-acolo vine energia în şuvoaie, dar nu vine cum este ea acolo sus. Acolo sus este energie pură şi foarte adevărată, dar e împărţită în mare parte şi e transformată în energie albă pentru Marea Piramidă şi pentru Sfinxul din Bucegi.

[N.A.: Pentru unii cititori neinformaţi, astfel de „viziuni energetice", astfel de „împărţiri", ar putea să apară ca „iluzii perceptive". Dar o atare interpretare ar fi cu totul simplistă şi ar evidenţia lipsa unei documentări prealabile. Astfel, de exemplu, în cartea *Lumi invizibile,* reluasem un citat - foarte restrâns - dintr-o expunere mai extinsă' făcută de Maestrul Djwhal Khul-Tibetanul asupra acestui subiect; din acesta voi relua, pentru edificare, doar două aliniate, care, pe de o parte, vin să confirme şi această percepere extraordinară a Valentinei, iar pe de altă parte, vin să ofere o scurtă dezvăluire a unor fenomene şi activităţi de o mare , amploare ale anumitor entităţi spirituale foarte evoluate:

> „Maeştrii primesc un antrenament atent cu privire la manevrarea energiilor... Maestrul este instruit învăţând să manevreze energiile extraplanetare,

4. în alte ere geologice, pământul ţării noastre a fost acoperit adeseori de ape. Astfel de „năvăliri" datorate scufundării solului - alternate apoi cu ridicări ale scoarţei - au fost identificate în următoarele ere: în paleozoicul inferior (cu cea. cinci sute : de milioane de ani în urmă); în paleozoicul superior (cea două sute de milioane de ani în urmă); la începutul erei mezozoice (înainte cu cea. o sută optzeci de - milioane de ani); în neogenul mijlociu (în urmă cu cea. treizeci de milioane de , ani). Şi, probabil, de fiecare dată, apele au rămas să scalde vechiul sol, timp de milioane de ani... La această scară temporală, menţiunea Valentinei este suficientă: „e foarte, foarte departe timpul acela...".
5. Bailey, A.A.: *Rayons el Iniliations,* Ed. Lucis Trust, Geneva, 1988.

> care sunt însă circumscrise printr-un cerc solar ce nu poate fi depăşit. Maeştrii care s-au decis să urmeze cea de-a doua Cale sunt învăţaţi să stăpânească şi să orienteze energiile sistemice, precum şi anumite energii emanate din constelaţia Balanţei sau cele ale unei stele din Ursa Mare. în stadiile cele mai avansate şi când este mult mai evoluat decât indică termenul de «Maestru»... activităţile sale se vor orienta atunci spre corelarea energiilor din Ursa Mare cu cele clin constelaţia Pleiadelor, în dubla lor relaţie cu sistemul nostru solar şi doar în mod auxiliar cu Pământul nostru. (...) Cele trei constelaţii îşi deversează energiile asupra marii zone a Ierarhiei; aici, energiile respective sunt reţinute şi concentrate până când vor fi revărsate în câmpul conştiinţei umane. Efectele aceste «eliberări» de energii vor fi trezirea intuiţiei şi iluminarea omenirii mai evoluate." .

într-un atare cadru spaţial, „cuvintele vizionare" ale Valentinei, cu care şi-a încheiat strania prezicere, s-au învăluit parcă într-o altă nuanţă calitativă:]

- Atunci când se vor pierde energia asta albă şi contactul cu lumina de sus - şi asta va fi socotită de cei de sus -, atunci totul se va transforma într-o apă aici. Dar despre asta vor vorbi nu urmaşii noştri, ci urmaşii urmaşilor noştri, dintr-un timp foarte, foarte îndepărtat...

Postfaţă

Descoperirea razelor X de către fizicianul german Rontgen (1901) a condus şi la posibilitatea investigării de la distanţă a interiorului trupului uman - într-un mod în care ochii omului nu o puteau face direct -, consacrând în acest sens tehnica radioscopiei şi a radiografiei. Cercetarea părţilor interne ale corpului prin spectrul razelor X le-a oferit astfel medicilor secolului XX un alt mod de a constata „realitatea" biologică a fiinţelor, situându-i oarecum şi într-o „altă realitate", în a doua jumătate a veacului nostru, folosindu-se alte domenii spectrale ale razelor emise prin diferite aparate (alte domenii de frecvenţă ale undelor emise) au fost puse la punct metode noi - cum sunt ecografia, tomografia etc.; este acum prea bine ştiut faptul că toate aceste aparate investighează interiorul organismului în maniere total superioare posibilităţilor de percepere directă ale ochiului uman. Fiecare metodă în parte a oferit astfel medicilor alte aspecte ale „realităţii" din interiorul trupului uman, „alte realităţi parţiale".

Şi în astronomia secolului XX s-a produs aceeaşi revoluţie care a modificat profund „realitatea spaţială" cunoscută până atunci, în ultimele patru veacuri, investigarea cerului cu ajutorul aparatelor optice - lunete, telescoape - chiar şi cu cele mai performante, a redat cercetătorilor cerului numai obiectele cosmice în al căror spectru radiant există şi raze luminoase. Dar astăzi ştim foarte bine că domeniul spectral al radiaţiilor luminoase este extrem de îngust faţă de totalitatea domeniilor de frecvenţe ale întregului spectru ele radiaţii electromagnetice. O dată cu inventarea şi folosirea radiotelescoapelor, astronomii s-au aflat dintr-o dată în faţa unei „alte realităţi cosmice", mult mai ample, mult mai complexe, descoperind faptul că obiectele cereşti emit energii imense şi în alte domenii spectrale, mult mai extinse, în ultimele decenii s-au pus la punct telescoape care au depăşit şi domeniul de frecvenţă al undelor radio; există astăzi instrumente astronomice care cercetează obiectele astrale în domeniul undelor ultraviolete sau în domeniul frecvenţelor specifice radiaţiilor X şi chiar al frecvenţelor razelor gamma. Deci, şi astronomii, la rândul lor, depăşind prin aparatura tehnică modernă domeniul limitat al perceperii vizuale - prin lumină -, au descoperit „alte noi realităţi", de asemenea parţiale.

în fapt, despre un medic sau un astronom care, în domeniul lui, ar folosi simultan toate aceste aparate moderne - funcţionând în diferite domenii ale frecvenţei radiaţiilor utilizate -, am putea spune că „trăieşte" în acele momente „mai multe realităţi paralele", acestea fiind, în fond, doar aspecte ale unui „tot" mult mai complex.

în aceeaşi situaţie se află şi Valentina, chiar dacă este oarbă. Ea percepe cu restul simţurilor biologice mediul din materii dense în care trupul ei îşi duce existenţa pe solul terestru, dar, în acelaşi timp - prin acea extraordinară „clarvedere", acea „vedere spirituală", ea poate percepe simultan şi „o altă

realitate", cea specifică domeniilor ele frecvenţe ale mai multor categorii de materii eterice. Deocamdată, nici ea nu percepe toate radiaţiile caracteristice tuturor categoriilor de materii subtile (de exemplu, nu-l vede pe „Moşul" în mod continuu, deşi acesta este adeseori în apropierea ei); totuşi, din relatările cuprinse în această carte, cititorul a putut constata că ea şi-a lărgit treptat domeniul spectral al radiaţiilor materiilor eterice percepute în mod direct.

însă. clacă trupul uman este un „tot" pentru investigatorii săi, iar populaţia obiectelor cereşti este, de asemenea, un „tot" pentru astronomi, faţă de ceea ce percepe Valentina, în limbajul nostru curent s-a făcut o diferenţiere: există o Junie a noastră" - aceea a tot ce este vizibil perceptibil prin simţurile biologice -şi ar mai exista şi „cealaltă lume" - total necunoscută -, care ar cuprinde ceea ce este invizibil pentru ochii omului, dar şi prin aparatura cea mai sofisticată. Sub acest aspect, se poate spune că Valentina trăieşte şi ea, simultan, în „două lumi", în fapt, acestea coexistă ca „lumi paralele" încă din timpuri neştiute ele om şi, în modul cel mai realist, atât cea a „noastră", cât şi „cealaltă" formează împreună un „tot" al „lumilor parţiale terestre".

Ceea ce este fundamental şi, din păcate, cu totul necunoscut de noi - cei mulţi -, este faptul că în „lumea invizibilă" domină autoritar „spiritul" ca entitate inteligentă distinctă; această dominare şi-o exercită în mod direct, prin intermediul energiei pozitive creativ-formatoare a gândului, în „lumea noastră", însă, deşi energia gândirii este la fel de importantă, folosirea ei prin intermediul creierului şi, respectiv, al trupului carnal este deformată şi chiar, de multe ori, pervertită, până la negativarea sa malefică.

Dar, la fel cum fizica modernă a constatat că pot să existe miliarde de frecvenţe distincte în cadrul spectrului de radiaţii electromagnetice, şi în domeniul energiilor-gând emise de entităţile spirituale - încarnate sau neîncarnate -există miliarde şi miliarde de frecvenţe specifice (în fapt, fiecare entitate având o valoare proprie, constantă în timp). Or, în mod similar separării făcute de fizica teoretică în cadrul spectrului radiaţiilor electromagnetice prin nominalizări de domenii caracteristice (de ex.: domeniul razelor gamma, domeniul razelor X, domeniul radiaţiilor luminoase etc.), şi în ierarhizarea radiaţiilor gândirii fiinţelor spirituale există - chiar în mod natural — anumite grupări energetice ca o bază a caracterizării şi diferenţierii entităţilor. Acest amplu „spectru spiritual" constituie, în fapt, însăşi „scara" evoluţiei spirituale a fiinţelor de tip uman; urcarea - în timp - pe treptele respective (care, sub aspect strict fizic, se evidenţiază prin creşterea frecvenţei radiaţiei individuale şi, implicit, a capacităţii energetice a acesteia) este un proces legic necesar, care, ca fond calitativ, reprezintă *adevăratul sens al existenţei noastre terestre şi cosmice.* Diferenţierile naturale care s-au evidenţiat la această „scară" au condus la nominalizarea următoarelor domenii spectrale specifice: domeniul entităţilor inferioare (din păcate, după milioane de ani de existenţă terestră a „omului", acest domeniu este cel mai „bogat" numeric); domeniul aspiranţilor (ca o primă treaptă a devenirii conştiente a nucleului nostru spiritual); domeniul discipolilor; domeniul iniţiaţilor (expus parţial anterior) şi, respectiv, alte domenii (cu niveluri de frecvenţe tot mai ridicate), care extind în mod fantastic (pentru noi) „scara spirituală" la nivel solar, galactic, cosmic...

Desigur că extraordinarul proces al evoluţiei spirituale a celor circa şaizeci de miliarde de entităţi de tip uman aflate în spaţiul planetei noastre (clin care, în prezent, sunt încarnate numai cea. 5,3 miliarde de locuitori ai Terrei) este o ;.; operă imensă şi nu se efectuează la întâmplare, căci nimic nu este întâmplător în întregul cosmos al Creaţiei. Acele „fiinţe de lumină", acei ..Moşi" clin stratul auriu percepuţi de Valentina sunt, în fond, numai o parte ierarhică a entităţilor superioare ce coordonează giganticul proces terestru. Valentina a înţeles faptul că „oamenii de lumină" au grijă de noi - încarnaţii - (dar tot aşa au grijă si de neîncarnaţii care, cu toţii, trebuie să se integreze în îndelungatul proces evolutiv), *;* la fel ca şi „cloşca cu puii ei" sau aşa cum „îngrijim o floare să nu fie ruptă de vânt sau de altcineva", o realitate profundă de care omenirea încă nu şi-a dat seama în mod lucid. Dacă fiecare dintre noi am căuta să aflăm câte „fiinţe deosebite" au îndemnat pământenii - în trecutul istoric dar şi astăzi - să meargă pe „calea cea bună" a respectării legilor divine - ca morală socială şi ca iubire si ajutorare a aproapelui (metodă esenţială de ridicare a nivelului vibratoriu al . energiei-gând emise de conştiinţa inividuală), am rămâne adânc impresionaţi de efortul amplu şi continuu ce se desfăşoară de către „cei de sus" pentru îndrumarea evoluţiei noastre. Şirul de mari „învăţători" apăruţi în diferite epoci şi în diferite locuri de pe glob, culminând cu acest Fiu de Dumnezeu care a fost Isus Christos, completat mereu cu şirul profeţilor şi al diferiţilor iniţiaţi avansaţi, precum şi cu mari clarvăzători, cu toţii au avut misiunea de a „trezi" conştiinţele şi de a promova „buna gândire" a fiinţelor omeneşti - prin ideile spirituale expuse şi prin însuşi exemplul demonstrativ al vieţii lor.

Tocmai sub un asemenea aspect ar trebui să o considerăm pe această „femeie-fenomen" - Valentina de astăzi. Surprinzătoarele sale manifestări nu numai că determină tot mai mulţi oameni să-şi frământe mintea cu privire la „originea" puterilor conferite de „vederea spirituală" şi, astfel, să înceapă „a gândi altfel", dar pentru mulţi dintre noi, însuşi exemplul tăriei sale spirituale în evidentul context al sacrificării acceptate a întregii sale vieţi, precum şi eforturile zilnice oferite semenilor aflaţi în suferinţe sunt un real îndemn către spiritua lizarea gândirii şi a faptelor noastre, în paralel, îi va determina pe mulţi să „caute" şi să găsească treptat informaţii privind „lumea nevăzută a fiinţelor şi a materiilor eterice" şi să descopere astfel şi celelalte legi divine care stau la baza., existenţei noastre pe solul şi în spaţiul planetar.

Desigur că nu întâmplător Valentina este căutată mereu de oameni clin întreaga ţară (şi au început să o caute şi din alte ţâri), începând cu cei mai -•-, nefericiţi prin suferinţele trupurilor lor, până la diferitele personalităţi care o solicită. Despre ea s-au scris numeroase articole în ziare şi în diverse publicaţii (dar, din păcate, unii dintre ziarişti s-au informat superficial şi au strecurat inexactităţi). De asemenea, a fost solicitată la emisiuni ale TVR - atât la postul central, cât şi la posturile locale; TVR Bucureşti a realizat chiar un film documentar având-o ca protagonistă, film ce a fost apreciat şi peste hotare. Totodată, a fost invitată şi la anumite simpozioane care promovează optimizarea spirituală şi terapiile naturiste (v. pp. 8 şi 232), unde a fost apreciată de persoane competente, atât clin ţară, cât şi din străinătate.

La rândul lor, numeroşi medici - dar şi alţi profesionişti - îi solicită colaborarea, deşi cei mai mulţi dintre aceştia sunt încă departe - şi nici nu fac eforturi - ele a înţelege profunzimea şi ..mecanismul spiritual" al manifestărilor sale extra-senzoriale *şi* chiar ..misiunea" ei. Cu toate că este atât de căutată şi ar putea beneficia sub aspect material în mod deosebit, Valentina îşi duce viaţa în condiţii foarte modeste - clar ca un edificator exemplu -, expunând tuturor credinţa ei în superioritatea valorilor spirituale.

Conştientă ele „misiunea" ce o are, „oarba-fenomen" din Iaşi repetă adesea celor din jur - de la un evident nivel de iniţiere spirituală mult mai ridicat - prin cuvinte simple, dar foarte semnificative, o explicaţie şi un îndemn foarte clar:

- îs venită aici pe Pământ, nu ca să învăţ eu de la semenii mei, ci ca să-i îndrum pe toţi cei care mă înconjoară. Nu o să-i învăţ eu cane, că eu n-am şcoală, dar o să le spun din ceea ce mi-o dat Dumnezeu să văd, iar ei să tragă învăţătură din spusele mele!.

- Din ceea ce am primit ca dar de la Dumnezeu, nu mă face cu nimic să devin fanfaroană sau să am o mândrie că aş fi făcut eu ceva. Astea toate sunt făcute şi aşezate de Dumnezeu. Numai că noi trebuie să ajungem să le vedem, să le înţelegem şi apoi să le dăm mai departe urmaşilor, iar ei, urmaşilor lor.

- Toate sunt lucruri adevărate, dar dacă oamenii nu le văd, le este oarecum frică; însă ele sunt foarte adevărate. Şi este greşit să spunem că e ceva -para normal-.

Eu spun şi susţin tare şi cu fruntea sus că ăsta e adevăratul -normal» [N.A.: Valentina se referea la perceperile sale privind corpurile noastre subtile şi lumea eterică] *al vieţii noastre: viaţa f acută din culori, chiar dacă oamenii nu o văd, căci totul ce-i în jurul nostru şi în noi e din culori!*

- Nu averea, banii, hainele sau locul în lume e adevărata fericire. După felul în care ne curăţim sufletul şi suntem mai buni cu el şi cu cei din jur, vom avea mai mare mulţumire, căci cea mai mare bucurie este atunci când trăim sufleteşte cu suflet curat.

- Susţin cu tărie toate aceste lucruri, căci la multă lume le-or fi de folos. Eu n-oi mai fi mereu să văd prin cele dăruite de Dumnezeu şi să le tot spun celor din fur. că, odată şi odată, misiunea mea tot mi se termină. Dar oamenilor care vin în urma mea le-or folosi, că pentru mulţi o să vină timpul când o să albe şi ei acces la aceste puteri date omului de Dumnezeu!.

Abstract

During the last years a blind woman from Iaşi city (România) impresses the public and the experts with her excepţional capacites of clear-sighteclness, doubled by an amazing „microscopic sight", by perception of some „films" from the past and from the futures as well as by visions at long distances.

While her collaboration with numerous physicians, she describes with extreme easiness the finest details of the pacients' organs and internai tissues -both of the carnal body and of the energetic bodies from subtle matters - going as for as to describe the bacteria and the viruses more exact than any other modern apparatus.

But „the blind wornan phenomen" perceives consciously - not in a hypnotic trance - the souls of the dead and the entities of the parallel invisible worlds, as well as the way the advanced being with fluid bodies „huilei" UFOs from ethereal materials which they materialize temporarily; she also rediscovers very easily fragments from former lives and thrilling events from the future.

In the sanie amazing way, by seeing different pacients at distances of thousands of kilometers and events from the past, she discovered between the Sphinx and the Great Pyramid from Egypt an old archive of the Atlantis, from which she „read" even some text; like Edgar Cayce, the clear-sighted American, she affirms it wan't be long until the Great Archive of Atlantis will be brought out into the light. At the some time she discovered - by seeing with „the third eye" - another archive and some installation extraordinarily old thousands of years!) uncler the Sphinx from Bucegi - in the Carpathians in the center of România.

By comparing her extraordinary perceptions to specification from para-psihological and modern spiritualist literature it comes out not only a perfect concordance, but also numerous aspects and new details that complete them; these offer a new cognitive horizon, very useful to the complex knowing of the human being, of the invisible world which we coexist with from unknown past times and even of the sense of our terrestrial existence.

«U»

s -3 J5 o»

«S

e/3

c*"

Fig. l

Aceasta este Valentina - la vârsta de 47 de ani -, venită la modesta casă părintească pentru a-şi regăsi amintirile copilăriei, din vremea când încă nu pierduse lumina ochilor. (Dobrovăţ - 27 iulie 1996 - foto: dr. Corina Veisa)

• k

1

Fig. 2

La un timp după ce a orbit, copila Valentina a început să perceapă în aer diferite entităţi globulare, invizibile pentru restul oamenilor; acestea radiau în diverse culori, „văzute" numai de ea. în ultimele decenii, în diferite locuri din lume, au fost înregistrate fotografic sute de asemenea prezenţe invizibile, confirmând documentar spusele ei, rămase neştiute timp de peste trei decenii. (Masivul Montserrat - Barcelona [Spania], 13 august 1978 - foto: prof. Luis Jose Grifol)

Fig. 3

Astfel de amprente extraordinare sunt făcute în diferite ţări, în lanuri de cereale, de către fiinţele din „lumea terestră invizibilă", pentru a-şi demonstra permanenta prezenţă în mediul nostru, cât şi impresionanta superioritate a posibilităţilor de manifestare. (Oliver's Castle - Anglia - foto: Chad Deetken)

Fig. 4

în condiţii neînţelese de oameni, în diferite epoci, au apărut în aer scene cu puternice încărcături (energetice) emoţionale, care fuseseră înregistrate anterior în „fantastica arhivă eterică Akasha", Un pictor - martor ocular - a redat o tulburătoare derulare de acest fel, apărută în vara anului 1815 deasupra oraşului belgian Verviers. Acest tablou-document - alături de numeroase texte documentare - susţine direct perceperea de către Valentina a unui fenomen similar, care i-a apărut la „Crucea lui Ferenţ" (Iaşi), loc în care, în urmă cu aproape trei sute de ani, au avut loc scene dramatice.

1 Ş^^^

încă din preistorie, „artişti" neştiuţi (poate . clarvăzători) au imortalizat fenomenul natural (prea puţin cunoscut şi astăzi) al existenţei la oameni a unor radiaţii luminoase în jurul capului oamenilor.

Fig. 5a

Imagine rupestră din peştera Pedra
* Pintada (Brazilia), datată la finele erei
* pleistocen.

Fig. 5b

Reprezentare similară şi pe o sculptură din antichitatea romană.

Fig. 6

Tehnica modernă a electronografiei (Kirlian) a dezvăluit existenţa reală a „aurei" fiinţelor vii. Această imagine electronografică a vârfului unui deget uman demonstrează categoric veracitatea perceperilor Valentinei şi evidenţiază afirmaţiile sale privind posibilitatea diagnosticării unor maladii prin interpretarea corespunzătoare a culorilor radiaţiilor emise.

Iniţiatul englez C.W. Leadbeater vedea şi el culorile corpurilor subtile care constituie partea invizibilă a fiinţei umane. Aşa cum percepe şi Valentina, acestea îşi schimbă permanent configuraţia, luminozitatea şi nuanţele culorilor, funcţie de „ce" şi „cum" gândim, funcţie de emoţii, dar şi de starea de sănătate a sufletului şi a corpului organic.

Fig. 7a

Autorul englez a redat astfel imaginea corpului astral al omului obişnuit: o anumită senzualitate, egoism, cu tendinţe de înşelare a semenilor, uşurinţă în adaptare.

Fig. 7b

Corpul astral (emoţional) se transformă rapid la o stare de afecţiune curată -de exemplu, când o mamă îşi îmbrăţişează copilul şi îl alintă cu o totală tandreţe.

Fig. 8

Electronografia mărită la microscop a unui grup de celule evidenţiază existenţa „aurei" luminoase şi în jurul acestora. Dar Valentina percepe direct aurele celulelor - printr-o extraordinară „vedere microscopică" - şi interpretează diferite afecţiuni şi în funcţie de modificările acestor „microaure".

Fig. 9

Valentina - ca şi alte persoane hipersensibile la radiaţii cu frecvenţe mai ridicate -percepe prezenţa sufletelor care populează „cealaltă lume" sub forma unor globuri radiante (în diferite culori), invizibile pentru noi. Din sutele de clişee documentare care au înregistrat astfel de prezenţe, întru totul reale, acest clişeu-document a surprins şi un fapt interesant: două entităţi „albe" - învăluite în mantouri de diferite categorii de materii eterice - s-au alăturat pentru un probabil schimb informaţional sau, poate, pentru o eventuală „acţiune comună". (Lunca Someşului Rece - la vest de Cluj-Napoca - foto: biolog Al. Sift)

Fig. 10

Uneori, în deplasare, entităţile lumii eterice îşi formează un „trup" ce poate fi fotografiat, având o formă elipsoidală. (Plaiul pădurii Hoia-Baciu - la vest de Cluj-Napoca - 14 iunie 1974 - foto: fizician dr. Gh. Vasaru)

Fig. 11

Valentina a constatat că în noi toţi există energii remarcabile, pe care nu ştim să le folosim: „Oamenii zic că numai unii au bioenergie; dar nu e adevărat; toată lumea are, că dacă n-am avea, n-am trăi!". Iată un exemplu de emitere a unei energii proprii nevăzute (dar fotografiabilă) pe care fiecare dintre noi 1-am putea repeta dacă...

Fig. 12

în lumea entităţilor invizibile pot exista şi globuri eterice ale „sufletelor animalelor", dar pot fi create prin „magie neagră" şi „forme-gând" globulare care, funcţie de intenţia „vrăjitorului", sunt percepute de clarvăzători ca având în interior siluete simbolice ale unor animale (şerpi, broaşte etc.). Un document fotografic obţinut întâmplător demonstrează realitatea existenţei unor astfel de entităţi nevăzute: în interiorul globului aerian se distinge bine capul unui câine! (Pădurea Hoia--Baciu - 11 iunie 1995 - foto: tehn. Geza Bukaresti)

Fig. 13

O altă percepere a Valentinei, demonstrată documentar prin zeci de înregistrări fotografice din diferite ţări: „Oamenii care au făcut numai răutăţi în viaţa lor (...), după ce au sfârşit viaţa de aici, de jos (...), şi-au pus îmbrăcămintea de balon şi aşa, tot plutesc prin aer. Haina care şi-or pus-o e din negru, dar are în ea şi roşu ţipător sau un roşu închis, un maro...". (Liziera pădurii Hoia-Baciu - vara 1976 - foto: dr. I.F. Dumitrescu).

Fig. 14

Aşa „se naşte" un OZN! Un document unic, care confirmă categoric ceea ce percepe şi Valentina: trei entităţi mai evoluate - radiind într-un alb strălucitor -au concentrat particule de materii eterice, ca primă fază a unui „tipar energetic" format prin gândirea-voinţă comună, în faza următoare, a fost realizată, desigur, întreaga carcasă etherică, întreaga „hăinuţă" a OZN-ului, care avea să uimească apoi mulţimea de martori de la sol. (Munţii Banatului - Valea Cernei - august 1982 - foto: ing. loan Chelaru).

Fig. 15a

Fig. 15b

Fig. 15c

Vorbind despre „Moşul", Valentina spunea: „îl văd rar, dar îl simt mereu aproape... e ca un abur luminos". Dar când i s-au dat în mână fotografii făcute la Dobrovăţ, în grădina casei sale părinteşti, în care au apărut „fenomene" şi o „prezenţă" extrem de stranii - nevăzute de nici unul dintre cei de faţă - ea a exclamat: „Da, acesta este Moşul! Eu l-am simţit că era acolo, dar nu l-am văzut şi nu am spus la nimeni". (Dobrovăţ - 27 iulie 1996 - foto: student Bogdan Neculau).

a. într-o primă fază, clişeul a înregistrat o stranie acumulare transparentă dintr-o materie invizibilă, ce radia în violaceu.

b. Clişeul următor a surprins densificarea acelui „plasmoid" violaceu, care dorea parcă să fie fotografiat alături de Valentina.

c. Două clişee succesive au preluat apoi, în mod neştiut, tulburătoarea prezenţă a unui elipsoid radiant, foarte „ciudat"; acestea au evidenţiat densificarea finală a unei uimitoare structuri granulare din materii eterice, de la suprafaţa căreia erau emise continuu microefluvii de energie - indicând un potenţial energetic ridicat.

JUDEŢUL CONSTANŢA*
Biblioteca erăşaneaseâ . -
Năvodar! '* . . , .

Cuprins

Prefaţă 5
Dacă oamenii ar şti 9
Lutul care vindeca 14
Soartă, întâmplare, sau cu totul altceva? 18
Şiragul amintirilor 31
Rugăciune 54
Frumoasa lume invizibilă 59
Omul: o fiinţă din lumini colorate 91
Vederea penetrantă 136
Moartea nu e moarte! 158
Aşa „se nasc" OZN-urile! 168
Cine eşti tu Valentina? 176
Moşul 201
Viziuni fantastice 217
Postfaţă 227
Abstract 231
Ilustraţii 233

Editura Polirom, B-dul Copou nr.3 • P.O. Box 266, 6600, Iaşi • Tel. & Fax (032) 214100; (032) 214111, (032)217440 (difuzare); E-mail: polirom@mail.cccis.ro

j Tiparul executat la Polirom S.A. 6600 Iaşi, Calea Chişinăului nr. 32 Tel. (032) 230323 ; Fax (032) 230485